STEPHEN KING







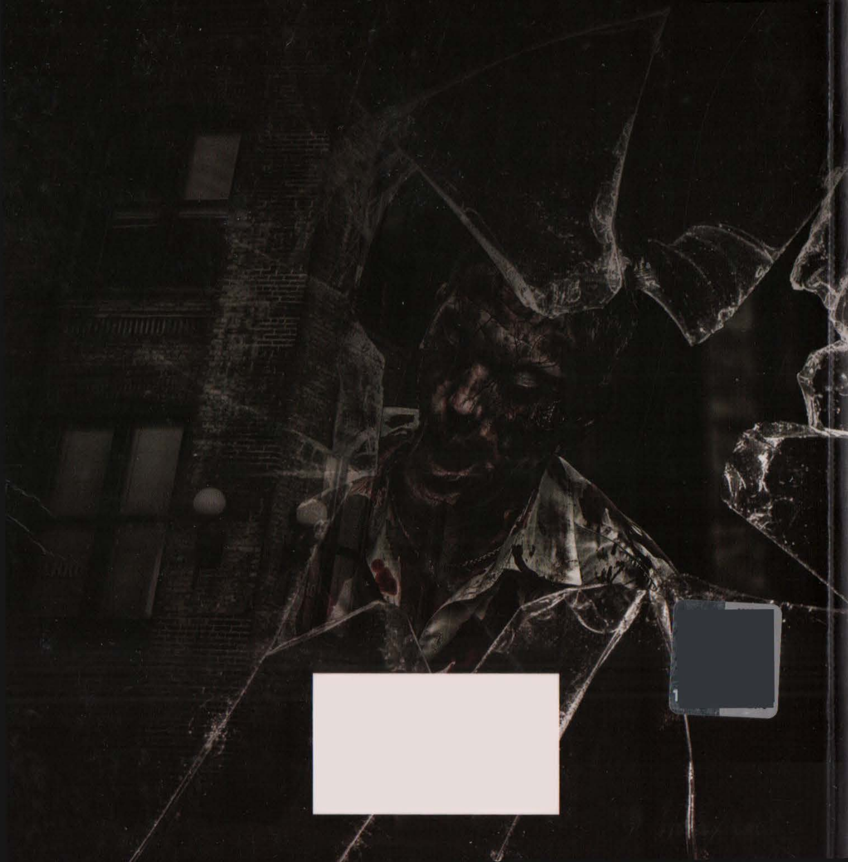

CEP

CELL




ALTIN KİTAPLAR

Ekim ayının sıradan bir günüydü. Her şey olağan akışında devam ediyordu. Boston'da Boylston Caddesi'nde sevinçten adeta uçarcasına yürüyen Clayton Riddell içinse hayat, çok daha mutlu ve umut vericiydi. İyi bir çizgi roman anlaşması yapmış, geleceğin umut dolu kapıları artık önünde açılmaya başlamıştı. Ancak her şey bir anda olup bitti. Tahribatın nedeni, herkesin cep telefonlarından yayılan ve sonradan Frekans adıyla anılacak olan sinyaldi. Clay ve bu faciadan kıl payı kurtulan birkaç kişi, kendilerini medeniyetin zifiri karanlık çağında, etraflarını saran kaos ve inanılmaz bir katliamın içinde buldular. Frekans yüzünden insanlar akıldan yoksun bir sürüye dönüştü ve *onlar* için evrim başladı...



KİTABIN ORİJİNAL ADI
CELL

YAYIN HAKLARI

KAPAK
O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
7. BASIM / ŞUBAT 2016 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 0733 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

CEP

Türkçesi
Canan Kim

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Richard Matheson ve George Romero için...

Altbenlik tatminde gecikmeye tahammül edemez. Tatmin edilmemiş dürtünün gerilimini daima hisseder.

SIGMUND FREUD

İnsandaki saldırganlık içgüdüseldir. İnsanlar, türün devamını garantileyecek herhangi bir törenselleşmiş saldırganlığı dizginleyici mekanizma haline gelecek şekilde evrim geçirmemiştir. Bu nedenle insanoğlu çok tehlikeli bir hayvandır.

KONRAD LORENZ

Şimdi beni duyabiliyor musunuz?

VERIZON(*)

(*) Telekomünikasyon şirketi.

Medeniyet ikinci karanlık çağına pek de şaşırtıcı olmayan kanlı bir yol üzerinde girdi ama giriş sürati, en karamsar fütürist tarafından bile öngörülemedi. Sanki ilerlemek için hazır bekliyordu. Ekim ayının ilk günü Tanrı cennetinde, borsa 10.140 seviyesinde ve uçakların çoğu da gecikmesizdi (Chicago'ya inip kalkanlar hariç, ama bu zaten beklenmedik bir şey değildi). İki hafta sonra gökyüzünün tek hâkimi yine kuşlar olmuş, borsa ise tarihe karışmıştı. Cadılar Bayramı geldiğindeyse New York'tan Moskova'ya tüm büyük şehirler kokuşmuş ve bilinen haliyle dünya, bir hatıradan ibaret kalmıştı.

FREKANS

1

Daha sonra Frekans adıyla anılacak olan olay 1 Ekim günü öğleden sonra, standart Doğu saatiyle üçü üç geçe başladı. İsim olaya uygun değildi elbette, ama olayı takip eden on saat içinde buna dikkat çekebilecek olan bilim adamlarının çoğu ya çıldırmış ya da ölmüştü. Zaten ismin pek de bir önemi yoktu. Asıl önemli olan, etkiydi.

O gün saat üçte, tarihin sayfalarında önemli bir yeri olmayan genç bir adam Boston'da, Boylston Caddesi'nde doğuya doğru, attığı her adımı da neredeyse *zıplayarak* yürüyordu. İsmi Clayton Riddell'di. Yüzünde, adımlarındaki canlılıkla uyumlu katıksız bir memnuniyet ifadesi vardı. Sol elinde bir ressama ait olduğu hemen anlaşılan, kapanıp seyahat çantası olabilen bir evrak çantası taşıyordu. Sağ elinin parmaklarına ise üzerinde okumaya tenezzül edecekler için **küçük hazineler** yazan kahverengi plastik poşetin ipleri dolanmıştı.

Poşetin içinde öne arkaya sallanan küçük, yuvarlak bir cisim vardı. Bir hediye olduğunu tahmin edebilir ve yanılmamış olurdunuz. Clayton Riddell'in **küçük hazineler**'den biriyle küçük (ya da belki büyük) bir zafer kazanmayı amaçlayan genç bir adam olduğunu da tahmin edebilir ve yine yanılmamış olurdunuz. Poşetin içindeki yuvarlak cisim, ortasında gri bir karahindiba tüyü yığını bulunan pahalı bir kâğıt ağırlığıydı. Hediyeyi, Copley Square Oteli'nden, kendisinin kaldığı ve çok daha mütevazı olan Atlantic Avenue Inn'e yaptığı yürüyüş sırasında satın almıştı. Ağırlığın

altındaki doksan dolarlık etiket onu ürkütmüş ama artık böyle bir şeyi satın alabilecek durumda olduğu gerçeğini fark etmek ise korkutmuştu.

Kredi kartını tezgâhtara uzatmak neredeyse fiziksel cesaret gerektirmişti. Kâğıt ağırlığını kendisi için almaya kalksa yapabilir miydi bilmiyordu; muhtemelen fikrini değiştirdiğine dair bir şeyler mırıldanır ve mağazadan hızla ayrılırdı. Ama hediye Sharon içindi. Sharon böyle şeyleri severdi ve ondan da hâlâ hoşlanıyordu; Boston'a gelmek üzere ayrılmadan önce Clay'e, *Her zaman arkandayım, bebeğim,* demişti. Önceki yıl birbirlerine yaşattıkları azabı düşündükçe Clay'e bu söz çok dokunmuştu. Şimdi o da onu etkileyecek bir jest yapmak istiyordu, tabii bu hâlâ mümkün olabilirse. Kâğıt ağırlığı küçük bir şeydi (bir *küçük hazine*) ama Sharon'ın kürenin ortasındaki açık gri *sisi* andıran bölüme bayılacağından emindi.

2

Clay'in dikkati dondurma kamyonunun melodisiyle dağıldı. Kamyon, Four Seasons Oteli'nin (bu otel, Copley Square'den bile daha gösterişliydi) karşısına, Boylston boyunca iki üç blok kadar uzanan Boston Parkı'nın yanına park edilmişti. Kamyonun kasasına, dans eden bir çift külah resminin üzerine rengârenk harflerle MISTER SOFTEE yazılmıştı. Okul çantalarını ayaklarının dibine bırakmış üç çocuk, dondurmacının önünde bekliyordu. Çocukların arkasında elinde bir kanişin tasmasını tutan, pantolon ceket giymiş bir kadın ve baş başa verip konuşabilmek için (ciddi bir konuşma olsa gerekti, kıkırdamalar yoktu) iPod'larının kulaklıklarını omuzlarının üzerinden göğüslerine doğru sarkıtmış, düşük belli kot pantolonlar giymiş iki genç kız duruyordu.

Clay, kızların arkasında durarak küçük grubu bir bekleme sırası haline getirdi. Ayrı olduğu karısına bir hediye almıştı, dönüşte Comix Supreme'e uğrayıp oğluna *Örümcek Adam*'ın yeni sayısını alacaktı; bu arada kendine de küçük bir ayrıcalık yapa-

bilirdi. Haberi Sharon'a vermek için sabırsızlanıyordu, ama ona eve dönmeden, yani üç kırk beş civarından önce ulaşması mümkün değildi. Muhtemelen onunla konuşana kadar Inn'deki küçük odasını arşınlayacak, gözleri sık sık evrak çantasına takılarak vaktin geçmesini bekleyecekti. O arada Mister Softee için birkaç dakikasını ayırmasının mahzuru yoktu.

Kamyondaki adam, üç çocuğa siparişlerini verdi; iki çubuklu dondurma ve hepsinin ücretini ödediği anlaşılan ortadaki çocuk için bir külahta canavar porsiyon vanilyalı çikolatalı. Çocuk bol kot pantolonunun cebinden bir dolarlık banknotlar çıkarırken kanişi olan pantolon ceketli kadın elini omzuna astığı çantasına daldırdı ve bir cep telefonu çıkararak –takım giyen kadınlar artık kredi kartları ve cep telefonları olmadan evden çıkmıyordu– kapağını açtı. Arkalarında, parkta bir köpek havladı ve biri bağırdı. Ses Clay'e pek mutlu gibi gelmemişti ama dönüp baktığında tek görebildiği, yürüyüş yapan birkaç kişi, ağzında frizbiyle koşan bir köpek (tasmasının takılı olması gerekmiyor mu, diye düşündü), gün ışığıyla yıkanan yeşil alanlar ve davetkâr gölgelikler oldu. İlk çizgi romanını –ve *devamını,* üstelik ikisini de inanılmaz bir rakama– satmış bir adamın oturup külahta çikolatalı dondurma yemesi için çok uygun bir yer gibi görünüyordu.

Önüne döndüğünde bol kot pantolonlu çocuklar gitmiş, takım elbise giymiş bir kadın meyveli dondurma siparişi veriyordu. Arkasındaki kızlardan birinin kalçasında nane yeşili bir cep telefonu vardı, pantolon ceketli kadınınki ise kulağına dayanmıştı. Clay bu tür bir davranışla karşılaştığı zaman, zihninin bir düzleminde öyle veya böyle yaptığı gibi, bir zamanlar son derece kaba bulunacak bir davranışın (evet, tamamen yabancı biriyle iş amaçlı bile olsa) artık günlük hayatın kabullenilmiş bir parçası haline geldiğini düşündü.

Bunu Kara Gezgin'e koy, hayatım, dedi Sharon. Sharon'ın kafasının içinde tuttuğu hali sıkça konuşur ve lafından çekinmezdi. Ayrılmış olsunlar olmasınlar bu, gerçek dünyadaki Sharon için de geçerliydi. Ancak sözlerini cep telefonundan duymazdı, çünkü Clay'in cep telefonu yoktu.

Nane yeşili telefon Johnny'nin bayıldığı o *Çılgın Kurbağa* melodisinin ilk notalarını çalmaya başladı... Neydi adı, "Axel F" mi? Hatırlayamıyordu, muhtemelen zihni bu bilgiyi bloke ettiği içindi. Telefonun sahibi olan kız cihazı kalçasından çekip, "Beth," diyerek açtı. Bir süre dinledi, gülümsedi ve yanındaki arkadaşına, "Beth arıyor," dedi. Arkadaşı ona yaklaştı ve ikisi de dinlemeye başladılar, saç kesimleri neredeyse tıpatıp aynıydı (Clay kızların cumartesi sabahları televizyonda yayınlanan çizgi filmlerdeki karakterlere benzediğini düşündü; mesela Demirbilek Kızlar'a) ve öğle üstü esintisiyle dalgalanıyorlardı.

"Maddy?" dedi pantolon ceket giymiş kadın neredeyse aynı anda. Elindeki tasmanın ucundaki kaniş (tasmanın rengi kırmızıydı ve pırıltılar saçıyordu) sakince oturmuş, Boylston Caddesi'ndeki trafiği seyrediyordu. Yolun karşısında, Four Seasons'da, kahverengi üniforması içinde (nedense hep kahverengi veya mavi olurlardı) kapı görevlisi büyük ihtimalle bir taksi durdurmak için el sallıyordu. Turistlerle hınca hınç dolu, karaya hiç yakışmayan kocaman bir amfibik tekne geçti. Şoförün megafondan yayılan sesi tarihi bilgiler veriyordu. Nane yeşili telefonu dinleyen iki kız göz göze gelip bir şeye gülümsedi ama yine kıkırdama yoktu.

"Maddy? Beni duyabiliyor musun? *Duyabi...*"

Pantolon ceket giymiş kadın tasmayı tutan elini kaldırıp uzun tırnaklı parmaklarından biriyle boşta olan kulağını tıkadı. Kadının kulak zarı için endişelenen Clay yüzünü buruşturdu. Bir an onu çizdiğini hayal etti: tasmanın ucundaki köpek, takım, son moda kesilmiş kısa saçlar... ve kulağına soktuğu parmağının kenarından süzülen bir kan damlası. Kareden çıkmak üzere olan amfibik tekne ve geri plandaki kapı görevlisi çizime bir şekilde gerçeklik katmakta. Katacağını biliyordu.

"Maddy, sesin kesiliyor! Sana saçımı yeni kuaförde yaptırdığımı... saçım... SAÇ..."

Mister Softee kamyonundaki adam eğilip dondurmayı uzattı. Beyaz dondurmanın üzerinden çikolata ve çilek sosu süzülüyordu. Dondurmacının hafifçe uzamış sakallarla kaplı yüzü ifadesizdi. Tüm bunları daha önce de gördüğünü anlatır gibiy-

di. Clay görmüş olduğundan emindi, çoğunu iki kez. Parkta biri çığlık attı. Clay kendi kendine bunun neşeli bir haykırış olduğunu söyleyerek tekrar omzunun üzerinden geriye baktı. Boston Parkı'nda, güneşli bir öğle sonrasında, saat üçte ancak neşeli sesler olabilirdi. Değil mi?

Kadın, Maddy'ye anlaşılmaz bir şey söyledikten sonra bileğinin alışkın bir hareketiyle telefonu kapadı. Çantasına geri koyduktan sonra orada ne aradığını, hatta nerede olduğunu bile unutmuş gibi öylece durdu.

"Borcunuz dört elli," dedi Mister Softee kamyonundaki adam, dondurmayı uzatmaya sabırla devam ederek. Clay o arada şehirde her şeyin ne kadar pahalı olduğunu düşündü. Belki pantolon ceket takım giymiş kadın da aynısını düşünmüştü –en azından Clay'in ilk izlenimi buydu– çünkü kadın hiçbir şey yapmadan durmaya devam etti. Üzerinden soslar süzülen dondurmaya hayatında ilk kez görmüş gibi bakıyordu.

Sonra parktan bir başka haykırış yükseldi. Bu seferki bir köpeğin şaşkın ve acı dolu havlamasıydı. Clay dönüp baktığında daha önce ağzında frizbiyle koşmakta olan köpeği gördü. İrice bir köpekti, belki de bir Labrador. Clay köpek cinslerini pek bilmezdi, çizmesi gerektiğinde bir kitap alıp oradan kopyalardı. Takım elbise giymiş bir adam köpeğin yanında diz çökmüş, boynunu kavramıştı ve *Gördüğümü sandığım şeyi görüyor olamam,* diye düşündü Clay... Köpeğin kulağını ısırıyordu. Köpek tekrar bağırıp kaçmaya çalıştı. Takım elbiseli adam köpeğin gitmesine izin vermedi ve evet, hayvancağızın kulağını ısırıyordu. Clay olanları izlemeyi sürdürürken adam dişleriyle köpeğin kulağını kafasından kopardı. Köpek bu kez neredeyse insan çığlığına benzeyen bir ses çıkardı ve yakınlardaki gölcükte yüzen ördekler haykırarak havalandı.

"Rast!" diye bağırdı Clay'in arkasından biri. Kulağa *rast* gibi gelmişti. *Rahat* veya *rasat* olabilirdi ama daha sonra doğru duyduğuna karar verdi: Bu bir kelime değil, saldırganlık belirten, anlaşılmaz bir sesti.

Dondurma kamyonuna doğru dönmüştü ki Takım Giymiş Kadın'ın servis penceresinden hızla uzanıp Mister Softee Satıcısı'nı yakalamaya çalıştığını gördü. Kadın, adamın beyaz önlüğünün sarkan kısımlarını yakalamıştı ama satıcının şaşkınlıkla geriye doğru attığı adım kurtulmasını sağladı. Kadının topuklu ayakkabılarının yerle teması bir an için kesildi ve tezgâha sürtünen ceketindeki düğmelerin tıkırtısı duyuldu. Dondurma düşüp gözden kayboldu. Clay, kadının yüksek topuklu ayakkabıları kaldırıma inerken ceketinin sol koluna bulaşmış olan dondurma ve sosu gördü. Kadın dizleri bükülerek tökezledi. Yüzündeki mesafeli, iyi yetişmiş birinin toplum içinde takındığı ifade (Clay'e göre bu, kaldırımdaki isimsiz insanların genel yüz ifadesiydi) yok olmuş, yerini gözlerinin kısılmasına ve dişlerinin ortaya çıkmasına yol açan çarpık bir ifade almıştı. Üst dudağı, içteki kadın cinsel organı kadar mahrem, kadifemsi pembe eti görünecek şekilde tamamen yukarı kıvrılmıştı. Kaniş tasmasını peşinde sürükleyerek caddeye doğru koştu. Daha yolun yarısına varamadan siyah bir limuzin gelip köpeği ezdi. Az önce kabarık tüylerden ibaret olan kaniş, şimdi kanlı iç organlardan oluşmuş bir yığına dönüşmüştü.

Zavallı hayvan muhtemelen öldüğünü daha kavrayamadan köpekler cennetinde havlamaya başlamıştı, diye düşündü Clay. Derinlerde bir yerde şokta olduğunu biliyordu ama bu, şaşkınlığının şiddetini kesinlikle azaltmıyordu. Bir elinde kahverengi hediye poşeti, diğerinde evrak çantasıyla ağzı bir karış açık halde, kaldırımda duruyordu.

Bir yerlerde (köşenin ardında, Newbury Caddesi'nde gibiydi) bir şey infilak etti.

iPod kulaklıklarının üzerindeki saçları birbirinin aynı model olan kızlardan nane yeşili cep telefonunun sahibi sarışın, arkadaşıysa esmerdi; Sarışın Kız ve Esmer Kız. Sarışın Kız'ın telefonu yere düşüp parçalanmıştı. Takım Giymiş Kadın'ı bileğinden yakaladı. Clay, Sarışın Kız'ın, kadını Mister Softee Satıcısı'na saldırmaktan veya köpeğin ardından caddeye fırlamaktan alıkoyma niyetinde olduğunu düşündü (o şartlar altında ne kadar düşünü-

lebilirse). Hatta zihninin bir parçası sağduyusu için kızı alkışlıyordu. Esmer Kız ise küçük ellerini göğsüne bastırmış, gözleri iri iri açılmış halde gerilemekteydi.

Clay elindekileri olduğu yere bıraktı ve Sarışın Kız'a yardım etmek için o tarafa yöneldi. Caddenin karşısında –bunu göz ucuyla fark etmişti– bir araba yalpalayarak Four Seasons'ın önündeki kaldırıma çıktı ve kapı görevlisinin panikle kaçmasına yol açtı. Otelin önünden çığlıklar yükseldi. Clay, Sarışın Kız'a Takım Giymiş Kadın için yardım edemeden kız küçük güzel suratını bir yılan hızıyla ileri uzattı, genç ve şüphesiz çok kuvvetli dişleri ortaya çıktı, Takım Giymiş Kadın'ın boynunu ısırdı. Kan, inanılmaz bir şiddetle fışkırdı. Sarışın Kız yüzünü kanlı boyna gömdü. Kanla duş alır gibi ıslanıyor, hatta belki içiyordu... Clay bundan neredeyse emindi. Sonra Takım Giymiş Kadın'ı bez bebekmişçesine sarsmaya başladı. Kadın ondan daha uzundu, kızdan en az yirmi kilo ağır olmalıydı; ama kız, onu öyle bir şiddetle sarsıyordu ki kadının başı öne arkaya sallanıyor, boynundan daha da fazla kan fışkırıyordu. Kız aynı anda kanla sıvanmış yüzünü masmavi ekim göğüne doğru kaldırdı ve zafer tınısını andıran bir tonla haykırdı.

Delirmiş, diye düşündü Clay. *Keçileri tamamen kaçırmış.*

Esmer Kız bağırdı. "Kimsiniz? *Neler oluyor?*"

Sarışın Kız, arkadaşının sesini duyunca kanlı kafasını hızla çevirdi. Alnına düşen perçemlerinden kan damlıyordu. Gözleri kanlanmış yuvalarında beyaz lambalar gibi görünüyordu.

Esmer Kız irileşmiş gözlerle Clay'e baktı. "Kimsiniz?" diye tekrarladı... Sonra: "*Ben* kimim?"

Sarışın Kız, Takım Giymiş Kadın'ı bıraktı. Kadın, şahdamarından hâlâ kan fışkırır halde kaldırıma yığıldı. Sarışın Kız, daha az önce samimi bir şekilde telefona birlikte kulak verdiği arkadaşının üzerine atıldı.

Clay hiç düşünmedi. Düşünseydi Esmer Kız'ın boğazı da yerde yatmakta olan kadın gibi parçalanmış olabilirdi. Bakmadı bile. Sadece sağ tarafına, yere uzandı, **küçük hazineler** torbasının sapını kavradı ve ellerini mavi göğe doğru kaldırarak eski

arkadaşına saldıran Sarışın Kız'ın kafasının arkasına savurdu. Iskalasa...

Iskalamadı, hatta tam hedefi buldu. Poşetin içindeki cam kâğıt ağırlığı Sarışın Kız'ın kafasının tam arkasına indi ve boğuk bir çıtırtı duyuldu. Sarışın Kız'ın biri kanlı, biri temiz olan elleri iki yanına düştü ve arkadaşının ayaklarının dibine bir çuval gibi yığıldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Mister Softee Satıcısı. Sesi fazlasıyla yüksek çıkmıştı. Belki bu tenor sesin kaynağı şoktu.

"Bilmiyorum," dedi Clay. Kalbi davul gibi çarpıyordu. "Çabuk, yardım et bana. Diğeri kan kaybından ölecek."

Arkalarından, Newbury Caddesi'nden bir trafik kazasının şüpheye yer bırakmayan şangırtılı gürültüsü yükseldi ve metal seslerini çığlıklar takip etti. Çığlıkların ardından bir patlama daha oldu. Bu seferki çok daha sarsıcı ve şiddetliydi. Mister Softee kamyonunun arkasında bir başka araba Boylston Caddesi'nin üç şeridini aşıp birkaç yayayı ezerek Four Seasons'ın bahçesine daldı ve burnu döner kapıya geçmiş olan diğer arabaya arkadan bindirdi. İlk araba bu darbenin şiddetiyle döner kapıya iyice geçti ve kapıların yamulmasına sebep oldu. Clay kapıda sıkışıp kalmış kimse olup olmadığını göremedi, çünkü ilk arabanın radyatöründen yükselen buharlar görüş alanını kapatıyordu, ancak gölgelerden duyulan ıstırap dolu feryatlar akla kötü ihtimaller getiriyordu. Hem de çok kötü.

O taraf görüş alanı içinde olmayan Mister Softee Satıcısı servis penceresinden dışarı uzanmış, gözünü Clay'e dikmiş bakıyordu. "Orda neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Birkaç trafik kazası. Yaralı insanlar. Boş ver. Bana yardım et, ahbap." Kanlar içindeki Takım Giymiş Kadın ve Sarışın Kız'ın parçalanmış telefonu arasında yere diz çöktü. Takım Giymiş Kadın'ın vücudundaki seğirmelerin şiddeti hafiflemişti.

"Newbury tarafından dumanlar yükseliyor," dedi Mister Softee Satıcısı, dondurma kamyonunun nispeten güvenli olan kasasından hâlâ çıkmayarak. "Orda bir şey patladı. Büyük bir patlamaydı. Teröristler olabilir."

Clay bu sözleri duyar duymaz doğruluklarından emin oldu. "Yardım et hadi."

"KİMİM BEN?" diye haykırdı Esmer Kız aniden.

Clay, onu tamamen unutmuştu. Başını kaldırıp baktığında kızın alnına eliyle sertçe vurduğunu ve parmak uçlarında yükselerek kendi etrafında hızla üç kere döndüğünü gördü. Bu görüntü ona, üniversitedeki edebiyat dersinde okuduğu bir şiiri anımsattı... Etrafında üç çember ör. Coleridge'di, değil mi? Kız olduğu yerde yalpaladı, sonra koşarak bir sokak lambasının direğine tosladı. Çarpmayı engellemek için en ufak bir hareket yapmamış, ellerini bile kaldırmamıştı. Suratını direğe çarptı, sendeleyerek geriledi, sonra direğe tekrar tosladı.

"Kes şunu!" diye kükredi Clay. Ayağa fırladı, kıza doğru koştu, Takım Giymiş Kadın'ın kanına basıp kaydı, neredeyse düşüyordu, ama devam etti, Sarışın Kız'ın vücuduna takıldı ve yine düşecekmiş gibi oldu.

Esmer Kız dönüp ona baktı. Burnu kırılmış, oluk gibi kan boşalıyordu. Kaşı yarılmış, alnı yaz günündeki fırtına bulutları gibi şişmişti. Gözlerinden biri yuvasında çarpılmıştı. Ağzını açtı, eskiden çok pahalı bir işçilik ürünü olan düzgün dişlerinden geri kalanları sergiledi ve ona güldü. Clay bu kahkahayı asla unutmadı.

Esmer Kız daha sonra çığlıklar atarak kaldırımda koşmaya başladı ve oradan uzaklaştı.

Clay'in arkasında bir aracın motoru çalıştı ve Susam Sokağı'nın melodisi hoparlörlerden yayıldı. Dönüp baktığında Mister Softee kamyonunun kaldırımdan hızla uzaklaşmakta olduğunu gördü. Aynı anda caddenin karşısındaki otelin en üst katında bir cam parçalanarak tuzla buz oldu. Bir beden pencereden dışarı fırlayıp ekim gününe doğru uçtu ve kaldırıma yapışıp kaldı. Bahçeden yükselen çığlıklar arttı. Dehşet çığlıkları, acı dolu feryatlar.

"Hayır!" diye haykırdı Clay, Mister Softee kamyonunun yanı sıra koşturarak. "Geri dön ve bana yardım et! Yardıma ihtiyacım var seni orospu çocuğu!"

Mister Softee Satıcısı hiç cevap vermedi, belki de hoparlörlerden yayılan müzik duymasını engelliyordu. Clay şarkının sözlerini, evliliğinin sonsuza dek sürmemesi için hiçbir sebep olmadığını düşündüğü günlerden hatırlıyordu. O günlerde Johnny biberonunu tombul elleriyle tutarak küçük, mavi sandalyesinde oturur ve hiç kaçırmadan Susam Sokağı'nı seyrederdi. Şarkı güneşli bir gün ve bulutsuz gökyüzüyle ilgili bir şeydi.

Takım elbise giymiş bir adam ciğerlerinin olanca gücüyle anlaşılmaz sözler haykırarak parktan koşarak fırladı, ceketinin etekleri arkasında dalgalanıyordu. Clay, adamı çenesindeki köpek tüyünden oluşmuş sakal sayesinde tanımıştı. Adam Boylston Caddesi'ne doğru koştu. Arabalar ona çarpmaktan son anda kaçarak yanından geçti. Karşı kaldırıma ulaşan adam kollarını havaya kaldırıp sallayarak ve haykırarak koşmaya devam etti. Four Seasons'ın bahçesinin girişindeki tentenin altında gölgelere karışarak gözden kayboldu, ama hemen başka korkunç marifetler sergilemiş olmalıydı ki o taraftan yeni bir çığlık dalgası yükseldi.

Clay, Mister Softee kamyonunun peşinden koşmaktan vazgeçti ve bir ayağı kaldırımda, diğeri caddede dikilerek yaptığı müzik yayını hâlâ duyulabilen kamyonun Boylston Caddesi'nin orta şeridine geçmesini izledi. Bir başka amfibik tekne belirdiği sırada baygın yatan kıza ve ölmekte olan kadına dönmek üzereydi. Bu seferki sakince ilerlemiyor, iskeleden sancağa deli gibi yalpalayıp kükreyerek son sürat gidiyordu. Yolculardan bazıları öne arkaya yuvarlanıyor, şoföre bağırarak –yalvararak– durmasını söylüyordu. Diğerleri Boylston Caddesi'nde akan trafiğin aksi yönünde cehennem hızıyla ilerleyen aracın açık kenarları boyunca uzanan metal desteklere yapışmıştı.

Süveter giymiş bir adam, şoförü arkadan yakaladı ve Clay, şoför büyük bir güçle silkinerek adamdan kurtulduğu sırada amfibik teknenin ilkel yayın sisteminden o anlaşılmaz haykırışlardan birini daha duydu. Bu kez "Rast!" değil, daha gırtlaktan, kulağa "Gluh!" gibi gelen bir sesti. Sonra amfibik teknenin şoförü Mister Softee kamyonunu gördü ve yön değiştirerek –Clay bundan emindi– onu hedef aldı.

"Ah Tanrım, hayır!" diye haykırdı turist aracının önlerinde bir yerde oturmakta olan bir kadın. Araç, yaklaşık altıda biri büyüklüğündeki, melodiler yayan kamyona yaklaşırken Clay'in aklına Red Sox'ın şampiyon olduğu sene televizyonda izlediği zafer alayı geldi. Takım ağır ağır ilerlemekte olan bir amfibik tekneye binmiş, soğuk sonbahar yağmuru ince ince serpiştiririrken coşkun taraftarlara el sallamıştı.

"Tanrım, hayır!" diye haykırdı kadın tekrar ve Clay'in arkasında bir adam neredeyse sakin bir ifadeyle konuştu: "Yüce İsa."

Amfibik tekne dondurma kamyonuna yan tarafından çarptı ve bir çocuğun oyuncağıymışçasına devirdi. Susam Sokağı melodisinin hâlâ yayıldığı kamyon yan tarafının üzerine düştü ve sürtünmeden dolayı kıvılcımlar saçarak parka doğru sürüklendi. Olanları seyretmekte olan iki kadın el ele tutuşarak kamyonun önünden kaçtı ve ezilmekten kıl payı kurtuldu. Mister Softee kamyonu kaldırıma çarpıp kısa bir süreliğine havalandıktan sonra parkı çevreleyen demir parmaklığa çarparak durdu. Müzik hıçkırık gibi iki kez daha duyulduktan sonra kesildi.

Bu arada amfibik tekneyi kullanan kaçık, araç üzerinde sahip olduğu birazcık kontrolü de kaybetmişti. Araç üzerindeki dehşete düşmüş, çığlık çığlığa tutunmaya çalışan yolcularıyla Boylston Caddesi'nden ayrılıp kaldırıma çıktı ve Mister Softee kamyonunun kıpırtısızca yattığı yerin yaklaşık elli metre ilerisinde, Citylights adında lüks bir mobilya mağazasının vitrininin alt kısmındaki tuğla duvara çarptı. Vitrin camı kırılırken şiddetli bir şangırtı duyuldu. Amfibik teknenin geniş kıç kısmı (üzerinde pembe harflerle Liman Hanımı yazıyordu) yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseldi. Hızı neredeyse burnunun üzerine kalkmasına yol açacaktı ancak ağırlığı buna engel oldu. Aracın burnu darmadağın olmuş pahalı kanepeler ve sandalyeler arasına dalarken kıçı tekrar yere indi ama bu arada en az bir düzine insan aracın üzerinden savrulup gözden kayboldu.

Citylights'ın içinde hırsız alarmı çalmaya başladı.

"Yüce İsa," dedi Clay'in sağ arkasındaki adam yine sakin bir sesle. O tarafa dönen Clay koyu renk saçları seyrelmeye yüz tut-

muş, minik bir bıyığı ve altın çerçeveli gözlükleri olan kısa boylu bir adam gördü. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Clay. Konuşmak çok zordu. Hem de çok. Kelimelerin ağzından çıkabilmesi için fazladan güç harcaması gerekiyordu. Herhalde şoktandı. Caddenin karşısındaki insanlar Four Seasons'dan ve amfibik tekneden kaçıyordu. Clay izlerken Four Seasons'dan kaçan biri, amfibik tekneden kaçan bir başkasıyla çarpıştı ve ikisi de kaldırıma yığıldı. Acaba bir akıl hastanesinde miydi ve tüm bunlar da hayal gücünün bir ürünü müydü? Belki Augusta'da Juniper Hill'deydi ve iki Thorazine iğnesi arasında hayal kuruyordu. "Dondurma kamyonundaki adam teröristler olabileceğini söylemişti."

"Etrafta silahlı kimse göremiyorum," dedi bıyıklı kısa adam. "Üzerlerine bomba sarmış adamlar da."

Onları Clay de görmüyordu ama kaldırımda duran, üzerinde **küçük hazineler** yazan alışveriş poşetiyle evrak çantasını görüyordu. Takım Giymiş Kadın'ın parçalanmış boğazından akan kanın –tanrılar, diye düşündü, ne çok kan var– neredeyse evrak çantasına ulaşmış olduğunu da fark etti. Kara Gezgin için yaptığı çizimlerin yaklaşık bir düzine hariç diğerleri o çantanın içindeydi ve zihninin tutunduğu çapa da bu oldu. Yürüyerek oraya yöneldi ve kısa adam da peşinden geldi. Otelde ikinci bir hırsız alarmı (bir tür alarmdı işte) çalmaya başlayıp Citylights'ınkiyle birleşince ufak tefek adam irkildi.

"Otelden," dedi Clay.

"Biliyorum, sadece... Aman Tanrım!" Bir zamanlar –kaç dakika önce? Dört mü? Ya da sadece iki?– bedeninin yaşam kaynağı olan sıvının oluşturduğu bir gölcük içinde yatmakta olan Takım Giymiş Kadın'ı görmüştü.

"Öldü," dedi Clay, ona. "En azından ben öyle olduğundan eminim. Şu kız..." Sarışın Kız'ı işaret etti. "O yaptı. Dişleriyle."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı."

Boylston Caddesi'nin ilerisinde bir yerden bir başka patlama sesi duyuldu. Her iki adam da olduğu yerde büzüldü. Clay ar-

tık duman kokusu alabildiğini fark etti. Evrak çantasını ve **küçük hazineler** poşetini üzerlerine kan bulaşmadan yerden aldı. "Bunlar benim," dedi neden açıklama gereği duyduğunu merak ederek.

Tüvit bir takım giymiş –Clay çok şık olduğunu düşündü– minyon adam hâlâ dehşetle dondurma almak için durup önce köpeğini, ardından hayatını kaybeden kadının kanlar içindeki cesedine bakıyordu. Üç genç adam kahkahalar atıp neşeyle haykırarak arkalarından koşarak geçti. İkisinin başında ters çevrilmiş Red Sox şapkaları vardı. Biri göğsüne bastırdığı bir karton kutu taşıyordu. Kutunun yan tarafında mavi renkte **panasonic** yazısı vardı. Sonuncusu sağ ayağıyla Takım Giymiş Kadın'ın kanına bastı ve ardında giderek silikleşen tek ayak izi sırası bırakarak arkadaşlarıyla parkın doğu ucuna ve Çin Mahallesi'ne doğru uzaklaştı.

3

Clay tek dizi üzerine çöktü ve boş olan eliyle (**panasonic** kutusuyla yanlarından geçen genci gördükten sonra çantasını kaybetmekten daha çok çekinir olmuştu) Sarışın Kız'ın bileğini tuttu. Nabzının attığını hemen hissetti. Yavaş, ancak güçlü ve düzenliydi. İçini büyük bir rahatlama hissi sardı. Her ne yapmış olursa olsun daha sadece bir çocuktu. Karısına hediye aldığı kâğıt ağırlığıyla kızı öldürmüş olması düşüncesi hiç hoş değildi.

"Dikkat et, dikkat!" diye bağırdı bıyıklı ufak tefek adam neredeyse şarkı söylercesine. Clay'in herhangi bir önlem alacak vakti yoktu. Neyse ki tehlike yakınında bile sayılmazdı. Bir arazi aracı –benzini su gibi içen büyük modellerden– diz çöktüğü yerin yirmi metre kadar ötesinde Boylston Caddesi'nden ayrılıp parkın demir parmaklığının bir bölümünü yıkarak tampon hizasına kadar bir gölcüğün içine daldı ve durdu.

Kapı açıldı ve gökyüzüne doğru anlamsız sözcükler haykıran genç bir adam araçtan indi. Suyun içine, dizleri üzerine düştü

ve her iki avucuyla su alıp içti (Clay yıllar boyu gölcüğe mutlu bir şekilde sıçan ördekleri düşündü), sonra ayağa kalktı ve kıyıya doğru ilerledi. Kollarını sallamaya ve anlamsız kelimeler haykırmaya devam ederek ağaçların arasında kayboldu.

"Kız için yardım bulmamız gerek," dedi Clay, bıyıklı adama. "Baygın ama kesinlikle ölü değil."

"Asıl yapmamız gereken, ezilmeden caddeden uzaklaşmak," dedi bıyıklı adam ve söylediğini desteklercesine bir taksi hurdaya dönmüş amfibik teknenin yakınlarında bir limuzine şiddetle çarptı. Limuzin ters yönde ilerliyordu ama Clay diz çöktüğü yerden taksinin daha kötü etkilendiğini görebiliyordu. Taksinin şoförü artık olmayan ön camdan dışarı, caddeye uçtu ve kanlı kolunu havaya kaldırarak çığlık attı.

Bıyıklı adam haklıydı elbette. Clay'in toparlayabildiği kadarıyla –düşüncelerini bulandıran şok battaniyesinin altından pek küçük bir kısmı sızabilmişti– mantığının söylediği de en akıllıca hareketin Boylston Caddesi'nden uzaklaşarak güvenli bir yere sığınmalarıydı. Bu terörist bir eylemse daha önce duyduğu ve okuduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Yapması –yapmaları– gereken, durumun belirsizliği ortadan kalkana dek göz önünde durmamaktı. Bir de televizyon bulmaları gerekecekti. Ama baygın kızı aniden tımarhaneye dönen caddenin ortasında bırakmak istemiyordu. Çoğunlukla şefkatli –ve kesinlikle medeni– yüreği buna elvermiyordu.

"Sen git," dedi bıyıklı ufak tefek adama. Çok gönülsüzce söylemişti. Adamı hiç tanımıyordu ama en azından anlaşılmaz sözler geveleyip kollarını havada sallamıyordu. Veya Clay'in boğazını dişleriyle parçalamaya çalışmıyordu. "Kapalı bir yere git. Ben..." Nasıl bitireceğini bilemedi.

"Sen ne... ne yapacaksın?" diye sordu bıyıklı adam. Ardından bir başka patlamanın etkisiyle yüzünü buruşturup başını omuzlarının arasına çekti. Gümbürtünün geldiği yöne bakılırsa patlama otelin arkasında bir yerde olmuştu. Hemen yükselmeye başlayan ve rüzgârın henüz dağıtamadığı kara dumanlar mavi gökyüzünü lekeliyordu.

"Polis çağıracağım," dedi Clay aklına gelen ani fikirle. "Kadının cep telefonu vardı." Kendi kanının içinde cansız yatmakta olan Takım Giymiş Kadın'ı işaret etti. "Telefonda konuşuyordu... şeyden önce..."

Kıyamet kopmadan önce olanlar gözünün önüne gelince sesi kesildi. Gözleri ölü kadından baygın kıza, ardından baygın kızın yerde parçalanmış halde duran nane yeşili cep telefonuna yöneldi.

İki farklı tonda siren sesi genel gürültüye eklendi. Clay birinin polise, diğerinin itfaiyeye ait olduğunu düşündü. Bu şehirde yaşıyor olsa muhtemelen hangisinin hangisine ait olduğunu bilirdi, ama o bu şehirde yaşamıyordu. O, Kent Pond, Maine'de yaşıyordu ve o an orada olabilmek için neler vermezdi.

Kıyamet kopmadan hemen önce Takım Giymiş Kadın saçını yaptırdığını söylemek için arkadaşı Maddy'yi aramış, Sarışın Kız'ın arkadaşlarından biri de onu aramıştı. Esmer Kız de onun konuşmasını dinlemişti. Ondan sonra üçü birden çıldırmıştı.

Yoksa aklından geçen...

Arkalarında, doğu tarafında o ana dek duydukları en şiddetli patlama ortalığı inletti: Kulakları çınlatan bir gümbürtüydü. Clay ayağa fırladı. Tüvit takımlı ufak tefek adamla çılgınca birbirlerine, sonra Çin Mahallesi yönüne ve Boston'ın kuzey ucuna baktılar. Neyin infilak ettiğini bilmiyorlardı ama daha yoğun ve daha koyu bir duman bulutu gökyüzüne doğru yükselmeye başlamıştı.

Onlar dumanlara bakarken bir Boston Polis Teşkilatı devriye aracı ve bir itfaiye kamyonu caddenin karşısında, Four Seasons'ın önünde durdu. Clay başını o tarafa çevirmişti ki otelin en üst katından bir başkasının kendini attığını gördü. Hemen ardından iki kişi daha otelin çatısından kendini boşluğa attı. Clay'e bu son ikisi aşağı düşerken bile kavga ediyormuş gibi geldi.

"Ah sevgili Tanrım HAYIR!" diye haykırdı bir kadın sesi çatlayarak. "YETER ARTIK YETER, YETER!"

Binadan atlayanların ilki polis arabasının arkasına düştü, arka camı kırıp arabayı kana ve et parçalarına buladı. Diğer ikisi,

parlak sarı ceketler giymiş itfaiyecilerin kuşlar gibi kaçışmasına yol açarak itfaiye aracının kancası ve merdivenin üzerine düştü.

"HAYIR!" diye çığlık attı kadın tizleşmiş sesiyle. "YETER ARTIK! YETER! Tanrım, YETER!"

Ama beşinci veya altıncı kattan bir kadın daha atladı ve havada çılgın bir akrobat gibi dönerek, o sırada yukarı bakmakta olan bir polis memurunun üzerine düşüp muhtemelen kendininkiyle birlikte onun ölümüne de sebep oldu.

Kuzeyden bir başka şiddetli patlama duyuldu –Şeytan'ın cehennemde silahını ateşlemesiyle çıkan ses– ve Clay ile ufak tefek adam yine endişeyle bakıştı. Yükselen dumanlar artmış, o yönde gökyüzü neredeyse görünmez olmuştu.

"Yine uçakları kullanıyorlar," dedi bıyıklı adam. "Piç kuruları yine uçaklarla saldırıyor."

Şehrin kuzeydoğusundan bu fikrin altını çizercesine bir başka gümbürtü duyuldu.

"Ama... o tarafta Logan var." Clay konuşmakta yine zorlanıyor, düşünmekse daha da zor geliyordu. Aklındaki tek fikir bir tür yarı olgunlaşmış şakaydı: Havaalanını havaya uçurarak Amerika'yı dize getirmeye karar veren (buraya favori etnik grubunuzun adını koyun) teröristleri duydun mu?

"Ne olmuş?" diye sordu küçük adam neredeyse vahşice.

"Neden Hancock Binası değil? Ya da Pru?"

Adamın omuzları çöktü. "Bilmiyorum. Tek bildiğim bu caddeden defolup gitmek istediğim."

Bunu vurgulamak istercesine yarım düzine kadar genç daha öncekiler gibi yanlarından koşarak geçti. Clay, Boston'ın *gençlerin* şehri olduğunu fark etmişti; çok sayıda üniversite vardı. Üç kız, üç erkekten oluşan altı kişilik bu grup bir yeri yağmalamışa benzemiyordu hiç olmazsa, gülmedikleriyse muhakkaktı. Koşarlarken genç adamlardan biri cep telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

Clay caddenin karşısına baktığında ikinci bir siyah beyaz devriye aracının ilkinin arkasına park ettiğini gördü. Takım Giymiş Kadın'ın cep telefonunu kullanmasına gerek kalmamıştı (ki buna seviniyordu, çünkü telefonu kullanmayı gerçekte pek is-

temiyordu). Tek yapması gereken yolun karşısına geçip onlarla konuşmaktı... Ama Boylston Caddesi'ni o sırada geçmeye cesaret edip edemeyeceğinden pek emin değildi. Yanlarına gitse bile *orada* Tanrı bilir kaç ölü ve yaralı varken tek bir baygın kız için *buraya* gelirler miydi? Clay olan biteni izlerken itfaiyeciler araca doluşup muhtemelen başka bir olay yerine müdahale etmeye gittiler. Büyük olasılıkla Logan Havaalanı'na gidiyorlardı ya da...

"Aman Tanrım, şuna dikkat et," dedi bıyıklı ufak tefek adam alçak, gergin bir sesle. Boylston'ın batıya uzanan kısmına, şehir merkezine doğru bakıyordu. Clay'in hayatının yegâne amacıysa telefonla Sharon'a ulaşmaktı. Konuşmaya nasıl başlayacağını bile düşünmüştü: *Müjdemi isterim, hayatım; seninle sonumuz ne olursa olsun çocuğumuz para sıkıntısı çekmeyecek.* Kulağına kaygısız ve neşeli bir giriş gibi gelmişti. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ama o an gördüğünün hiç neşeli bir tarafı yoktu. Üzerinde kumaş pantolon ve parçalanmış bir gömlekle kravattan geri kalanlar bulunan elli yaşlarında bir adam, uzun, kararlı adımlarla onlara doğru geliyordu. Pantolonu griydi. Lime lime olmuş gömleğiyle kravatının rengini anlamak mümkün değildi, çünkü ikisi de kanla kaplıydı. Sağ elinde yaklaşık kırk beş santim uzunluğunda bir kasap bıçağı vardı. Clay, Copley Square Otel'deki iş görüşmesinden dönerken, Soul Mutfak adında bir mağazanın vitrininde bu bıçağı görmüş olduğunu düşündü. Vitrinde sıralanmış bıçaklar (önlerindeki küçük kartta **İSVEÇ ÇELİĞİ!** yazıyordu) gizli ışıklandırmanın etkisiyle parlıyordu; fakat adamın elindeki, vitrindeki yerinden alındığından beri epeyce iş yapmışa benziyordu. Her tarafı kanla kaplanmış ve körelmişti.

Sert adımlarla üzerlerine doğru yürüyen parçalanmış gömlekli adam, yaklaşınca elindeki bıçağı havada aşağı yukarı kısa yaylar çizecek şekilde savurdu. Bu harekete sadece bir kez, o da bıçağı kendine saplamak için ara vermişti. Parçalanmış gömleğindeki yeni kesikten taze kan boşaldı. Kravatından geri kalan parça dalgalandı. Adam aradaki mesafeyi kapatırken ilahi bir vahiy almış, tuhaf bir dilde konuşan taşralı bir rahip gibi onları taciz etmeye başladı.

"Eyelah!" diye haykırdı. *"Eelah–eyelah–a–babbalah naz! A–babbalah* neden? *A–bunnaloo* çekingen? *Kazzalah! Kazzalah–KODES! Ayıp be!* UTANGAÇ–yuh!" Adam bıçağı sağ kalçasına ve daha da ötesine indirdi ve görme hissi fazla gelişmiş olan Clay ardından gelecek darbeyi hemen gördü. O sert, gösterişli adımlarla hiçliğe doğru yaptığı yolculuğa devam ederken iç organlarını parçalayan darbeyi.

"Dikkat et!" diye bağırdı bıyıklı ufak tefek adam ama *kendisi*, Clay Riddell'in bu çılgınlık başladığından beri konuştuğu ilk *normal* insan, –aslında ilk konuşan *o* olmuştu ve şartlar göz önüne alındığında bu oldukça cesaret gerektiren bir davranıştı– altın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri irileşmiş halde, olduğu yerde kalakalmıştı. Adam, ikisi arasında daha ufak tefek olduğu için daha kolay bir av olacağını düşünerek mi onun üzerine yürüyordu? Eğer öyleyse, Bay Acayip Diller Konuşan belki *tamamen* kaçık değildi. Aniden içinden yükselen öfke Clay'in korkusuna karıştı. Bir okulun bahçesine bakıp kabadayılık taslayan iriyarı çocuğun okulun en çelimsiz çocuğuna saldırmak üzere olduğu görüldüğünde hissedilecek türde bir öfkeydi bu.

"DİKKAT ET!" diye bağırdı bıyıklı ufak tefek adam neredeyse ağlarcasına. Banka kartıyla birlikte gösterildiğinde geçen *kişisel çekiniz* ve Diner's Club veya Visa kredi kartlarının hiç kuşkusuz kabul edildiği Soul Mutfak adında bir mağazadan alınmış ölüm fermanı ona doğru yaklaşırken hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Clay hiç düşünmedi. Evrak çantasını iki sapından tutup kaldırarak, inen bıçakla tüvit takım giymiş yeni tanıdığı adamın arasına sokuverdi. Bıçak, boğuk bir çarpma sesiyle sapına kadar çantaya girdi ama ucu, küçük adamın karnına on santim kala durdu. Bıyıklı adam sonunda biraz kendine geldi ve avazı çıktığı kadar bağırarak parka doğru kaçtı.

Gömleği ve kravatı parçalanmış olan adam –yanakları, sağlıklı beslenip spor yapmayı yaklaşık iki yıl önce bırakmış gibi dolgunlaşmış, boynu kalınlaşmıştı– saçma sapan konuşmayı birdenbire kesti. Suratında şoka yakın, bomboş bir hayret ifadesi belirdi.

Clay korkunç bir tür hiddet hissetti. Bıçak bütün *Kara Gezgin* resimlerini (onun için çizim değil, daima resimdi onlar) yarıp geçmişti ve Clay resimlerle birlikte kalbi de delinmiş gibi hissediyordu. Hepsinin, hatta dört renkli başlangıç sayfalarının bile kopyaları olduğu için böyle hissetmesi aptalcaydı, ama hissediyordu işte. Deli adamın darbesiyle Büyücü John (ismini oğlundan almıştı elbette), Sihirbaz Flak, Frank ve Çeteci Çocuklar, Uykucu Gene, Zehir Sally, Lily Astolet, Mavi Cadı ve elbette bir de Ray Damon, yani Kara Gezgin şişlenmişti. Hayal gücünün mağarasında yaşayan, onu Maine'in kırsal bölgesinde bir düzine okulda sanat öğretmenliği yapmaktan, ayda bin beş yüz kilometre yol kat edip neredeyse arabasında yaşıyor olmaktan kurtaran kendi fantastik yaratıkları.

Bulundukları yerde masumca uyurken, deli adamın İsveç bıçağının darbesini yedikleri an acıyla inlediklerini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bıçağa aldırmayarak (en azından o an için) parçalanmış gömlekli adamı öfkeyle geri itti. Evrak çantasını bir nevi kalkan olarak kullanıyor, o ittikçe bıçağın etrafında katlanarak büyükçe bir V harfi şekli aldığını görmek öfkesini daha da artırıyordu.

"Blet!" diye haykırdı kaçık adam ve bıçağı geri çekmeye çalıştı, ancak bıçak yerinden oynamayacak şekilde sıkışmıştı. *"Blet ky–yam doe–ram kazzalah a–babbalah!"*

"A–kazzalahını babbalarım, seni bok herif!" diye bağırdı Clay ve sol ayağını deli adamın gerileyen bacaklarının arkasına koydu. İnsan vücudunun gerektiği zaman nasıl mücadele edeceğini bildiği gerçeğini daha sonra fark edecekti. Bu, bir çukurun üzerinden atlamayı, dışkı atmayı veya başka seçenek kalmadığında ölmeyi bilmesi gibi bedenin sakladığı sırlardan biriydi. Aşırı baskı koşulları altında kumandayı eline alıyor, beyin ıslık çalıp gökyüzüne bakarak ayağını yere vurmaktan başka bir şey yapamaz halde bir kenarda beklerken ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Ya da beyin, bıçağın karınızın size yirmi sekizinci doğum gününüzde hediye ettiği evrak çantasını delip geçerken nasıl bir ses çıkardığını düşünmekle meşgulken.

Çılgın adam, tıpkı Clay'in bedeninin öngördüğü gibi ayağına takılıp kaldırımın üzerine sırtüstü düştü. Clay nefes nefese bir halde adamın tepesinde dikiliyor, evrak çantasını savaş meydanında bükülmüş bir kalkan gibi iki eliyle tutmaya devam ediyordu. Kasap bıçağı, sapı bir tarafta, ucu bir tarafta, hâlâ çantaya saplı halde duruyordu.

Çıldırmış adam yerinden kalkmaya çalıştı. Clay'in yeni arkadaşı hızla gelerek adamın boğazına şiddetli bir tekme attı. Ufak tefek adam gürültüyle ağlıyor, akan sıcak gözyaşları gözlüklerinin camlarını buğulandırıyordu. Kaçık adam dili bir karış sarkmış halde kaldırıma geri düştü. Boğulurcasına çıkardığı sesler Clay'e daha önce konuştuğu anlamsız dili hatırlattı.

"Bizi öldürmeye çalıştı!" dedi ufak tefek adam ağlayarak. "Bizi *öldürmeye* çalıştı!"

"Evet, evet," dedi Clay. Johnny'ye onu hâlâ Johnny–Gee olarak çağırdıkları yaşlarda düşüp dizlerini ve dirseklerini sıyırmış halde *KANIYOR!* diye ağlayarak yanlarına geldiğinde söylediği gibi *evet, evet* dediğinin farkındaydı.

Kaldırımdaki adam (üzerinde oldukça fazla kan vardı) dirseklerinin üzerindeydi ve tekrar kalkmaya çalışıyordu. Bu kez adamı destek aldığı dirseğinden tekmeleyen ve tekrar kaldırıma yıkan Clay oldu. Tekmeler geçici, bir o kadar da pis bir çözümdü. Clay evrak çantasına saplı bıçağı kavradı, sapındaki yarı kurumuş kanın verdiği kayganlık hissi üzerine yüzünü buruşturdu – avucunu soğuk domuz yağı üzerinde gezdirmek gibiydi– ve çekti. Bıçak hafifçe kurtuldu ama sonra yine takıldı ve elinden kaydı. Karakterlerinin evrak çantasının içinde mutsuzca mırıldandığını hayal etti ve kendisi de acı dolu bir ses çıkardı. Elinde değildi. Bıçağı çıkardığı takdirde onunla ne yapacağını merak etmeden de duramıyordu. Çılgın adamı bıçaklayıp öldürecek miydi? Belki olayın sıcaklığıyla bunu yapabilirdi ama artık yapabileceğini sanmıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu ufak tefek adam boğuk sesle. Hâlâ olayın korkusunu yaşamakta olan Clay, adamın sesindeki endişeyi hissedince duygulanmadan edemedi. "Yaralandın mı? Birkaç

saniyeliğine önünü kapattığın için göremedim. Sana saldırdı mı? Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Clay. "Bir şeyim yok, iyi..."

Kuzeyden, çok büyük ihtimalle Boston Körfezi'nin diğer tarafındaki Logan Havaalanı'ndan devasa bir patlama sesi duyuldu. Her ikisi de başını eğip yüzünü buruşturdu.

Fırsattan yararlanan deli adam doğrulup oturmayı başarmıştı ve ufak tefek adam hızlı davranıp böğrüne, parçalanmış kravatının hemen üzerine biraz dengesizce bir tekme attığı sırada tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Adam kükreyerek bıyıklı adamın ayağını yakaladı. Clay yeni arkadaşını omzundan kavrayıp çekmese muhtemelen kucağına düşürecek ve kaburgalarını kıracak şekilde ezecekti.

"Ayakkabımı aldı!" diye bağırdı minyon adam ağlamaklı bir sesle. Arkalarında iki araba daha çarpıştı. Çığlıklar ve alarm sesleri arttı. Araba alarmları, itfaiye sirenleri, hırsız alarmları. Uzaklardan gelen siren sesleri de genel gürültüye dahil oluyordu. "Piç kurusu ayakkabımı..."

Aniden yanlarında bir polis belirdi. Clay caddenin karşısındaki olaylara müdahale edenlerden biri olduğunu düşündü ve polis anlamsızca geveleyen çılgının yanı başına diz çökerken ona karşı neredeyse sevgiye benzer bir his duydu. Oraya gelecek kadar vakit ayırdığı için! Olanları fark ettiği için!

"Dikkatli olun," dedi ufak tefek adam gergin bir ifadeyle. "Adam..."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi polis ve Clay, memurun tabancasını çekmiş olduğunu gördü. Hep elinde miydi yoksa diz çökerken mi çekmişti bilmiyordu. O sırada minnet duymakla bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Polis, deli adama baktı. Adamın üzerine eğildi. Neredeyse kendini deli adama ikram eder gibiydi. "Ne haber, ahbap?" diye mırıldandı. "Ne âlemdesin bakalım?"

Çıldırmış adam, polisin üzerine atıldı ve boğazını kavradı. Tam o sırada polis tabancanın namlusunu adamın şakağına dayadı ve tetiği çekti. Çılgın adamın başının diğer tarafındaki gri

saçların arasından fıskiye gibi kan fışkırdı ve her iki kolunu da melodramatik bir şekilde uzatarak kaldırıma geri düştü: Anne bak, ben öldüm.

Clay bıyıklı ufak tefek adama, bıyıklı ufak tefek adam da ona baktı. Sonra ikisi de tabancasını kılıfına yerleştirip üniformasının göğüs cebinden deri bir kap çıkarmakta olan polise döndü. Az önce adamı vuran elinin hafifçe titrediğini görmek Clay'i memnun etmişti. Artık polisten de korkuyordu, ama elleri titremiyor olsa korkusu katlanacaktı. Ve az önce olanlar münferit bir olay değildi. Tabanca sesi Clay'in duyma yetisini bir şekilde keskinleştirmiş, sanki içeride bir devreyi falan temizlemişti. Artık günün artan gürültüsüne dahil olan silah seslerini fark edebiliyordu.

Polis ince deri kaptan bir kart çıkardı –Clay bunun bir kartvizit olduğunu düşündü– ve kabı tekrar göğüs cebine yerleştirdi. Kartı sol elinin orta ve işaretparmağı arasında tutarak sağ elini kılıfındaki tabancanın kabzası üzerine koydu. Çıldırmış adamın paramparça olmuş kafasından akan kanlar, cilalanmış ayakkabılarının yanında bir gölcük oluşturmaktaydı. Yakında bir yerde Takım Giymiş Kadın artık biraz kurumuş ve rengi koyulaşmış bir başka kan gölü içinde yatıyordu.

"Adınız nedir, bayım?" diye sordu polis, Clay'e.

"Clayton Riddell."

"Bana başkanın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Clay söyledi.

"Bugünün tarihini söyleyebilir misiniz, efendim?"

"Ekimin biri. Neler olduğunu bili..."

Polis, bıyıklı ufak tefek adama baktı. "Adınız?"

"Thomas McCourt, 140 Salem Caddesi, Malden'da oturuyorum. Ben..."

"Son seçimde Başkan'a karşı yarışan adayın ismini söyleyebilir misiniz?"

Tom McCourt söyledi.

"Brad Pitt kiminle evli?"

McCourt ellerini iki yana açtı. "Nerden bileyim? Bir film yıldızıyla herhalde."

"Tamam." Polis parmaklarının arasında tutmakta olduğu kartı Clay'e verdi. "Ben memur Ulrich Ashland. Bu benim kartım. Az önce olanlar hakkında ifade vermek için çağrılabilirsiniz, beyler. Olan biten şu; yardıma ihtiyacınız vardı, yardıma geldim, saldırıya uğradım ve gereğini yaptım."

"Onu öldürmek istediniz," dedi Clay.

"Evet, efendim. Elimizden geldiğince acılarına son vermeye çalışıyoruz," diye kabullendi Memur Ashland. "Ve bunu söylediğimi herhangi bir soruşturma sırasında dile getirecek olursanız inkâr ederim. Ama yapılması gereken bu. Bu insanlar mantar gibi her yerden bitiyor. Bazıları sadece intihar ediyor. Çoğunluğu saldırıyor." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Gördüğümüz kadarıyla diğerlerinin tümü saldırıyor." Bunu vurgulamak istercesine caddenin karşısından bir, ardından Four Seasons Oteli'nin artık kırık camlar, parçalanmış cesetler, ezilmiş araçlar ve dökülmüş kanla kaplı gölgeli bahçesinden arka arkaya üç el daha silah sesi duyuldu. "Kahrolası *Yaşayan Ölülerin Dönüşü* filmi gibi." Memur Ashland eli hâlâ tabancasının kabzasının üstünde olduğu halde tekrar Boylston Caddesi'ne yöneldi. "Ama bu insanlar ölü değil. Tabii biz müdahale etmediğimiz sürece."

"Rick!" Caddenin karşısında bir başka polis telaşla seslenmişti. "Rick, Logan'a gitmemiz gerek. Bütün ekipler! Logan'a!"

Memur Ashland trafiği kontrol etti ama gelen giden araç yoktu. Boylston Caddesi araba enkazları hariç o an için boştu. Ancak çevreden patlama ve kaza sesleri gelmeye devam ediyordu. Duman kokusu daha ağırdı. Caddenin yarısına varan polis durup onlara döndü. "İçeriye girin," dedi. "Açık alanda durmayın. Şansınız bir kez yaver gitti. Bir daha tekrarlanmayabilir."

"Memur Ashland," dedi Clay. "Siz cep telefonu kullanmıyorsunuz değil mi?"

Ashland, ona Clay'in pek de güvenli bir yer olmadığını düşündüğü Boylston Caddesi'nin ortasından baktı. Aklına dehşet saçan amfibik tekne gelmişti. "Hayır, efendim," dedi polis. "Arabalarda telsizlerimiz var. Bir de bunlar." Tabancasının aksi yönde beline takılı duran telsize hafifçe vurdu. Çocukluğundan beri bir

çizgi roman tutkunu olan Clay'in aklına hemen *Batman*'in muhteşem araç kemeri geldi.

"Sakın onları kullanmayın," dedi Clay. "Diğerlerine de söyleyin. Cep telefonlarını kullanmayın."

"Niçin öyle diyorsunuz?"

"Çünkü onlar kullanıyordu." Ölü kadınla baygın kızı gösterdi. "Çıldırmadan hemen önce. Ve her iddiasına varım ki kasap bıçaklı adam..."

"Rick!" diye bağırdı caddenin karşısındaki polis tekrar. "Acele et!"

"Kapalı alanlara girin," diye yineleyen Memur Ashland hızlı adımlarla Four Seasons'a doğru yürüdü. Clay cep telefonlarıyla ilgili uyarısını tekrarlayabilmek isterdi, ama polisin o an için güvende olduğunu görmek de onu memnun ediyordu. Gerçi Boston'da hiç kimsenin tam olarak güvende olduğu söylenemezdi. En azından o öğle sonrasında.

4

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Clay, Tom McCourt'a. "Dokunma ona. Ne bileyim, bulaşıcı falan olabilir."

"Dokunmayacağım," dedi Tom. "Ama ayakkabımı almam gerek."

Kaçığın sol elinin gevşek parmaklarının yanında duran ayakkabı hiç olmazsa kafasından fışkıran kanın uzağındaydı. Tom parmaklarını ayakkabının arkasına takarak yavaşça kendine çekti. Ardından Boylston Caddesi'nin kaldırımına oturup –o an Clay'e bir başka hayatta kalmış gibi görünen Mister Softee kamyonunun park ettiği yere– ayağına geçirdi. "Bağcıkları kopmuş," dedi. "Lanet olası manyak bağcıkları koparmış." Ve tekrar ağlamaya başladı.

"Olabildiğince bağlamaya çalış," dedi Clay. Kasap bıçağını evrak çantasından çıkarmaya çalışıyordu. Bıçak çantaya o kadar büyük bir güçle saplanmıştı ki çıkarabilmek için sapını aşağı yu-

karı oynatmak gerekiyordu. Sonunda birkaç hamlede ve yüzünü buruşturmasına sebep olacak nahoş bir hışırtıyla yerinden kurtuldu. İçeridekilerden hangisinin en ağır darbeyi aldığını merak etti. Şoktan kaynaklanan aptalca bir fikirdi, ama elinde değildi. "Daha aşağıdaki deliklerde bağlayamıyor musun?"

"Evet, galiba en iyi çözüm..."

Clay'in bir süredir duymakta olduğu sivrisinek vızıltısına benzeyen ses, artık eşekarısının güçlü vızıltısına dönüşmüştü. Tom kaldırımda oturduğu yerden kalktı. Clay arkasına döndü. Four Seasons'ın önünden ayrılan devriye araçlarının oluşturduğu küçük kervan Citylights ve hurdaya dönmüş amfibik teknenin önünde durmuştu. Özel bir uçak –Cessna veya Twin Bonanza dedikleri türden orta boy bir uçaktı galiba, Clay uçaklardan pek anlamazdı– Boston Körfezi ve Boston Parkı arasındaki binaların üzerinden geçip hızla irtifa kaybederken tüm polisler araçların camlarından sarkmış, izliyordu. Uçak parkın üzerinden yalpalayarak geçti ve alttaki kanadı yaprakları sararmış bir ağacı adeta sıyırdı. Daha sonra, pilot orayı bir çıkış yolu olarak görmüşçesine Charles Caddesi'ne yöneldi. Tekerleklerinin yere değmesine altı metre kadar kalmıştı ki sola eğildi ve o taraftaki kanadı Charles ve Bacon'ın köşesindeki gri taş binanın –muhtemelen bir bankaydı– cephesine çarptı. Uçağın havada süzülürcesine yavaş ilerlediği hissi o an tamamen kayboldu. Çarpan kanadın etrafında çılgınca dönerek bankanın yanındaki tuğla binaya çarptı ve kızıl sarı bir alev topu içinde gözden kayboldu. Ezici şok dalgası parkın üzerinden hızla ilerledi. Ördekler havalanarak kaçtılar.

Clay başını eğince kasap bıçağını elinde tutmakta olduğunu gördü. Tom McCourt ile uçak kazasını izlerlerken çantanın içinden tamamen çekip çıkarmıştı. Kendini kesmemek için dikkat ederek bıçağın önce bir tarafını, sonra diğer tarafını gömleğine sildi (şimdi de onun elleri titriyordu). Sonra bıçağı –büyük bir dikkatle– sapına kadar kemerine soktu. Bunu yaptığı sırada daha önceki çizgi roman denemelerinden biri aklına geldi – aslında biraz da gençlik hevesiyle yaptığı bir çalışmaydı.

"Korsan Joxer hizmetinizde, güzel hanımefendi," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Tom. Clay'in yanına gelmiş, parkın diğer tarafındaki cehennemi seyrediyordu. Alevlerin arasından sadece uçağın kuyruğu görülebiliyordu. Clay üzerindeki rakamı okuyabiliyordu: LN6409B. Üzerinde bir spor kulübünün armasına benzeyen bir logo vardı.

Sonra o da görünmez oldu.

İlk sıcak dalgasının yüzünü hafifçe yaladığını hissedebiliyordu.

"Yok bir şey," dedi tüvit takımlı ufak tefek adama. "İkileyelim."

"Hıı?"

"Haydi gidelim burdan."

"Ah. Tamam."

Clay, saat üçte, on sekiz dakika ya da bir sonsuzluk kadar önce gitmekte olduğu yöne doğru, parkın güney kıyısı boyunca yürümeye başladı. Tom McCourt, ona yetişebilmek için hızlandı. Gerçekten de çok kısa bir adamdı. "Söylesene," dedi. "Hep böyle abuk sabuk konuşur musun?"

"Elbette," dedi Clay. "İstersen karıma sor."

5

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tom. "Ben metroya gidiyordum." Yaklaşık bir sokak ötedeki yeşil boyalı küçük kulübemsi yapıyı işaret etti. Bir grup insan orada toplanmıştı. "Ama şimdi yeraltına inmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben de," dedi Clay. "Atlantic Avenue Inn diye bir yerde bir odam var, burdan beş sokak kadar ilerde."

Tom'un yüzü aydınlandı. "Orayı biliyorum galiba. Aslında Louden'da, Atlantic'ten biraz ötede."

"Tamam. Hadi oraya gidelim. Televizyona bakabiliriz. Ayrıca karımı aramak istiyorum."

"Oda telefonundan."

"Tabii, odadaki telefondan. Zaten cep telefonum *yok*."

"Benim var ama evde bırakmıştım. Bozuk. Rafe –kedim– masanın üzerinden düşürmüştü. Bugün yenisini almayı düşünüyordum ama... dinleyin. Bay Riddell..."

"Clay de."

"Tamam, Clay. Odadaki telefonun güvenli olduğundan emin misin?"

Clay durdu. Bu aklına gelmemişti. Ama sabit hatlar güvenli değilse *ne* güvenliydi? Tam bunu Tom'a söyleyecekti ki metro istasyonundan ani bir gürültü yükseldi. Panik dolu haykırışlar, çığlıklar ve o vahşi gevelemeler duyuldu; Clay artık bu anlamsız haykırışların deliliğin bir işareti olduğunu anlamıştı. Aşağı inen basamakların başında toplanmış olan küçük kalabalık dağıldı. Birkaçı caddeye doğru koştu, ikisi birbirine sarılmıştı ve hızla kaçarken arkaya kaçamak bakışlar atıyorlardı. Çoğunluğu parka kaçtı ve her biri ayrı yöne koşarak dağıldı. Bu, Clay'in içine dokunmuştu. Birbirine sarılmış iki kişi için nedense içinde daha iyi bir his vardı.

Hâlâ metro istasyonunun orada iki adam ve iki kadın vardı. Clay merdivenlerden çıkıp diğerlerini kaçıranın onlar olduğundan neredeyse emindi. Clay ve Tom yarım blok kadar uzaktan izlerken bu kalan dörtlü birbiriyle kavga etmeye başladı. Daha önce gördüklerinde olduğu gibi bu kavgada da o histerik, öldürücü acımasızlık vardı, ama belirgin bir düzen söz konusu değildi. "Kızlar"dan biri altmış yaşlarında, kısa saçları Clay'e emekliliği yaklaşmış ciddi öğretmenleri hatırlatan bir modelde kesilmiş, tıknaz bir kadındı.

Ayakları, yumrukları, tırnakları ve dişleriyle dövüşüyorlar; homurdanıyor, bağırıyor, bayılmış veya ölmüş yarım düzine kadar insanın etrafını çeviriyorlardı. Adamlardan biri uzatılmış bir bacağa takılıp dizlerinin üzerine düştü. Kadınlardan genç olanı hemen üzerine çullandı. Yerdeki adam aşağı inen basamakların önündeki kaldırımın üzerinden bir şey aldı –Clay bunun bir cep telefonu olduğunu görünce hiç şaşırmadı– ve kadının suratının

yan tarafına indirdi. Cep telefonu kadının yanağını yırtıp omzuna oluk oluk kan boşalmasına yol açarak parçalandı, ama kadının çığlığında acıdan çok öfke vardı. Adamın kulaklarını bir tencerenin sapları gibi kavrayıp dizlerini böğrüne bastırdı ve adamı geri gitti. Birbirlerini iki kızgın kedi gibi tırmalayarak aşağı inen basamakların gerisinde gözden kayboldular.

"Haydi," diye mırıldandı Tom, Clay'in gömleğini tuhaf bir nezaketle çekerek. "Haydi. Caddenin karşısına geçelim. Haydi."

Clay, Boylston Caddesi'nin karşısına çekilmeye razı oldu. Ya Tom McCourt nereye gittiklerine dikkat ediyordu ya da şansları tutmuştu, çünkü karşıya sağ salim geçtiler. Colonial Kitabevi'nin ("Eskilerin ve Yenilerin En İyileri") önünde tekrar durdular. Metro istasyonu kavgasının sürpriz sayılabilecek galibi, müsamahasız saçlarının uçlarından yakasına kanlar damlar halde parka girip yanmakta olan uçağa doğru ilerlerken sessizce izlediler. Kavganın galibinin emekliliğine bir sene kalmış bir Latince öğretmenine veya bir kütüphaneciye benzeyen yaşlı kadın olması aslında Clay'i fazla şaşırtmamıştı. Bu tür kadınlarla birlikte öğretmenlik yapmıştı ve özellikle bu yaşa gelmiş olanların neredeyse imha edilemez olduğunu bilirdi.

Tom'a buna benzer bir şey söylemek için ağzını açtı –ona zekice bir söz gibi gelmişti– ama çıkan tek ses hıçkırığa benzer bir vıraklama oldu. Görüşü de bulanıklaşmıştı. Görünüşe bakılırsa gözyaşı pınarlarını kontrol altına almakta tek zorlanan, tüvit takımlı ufak tefek adam, Tom McCourt değildi. Clay koluyla gözlerini sildi, tekrar konuşmaya çalıştı, ama yine başaramadı.

"Önemli değil," dedi Tom. "Bırak aksınlar."

Ve böylece Clay, vitrininde cep telefonlarıyla iletişim kurulan günlerin çok öncesi dönemden kalma bir Royal daktilonun etrafına dizilmiş kitapların bulunduğu dükkânın önünde durup ağladı. Takım Giymiş Kadın için, Sarışın Kız ve Esmer Kız için ve kendisi için ağladı. Çünkü Boston onun evi değildi ve evi ona hiç bu kadar uzak görünmemişti.

6

Boylston Caddesi parkın gerisinde daralıyordu ve arabalarla öylesine dolmuştu ki –hem kaza yapmış olanlar hem de terk edilip öylece bırakılanlar– kamikaze limuzinler veya çılgın amfibik tekneler hakkında endişelenmelerine gerek kalmamıştı. Bu da içlerini bir nebze rahatlatmıştı. Şehrin her yerinden, cehennemde bir yılbaşı gecesiymiş gibi patırtılar gürültüler yükseliyordu. Çok yakından gelen gürültüler de vardı –çoğunluğu araba veya hırsız alarmlarıydı– ama cadde o an için tuhaf bir şekilde boştu. Açık alanda durmayın, demişti Memur Ashland. Şansınız bir kez yaver gitti. Bir daha tekrarlanmayabilir.

Ama Colonial Kitabevi'nin iki sokak doğusunda ve Clay'in oteline bir blok kala şansları yine yaver gitti. Bir başka kaçık, Nautilus ve Cybex ile biçimlendirilmişe benzeyen kaslara sahip yirmi beş yaşlarında bir genç adam tam önlerinde bir sokaktan fırlayarak caddeye çıktı ve burun buruna çarpışmış iki arabanın üstünden atlayarak uzaklaştı. Bir yandan da ağzından köpükler saçarak anlamsız sözcükler haykırıyordu. İki elinde de birer araba anteni vardı ve koşarken bir yandan da onlarla havayı şişliyordu. Kıpkırmızı amblemleri olan yepyeni bir çift Nike ayakkabı haricinde çırılçıplaktı. Cinsel organı önünde hızlı bir antika saatin sarkacı gibi sağa sola sallanıyordu. Karşı kaldırıma çıkınca sola dönüp parka doğru ilerlemeye başladı. Poposu şahane bir ritimle kasılıp gevşiyordu.

Tom McCourt, Clay'in kolunu yakaladı ve bu son kaçık yeterince uzaklaşana kadar sıkıca tuttu. "Bizi görseydi..." dedi rahatlayıp kavrayışını gevşetirken.

"Evet ama görmedi," dedi Clay. Birdenbire kendini saçma denecek şekilde mutlu hissetmişti. Bu hissin az sonra geçeceğini biliyordu, ama o an tadını doyasıya çıkardı. Çok zor bir çizimi tatmin edici bir şekilde bitirmiş bir adam gibiydi.

"Göreceği kişilere acıyorum," dedi Tom.

"Ben de onu görenlere," dedi Clay. "Hadi gidelim."

7

Atlantic Avenue Inn'in kapıları kilitliydi.

Clay o kadar şaşırmıştı ki bir an için tek yapabildiği kilitli olduğu gerçeğini hazmetmeye çalışarak tokmağı çevirmeye devam etmekti. Kaldığı otelin kapıları ona kapalıydı.

Tom yanına gelip yansımayı önlemek için başını cama yaklaştırdı ve içeri baktı. Kuzeyden –Logan'dı mutlaka– yine o devasa patlamalardan biri duyuldu ve Clay bu kez sadece hafifçe irkildi. Tom McCourt'un tepki verdiğini bile sanmıyordu. Tom, kendini gördüklerine fazlasıyla kaptırmış gibiydi.

"Yerde ölü bir adam var," dedi sonunda. "Üzerinde bir üniforma var, ama bavul taşımak için fazla yaşlı görünüyor."

"Kimsenin kahrolası bavulumu taşımasını istemiyorum," dedi Clay. "Tek istediğim odama çıkmak."

Tom tuhaf bir ses çıkardı. Clay, adamın yine ağlamaya başlayacağını düşünürken gülmesini bastırmaya çalıştığını fark etti.

Çift kanatlı kapının bir tarafında **ATLANTIC AVENUE INN**, diğerinde ise bariz bir yalan olan **BOSTON'IN EN İYİ ADRESİ** yazıyordu. Tom **BOSTON'IN EN İYİ ADRESİ** yazısıyla kredi kartı çıkartmalarının arasındaki boşluğa elinin ayasıyla vurdu.

Clay de içeri bakıyordu. Lobi fazla büyük değildi. Sol tarafta resepsiyon vardı. Yerdeki halı kıpkırmızıydı. Üniformalı yaşlı adam bir ayağı bir kanepenin üzerinde ve çerçeveli bir Currier & Ives yelkenli gemi baskısı kıçında olduğu halde halıya kapaklanmış, yatıyordu.

Clay'in içindeki mutluluk hissi aniden yok oldu ve camı artık yumruklamaya başlamış olan Tom'un bileğini tuttu. "Hiç uğraşma," dedi. "Hayatta ve akılları başlarında olsalar bile bizi içeri almayacaklar." Biraz düşündükten sonra kafasını salladı. *"Özellikle* akılları başlarındaysa."

Tom ona merakla baktı. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Her şey değişti. Bizi dışarda tutamazlar." Clay'in elini bileğinden uzaklaştırdı ama camı yumruklamak yerine başını cama tekrar dayayıp bağırdı. Clay, adamın sesinin cüssesine göre epey kuvvetli olduğunu düşündü. *"Hey! Hey, içerdekiler!"*

Bir duraksama. Lobide değişen bir şey yoktu. Kıçında resim olan yaşlı adam ölü gibi yatmaya devam ediyordu.

"Hey, içerdeyseniz kapıyı açsanız iyi olur! Yanımdaki adam bu otelin para ödeyen bir müşterisi ve ben de *onun* misafiriyim! Açın yoksa bir kaldırım taşı alıp camı kırarım! Beni duyuyor musunuz?"

"*Kaldırım* taşı mı?" diye sordu Clay ve gülmeye başladı. "*Kaldırım* taşı mı dedin? Hiç güleceğim yoktu." Daha da çok gülmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Sonra sol tarafında bir hareket gözüne ilişti. Başını çevirince caddenin biraz ilerisinde genç bir kız gördü. Bir felaketzedeye ait olduğu belli olan mavi gözlerle onlara bakıyordu. Üzerinde, önünde koca bir kan lekesi bulunan beyaz bir elbise vardı. Burnunun altında, dudaklarında ve çenesinde kurumuş kan vardı. Kanlı burnu haricinde yaralı görünmüyordu, çıldırmış gibi de değildi. Sadece şokta görünüyordu. Neredeyse ölümüne şokta.

"İyi misin?" diye sordu Clay. Kıza doğru bir adım atınca kız da bir adım geriledi. İçinde bulundukları koşullar düşünüldüğünde kıza hak vermemek elde değildi. Durdu ama bir elini trafik polisi gibi kıza doğru kaldırdı: *Dur!*

Tom etrafa kısaca bir göz attıktan sonra camı yumruklamaya devam etti. Bu kez cama, eski ahşap çerçevesini sarsıp yansımasının dalgalanmasına yol açacak kadar şiddetli vuruyordu. *"Bu son şansınız, sonra içeri geleceğiz!"*

Clay, ona dönüp bunun bir işe yaramayacağını söylemek üzere ağzını açmıştı ki resepsiyon masasının ardından kel bir kafa yavaşça yükseldi. Bir periskopun suyun yüzeyine çıkmasını izlemek gibiydi. Clay kafayı daha yüzünü görmeden tanımıştı; önceki gün otele giriş kaydını yapan, otopark biletine damga vuran ve o sabah Copley Square Otel'e nasıl gideceğini tarif eden resepsiyon görevlisiydi.

Adam bir süre için resepsiyon masasının gerisinde oyalanmaya devam etti ve Clay otelin anahtarını görünecek şekilde havaya kaldırdı. Ardından görevlinin görünce hatırlayacağını umarak evrak çantasını gösterdi.

Belki de hatırlamıştı. Ama muhtemelen başka seçeneği olmadığını düşündüğündendi. Sebep her neyse, resepsiyon masasının arkasından çıkıp yerdeki cesedin etrafından dolaşarak hızlı adımlarla kapıya geldi. Clay Riddell'in hayatında gördüğü ilk gönülsüz seğirtmeydi. Resepsiyon görevlisi kapıya varınca Clay'e, ardından Tom'a, sonra yine Clay'e baktı. Gördüklerinden tam anlamıyla ikna olmuşa benzememekle birlikte cebinden bir yığın anahtar çıkardı, halkaya geçirilmiş anahtarlar arasından ana kapınınkini buldu ve kilide sokarak çevirdi. Tom tokmağa uzanınca, elini, az önce Clay'in ağzı burnu kan içindeki kıza yaptığı gibi kaldırdı. Görevli ikinci bir anahtar çıkarıp bir diğer kilide soktu ve sonunda kapıyı açtı.

"İçeri girin," dedi. "Çabuk." Sonra biraz uzakta dikilmekte olan kızı gördü ve ekledi. "O hariç."

"O da girecek," dedi Clay. "Gel hadi, tatlım." Ama kız yerinden kıpırdamadı ve Clay, ona doğru bir adım atınca hızla dönüp elbisesinin eteğini savurarak koşmaya başladı.

8

"Dışarda ölebilir," dedi Clay.

"Benim sorunum değil," dedi resepsiyon görevlisi. "İçeri geliyor musunuz gelmiyor musunuz, Bay Riddle?" Konuşmasında Boston aksanı vardı, ama Clay'in Maine'den alışık olduğu güneyli işçi sınıfı aksanı değil, abartılı keşke-İngiliz-olsaydım aksanıydı.

"Riddell." İçeri girecekti elbette, kel adamın kapıyı açtıktan sonra onu dışarıda bırakması söz konusu bile değildi, ama kızın arkasından bakarak kaldırımda biraz daha oyalandı.

"Hadi gir," dedi Tom usulca. "Yapılacak bir şey yok."

Haklıydı da. Yapılacak bir şey yoktu. Hiçbir şey. Tom'un peşinden içeri girdi ve resepsiyon görevlisi caddelerdeki kargaşadan onları korumak için tek gereken buymuş gibi Atlantic Avenue Inn'in çift kanatlı kapısını arkalarından bir kez daha kilitledi.

9

"O Franklin'di," dedi resepsiyon görevlisi, yerde yüzükoyun yatan cesedin etrafından dolaşırken.

Bavul taşımak için fazla yaşlı görünüyor, demişti Tom camdan içeri bakarken ve Clay de onunla hemfikirdi. Saçları tamamen kırlaşmış, çelimsiz bir adamdı. Ne yazık ki saçların üzerinde büyümeye devam ettiği (saçlar ve tırnakların mesajı biraz geç kavradığını okumuştu bir yerlerde) kafası, asılmış bir adamınki gibi korkunç bir açıyla bükülmüştü. "Otuz beş yıldır Inn'de çalışıyordu. Tüm konuklara bu gerçeği söylediğinden eminim. Hatta çoğuna iki kez."

Adamın özenti aksanı Clay'in yıpranmış sinirlerine dokunuyordu. Eğer bir osuruk olsaydı sesinin astımlı bir çocuğun üflediği parti düdüğünden çıkan sese benzeyeceğini düşündü.

"Asansörden bir adam çıktı," dedi resepsiyon görevlisi tekrar masanın arkasına geçerek. Orada kendini evinde hissettiği belliydi. Tepedeki ışık yüzüne vurunca Clay, adamın çok solgun olduğunu gördü. "Delilerden biriydi. Zavallı Franklin tam kapının önünde duruyordu..."

"Galiba o kahrolası resmi kıçından alma fikri hiç aklından geçmedi," dedi Clay. Eğilip Currier & Ives tablosunu aldı ve kanepenin üstüne koydu. Aynı anda ölü adamın ayağını kanepeden yere itti. Adamın ayağı Clay'in çok iyi bildiği bir ses çıkararak yere düştü. Bu sesi pek çok çizgi romanda görmüştü: TAK.

"Asansörden çıkan adam, ona sadece bir yumruk attı," dedi resepsiyon görevlisi. "Zavallı Franklin duvara kadar uçtu. Galiba çarpma anında boynu kırıldı. Her neyse, duvara çarpıp resmi düşüren Franklin'di."

Resepsiyon görevlisinin gözünde bu her şeyi haklı çıkarıyordu.

"Ya ona vuran adam?" diye sordu Tom. "Deli adam? O nereye gitti?"

"Dışarı," dedi resepsiyon görevlisi. "Kapıyı kilitlemenin en iyisi olacağına o zaman karar verdim. O çıktıktan sonra." Onlara korkuyla karışık, Clay'in iğrenç bulduğu dedikoducu, şehvet düşkünü bir ifadeyle baktı. "Dışarda *neler* oluyor? Durum ne kadar kötü?"

"Bence nasıl olduğuna dair epeyce fikrin vardır," dedi Clay. "Kapıyı o yüzden kapatmadın mı?"

"Evet, ama..."

"Televizyonda neler diyorlar?" diye sordu Tom.

"Hiçbir şey. Kablo yayını..." Saatine baktı. "...yarım saattir kesik."

"Ya radyo?"

Görevli, Tom'a şaka mı yapıyorsun dercesine tersçe baktı. Clay, adamın *En Kısa Sürede Nasıl İtici Olunur?* adında bir kitap yazabileceğini düşündü. "Burda radyo, ha? Şehir merkezindeki herhangi bir otelde? Dalga mı geçiyorsun?"

Dışarıdan dehşet dolu tiz bir çığlık yükseldi. Kan lekeli beyaz elbise giymiş kız omzundan geriye korkuyla bakarak avucuyla cama vurmaya başladı. Clay hemen kapıya koştu.

"Dur, tekrar kilitlemişti, unuttun mu?" diye bağırdı Tom.

Clay unutmuştu gerçekten. Resepsiyon görevlisine döndü. "Kilidi aç."

"Olmaz," dedi görevli ve kollarını, ne kadar kararlı olduğunu belirtmek istercesine dar göğsünde kavuşturdu. Kapının önündeki beyaz elbiseli kız yine arkasına baktı ve daha şiddetli vurmaya başladı. Kanlı yüzü dehşetle kasılmıştı.

Clay kasap bıçağını kemerinden çekip aldı. Bıçağı tamamen unutmuştu ve gerektiğinde aklına ne kadar çabuk ve doğal bir şekilde gelişine şaştı. "Aç dedim, seni orospu çocuğu!" dedi görevliye. "Yoksa boğazını keserim!"

10

"Vakit yok!" diye bağırdı Tom ve lobideki kanepenin iki yanında duran yüksek arkalıklı, sahte Kraliçe Anne sandalyelerinden birini kaptı. Ayaklarını havada tutarak çift kanatlı kapıya doğru koştu.

Kız, onun geldiğini görünce ellerini korumak için yüzüne kaldırıp başını omuzlarının arasına çekerek geriledi. Aynı anda peşindeki adam kapının önünde belirdi. Sarı tişörtünün önündeki yarıktan bağırsakları sarkan ve hafifçe kırlaşmış saçlarını atkuyruğu yapmış çok iri, inşaat işçisi kılıklı bir adamdı.

Sandalyenin ayakları çift kanatlı kapının camına geçti; ikisi **ATLANTIC AVENUE INN,** diğer ikisiyse **BOSTON'IN EN İYİ ADRESİ** yazan camı parçalamıştı. Sağdaki camdan çıkan ayaklar inşaat işçisi kılıklı adamın iri omzuna tam o kızın boynunu kavradığı anda çarptı. Sandalyenin oturma kısmı iki kanadın birleştiği sağlam tahtaya çarpınca Tom McCourt sarsılmış bir halde sendeleyerek geriledi.

İnşaat işçisi kılıklı adam ciğerlerinin olanca gücüyle o anlamsız dilde sözcükler haykırıyordu. Sol kolunun çilli derisi üzerinden kan süzülmeye başlamıştı. Kız kendini adamın elinden kurtarmayı başarmıştı ki ayakları birbirine dolandı, acı ve dehşetle bağırarak kaldırımın caddeyle birleştiği yere düştü.

Clay oraya nasıl geldiğini veya sandalyeyi ne zaman çektiğini hatırlamıyordu, ama kendini bir anda kapının camı kırık çerçevesinin içinde buldu. "Hey mankafa!" diye bağırdı. İri adam anlamsız tiradını kesip olduğu yerde hareketsiz kalınca cesaretlenir gibi oldu. "Evet, sana dedim!" dedi Clay. "Seninle konuşuyorum!" Ardından aklına başka bir şey gelmediği için ekledi: "Ananı becerdim, muamelesi çok iyiydi!"

Sarı tişörtlü manyak, Takım Giymiş Kadın'ın ölmeden önce çıkardığına çok benzeyen bir ses çıkararak –*Rast!*– aniden dişlere ve bir sese sahip olmuş binaya döndü ve saldırdı. Her ne gördüyse, daha az öncesine kadar içinde cam olan bir çerçeveden başını uzatmış, elinde bir kasap bıçağı olan sert ifadeli, terli yüzlü

adam olmadığı muhakkaktı, zira Clay'in saldırmak için bir şey yapması gerekmemişti. Sarı tişörtlü adam öylece bıçağın üzerine atlamıştı. İsveç çeliği çenesinin altındaki güneşten yanmış, sarkık gıdıya hızla daldı ve kızıl bir şelaleyi serbest bıraktı. Clay'in eli inanılmaz derecede sıcak olan –neredeyse yeni dökülmüş bir fincan kahve gibiydi– kanla ıslanıverdi ve geriye çekmemek için iradesini kullanmak zorunda kaldı. Aksine, bıçağı daha da itti ve sonunda bir dirençle karşılaştı. Hafifçe duraksadı, ama bıçak son derece keskindi. Omuriliği parçalayıp iriyarı adamın ensesinden çıktı. Adam öne düştü –Clay'in onu tek koluyla tutması mümkün değildi, adam en az yüz otuz, hatta yüz kırk kilo olmalıydı– ve bir an için kahverengi gözleri yuvalarından fırlar, nikotin lekeli dili ağzının kenarından sarkar, boynundan kan fışkırır halde sokak lambasının direğine yaslanmış bir sarhoş gibi kaldı. Sonra dizleri büküldü ve yere yığıldı. Bıçağı geri çeken Clay kolayca serbest kalınca şaşırdı. Deri ve mukavvadan oluşmuş evrak çantasından çıkarmaktan çok daha kolay olmuştu.

Çıldırmış adam yere yığılınca Clay bir dizi kaldırımda, diğeri caddede olduğu halde yüzüne düşen saç perdesinin gerisinden dehşetle haykıran kızı tekrar görebildi.

"Tatlım," dedi. "Tatlım, yapma." Ama kız çığlık atmaya devam etti.

11

İsmi Alice Maxwell'di. Onlara bu kadarını söyleyebilmişti. Boston'a annesiyle alışveriş yapmak için trenle –Boxford'dan demişti– geldiklerini de söylemişti. Gittiği lisede derslerin yarım gün olduğu çarşambaları annesiyle sıkça yaptıkları bir şeydi bu. Güney İstasyonu'nda trenden inip bir taksiye binmişlerdi. Taksi şoförünün başında mavi bir türban olduğunu söylemişti. Kel resepsiyon görevlisinin onu içeri almak için Atlantic Avenue Inn'in kapısının kilidini açmasından önce son hatırladığı şeyin bu mavi türban olduğunu söyledi.

Clay, kızın daha fazlasını hatırladığını düşündü. Bunun bir sebebi, Tom McCourt, ona onun veya annesinin cep telefonu olup olmadığını sorduğu zaman titremeye başlamasıydı. Hatırlamadığını iddia ediyordu, ama Clay içlerinden en az birinin cep telefonu olduğundan emindi. O günlerde cep telefonsuz kimse kalmamış gibiydi. Kendisi istisnalardan biriydi. Ve bir de hayatını telefonunu düşüren kedisine borçlu sayılabilecek Tom McCourt vardı.

Alice ile otelin lobisinde sohbet etmeye devam ettiler. (Konuşmanın büyük bölümü Clay'in çeşitli sorular sorması ve kızın sıyrılmış dizlerine doğru eğdiği başını ara sıra iki yana sallamasından ibaretti.) Clay ve Tom, Franklin'in cesedini resepsiyon masasının gerisine taşımış, kel görevlinin, "Ayak altında olacak," diyerek yaptığı tuhaf itirazlara kulak asmamışlardı. İsminin Bay Ricardi olduğunu söyleyen resepsiyon görevlisi o zamandan beri içerideki ofisindeydi. Clay televizyonun Bay Ricardi'nin söylediği gibi çalışmadığını görecek kadar kalmış, sonra adamı orada bırakarak dönmüştü. Sharon Riddell olsa, Bay Ricardi'nin çadırında somurttuğunu söylerdi.

Ama adam, Clay'e son bir söz söylemeden duramamıştı. "Şimdi kapımız tüm dünyaya açık," dedi sitemle. "Umarım yaptığınızı beğenmişsinizdir."

"Bay Ricardi," dedi Clay elinden geldiğince sabırla. "Daha bir saat önce parkın diğer tarafında bir uçak kazası gördüm. Seslere bakılırsa başka uçaklar –daha büyükleri– Logan'da düşmekte. Binalara kamikaze dalışı yapıyor bile olabilirler. Tüm şehirde patlamalar oluyor. Bana kalırsa bugün bütün Boston savunmasız."

Bunu vurgulamak istercesine hemen üstlerinde bir gürültü oldu. Bay Ricardi başını kaldırıp bakmadı. Tek yaptığı, eliyle Clay'e gitmesini işaret etmek oldu. İzleyecek televizyon yayını olmayınca gözlerini karşı duvara dikip oturmaya devam etti.

12

Clay ve Tom, yüksek arkalıkları camları kırılmış kapıyı oldukça tatmin edici bir şekilde kaplayan Kraliçe Anne tarzı iki sandalyeyi kapının gerisine yerleştirdi. Clay kapıyı dışarıya kilitlemenin sahte bir güvenlik hissi yarattığını düşünmüştü ama caddeden görülmeyi engellemek akıllıca görünüyordu ve Tom da onunla hemfikirdi. Sandalyeleri yerleştirdikten sonra lobinin ana penceresindeki güneşliği de indirdiler. Güneşlik içeriyi bir hayli loşlaştırmış, kırmızı halı üzerinde hapishane parmaklıkları gibi çizgiler oluşturmuştu.

Clay, Alice Maxwell'in fazlasıyla kısa kesilmiş hikâyesini dinleyip her şeyi hallettikten sonra nihayet resepsiyon masasının gerisindeki telefonun başına gitti. Saatine bir göz attı. Dördü yirmi iki geçiyordu, makul bir saatti, ama olağan zaman kavramı ortadan kalkmış gibiydi. Parktaki adamın köpeği ısırdığını gördüğünden bu yana saatler geçmiş gibiydi. Aynı zamanda beş dakika bile olmamıştı sanki. Ama zaman vardı, en azından insanların ölçtüğü şekilde ve Sharon, Clay'in Kent Pond'daki hâlâ evi olarak düşündüğü yere varmış olmalıydı. Onunla konuşması gerekiyordu. İyi olduğunu duymak, kendisinin de iyi olduğunu söylemek istiyordu, ama asıl önemli olan bu değildi. Johnny'nin iyi olması daha önemliydi, fakat bundan daha hayati bir konu vardı.

Ne onun ne de Sharon'ın cep telefonu vardı, bundan neredeyse emindi. Nisanda ayrılmalarından sonra bir tane edinmiş olabilirdi ama aynı kasabada yaşıyorlardı ve onu hemen her gün görüyordu, cep telefonu olsa bilirdi muhtemelen. Zaten olsa ona numarasını verirdi, değil mi? Evet. Fakat...

Fakat Johnny'nin bir cep telefonu vardı. Artık pek de küçük sayılmayacak küçük Johnny–Gee'nin son doğum gününde istediği buydu. Çaldığında en sevdiği televizyon programının müziğinin melodilerini yayan kırmızı bir cep telefonu. Okul saatlerinde kullanması, hatta yanında taşıması bile yasaktı, ama dersler bit-

miş olmalıydı. Kısmen ayrılıkları yüzünden Clay ve Sharon cep telefonu alması için ona *cesaret* bile vermişlerdi. Acil durumlar veya otobüsü kaçırmak gibi ufak aksilikler olabilirdi. Clay'i az da olsa ümitlendiren, Sharon'ın son günlerde Johnny'nin odasına baktığında telefonu masanın veya yatağının başucundaki komodinin üzerinde şarjı bitik halde giderek daha çok gördüğünü söylemiş olmasıydı.

Yine de Johnny'nin kırmızı cep telefonunun düşüncesi zihninde bir bomba gibi tik tak ediyordu.

Otelin masasındaki sabit telefona dokundu, sonra elini çekti. Dışarıda yine bir patlama oldu ama bu seferki uzaktaydı. Cephenin çok gerisindeyken bir top mermisinin patlayışını duymak gibiydi.

Öyle düşünme, dedi kendi kendine. Cepheler olduğunu düşünme.

Lobiye bakınca Tom'un kanepede oturan Alice'in yanında çömelmiş olduğunu gördü. Kızın ayakkabılarından birine dokunuyor, yüzüne bakıyor ve yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. Bu iyiydi. *Tom* iyiydi. Clay onunla karşılaştığı için... ya da Tom McCourt onu bulduğu için giderek artan bir memnuniyet duyuyordu.

Sabit telefonlar muhtemelen güvenliydi. Asıl sorun, bunun yeterli olup olmadığıydı. Hâlâ onun sorumluluğunda sayılabilecek bir karısı ve onun sorumluluğunda olduğu şüphe götürmeyecek bir oğlu vardı. Johnny'yi düşünmek bile tehlikeliydi. Oğlu ne zaman aklına gelse Clay'in kafasının içinde bir panik faresi beliriyor, içinde bulunduğu zayıf kafesten kurtuluverecek ve keskin, sivri dişleriyle yakınlarda ne varsa kemirmeye başlayacakmış gibi geliyordu. Sharon ve Johnny'nin güvende olduğunu öğrenirse fareyi kafesinde tutabilir ve bir sonraki adımını planlayabilirdi. Ama aptalca bir şey yaparsa kimseye bir yararı olmazdı. Hatta oradakiler için durumu daha da güçleştirmiş olurdu. Bunu bir süre düşündükten sonra resepsiyon görevlisine seslendi.

İç ofisten karşılık gelmeyince tekrar seslendi. Hâlâ cevap gelmeyince, "Beni duyduğunuzu biliyorum, Bay Ricardi," dedi. "Beni oraya gelmek mecburiyetinde bırakırsanız tek yaptığınız

canımı sıkmak olacak. Canım sizi sokağa atacak kadar sıkılabilir."

"Bunu yapamazsınız," dedi Bay Ricardi ters bir tonla. "Siz otelin bir konuğusunuz."

Clay, Tom'un ona dışarıdayken söylediğini tekrarlamayı düşündü... *Artık her şey değişti.* Ama bir şey sessiz kalmasını sağladı.

"Ne var?" dedi Bay Ricardi sonunda. Sesi her zamankinden de huysuzdu. Üst kattan, biri ağır bir mobilyayı devirmiş gibi yine bir gürültü geldi. Belki de bir yazı masasıydı. Bu kez kız bile başını kaldırıp baktı. Clay boğuk bir bağırış –ya da belki acı dolu bir uluma– duyar gibi oldu ama arkası gelmedi. İkinci katta ne vardı? Restoran yoktu, otele giriş yaptığında (Bay Ricardi tarafından) otelde bir restoran olmadığı ama hemen yan tarafta Metropolitan Café olduğu söylenmişti. *Toplantı salonları,* diye düşündü. *Kızılderili isimleri olan toplantı salonlarıdır, eminim.*

"Ne?" diye sordu Bay Ricardi tekrar. Sabrı iyice tükenmiş gibiydi.

"Tüm bunlar başladığında kimseyi aramaya çalıştınız mı?"

"Eh, *elbette!*" dedi Bay Ricardi. İç ofisle resepsiyon masasının gerisindeki, bilgisayarların, güvenlik monitörlerinin ve kasaların bulunduğu alanın arasındaki kapıya geldi. Olduğu yerden Clay'e öfkeyle baktı. "Yangın alarmları çalmaya başladığında onları durdurdum. Doris üçüncü katta bir çöp sepetinin tutuştuğunu söyledi; itfaiyeyi arayıp gelmelerine gerek olmadığını söyleyecektim ama hat meşguldü. *Meşguldü!* Düşünebiliyor musunuz?"

"Çok kızmış olmalısınız," dedi Tom.

Bay Ricardi ilk kez biraz yumuşamış göründü. "Dışarda... biliyorsunuz, ortalık karışınca polisi aradım."

"Evet," dedi Clay. Ortalık *karışmıştı* gerçekten. "Cevapladılar mı?"

"Adamın biri hattı meşgul etmememi söyleyerek yüzüme kapattı," dedi Bay Ricardi. Öfke tınısı sesine geri dönmüştü. "Tekrar aradığımda, deli adamın asansörden çıkıp Franklin'i öldürmesinden sonraydı, telefona bir kadın cevap verdi. Dedi ki..." Sesi titredi ve Clay, adamın gözyaşlarının burnunun iki yanındaki çizgilerden aşağı süzüldüğünü gördü. "...dedi ki..."

"Ne dedi?" diye sordu Tom aynı yumuşak ses tonuyla. "Ne dedi, Bay Ricardi?"

"Franklin öldüyse ve onu öldüren de kaçtıysa bir sorun kalmadığını söyledi. Kapıyı içerden kilitlememi öneren de oydu. Bana otelin asansörlerini zemine indirip kapatmamı da o söyledi ve dediğini yaptım."

Clay ve Tom aynı düşünceyle göz göze geldi: *İyi fikir.* Clay'in zihninde, iki cam arasına sıkışıp kurtulmaya çalışarak öfkeyle vızıldayan sineklerin görüntüsü belirdi. Üst kattan gelen darbe seslerinin bununla ilgisi olmalıydı. Yukarıdakinin veya yukarıdakilerin merdivenleri keşfetmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

"Sonra o da yüzüme kapattı. Ondan sonra Milton'daki karımı aradım."

"Ona ulaşabildiniz yani," dedi Clay emin olmak ister gibi.

"Çok korkmuştu. Eve gelmeni istedi. Ona kapıları kilitleyip otelde kalmamın tavsiye edildiğini söyledim. Polisin önerisi olduğunu da ekledim. Ona da aynı şeyi yapmasını önerdim. Kapıları kilitleyip dikkat çekmemeye çalışmasını yani. Eve gelmem için yalvardı. Caddeden silah sesleri geldiğini, diğer caddede ise bir patlama olduğunu söyledi. Benzyck'lerin bahçesinde çırılçıplak koşan bir adam görmüş. Benzyck'ler yan komşumuz."

"Evet," dedi Tom sakince. Hatta sakinleştirici bir tonla. Clay bir şey demedi. Bay Ricardi'ye o kadar kızmış olmaktan utanıyordu, ama adama Tom da kızmıştı.

"Çıplak adamın bir... bir bebeğin cesedini taşıyor olabileceğini söyledi. Olabilir, dedi. Muhtemelen bir oyuncak bebekti. Otelden ayrılıp eve dönmem için tekrar yalvardı."

Clay, ona gereken kısmını duymuştu. Sabit hatlar güvenliydi. Bay Ricardi şoktaydı ama delirmemişti. Elini ahizenin üzerine koydu. Ama kaldıramadan Bay Ricardi elini onunkinin üstüne koydu. Bay Ricardi'nin parmakları uzun, solgun ve çok soğuktu. Bay Ricardi'nin söyleyecekleri daha bitmemişti. Bay Ricardi bir açılmış pir açılmıştı.

"Orospu çocuğu deyip telefonu yüzüme kapadı. Bana öfkeli olduğunu biliyor ve sebebini de anlıyordum elbette. Ama polis,

bana kapıları kilitleyip olduğum yerde kalmamı söylemişti. Polis dışarı çıkmamamı söyledi. Polis. Yetkili makam."

Clay başını salladı. "Tabii, yetkili makam."

"Metroyla mı geldiniz?" diye sordu Bay Ricardi. "Ben hep metroyu kullanırım. Sadece iki sokak ötede. Çok kullanışlı."

"Bugün öyle olduğu söylenemez," dedi Tom. "Bugün gördüklerimden sonra beni oraya indirebilmeniz mümkün değil."

Bay Ricardi, Clay'e hüzünle karışık hevesle baktı. "Görüyor musunuz?"

Clay başını tekrar salladı. "Burda güvendesiniz," dedi. Evine gitmeyi ve oğlunu görmeyi istediğini biliyordu. Ve Sharon'ı elbette, ama daha çok oğlunu. Onu gerçekten durduran bir şey olmadıkça eve gideceğini biliyordu. Zihninde, görüşünü gölgeleyen bir ağırlık var gibiydi. "Çok daha güvenli." Sonra ahizeyi kaldırdı ve hat almak için 9'a bastı. Alabileceğinden emin değildi, ama aldı. Sonra 1'i, ardından Maine'in kodu olan 207'yi ve Kent Pond ve civarındaki numaraların ilk üç rakamı olan 692'yi tuşladı. Hâlâ evi olarak düşündüğü yerin numarasının son dört rakamının üçüne basmıştı ki araya bant kaydı girdi ve bir kadın sesi duyuldu. "Üzgünüz. Tüm hatlar meşgul. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Santral hattı Maine'den koparırken –bant kaydının geldiği yer orasıysa– ahizeden bir tıkırtı duyuldu. Clay birdenbire çok ağırlaşmış gibi ahizeyi omuz hizasına indirdi. Sonra yerine yerleştirdi.

13

Tom, ona otelden ayrılmanın delilik olduğunu söyledi.

Dediğine göre öncelikle, Atlantic Avenue Inn'de nispeten emniyetteydiler. Özellikle de asansörlerin kilitli, merdivenlerden lobiye geçişin de kapalı olduğu düşünülürse. Asansörlerin ötesindeki kısa koridorun sonundaki kapının önündeki bagaj oda-

sından aldıkları bavullar ve kutularla geçişi kapatmışlardı. Çok kuvvetli biri kapıyı itse bile barikat karşı duvara dayanacağı için ancak on beş santimlik bir aralık oluşabilir, bu da bir insanın geçmesine yetmezdi.

Ayrıca küçük sığınaklarının ötesindeki şehirde kargaşa giderek artıyor gibiydi. Alarmlar, sirenler, çığlıklar, motor sesleri duyuluyor, esinti çoğunu uzaklara taşıyor olsa da duman bulutları mavi gökyüzünü lekeliyordu. Şimdiye kadar, diye düşündü Clay, ama yüksek sesle söylemedi, en azından o an kızı daha fazla korkutmak istemiyordu. Seri halinde patlamalar oluyordu. Bir tanesi o kadar yakındı ki lobideki camın parçalanacağını sanarak hepsi birden kendini yere atmıştı. Parçalanmamıştı, ama o patlamadan sonra hepsi Bay Ricardi'nin içerideki ofisine geçti.

Tom'un otelin göreceli güvenliğini terk etmemesi, hatta *düşünmemesi* için öne sürdüğü üçüncü sebep saatin beşi çeyrek geçiyor olmasıydı. Yakında hava kararacaktı. Boston'dan gece karanlığında ayrılmaya kalkmak akıl kârı değildi.

"Dışarı bir bak," dedi Bay Ricardi'nin ofisinin Essex Caddesi'ne bakan küçük penceresini göstererek. Essex terk edilmiş araçlarla doluydu. Ayrıca en azından bir ceset vardı; üzerinde kot pantolon ve kırmızı bir Red Sox kazağı olan bir kadın. Yüzmeye çalışırken ölmüş gibi kolları açık halde kaldırımda yüzükoyun yatıyordu. "Arabanı kullanabileceğini mi sanıyorsun? Bence bir daha düşünsen iyi olur."

"Doğru söylüyor," dedi Bay Ricardi. Kollarını yine dar göğsünde kavuşturmuş, masasının gerisinde oturuyordu. "Arabanız Tamworth Caddesi Otoparkı'nda. Oraya kadar bile gideceğinizden şüpheliyim."

Arabasını zaten gözden çıkarmış olan Clay onlara arabayla gitmeyi planlamadığını söylemek üzere ağzını açmıştı ki (en azından başlarda) yukarıdan tavanı sarsacak kadar şiddetli bir gürültü geldi. Hemen akabinde kırılan camların şangırtısı duyuldu. Bay Ricardi'nin masasının karşısındaki sandalyede oturan Alice Maxwell ürkerek yukarı baktı ve olduğu yerde büzüldü.

"Yukarda ne var?" diye sordu Tom.

"Tam üstümüzde Iroquois Salonu var," dedi Bay Ricardi. "Üç toplantı salonumuzun en büyüğü. Tüm malzemeleri orda saklarız... sandalyeler, masalar, ses ve görüntü ekipmanı." Duraksadı. "Ve restoranımız olmamasına rağmen müşterilerden talep gelirse açık büfeler veya kokteyl partiler düzenleriz. Bu son gürültü..."

Lafını bitirmedi. Clay'e göre bitirmesine gerek de yoktu. Son gürültünün kaynağı çok büyük bir ihtimalle üzerinde bardakların bulunduğu, yere devrilen bir servis arabasıydı. Toplantı salonunda her şeyi devirip dağıtarak dolaşan delinin bir başka marifetiydi. İki cam arasında sıkışıp kalmış bir sinek, çıkış yolu bulabilecek zekâdan yoksun, sadece koşup kırıp döken bir yaratıktı yukarıdaki.

Alice yaklaşık yarım saat süren sessizliğini bozdu ve karşılaşmalarından beri ilk kez kendiliğinden konuştu. "Doris adında birinden bahsetmiştiniz."

"Doris Gutierrez." Bay Ricardi başını sallıyordu. "Kat görevlilerinin şefi. Mükemmel bir çalışanımızdır. Belki de en iyisi. Ondan son haber aldığımda üçüncü kattaydı."

"Acaba onda da..." Alice soruyu tamamlamadı. Onun yerine Clay'e neredeyse sus anlamında dudaklara bastırılan işaretparmağı kadar tanıdık gelen bir hareket yaptı. Başparmağını kulağına, aynı elinin serçeparmağını da ağzına doğru götürdü.

"Hayır," dedi Bay Ricardi müsamahasız bir tonla. "Personelin mesai saatleri içinde cep telefonlarını dolaplarında bırakmaları gerekir. Bir ihlal uyarı sebebidir. İkinci seferde işten atılabilirler. Bunu işe alınırlarken tüm çalışanlara söylerim." Tek omzunu silker gibi yaptı. "İdarenin politikası, benim değil."

"Gürültünün kaynağını merak edip ikinci kata inmiş olabilir mi?" diye sordu Alice.

"Bu mümkün," dedi Bay Ricardi. "Ama emin olmak imkânsız. Tek bildiğim çöp sepeti yangınının söndürülmesinden beri ondan haber alamadığım. Çağrılarıma da yanıt vermiyor. Çağrı cihazına iki defa not bıraktım."

Clay yüksek sesle, *Gördünüz mü, burası da güvenli değil,* demek istemediği için Alice'in arkasındaki Tom'a bakarak mesajı gözleriyle vermeye çalıştı.

"Sizce yukarda daha kaç kişi vardır?" diye sordu Tom.

"Bunu bilmeme imkân yok."

"Tahmin etmeniz gerekirse?"

"Fazla değildir. Kat görevlilerinden sadece Doris vardı. Gündüz vardiyası üçte bitiyor, gece vardiyasıysa altıda başlıyor." Bay Ricardi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Tasarruf için bir uygulama ama işe yaradığı söylenemez. Konuklara gelince..."

Bir süre düşündü.

"Öğle sonraları konukların otelde en az bulundukları saatler. Dün geceki konukların hepsi çıkışını yaptı elbette –Atlantic Avenue Inn'de çıkış saati on ikidir– ve bu gecenin konukları giriş yapmaya saat dört civarında başlar. Sıradan bir günde böyle olurdu yani. Birkaç gün kalanlar genelde iş için buradadır. Anladığım kadarıyla *sizin* gibi, Bay Riddle."

Clay ismini yine yanlış söyleyen Bay Ricardi'nin hatasını düzeltmeye gerek görmeyerek başını salladı.

"Öğle sonraları, işadamları Boston'a hangi iş için gelmişlerse genellikle onunla meşgul olurlar. Yani gördüğünüz gibi, otel tamamen bize ait."

Bunu çürütmek istercesine yukarıdan bir başka darbe ve şangırtı duyuldu. Hepsi birden başını kaldırıp baktı.

"Dinle, Clay," dedi Tom. "Yukardaki adam merdivenleri bulabilirse... bu insanların düşünme kabiliyeti var mı bilmiyorum ama..."

"Caddede gördüklerimize bakılırsa," dedi Clay, "onlara insan demek bile yanlış olur. Bana yukardaki adam iki cam arasına sıkışmış bir böcekmiş gibi geliyor. O şekilde kapana kısılmış bir böcek dışarı çıkabilir –bir delik bulduğu takdirde– ve yukarıdaki adam da aynı şekilde merdivenleri bulabilir, ama eğer bulursa bu şans eseri olur."

"Aşağı inip kapının açılmadığını gördüğünde de sokağa açılan yangın çıkışını bulur," dedi Bay Ricardi hevesle. "Alarmı du-

yarız –demir çubuk itildiğinde devreye giren bir alarm var– ve böylece gittiğini biliriz. Endişelenecek delilerin sayısı bir eksilmiş olur."

Güneyde bir yerde büyük bir patlama oldu ve hepsi olduğu yerde korkudan sindi. Clay artık seksenli yıllarda Beyrut'ta yaşamanın nasıl bir şey olduğunu artık tahmin edebiliyordu.

"Burda bir şey anlatmaya çalışıyorum," dedi sabırla.

"Sanmıyorum," dedi Tom. "Gidiyorsun, çünkü karın ve oğlun için endişeleniyorsun. Bizi ikna etmeye çalışıyorsun, çünkü yalnız gitmek istemiyorsun."

Clay sıkıntıyla soluğunu salıverdi. "Elbette yalnız gitmek istemiyorum, ama sizi ikna etmeye çalışmamın sebebi bu değil. Duman kokusu giderek ağırlaşıyor. Peki en son ne zaman siren sesi duydunuz?"

Hiçbiri cevap vermedi.

"Ben de öyle," dedi Clay. "Boston'da işlerin hiç olmazsa bir süre daha düzeleceğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle daha da kötüleşecek. Sebep *gerçekten* cep telefonlarıysa..."

"Babama bir mesaj bırakmak istemişti," dedi Alice. Hafızasından silinmeden önce tüm sözcükleri söylemek istiyormuş gibi çabuk çabuk konuşmuştu. "Kuru temizleyiciye gittiğinden emin olmak istiyordu, çünkü komite toplantısı için sarı yün elbisesine ihtiyacı vardı ve cumartesi günkü maç için yedek formamın temiz olması gerekiyordu. Taksideydik. Sonra kaza yaptık! Annem şoförün boğazına sarıldı ve adamı ısırdı ve adamın türbanı başından düştü, yüzü kan içinde kaldı ve kaza yaptık!"

Alice gözlerini ona dikmiş üç adama baktı, sonra yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. Tom, onu teselli etmek için yanına gidecek oldu ama Bay Ricardi ondan önce davranıp masasının arkasından çıkıp kıza sarılarak Clay'i şaşırttı. "Haydi, ağlama bakalım," dedi. "Eminim hepsi bir yanlış anlamadan ibarettir, küçük hanım."

Kız vahşice bakan, irileşmiş gözlerini ona çevirdi. "*Yanlış anlama mı?*" Elbisesinin önündeki kurumuş kan lekesini gösterdi. "Bu size *yanlış anlama* gibi mi görünüyor? Lisede aldığım karate

derslerinde öğrendiklerimi uygulamak zorunda kaldım. Anneme karate yaptım! Galiba burnunu kırdım... hayır, *eminim*..." Alice başını hızla iki yana salladı ve saçları uçuştu. "Yine de arkama uzanıp kapıyı açamasaydım..."

"Seni öldürecekti," dedi Clay.

"Beni öldürecekti," diye fısıldayarak tekrarladı Alice. "Kim olduğumu bilmiyordu. Öz annem." Clay'den Tom'a döndü. "Cep telefonlarıydı," diye fısıldadı. "Kesinlikle cep telefonlarıydı."

14

"Eee, bu lanet şeylerden Boston'da kaç tane vardır?" diye sordu Clay. "Pazarın ne kadarına ulaşmış?"

"Üniversite öğrencileri düşünülürse çok büyük bir rakam olduğunu söyleyebilirim," dedi Bay Ricardi. Tekrar masasının arkasındaki yerini almıştı ve biraz daha canlanmış görünüyordu. Belki kızı teselli etmenin, belki de sorulan sorunun etkisiydi. "Tabii tek kullananlar hali vakti yerinde öğrenciler değil. Çin'deki cep telefonlarının sayısının Amerika'nın nüfusu kadar olduğunu daha birkaç ay önce *Inc*'de okumuştum. Düşünebiliyor musunuz?"

Clay düşünmek istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Tom başını gönülsüzce sallayarak. "Nereye varmak istediğini anlıyorum. Birileri –terör amaçlı kişiler– bir şekilde cep telefonu sinyalleriyle oynadı. Ararsan veya cevap verirsen bir tür... ne?... bilinçaltıyla algılanan bir tür mesaj alıyorsun sanırım... insanı çıldırtan bir mesaj. Kulağa bilimkurgu gibi geliyor ama sanırım bugün kullanılan cep telefonları da on beş yirmi yıl önce çoğu kişiye öyle görünüyordu."

"Onun gibi bir şey olduğundan nerdeyse eminim," dedi Clay. "Bir görüşmeye kulak misafiri olsan bile yeterli dozda alabiliyorsun." Esmer Kız'ı düşünüyordu. "Ama asıl sinsice olan etraflarındaki kıyameti gören insanların ilk tepkisinin..."

"Cep telefonlarını kapıp neler olduğunu öğrenmeye çalışması," dedi Tom.

"Evet," dedi Clay. "Bunu yapan insanlar gördüm."

Tom kasvetli bir ifadeyle ona baktı. "Ben de."

"Tüm bunların özellikle de karanlık çökmek üzereyken otelin güvenliğinden ayrılmanızla ne ilgisi var anlamadım," dedi Bay Ricardi.

Buna cevap verir gibi bir patlama daha oldu. Hemen ardından yürümekte olan bir devin ayak sesleri gibi güneydoğuya doğru uzaklaşan yarım düzine patlama daha duyuldu. Üst kattan bir başka darbe sesi ve öfke haykırışı geldi.

"Yukardaki adam nasıl çıkış yolunu bulamıyorsa şehirdeki diğer kaçıkların da Boston dışına çıkacaklarını sanmıyorum," dedi Clay.

Bir an için Tom'un yüzündeki ifadenin şok olduğunu sandı ama sonra yanıldığını anladı. Şaşkınlıktı belki. Veya filizlenen umut. "Ah, Tanrım," dedi ve kafasına vurdu. "Gitmeyecekler. Bunu hiç düşünmedim."

"Başka bir şey daha söz konusu olabilir," dedi Alice. Dudağını ısırıyor ve sıkıca kenetlediği ellerine bakıyordu. Kendini zorlayarak başını kaldırdı ve Clay'e baktı. "Hava karardıktan sonra gitmek daha güvenli olabilir."

"Neden, Alice?"

"Sizi göremezlerse –bir şeyin arkasına geçip saklanırsanız mesela– sizi tamamen unutuveriyorlar."

"Öyle olduğunu sana düşündüren nedir, tatlım?" diye sordu Tom.

"Çünkü beni kovalayan adamdan saklanmıştım," dedi kız alçak sesle. "Sarı tişörtlü adamdan. Sizi görmemden hemen önceydi. Bir sokağa saklanmıştım. Büyük çöp kutularından birinin arkasına. Peşimden gelecek olursa kaçacak bir yerim olmayabileceğinden korkuyordum, ama aklıma başka çare gelmiyordu. Adam sokağın başında durup etrafına bakındı, olduğu yerde daireler çizerek yürüyordu –büyükbabam buna 'endişe daireleri' derdi–; önce benimle oyun oynadığını sandım. Çünkü soka-

ğa girdiğimi mutlaka görmüş olmalıydı, sadece bir metre kadar önündeydim... belki bir metre bile değil... uzansa yakalayabilecek gibi..." Alice titremeye başladı. "Ama sokağa girdikten sonra sanki... bilmiyorum..."

"Gözden uzak olan gönülden uzak olur," dedi Tom. "Ama o kadar yakındaysa neden kaçmayı bıraktın?"

"Çünkü daha fazla koşacak halde değildim," dedi Alice. "Yapamadım. Bacaklarım pelte gibiydi ve o kadar titriyordum ki vücudum içten dışa parçalanacakmış gibi geldi. Ama sonra koşmama gerek olmadığı ortaya çıktı. O anlamsız dilde bir şeyler mırıldanarak birkaç endişe dairesi çizdikten sonra uzaklaştı. Gözlerime inanamadım. Beni kandırmaya çalıştığını sandım... ama böyle bir numara için fazla deli olduğunu içten içe biliyordum." Clay'e kısaca baktıktan sonra gözlerini yine ellerine çevirdi. "Asıl sorun ona tekrar rastlamam oldu. İlk seferinde sizinle kalmalıydım. Bazen çok aptal olabiliyorum."

"Korkmuştun..." diye başladı söze Clay, ama hemen ardından o ana dek duydukları en şiddetli patlama, kulakları sağır eden bir *GÜM!* sesi oldu ve hepsi yere çöküp kulaklarını kapadı. Lobideki camın zangırdadığını duydular.

"Aman... Tanrım!" dedi Bay Ricardi. Kel kafasının altında iri iri açılmış gözleriyle suratı Clay'e, Küçük Öksüz Annie'nin akıl hocası Warbucks Baba'yı hatırlatmıştı. "Bu Kneeland'de açılan yeni Shell süper istasyonu olabilir. Bütün taksilerle amfibik teknelerin kullandığı. Patlamanın geldiği yöndeydi."

Clay, Bay Ricardi'nin söylediğinin doğru olup olmadığını bilmiyordu, burnuna yanık benzin kokusu gelmiyordu (en azından o an için) ama görsel olarak eğitimli zihninde karanlık çökerken bir meşale gibi yanan bir binanın görüntüsü belirivermişti.

"Modern bir şehir yanabilir mi?" diye sordu Tom'a. "Büyük bölümü cam, metal ve betondan oluşmuş bir şehir? Bayan O'Leary'nin ineğinin feneri tekmeleyerek devirmesiyle yanan Chicago gibi yanabilir mi?"

"O fener tekmeleme olayı tamamen bir şehir efsanesi," dedi Alice. Kötü bir baş ağrısı çekiyormuş gibi ensesini ovuşturuyordu. "Bayan Myers, Amerikan Tarihi dersinde söylemişti."

"Elbette yanabilir," dedi Tom. "Uçaklar çarptıktan sonra Dünya Ticaret Merkezi'ne ne oldu baksana."

"Jet yakıtıyla dolu uçaklar," diye hatırlattı Bay Ricardi.

Lobideki kırık kapıdan girip kara bir büyü gibi ofisin kapısının altından sinsice süzülen benzin kokusu kel adamın sözleriyle var olmuş gibi burunlarına çalındı.

"Galiba Shell istasyonu derken yanılmamışsınız," dedi Tom.

Bay Ricardi ofisiyle lobiyi ayıran kapıya gitti. Kilidi açıp kapıyı itti. Clay'in gördüğü kadarıyla lobi boş, loş ve dışarıda kopan kıyamete rağmen sakindi. Bay Ricardi burnunu duyulur şekilde çektikten sonra kapıyı tekrar kilitledi. "Daha şimdiden hafiflemiş," dedi.

"Fazla iyimser bir yaklaşım," dedi Clay. "Ya da burnunuz kokuya alışıyor."

"Bence haklı olabilir," dedi Tom. "Batı rüzgârı epey kuvvetli –yani hava okyanusa doğru hareket ediyor– ve az önce duyduğumuz patlama gerçekten New England Tıp Merkezi'nin yanındaki, Kneeland ile Washington'ın köşesindeki yeni istasyonda olduysa..."

"Evet, orası," dedi Bay Ricardi. Yüzünde hüzünle karışık bir tatmin ifadesi vardı. "Ah, protestolar! Biraz parayla *hallettiler*, inanın bana..."

Tom lafına devam etti. "O halde hastane alevler içinde olmalı... içinde kalanlarla birlikte elbette..."

"Olamaz," dedi Alice elini ağzına götürerek.

"Maalesef bence oluyor. Wang Merkezi de sırada. Karanlık iyice çöktüğünde rüzgâr kesilebilir, ama kesilmez ve saat ona kadar bu şiddette esmeye devam ederse Massachusetts Otoyolu'nun doğusundaki her şey erimiş peynire döner."

"Biz *batısındayız,"* diye belirtti Bay Ricardi.

"O halde yeterince güvendeyiz," dedi Clay. "En azından *o* tehlike bakımından." Bay Ricardi'nin ofisinin küçük penceresine gitti, parmak uçlarında yükseldi ve Essex Caddesi'ne baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Alice. "İnsanlar var mı?"

"Hayır... evet. Bir adam var. Caddenin karşısında."

"Delilerden biri mi?"

"Anlaşılmıyor." Ama Clay öyle olabileceğini düşünüyordu. Koşuş tarzından ve sert hareketlerle omzunun gerisine bakışından belliydi. Köşeyi dönüp Lincoln Caddesi'ne geçmeden hemen önce az kalsın bir manavın meyve dolu tezgâhına çarpacaktı. Ve Clay, onu duyamamasına rağmen dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu. "Gitti şimdi."

"Başka kimse yok mu?" diye sordu Tom.

"Şu an için yok ama duman var." Clay duraksadı. "Bir de kül ve kurum. Ne kadar olduğunu bilemiyorum. Rüzgâr savurup duruyor."

"Tamam, ben ikna oldum," dedi Tom. "Her zaman öğrenmekte geç kalmışımdır ama eninde sonunda öğrenirim. Tüm şehir yanacak ve delilerden başka kimse olduğu yerde kalmayacak."

"Bence de öyle," dedi Clay. Ve bunun sadece Boston için geçerli olduğunu da sanmıyordu ama o an için Boston'dan fazlasını düşünmeyi kaldıramayacaktı. Zamanla düşüncelerini geniş bir alana yayabilirdi, ama önce Johnny'nin sağ ve sağlıklı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Belki de olan bitenin geneline hiçbir zaman hâkim olamayacaktı. Ne de olsa o hayatını küçük resimler çizerek kazanıyordu, büyük resimler onun işi değildi. Her şeye rağmen aklının gerisinde bir denizkozalağı gibi yaşayan bencil adam belirgin bir düşünce yollamayı başardı. Düşünce mavi ve altın sarısı pırıltılar saçarak bilincine ulaştı. Onca gün dururken neden bugün olmak zorundaydı? Tam da şansım dönmüşken?

"Giderseniz ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordu Alice.

"Elbette," dedi Clay. Resepsiyon görevlisine baktı. "Siz de gelebilirsiniz, Bay Ricardi."

"Görev yerimde kalmam gerek," dedi Bay Ricardi. Kararlı bir sesle konuşmuştu ama Clay'inkilerden ayrılmadan hemen önce gözlerinde hasta gibi bir ifade belirdi.

"Bu koşullar altında oteli kilitleyip ayrılırsanız idareyle başınızın derde gireceğini sanmam," dedi Tom. Clay'in giderek daha çok hoşlandığı o müşfik ses tonuyla konuşmuştu.

"Görev yerimde kalmalıyım," diye tekrarladı Bay Ricardi. "Gündüz müdürü Bay Donnelly bankaya para yatırmaya gitti ve sorumlu olarak beni bıraktı. Eğer geri dönerse belki o zaman..."

"Lütfen, Bay Ricardi," dedi Alice. "Burda kalmak iyi bir fikir değil."

Ancak kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturan Bay Ricardi'nin tek cevabı başını iki yana sallamak oldu.

15

Kraliçe Anne sandalyelerinin birini kenara çektiler ve Bay Ricardi kapının kilidini onlar için açtı. Clay dışarı baktı. Ortalıkta kimse yok gibiydi, ama havadaki küller görüşü bir hayli kısıtladığı için kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Küller siyah kar taneleri gibi rüzgârla dans ediyordu.

"Haydi," dedi. Başlangıç olarak sadece yan tarafa, Metropolitan Café'ye gideceklerdi.

"Kapıyı tekrar kilitleyip sandalyeyi yerine koyacağım," dedi Bay Ricardi. "Ama kulağım kirişte olacak. Başınız derde girerse –mesela Metropolitan'da o... insanlardan... saklanan varsa– ve geri gelmek zorunda kalırsanız, 'Bay Ricardi, Bay Ricardi, size ihtiyacımız var!' diye bağırın yeter. Böylece kapıyı açmanın güvenli olduğunu bilirim. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Clay. Bay Ricardi'nin çelimsiz omzunu sıktı. Resepsiyon görevlisi kendini çeker gibi oldu, sonra kararlı bir ifadeyle durdu (ancak o şekilde selamlanmak üzerine herhangi bir hoşnutluk belirtisi göstermedi). "İyi bir adamsınız. Başlangıçta böyle düşünmemiştim, ama yanılmışım."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," dedi kel adam sırtını dikleştirerek. "Unutmayın..."

"Unutmayız," dedi Tom. "Ve orda on dakika falan duracağız. Eğer burda bir sorun olursa *siz* seslenin."

"Tamam." Ama Clay, adamın sesleneceğini sanmıyordu. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu, başı dertte bir adamın yardım istememesi hiç makul bir durum değildi ama Clay, Bay Ricardi'nin seslenmeyeceğinden *neredeyse* emindi.

"*Lütfen* fikrinizi değiştirin, Bay Ricardi," dedi Alice. "Boston güvenli değil, bunu siz de biliyorsunuz."

Bay Ricardi'nin tek yaptığı başını çevirmek oldu. Ve Clay hayretle düşündü; *ölüm riskini değişim riskine yeğleyen bir adam böyle görünüyor demek.*

"Gelin," dedi Clay. "Hâlâ önümüzü görmemize yarayacak elektrik varken kendimize birkaç sandviç yapalım."

"Birkaç şişe su da fena olmaz," dedi Tom.

16

Elektrik, Metropolitan Café'nin beyaz fayanslı, düzenli, küçük mutfağında hazırladıkları sandviçlerini sarma işini bitirmelerine az kalmışken kesildi. Clay o ana dek Maine'e ulaşmayı üç kez denemişti: birinde eski evini, birinde Sharon'ın öğretmenlik yaptığı Kent Pond İlkokulu'nu ve sonuncuda da Johnny'nin gittiği Joshua Chamberlain Ortaokulu'nu denemiş, üçünde de Maine'in alan kodu olan 207'den öte gidememişti.

Elektrikler kesilince Alice bir çığlık attı. Sonra acil durum ışıkları devreye girdi. Yine de Alice'in içinin rahatladığı söylenemezdi. Tek koluyla Tom'a sıkıca yapışmıştı. Diğer elinde sandviç yaparken kullandığı iri bıçak vardı. Gözleri iri ve her nasılsa düzleşmiş gibiydi.

"Alice, bırak o bıçağı elinden," dedi Clay niyetlendiğinden daha sert bir sesle. "Yoksa birimizi yaralayacaksın."

"Ya da kendini," dedi Tom o yatıştırıcı ses tonuyla. Gözlüklerinin camı acil durum ışıkları altında parlıyordu.

Alice bıçağı bıraktı ama hemen yine aldı. "Onu istiyorum," dedi. "Yanımda taşımak istiyorum. Sende var, Clay. Ben de istiyorum."

"Pekâlâ, ama sende kemer yok. Sana masa örtüsünden bir tane uydururuz. Ama şu an için çok dikkatli ol."

Sandviçlerin yarısı rozbif ve peynirli, diğer yarısıysa jambon ve peynirliydi. Alice hepsini güzelce sarmıştı. Clay para kasasının altında, üzerlerinde KÖPEKLER İÇİN ve İNSANLAR İÇİN yazan poşetler bulmuştu. Tom ile sandviçleri iki poşete doldurdular. Üçüncü poşette de üç şişe su vardı.

Masalar asla yenmeyecek olan akşam yemeği için hazırlanmıştı. İki üç tanesi devrilmişti ama çoğu, üzerlerindeki bardaklar ve çatal bıçaklarla acil durum ışıklarının aydınlığında kusursuzca duruyordu. Sakin düzenleri Clay'in içine dokundu. Katlanmış peçetelerin temizliği ve her masanın üzerindeki küçük elektrikli lambalar... Hepsi de sönüktü ve içinden bir ses, içlerindeki minik ampullerin uzun bir süre yanmayacağını söylüyordu.

Alice ve Tom'un kendisininki gibi mutsuz yüz ifadeleriyle etrafa baktıklarını görünce içinden onları neşelendirme isteği yükseldi. (Öylesine acil bir istekti ki sağlıksız olduğu bile söylenebilirdi.) Oğlu için yaptığı bir numara geldi aklına. Johnny'nin cep telefonunu hatırlayınca panik sıçanı beyninden bir lokma daha aldı. Tüm kalbiyle kahrolası telefonun şarjı bitmiş halde Johnny–Gee'nin yatağının altında, tozlar içinde yatmakta olmasını diledi.

"Dikkatle izleyin," dedi sandviç poşetini bir kenara bırakarak. "Ve dikkat edin, ellerim bileklerimden hiç ayrılmayacak." Masa örtüsünün sarkan ucunu kavradı.

"Şimdi böyle numaraların pek sırası değil," dedi Tom.

"Ben görmek istiyorum," dedi Alice. Onunla tanışmalarından beri ilk kez yüzünde bir gülümseme vardı. Küçüktü, ama oradaydı.

"Masa örtüsüne ihtiyacımız var," dedi Clay. "Uzun sürmeyecek ve ayrıca hanımefendi görmek istiyor." Alice'e döndü. "Ama sihirli kelimeyi söylemek zorundasınız. Abrakadabra deyin."

"Abrakadabra!" dedi Alice ve Clay masa örtüsünü her iki eliyle sertçe çekti.

Bu numarayı iki, hatta belki üç senedir yapmamıştı ve neredeyse beceremeyecekti. Yine de aynı zamanda hatası –çekmeden

önceki belli belirsiz tereddüdü şüphesiz– olaya başka bir güzellik katmıştı. Örtü altlarından sihirli bir şekilde kaybolurken olduğu yerde kalması gereken malzemeler yaklaşık on santim kadar sağa kaymıştı. Clay'in en yakınındaki bardağın yarısı masanın üzerinde, yarısı boşluktaydı.

Alice gülerek alkışladı. Clay ellerini açarak eğilip selam verdi.

"Artık gidebilir miyiz, ey yüce Vermicelli?" diye sordu Tom ama o bile gülümsüyordu. Clay acil durum ışıklarının aydınlığında adamın küçük dişlerini görebiliyordu.

"Şunu halleder halletmez," dedi Clay. "Bir tarafta bıçağı, diğer tarafta sandviç poşetini taşıyabilir. Sen de suları alırsın." Masa örtüsünü üçgen olacak şekilde katladıktan sonra rulo yaparak basit bir kemer haline getirdi. Bir ucunu poşetin saplarından geçirdikten sonra kemeri kızın ince beline sararak sıkı bir düğüm attı. Çentikli ekmek bıçağını sağ tarafa yerleştirerek işini bitirdi.

"Epey becerikliymişsin," dedi Tom.

"Ne demezsin," dedi Clay ve dışarıda Metropolitan Café'yi sarsacak kadar yakın bir patlama oldu. Masanın kıyısında duran bardak yere düşüp parçalandı. Üçü de dönüp bardağa baktı. Clay onlara uğursuzluklara inanmadığını söylemeyi düşündü, ama bu durumu daha kötü etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ayrıca inanmıyor değildi.

17

Yola çıkmadan önce Atlantic Avenue Inn'e uğramak için Clay'in sebepleri vardı. Bunlardan ilki, lobide bıraktığı evrak çantasını almaktı. İkincisi, Alice'in bıçağı için uyduruk da olsa bir kılıf bulup bulamayacaklarını görmekti. Bir tıraş setindeki kılıf bile yeterince uzunsa işe yarayabilirdi. Üçüncüsüyse Bay Ricardi'ye onlara katılması için bir şans daha tanımaktı. Bu sonuncusunu evrak çantasından bile çok istediğini keşfetmek onu şaşırtmıştı. Adamdan hiç istemeden de olsa tuhaf bir şekilde hoşlanmıştı.

Bu hissini Tom'a itiraf ettiğinde Tom da başını sallayarak şaşkınlığını artırdı. "Pizzanın üzerindeki ançüez de bana aynı şekilde hissettirir," dedi Tom. "Peynir, domates sosu ve ölü balık birleşimi düşüncesi iğrenç, ama bazen içimden yükselen isteğe karşı koyamıyorum."

Rüzgâr kara külleri ve kurumu binalar arasında savuruyordu. Araba alarmları, hırsız alarmları ve yangın alarmları çeşitli tonlarda ötmeye devam ediyordu. Havada anormal bir ısı yoktu, ama Clay güneyden ve doğudan gelen yangın çıtırtılarını duyabiliyordu. Yanık kokusu artık daha kuvvetliydi. Bağırış çağırışlar duydular ama bu sesler, Boylston Caddesi'nin daha geniş olduğu park tarafından geliyordu.

Atlantic Avenue Inn'in önüne geldiklerinde Tom, Kraliçe Anne sandalyelerinden birini camı kırık kapının önünden çekmesi için Clay'e yardım etti. Lobi artık iyice loşlaşmış, Bay Ricardi'nin masası ve kanepe birer gölgeden ibaret olmuştu; Clay daha önce orada bulunmuş olmasa bu gölgelerin ne olduğunu hayatta anlamazdı. Asansörün kapısının üzerinde tek bir acil durum ışığı titreşiyor, altındaki kutudaki batarya atsineği gibi vızıldıyordu.

"Bay Ricardi?" diye seslendi Tom. "Fikrinizi değiştirip değiştirmediğinizi sormaya geldik, Bay Ricardi."

Yanıt yoktu. Alice bir süre sonra kapının çerçevesinde kalan köpekbalığı dişi şeklindeki büyükçe cama dikkatle tıkladı.

"Bay Ricardi!" diye seslendi Tom tekrar. Hâlâ cevap gelmeyince Clay'e döndü. "İçeri gireceksin, değil mi?"

"Evet. Evrak çantamı almaya. İçinde resimlerim var."

"Kopyaları yok mu?"

"Bunlar orijinaller," dedi Clay bu her şeyi açıklıyormuşçasına. Ona göre açıklıyordu. Ayrıca bir de Bay Ricardi konusu vardı. *Kulağım kirişte,* demişti.

"Ya üst kattaki kaçık onu yakaladıysa?" diye sordu Tom.

"Öyle olsaydı şimdiye kadar aşağıda varlığını hissederdik," dedi Clay. "Sesimizi duyunca parkın orda bizi deşmeye çalışan adam gibi anlamsız sözcükler geveleyerek üzerimize saldırırdı."

"Bundan emin olamazsın," dedi Alice. Alt dudağını kemiriyordu. "Tüm kuralları bildiğini düşünmek için henüz çok erken."

Haklıydı elbette ama orada durup bunu tartışmak pek iyi bir fikir değildi.

"Dikkatli olurum," dedi ve bacağını çerçeveden içeri attı. Boşluk dardı ama geçemeyeceği kadar değil. "Ofisinin kapısından içeri bir göz atıvereceğim. İçerde değilse korku filmlerindeki kızlar gibi etrafta onu arayacak değilim. Çantamı alırım ve yolumuza gideriz."

"Seslenmeyi kesme," dedi Alice. "Sürekli 'Tamam, iyiyim,' gibi şeyler söyle. Sesini duyalım."

"Tamam. Ama sesim kesilirse *gidin*. Sakın içeri gelmeyin."

"Merak etme," dedi Alice gülümsemeden. "O filmleri ben de gördüm. Evde Cinemax var."

18

"İyiyim," diye seslendi Clay evrak çantasını alıp resepsiyon masasının üzerine koyarken. *Artık gidebilirim,* diye düşündü. Ama henüz değil.

Masanın etrafından dolaşırken omzu üzerinden geriye baktı ve günün son ışıklarının etkisiyle cama vuran iki silueti gördü. "İyiyim, hâlâ iyiyim, sadece ofise bir göz atacağım, iyiyim, hâlâ i..."

"Clay?" Tom'un sesi telaşlıydı, ama Clay bir an için seslenip onu rahatlatamadı. İç ofisin yüksek tavanının ortasında bir avize vardı. Perde kordonuna benzeyen bir şeyin ucundaki Bay Ricardi oradan boşluğa sarkıyordu. Kafasına beyaz bir torba geçirilmişti. Clay bunun otelin konuklarına kirli çamaşırlarını koymaları için verdiği torbalardan olduğunu düşündü. "Clay, iyi misin?"

"Clay?" Alice'in sesi tiz, histerik olmanın eşiğindeydi.

"İyiyim," dediğini duydu kendi sesinin. Ağzı sanki beyninin yardımı olmaksızın, kendi kendine çalışıyordu. "Burdayım." Gö-

rev yerimde kalmalıyım, derken Bay Ricardi'nin nasıl göründüğünü düşünüyordu. Duruşu dikti ama gözleri korku doluydu; iri ve öfkeli bir köpeğin garajda köşeye sıkıştırdığı küçük bir rakun gibi. "Şimdi geliyorum."

Bay Ricardi arkasını döndüğü an ev yapımı idam ilmeğinden kurtulup peşine düşecekmiş gibi geriledi. Sharon ve Johnny için duyduğu korku birdenbire katlandı ve onlara karşı, annesi onu okulun ilk günü bahçede bıraktığında hissettiğine benzer bir özlem duydu. Diğer ebeveynler çocuklarını içeri kadar götürmüştü. Ama onun annesi, "İçeri gir, Clayton, ilk oda senin sınıfın, erkek çocuklar bu kısmı tek başına yapmalı," demişti. Annesinin dediğini yapmadan önce arkasını dönüp Cedar Caddesi'nde uzaklaşmasını izlemişti. Mavi ceketini. Şimdi de karanlıkta dikilirken yuva özleminin insana kendini hasta gibi hissettirebileceğini düşünüyordu.

Tom ve Alice de iyi insanlardı ama o sevdiklerini istiyordu.

Resepsiyon masasının etrafından dolaşıp yüzünü caddeye döndü ve lobiyi geçti. Camı kırık kapıya yeni arkadaşlarının yüzündeki endişe dolu ifadeyi görecek kadar yaklaşmıştı ki kahrolası evrak çantasını yine unuttuğunu hatırladı ve geri döndü. Çantaya uzanırken Bay Ricardi'nin elinin karanlığın içinden uzanıp kendisininkinin üzerine kapanıvereceğinden emindi. Bu gerçekleşmedi ama üst kattan yine gürültüler duyuldu. Yukarıda hâlâ bir şey vardı, hâlâ ortalığı altüst ediyordu. O gün saat üçe dek insan olan bir şey.

Lobinin yarısını geçmişti ki zaten titreşmekte olan acil durum ışığı tamamen söndü. Bu "Yangın Kuralları" ihlaline girer, diye düşündü. İhbar etmem gerek.

Evrak çantasını uzattı. Tom çantayı aldı.

"Nerde?" diye sordu Alice. "İçerde değil mi?"

"Ölmüş," dedi Clay. Aklından yalan söylemek geçmişti ama yapabileceğini sanmıyordu. Gördükleri onu fazlasıyla şok etmişti. Bir insan kendini nasıl asardı? Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile anlamıyordu. "İntihar."

Alice ağlamaya başladı ve Clay, Bay Ricardi'ye kalsa kızın şimdi ölmüş olacağını hatırladı. İşin garibi, kendisi de ağlayacak gibiydi. Çünkü Bay Ricardi daha sonra mantığın sesini dinlemişti. Belki fırsat verilse çoğu insan yapardı.

Kararan caddede sol taraflarından, parkın oralardan insan ciğerlerinden çıkmak için fazla şiddetli bir çığlık yükseldi. Clay'e neredeyse bir filin haykırışı gibi gelmişti. İçinde ne acı ne neşe vardı. Duyulan sadece çılgınlığın sesiydi. Alice büzülüp ona doğru sokulunca kolunu kızın omzuna attı. İnce bedeni, içinden güçlü bir akım geçen bir tel hissi veriyordu.

"Burdan gideceksek bir an önce yapalım," dedi Tom. "Fazla sorunla karşılaşmazsak kuzeye, Malden'a kadar gidip geceyi benim evimde geçirebiliriz."

"Harika bir fikir," dedi Clay.

Tom temkinle gülümsedi. "Sahiden mi?"

"Elbette. Kim bilir, belki Memur Ashland şimdiden oraya varmıştır."

"Memur Ashland kim?" diye sordu Alice.

"Parkın orda tanıştığımız bir polis," dedi Tom. "O... şey, bizi kurtardı denebilir." Üçü şimdi yağan küller ve öten alarmların sesleri arasında doğuya, Atlantic Bulvarı'na doğru yürüyordu. "Ama onu görecek falan değiliz. Clay aklı sıra espri yapıyor."

"Ah," dedi kız. "Birinin espri yapmaya çalışmasına sevindim." Kaldırımda, çöp kutusunun hemen dibinde kılıfı çatlamış mavi bir cep telefonu vardı. Alice yürüyüş temposunu bozmadan telefona bir tekme attı.

"İyi vuruştu," dedi Clay.

Alice omuz silkti. "Beş yıl futbol oynadım," dedi ve aynı anda sokak lambaları her şeyin sona ermediğine, hâlâ umut olduğuna bir işaretmiş gibi yanıverdi.

MALDEN

1

Commonwealth Bulvarı ve Boston Limanı arasındaki her şey alevler içinde yanarken binlerce insan Mystic River Köprüsü üzerinde durup seyretti. Batıdan esen rüzgâr güneş battıktan sonra da kuvvetini ve sıcaklığını kaybetmemişti. Gürül gürül yanan bir sobanın alevleri gibi olan yangınlar kükrüyor, yıldızları perdeliyordu. Yükselen ay tam bir daire şeklinde ve çok da çirkindi. Bazen dumanlar yüzünden görünmez oluyor, ama çoğunlukla bir ejderin pörtlek gözü gibi buğulu, turuncu bir ışıltıyla aşağıda olan biteni izliyordu. Clay ayın korku çizgi romanlarındakilere benzediğini düşündü ama söylemedi.

Kimsenin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Köprüdeki insanlar terk ettikleri şehri, alevlerin kıyıdaki pahalı evleri yutuşunu izliyordu. Suyun öte yanından birbirine karışmış alarm sesleri gelmeye devam ediyordu. Çoğunlukla yangın alarmları ve araba alarmlarıydı, ara sıra siren sesleri de ekleniyordu. Megafondan yükselen bir ses bir süre için şehir sakinlerine CADDELERİ BOŞALTIN demişti. Sonra bir başkası ŞEHRİ BATI VE KUZEYDEKİ ANA ARTERLERDEN YAYAN OLARAK TERK EDİN, diye öneride bulunmuştu. Birbiriyle çelişen bu iki duyuru birkaç dakika boyunca devam etmiş, sonra CADDELERİ BOŞALTIN duyurusu kesilmişti. Yaklaşık beş dakika sonra ŞEHRİ YAYAN TERK EDİN duyurusu da duyulmaz olmuştu. Artık tek duyulan rüzgârla beslenen yangının kükreyişi, alarmlar ve Clay'in yüksek ısıya dayanamayıp patlayan camlar olduğunu tahmin ettiği alçak çatırtılardı.

Orada kaç kişinin kısılıp kaldığını merak etti. Ateş ve su arasında.

"Modern bir şehrin yanıp yanamayacağını merak etmiştik, hatırlıyor musun?" diye sordu Tom McCourt. Ufak, zekâ dolu yüzü yangının ışığında yorgun ve hasta görünüyordu. Bir yanağı küllerle lekelenmişti. "Hatırladın mı?"

"Susun ve yürüyün," dedi Alice. Aklı başında değildi besbelli ama o da Tom gibi alçak sesle konuşmuştu. Kütüphanedeymişiz gibi, diye düşündü Clay. Hayır, cenaze evindeymişiz gibi, diye düşündü ardından. "Artık gidemez miyiz? Çünkü bu beni mahvediyor."

"Elbette," dedi Clay. "Durduğumuz kabahat. Evin ne kadar uzaklıkta, Tom?"

"Buraya üç kilometreden az bir mesafede," dedi Tom. "Ancak her şeyi arkamızda bırakmış değiliz, maalesef." Kuzeye dönmüşlerdi ve Tom ileride, sağda bir yeri işaret ediyordu. Gördükleri ışıltı bulutlu bir gecede uzaktan zorlukla seçilen sokak lambalarının ışığı olabilirdi, ama hava açık, sokak lambaları da sönüktü. Zaten yansalar da sokak lambalarından duman sütunları yükselmezdi.

Alice inledi ve ardından Boston'ı seyreden sessiz kalabalık onu bu kadar gürültü yaptığı için ayıplayacakmış gibi eliyle ağzını kapadı.

"Merak etmeyin," dedi Tom ürpertici bir sükûnetle. "Biz Malden'a gidiyoruz, orasıysa Revere gibi görünüyor. Rüzgârın esiş yönüne bakılırsa Malden güvenli olmalı."

Orada dur, diye uyardı Clay, onu içinden. Ama Tom durmadı.

"En azından şimdilik."

2

Köprünün ayaklarının arasında birkaç düzine terk edilmiş araba ve bir çimento kamyonunun içeri göçerttiği avokado yeşi-

li, yan tarafında DOĞU BOSTON yazan bir itfaiye aracı vardı ama köprünün bu kısmını çoğunlukla yayalar kaplamıştı. Gerçi artık onlara mülteci demek daha yerinde olur, diye düşündü Clay ve ardından *onlar* diye bir şey olmadığını fark etti. *Biz* demeliydi. Biz mülteciyiz.

Hâlâ pek az konuşma vardı. Çoğu insan durmuş, şehrin yanışını sessizce izlemekteydi. Hareket edenler ise omuzlarından geriye sık sık bakarak yavaşça yürüyordu. Köprünün diğer ucuna yaklaşırlarken (limanda demir atmış, alevlerden uzak kalabilmiş Old Ironsides'ı görebiliyordu, en azından öyle olduğunu sanıyordu) tuhaf bir şey dikkatini çekti. İnsanların çoğu Alice'e de bakıyordu. Önceleri Tom'la kızı Tanrı bilir hangi kötü emellere alet etmek için kaçırdıklarını düşündükleri gibi paranoyakça bir fikre kapıldı. Sonra kendi kendine Mystic River Köprüsü'ndeki bu hayalet gibi insanların şokta olduğunu, hayatlarının Katrina Kasırgası mağdurlarınınkinden bile daha sert bir darbe aldığını –kasırga mağdurları hiç olmazsa önceden uyarı almıştı– ve böyle fikirler üretecek halde olmadıklarını hatırlattı. Çoğu ahlaki değerlere kafa yoramayacak kadar kendi derdine dalmıştı. Sonra ay biraz daha yükselip ışığı kuvvetlendi ve Clay bakışların sebebini anladı: Etraftaki tek ergen Alice'ti. Mültecilerin geneliyle kıyaslandığında Clay bile genç kalıyordu. Bir zamanlar Boston olan dev meşaleye büyülenmişçesine bakan veya Malden ve Danvers'a doğru yavaş adımlarla yürüyen insanların çoğu Denny's mağazasındaki Özel Altın Yaş İndirimi'nden faydalanabilecek kadar yaşlı görünüyordu. Çocuklu birkaç çift ve bebek arabaları görmüştü, ama ortalıktaki genç nüfus bunlardan ibaretti.

Biraz ileride başka bir şey dikkatini çekti. Yolun üzerinde atılmış cep telefonları vardı. Bir iki metrede bir yenisini görüyorlardı ve hiçbiri de sağlam değildi. Ya üzerlerinden geçilmiş ya da tekrar ısırmadan önce öldürülmüş tehlikeli yılanlar gibi tel ve plastik yığını haline gelene dek ezilmişlerdi.

3

"Adın ne, hayatım?" diye sordu yanlarına yaklaşan tıknaz kadın. Köprüden ayrılalı beş dakika kadar olmuştu. Tom, on beş dakika sonra Salem Caddesi çıkışına varabileceklerini, evinin de oradan dört sokak ileride olduğunu söylemişti. Kedisinin onu gördüğüne çok sevineceğini eklemiş, bunun üzerine Alice'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Clay bunun hiç yoktan iyi olduğunu düşünmüştü.

Alice, Mystic'in karşısına geçerek Birinci Karayolu üzerinden güneydeki büyük yangından uzağa, kuzeye, Revere'deki yeni yangının gökyüzünü hafif bir kızıllığa bürüdüğünün farkında olarak kuzeydoğuya doğru yürüyen çoğunlukla sessiz gruplardan ve kadınlarla erkeklerden oluşan küçük sıralardan –kimi bavul, kimi alışveriş torbaları, kimi de sırt çantası taşıyan birer gölgeden ibaret gibiydiler– ayrılıp yanlarına yaklaşan kadına refleks halini almış bir güvensizlikle baktı.

Tıknaz kadın bu bakışlara tatlı bir ilgiyle karşılık verdi. Kırlaşmaya yüz tutan saçlarındaki bukleler kuaför elinden çıkmıştı. Kedi gözü gözlükleri vardı. Bir elinde bir alışveriş torbası, diğerinde bir kitap taşıyordu. Görünüşü zararsızdı. Telefon manyaklarından olmadığı muhakkaktı –sandviç torbalarıyla Atlantic Avenue Inn'den ayrılmalarından beri bir tane bile görmemişlerdi– ama Clay yine de tedirgin oldu. Yanan bir şehirden kaçıyor değil de bir tanışma partisindeymişler gibi bir yaklaşım normal görünmüyordu. Gerçi bulundukları şartlar düşünüldüğünde ne normaldi ki? Muhtemelen mantıksızca davranıyordu, ama görünüşe bakılırsa Tom da onunla aynı hisleri paylaşıyordu. Tıknaz kadına ters bir ifadeyle bakıyordu.

"Alice," dedi Alice tam da Clay'in artık cevap vermeyeceğini düşündüğü anda. Çok zor bir derste hileli olduğundan korktuğu bir soruyu cevaplamaya çalışan küçük bir çocuk gibiydi. "Adım Alice Maxwell."

"Alice," dedi tıknaz kadın ve dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümsemede Clay'i daha da tedirgin edecek hiç-

bir şey yoktu, ama yine de olmuştu. "Ne güzel bir isim. 'Tanrı'nın lütfu' anlamına geliyor."

"Aslında 'asil' veya 'asilzade' anlamına geliyor, hanımefendi," dedi Tom. "Şimdi bize müsaade edebilir misiniz? Kızcağız bugün annesini kaybetti ve..."

"Bugün hepimiz birini yitirdik, değil mi Alice?" dedi tıknaz kadın Tom'a hiç bakmayarak. Alice ile aynı hizada yürüyor, gri bukleleri her adımıyla yaylanıyordu. Alice, kadına huzursuzlukla ilgi karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Etraflarındaki alışılmadık karanlıkta birer hayalete benzeyen insanlar kâh başları önlerinde yavaşça yürüyor kâh koşar adım ilerliyordu. Clay hâlâ birkaç bebek ve Alice dışında genç görmemişti. Hiç ergen yoktu, çünkü ergenlerin çoğu Mister Softee kamyonunun önündeki Sarışın Kız gibi cep telefonu kullanıyordu. Ya da Canavar Kulübü melodisiyle çalan kırmızı bir Nextel'i olan kendi oğlu gibi...

Kes şunu! Sıçanı serbest bırakma. Koşmak, ısırmak ve kendi kuyruğunu kovalamaktan başka bir halt yapamaz o.

Bu arada tıknaz kadın başını sallamaya devam ediyor, bukleleri dalgalanıyordu. "Evet, hepimiz birini yitirdik, çünkü bu Büyük Musibet zamanı. Hepsi Kutsal Kitap'ta yazıyor." Elindeki kitabı –İncil'di elbette– havaya kaldırdı ve Clay, kadının kedi gözü gözlüklerinin gerisinde gördüğü pırıltının ne olduğunu o an kavradı. Nazik bir ilgi değil, çılgınlık pırıltısıydı.

"Tamam, bu kadar yeter, herkes havuzdan çıksın," dedi Tom. Clay sesinde tiksinti (muhtemelen tıknaz kadının bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendine duyduğu hoşnutsuzluktandı) ve korku hissetti.

Tıknaz kadın hiç aldırmadı elbette; gözleri Alice'in üzerinde sabitlenmişti ve onu uzaklaştıracak kim vardı? Polislerden kalan varsa bile başka yerlerde meşguldü. Etraflarında sadece aklı karışmış, şokta mülteciler vardı ve elinde İncil olan kıvırcık saçlı yaşlı kadını hiç umursamıyorlardı.

"Delilik İksiri günahkârların beynine zerk edildi ve Günah Şehri, Yehova'nın temizleyici meşalesiyle ateşe verildi!" diye haykırdı tıknaz kadın. Kırmızı bir ruj sürmüştü. Dişleri o kadar düz-

gündü ki eski tarz bir dişçilik işi olduğu belliydi. "Şimdi de çürümüş bir leşin yarılmış karnından çıkan kurtçuklar gibi kaçıyorlar ve..."

Alice kulaklarını elleriyle kapadı. "Susturun onu!" diye bağırdı ve şehrin hayaletimsi eski sakinleri, uzakta New Hampshire'ın bulunduğu karanlıkta onları pek de umursamadan ilerlemeye devam etti.

İncil'i havaya kaldıran tıknaz kadın terlemeye başlamıştı. Gözleri parlıyor, gri bukleleri sallanıyordu. "Ellerini indir ve bu adamlar seni götürüp cehennemin kapısında zina yapmadan önce Tanrı'nın sözlerini dinle, kızım! 'Gökyüzünde bir yıldızın parladığını gördüm, ıstırap yıldızıydı ve onu takip edenler Şeytan'ı takip etmiş oldular. Cehennemin kızgın alevlerine doğru...'"

Clay, kadına vurdu. Yumruğun şiddetini son anda azaltmıştı ama yine de çeneye güçlü bir darbe olmuş ve sarsıntıyı omzuna kadar hissetmişti. Tıknaz kadının gözlükleri ucu kalkık, basık burnundan havalandı ve gözleri parlaklığını kaybederek yuvalarında döndü. Dizleri büküldü ve İncil gevşeyen parmaklarından kaydı. Hâlâ şaşkın ve dehşet içinde görünen Alice yine de ellerini kulaklarından yeterince hızlı indirip İncil'i yakalayabildi. Ve Tom McCourt, kadını kollarının altından tuttu. Yumruk ve ardından gelen iki yakalayış öylesine kusursuzdu ki koreografi eseri olabilirdi.

Clay günün çılgınlığa dönmesinden beri ilk kez kontrolünü kaybetme noktasına geldiğini hissetti. Bu son olay neden gırtlak parçalayan genç kızdan, bıçaklı işadamından veya Bay Ricardi'yi kafasına bir torba geçirilmiş halde tavandan sarkarken bulmaktan daha kötüydü bilmiyordu ama öyleydi işte. Bıçaklı işadamına tekme atmıştı, Tom da öyle; ama bıçaklı işadamı farklı türde bir kaçıktı. Tıknaz yaşlı kadınsa sadece...

"Tanrım," dedi. "Kadın sadece biraz abartmıştı ve ben onu bayılttım." Titremeye başladı.

"Bugün annesini kaybetmiş genç bir kızı korkutuyordu," dedi Tom ve Clay adamın sesindekinin sükûnet değil, sıra dışı bir soğukluk olduğunu fark etti. "Yaptığın yerinde bir müdaha-

leydi. Ayrıca bunun gibi inatçı bir katır uzun süre baygın kalmaz. Şimdiden kıpırdanmaya başladı. Yardım et de yolun kenarına götürelim."

4

Birinci Karayolu'nun –bazen Mucize Mil bazen Kıytırık Sokak diye adlandırılan– otoyolların yerini içki dükkânlarına, ucuzluk mağazalarına, spor malzemeleri mağazalarının indirimli satış noktalarına ve Fuddruckers gibi isimlere sahip lokantalara bıraktığı kısmına ulaşmışlardı. Yolun altı şeridi, tamamen tıkanmış olmasa da, çarpışmış veya paniğe kapılıp cep telefonuna sarılarak çıldırmış şoförlerin terk ettiği araçlarla doluydu. Mülteciler araçların arasındaki boşluklarda sessizce ilerliyor, Clay Riddell'e dikkatsiz birinin çizmesi altında yok olmuş bir tepeyi terk eden karınca sırasını hatırlatıyordu.

Alçak, pembe bir binanın köşesinde, üzerinde MALDEN SALEM CAD. ÇIKIŞI 400 M. yazan yeşil bir trafik levhası vardı. Binanın önü kırık cam parçalarıyla doluydu ve yorgunca öten hırsız alarmının pilinin bitmek üzere olduğu belliydi. Clay binanın tepesindeki tabelayı görünce kıyametin kopmasının ardından oranın neden hedef olduğunu anladı: BAY BIG'İN EN UCUZ İÇKİ DÜKKÂNI.

Tıknaz kadının bir kolundan o tutuyordu. Tom diğer kolunu tutmuştu ve Alice de mırıldanan kadını çıkış tabelasının ayaklarından birinin dibine oturturlarken başını desteklemişti. Tam bırakmışlardı ki tıknaz kadın gözlerini açıp onlara sersemlemiş bir ifadeyle baktı.

Tom parmaklarını kadının suratının önünde iki kez sertçe şaklattı. Kadın gözlerini kırpıştırdı ve Clay'e döndü. "Bana... vurdun," dedi. Parmakları hızla şişmekte olan çenesine yükseldi.

"Evet, üzgü..." diye başladı Clay.

"O üzgün olabilir ama ben değilim," dedi Tom. Aynı soğuk ses tonuyla konuşuyordu. "Koruduğumuz kızı korkutuyordun."

Tıknaz kadın hafifçe güldü ama gözlerinde yaşlar vardı. "Korumak ha? Bu işe pek çok isim verildiğini duydum, ama korumayı ilk kez duyuyorum. Sanki sizin gibi erkeklerin böyle taze kızlardan ne istediğini bilmiyormuşum gibi. Hele böyle bir zamanda! 'Nadim olmadılar, ne zina, ne oğlancılık ne de...'"

"Kes sesini!" dedi Tom. "Yoksa ben de vuracağım. Ve benim gibi, softalar arasında büyümemiş ve asıl yüzünü göremeyen arkadaşımın aksine ben yumruğumu var gücümle indirmekten hiç çekinmem. Seni uyarıyorum, bir kelime daha edersen dediğimi yaparım." Yumruğunu kadının suratına doğru tuttu ve Clay, Tom'un eğitimli, medeni ve normal şartlar altında şiddetten kaçınacak türde bir adam olduğu sonucuna daha önceden varmış olsa da o küçük, sıkılı yumruğa bakarken kötü günlerin uğursuz bir habercisini görüyormuşçasına korkmaktan kendini alamadı.

Tıknaz kadın öylece baktı ve hiçbir şey söylemedi. İri bir gözyaşı, yanağından aşağı süzüldü.

"Bu kadarı yeter, Tom," dedi Alice. "İyiyim."

Tom, tıknaz kadının alışveriş torbasını kadının kucağına bıraktı. Clay, Tom'un torbayı getirdiğini fark etmemişti bile. Tom sonra İncil'i Alice'ten aldı, kadının bir elini tuttu ve sertçe avucuna bıraktı. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra geri döndü.

"Yeter Tom, gidelim artık," dedi Clay.

Tom, onu duymazlıktan geldi. Tabelanın ayağına yaslanmış oturan kadına doğru eğildi. Elleri dizlerindeydi ve Clay ikisinin –yukarı bakan gözlüklü, tıknaz kadın ve ona doğru eğilmiş ufak tefek, gözlüklü adam– Charles Dickens romanlarından çılgınca bir parodinin çizimlerinden fırlamış gibi göründüğünü düşündü.

"Sana bir tavsiye, hemşire," dedi Tom. "Polis artık seni ve ahlak kumkuması dostlarını aile planlaması merkezlerine veya Waltham'daki Emily Cathcart Kliniği'ne yürüyüş yaptığınız zamanlardaki gibi korumayacak..."

"O kürtaj fabrikası!" dedi kadın tükürürcesine ve ardından gelecek darbeden sakınmak istercesine İncil'i havaya kaldırdı.

Tom, ona vurmadı ama yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Delilik İksiri'ni bilemem ama bu gece deliliğin *beauco-*

up(*) olduğu kesin. Açık konuşmak gerekirse, aslanlar kafeslerinden kaçtı ve önce geveze Hıristiyanları yediklerini görürsen hiç şaşırma. Biri konuşma özgürlüğünüzü bugün üç civarında iptal etti. Aklında bulunsun." Alice'e, ardından Clay'e baktı ve Clay bıyığının altındaki üst dudağının hafifçe titremekte olduğunu gördü. "Gidelim mi?"

"Evet," dedi Clay.

"Vay canına," dedi Alice, Bay Big'in En Ucuz İçki Dükkânı'nı arkalarında bırakıp Salem Caddesi'ne doğru yürümeye başladıklarında. "Öyle birinin yanında mı büyüdün?"

"Annem ve iki kız kardeşi," dedi Tom. "Kurtarıcı İsa Kilisesi. İsa'yı kişisel kurtarıcıları olarak kabul ettiler ve kilise de onları kişisel sağmal inekleri olarak kabul edip kucak açtı."

"Annen şimdi nerde?" diye sordu Clay.

Tom, ona kısaca baktı. "Cennette. Tabii onu o konuda da üçkâğıda getirmedilerse. Getirdiklerine nerdeyse eminim."

5

İki adam, yol ayrımındaki Dur levhasının önünde bir fıçı bira için kavga ediyordu. Tahmin etmesi gerekse, Clay fıçının Bay Big'in En Ucuz İçki Dükkânı'ndan alındığını söylerdi. Üzerindeki delikten köpük sızan fıçı bir kenarda unutulmuş, iki adam –ikisi de kaslı ve kanlar içindeydi– kıyasıya yumruklaşıyordu. Alice, ona yaslanınca Clay kolunu kızın omzuna attı ama kavgacılarda neredeyse güven veren bir şey vardı. Öfkeliydiler –cinleri tepelerindeydi– ama deli değillerdi. Şehirdekiler gibi değillerdi.

Biri keldi ve üzerinde Celtics takımının montu vardı. Rakibinin suratına indirdiği darbe dudağını patlattı ve adamı yere yıktı. Celtics Montlu Adam diğerinin üzerine yürüyünce rakibi ondan uzağa süründü ve ayağa kalkarak gerilemeye devam etti. "Al se-

(*) (Fr.) "Çok". –ç.n.

nin olsun, bok herif!" diye bağırdı boğuk sesle. "Umarım içerken boğulursun!"

Celtics Montlu kel adam peşinden gidecekmiş gibi yapınca diğeri Birinci Karayolu'na doğru koştu. Celtics Montlu ödülünü almak için eğilmişti ki Clay, Alice ve Tom'u fark etti ve tekrar doğruldu. Üçe karşı birdi, tek gözü morarmıştı ve kötü bir şekilde yırtılmış kulağından yanağına doğru kanlar süzülüyordu ama Clay tek ışık kaynağı Revere'deki yangın olmasına rağmen adamın yüzünde korkudan eser olmadığını görebiliyordu. Büyükbabası olsa adamın İrlanda kanının kendini gösterdiğini söylerdi ve bu da montunun arkasındaki büyük, yeşil yoncaya pek uygundu doğrusu.

"Ne bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç. Sadece öylesine yanınızdan geçiyorduk, sizin için bir sakıncası yoksa," dedi Tom yumuşak sesle. "Salem Caddesi'nde yaşıyorum."

"İster Salem Caddesi'ne ister cehenneme gidin, umurumda değil," dedi Celtics Montlu kel adam. "Burası hâlâ özgür bir ülke, değil mi?"

"Bu gece mi?" dedi Clay. "Biraz fazla özgür."

Kel adam bir an düşündükten sonra keyifsizce güldü. "Neler oldu? Bileniniz var mı?"

"Cep telefonları," dedi Alice. "İnsanları çıldırttı."

Kel adam fıçıyı aldı ve sızıntıyı önlemek için dik tuttu. "Kahrolası aletler," dedi. "Almayı hiç düşünmedim. Katlanan dakikalarmış. Ne haltmış onlar?"

Clay bilmiyordu. Tom biliyor olabilirdi –bir cep telefonu olduğu için mümkündü– ama bir şey söylemedi. Muhtemelen kel adamla tartışmaya girmek istemiyordu ve bu da akıllıca bir davranıştı. Clay'e göre kel adam, patlamamış bir el bombasıyla aynı özellikleri taşıyordu.

"Şehir yanıyor mu?" diye sordu kel adam. "Yanıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Clay. "Celtics'in bu sene finallerde oynayabileceğini sanmam."

"Zaten takım bir boka benzemiyor," dedi adam. "Doc Rivers minikler takımını bile yönetemez." Fıçı omzunda, yanağından kanlar akar halde durarak onlara baktı. Artık daha sakin görünüyordu. "Devam edin," dedi. "Ama yerinizde olsam şehrin bu kadar yakınında pek fazla kalmazdım. İşler düzelmeden önce daha da beter olacak. Öncelikle daha pek çok yangın çıkacak. Kuyruğunu kıstırıp kuzeye kaçan herkes evindeki gazı kapatmayı akıl etmiş midir sizce? Hiç sanmıyorum."

Yürümeye başladılar, sonra Alice durdu. Fıçıyı gösterdi. "Sizin miydi?"

Kel adam, ona makul bir ifadeyle baktı. "Böyle günlerde geçmiş zaman diye bir şey yoktur, güzelim. Geçmiş diye bir şey kalmadı. Sadece şu an ve belki bir de yarın var. Fıçı şu an benim ve kalır da ben de yarını görürsem yarın da benim olacak. Gidin şimdi. Defolun!

"İyi akşamlar," dedi Clay elini kaldırarak.

"Tavşanlar," dedi adam gülümsemeden, ama o da elini kaldırarak karşılık verdi. Kel adam arkalarından seslendiği sırada Dur levhasını geçmişler, Clay'in Salem Caddesi olduğunu sandığı yola girmişlerdi. "Hey yakışıklı!"

Clay ve Tom aynı anda döndüler ve sonra eğlenmeyle karışık şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Fıçı taşıyan kel adam artık sadece bir gölgeden ibaretti, sopalı bir mağara adamı da olabilirdi pekâlâ.

"Kaçıklar şimdi nerde?" diye sordu kel adam. "Hepsinin öldüğünü söylemeyeceksiniz herhalde, değil mi? Çünkü hayatta inanmam."

"Çok iyi bir soru," dedi Clay.

"Tabii ki öyle. Yanınızdaki tatlı şeye dikkat edin." Ve bira fıçısı çarpışmasının galibi tek kelime daha etmeden arkasına dönüp gölgelere karıştı.

6

"Burası," dedi Tom on dakika kadar sonra. Ay, gözlüklü ufak tefek adam bu sözüyle Gökyüzü Işık Yönetmeni'ne bir işaret vermiş gibi yaklaşık bir saattir gerisinde gizlenmekte olduğu dumanla karışık bulutlardan kurtulup yüzünü gösterdi. Huzmeleri –artık o iğrenç turuncu değil, gümüş rengiydiler– ya koyu mavi ya yeşil veya belki gri olabilecek bir evi aydınlattı; sokak lambaları yanmadığı için emin olmak zordu. Ama Clay evin ilk bakışta sanıldığı kadar büyük olmamakla birlikte temiz ve bakımlı olduğunu görebiliyordu. Ay ışığı da gözü yanıltıyordu, ama büyük gibi görünmesinin sebebi daha çok Tom McCourt'un bakımlı bahçesinden mahallenin tek sütunlu verandasına doğru yükselen basamaklardı. Sol tarafta taş bir baca vardı. Bir çatı penceresi verandanın üzerinden caddeye bakıyordu.

"Ah, Tom, çok güzel!" dedi Alice fazla coşkulu bir edayla. Sesi Clay'e bitkin ve histerinin sınırına yakın gibi gelmişti. O evin güzel olduğunu düşünmüyordu, ama bir cep telefonu ve yirmi birinci yüzyılın tüm diğer teknolojik oyuncaklarına sahip bir adamın evi gibi göründüğü muhakkaktı. Salem Caddesi'nin bu bölümündeki diğer evler de öyle görünüyordu. Clay, Tom'un komşularından kaçının onun gibi şanslı olduğunu merak etti. Sayının fazla olduğunu sanmıyordu. Tüm evler karanlıktı –elektrikler her yerde kesikti– ve çoğu terk edilmiş gibiydi, ama içinde izlendiklerine dair bir his vardı.

İzleyenler deliler miydi? Telemanyaklar mıydı? Aklına Takım Giymiş Kadın ve Sarışın Kız, gri pantolonlu ve parçalanmış kravatlı çılgın ve parkta köpeğin kulağını ısırıp kopartan takım elbiseli adam geldi. Elindeki araba antenlerini ileri geri sallayarak çırılçıplak koşturan adamı düşündü. Hayır, gizlice izlemek telemanyakların yapacağı bir şey değildi. Onlar doğruca hedeflerinin üstüne atılıyordu. Ama evlerin içindekiler –en azından bir kısmının– normal insanlarsa telemanyaklar neredeydi?

Bilmiyordu.

"Tam olarak güzel denebilir mi bilmiyorum," dedi Tom. "Ama hâlâ ayakta ve bu da benim için yeterli. Geldiğimizde üze-

rinde dumanlar tüten koca bir çukur bulacağımdan korkuyordum." Cebinden bir halkaya dizilmiş anahtarlar çıkardı. "İçeri gelin. Kendinizi evinizde farz edin."

Yarım düzine basamağı çıkmışlardı ki Alice bağırdı, "Bir dakika!"

Clay hem panik hem bitkinlik hissederek döndü. Savaş yorgunluğunun ne olduğunu anlamaya başlıyordu. Adrenalini bile yorgun gibiydi. Ama arkada kimse yoktu – ne telefon manyakları, ne parçalanmış kulağından kanlar akan kel adam ne de kıyamet tellallığı yapan yaşlı kadın. Sadece Tom'un evine giden yolla kaldırımın birleştiği noktada tek dizinin üzerine çökmüş olan Alice vardı.

"Nedir o, tatlım?" diye sordu Tom.

Kız ayağa kalkınca Clay elinde minik bir spor ayakkabı olduğunu gördü. "Bir Bebek Nike," dedi Alice. "Kimin olduğunu..."

Tom başını iki yana salladı. "Yalnız yaşıyorum. Rafe hariç tabii. Kendini kral sanıyor ama sadece bir kedi işte."

"Öyleyse bunu kim bırakmış?" Merak dolu, yorgun gözleri Tom'dan Clay'e çevrildi.

Clay başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Alice. At gitsin, daha iyi."

Ama Clay atmayacağını biliyordu; *deja vu* hissi tüm sarsıcılığıyla kendini göstermişti. Basamaklarda durmuş ön kapının anahtarını seçmeye çalışan Tom'a doğru giderken küçük ayakkabı hâlâ elindeydi.

Şimdi kedinin sesini duyacağız, diye düşündü Clay. Rafe. Ve elbette Tom McCourt'un kurtuluşu olan kedi içeriden miyavlayarak onları selamladı.

7

Tom eğilince Rafe veya Rafer –ikisi de Rafael'in kısaltmasıydı– hırıldayarak kucağına atladı ve Tom'un dikkatle şekil verilmiş bıyığını koklamak için kafasını uzattı.

"Evet, ben de seni özledim," dedi Tom. "İnan bana seni çoktan affettim." Kafasını okşayarak Rafe'i içeri taşıdı. Alice, onun peşinden gitti. En son giren Clay kapıyı ardından çekip kilitledi.

"Mutfağa geçelim," dedi Tom hepsi eve girince. İçeriye mobilya cilası ve Clay'in hayatında genellikle kadın olmayan, sakin yaşamlar süren erkeklerle bağdaştırdığı deri kokusu hâkimdi. "Sağdan ikinci kapı. Birbirinizden fazla uzaklaşmayın. Koridor geniş ve yerde hiçbir şey yok ama her iki tarafta da masalar var ve içerisi zifiri karanlık. Sizin de fark edebileceğiniz gibi."

"Yok canım," dedi Clay.

"Ha–ha."

"El fenerin var mı?" diye sordu Clay.

"Hem el feneri hem de bir Coleman lamba var ama önce mutfağa bir gidelim."

Alice'i aralarına alarak koridorda yürümeye başladılar. Clay, kızın bu yabancı ortam ve koşullarda kontrolünü kaybetmemeye çalışarak hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duyabiliyordu ama zordu elbette. Onun için bile zordu. Sarsıcıydı. Ufacık da olsa bir ışığın varlığı çok fark yaratabilirdi ama...

Dizini Tom'un bahsettiği masalardan birine çarpınca kulağa kırılmaya çok müsaitmiş gibi gelen bir şey dişler gibi tıkırdadı. Clay, kendini kırılma sesine ve Alice'in çığlığına hazırladı. Çığlık atacağı *muhakkaktı* çünkü. Ama masanın üzerindeki her neyse –bir vazo veya bir biblo– biraz daha yaşamaya karar verdi ve yerine yerleşti. Yine de Tom, "Geldik, burası. Tam sağda," diyene kadar çok uzun bir mesafe yürümüşler gibi geldi.

Mutfak neredeyse koridor kadar karanlıktı ve Clay ne kadar çok şeyin eksik olduğunu düşündü. Eksikliklerini Tom da hissediyor olmalıydı: mikrodalga fırının dijital göstergesi, buzdolabının mırıltısı, belki de komşunun evinden gelen ve lavaboyu belli belirsiz aydınlatan hafif ışık.

"İşte masa," dedi Tom. "Alice, elini tutacağım. Sandalye burda, tamam mı? Körün blöfü oyunu oynuyormuş gibi konuşuyorsam üzgünüm."

"Önemli de..." diye başladı Alice, ama sonra Clay'i yerinden sıçratan küçük bir çığlık attı. Eli kendisi bile fark etmeden bıçağının (artık onu kendi bıçağı olarak görüyordu) sapına gitmişti.

"Ne var?" diye sordu Tom sertçe. *"Ne?"*

"Hiç," dedi Alice. "Sadece... hiç. Kedi. Kuyruğu... bacağıma değdi."

"Ah. Üzgünüm."

"Önemi yok. *Aptal kafa,"* diye ekledi kendine duyduğu hoşnutsuzlukla ve Clay karanlıkta yüzünü buruşturdu.

"Yapma," dedi. "Kendine bu kadar yüklenme Alice. Ofiste bugün zor bir gündü."

"Ofiste zor bir gündü!" diye tekrarladı Alice ve güldü. Tom'un evinin ne kadar güzel olduğunu söylerken olan ses tonuna benziyordu. *Kontrolünü kaybederse ne yapacağım?* diye düşündü Clay. *Filmlerde histerik kız suratına bir şamar yer ve kendine gelir, ama filmlerde kızın nerede olduğunu görebilirsin.*

Tokatlamak, sarsmak veya ilk yapacağı şey olan sarılmaya gerek kalmadı. Alice muhtemelen kendi ses tonunu fark etti ve bastırdı: Önce soluksuz bir gargaraya, ardından yutkunuşa döndü ve sonunda tamamen kesildi.

"Otur," dedi Tom. "Yorgun olmalısın. Sen de Clay. Ben ışık bulayım."

Clay el yordamı bir sandalye buldu ve zorlukla seçebildiği masaya yakın oturdu. Oysa gözleri o zamana dek karanlığa uyum sağlamış olmalıydı. Pantolonunun paçasına bir şey sürtündü ve yok oldu. Alçak bir miyavlama. Rafe.

"Hey, bil bakalım ne oldu?" dedi yanındaki koyu şekle, Tom'un ayak sesleri uzaklaşırken. "Sevgili Rafe benim de ödümü patlattı." Aslında pek korkmamıştı.

"Ona çok kızmamalıyız," dedi Alice. "Kedi olmasaydı Tom da diğerleri gibi delirecekti. Ve çok yazık olacaktı."

"Bence de."

"Çok korkuyorum. Sence yarın gün ışığında geçer mi? Korkum yani."

"Bilmiyorum."

"Karın ve oğlun için çok endişeleniyorsundur."

Clay içini çekerek yüzünü ovuşturdu. "İşin zor kısmı çaresizlik hissiyle başa çıkabilmek. Biz ayrılmıştık ve..." Susup başını iki yana salladı. Kız uzanıp elini tutmasa sözüne devam etmeyecekti. Parmakları güçlü ve soğuktu. "Baharda ayrılmıştık. Hâlâ aynı küçük kasabada yaşıyoruz. Karım ilkokul öğretmeni."

Karanlıkta kızın yüzünü seçebilmek için öne eğildi.

"En kötüsü ne, biliyor musun? Bu olay bir yıl önce olsaydı, Johnny onun yanında olacaktı. Ama bu eylülde ortaokula başladı ve o da neredeyse sekiz kilometre uzaklıkta. Bu çılgınlık başladığında evde olup olmadığını düşünüp duruyorum. Arkadaşlarıyla servise biniyor. Galiba o sırada evdeydi. Ve muhtemelen doğruca annesinin yanına gitmiştir."

Ya da sırt çantasından cep telefonunu çıkarıp onu aramıştır! dedi panik sıçanı neşeyle... ve *ısırmıştır.* Clay, Alice'in parmaklarını sıktığını fark ederek elini gevşetti. Ama yüzünden ve kollarından boşanan tere engel olamıyordu.

"Ama emin olamıyorsun."

"Maalesef."

"Babamın Newton'da bir baskı ve çerçeve dükkânı var," dedi Alice. "İyi olduğundan eminim, başının çaresine bakmayı bilir ama beni merak ediyordur mutlaka. Beni ve... Biliyorsun."

Clay biliyordu.

"Acaba akşam yemeğini nasıl halletti? Kulağa çılgınca geliyor ama mutfakta fazlasıyla beceriksizdir."

Clay, ona babasının cep telefonu olup olmadığını sormayı düşündü ama bir şey ona engel oldu. Onun yerine, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyerek omuz silkti kız. "Ona bir şey olduysa olmuştur. Değiştiremem."

Keşke böyle demeseydin, diye düşündü Clay.

"Oğlumun bir cep telefonu olduğunu söylemiş miydim?" Sesi kulaklarına bir karganın ötüşü gibi kart geliyordu.

"Söylemiştin. Köprüyü geçmeden önce."

"Doğru ya, söylemiştim." Alt dudağını kemirdiğini fark edip kendine engel oldu. "Ama her zaman şarj etmiyor. Muhtemelen bunu da söylemişimdir."

"Evet."

"Keşke bir şekilde bilme imkânım olsaydı." Panik sıçanı kafesinden kaçmıştı. Koşuyor, ısırıyordu.

Alice şimdi onun elini avuçlarının içinde tutuyordu. Clay, kendini onun tesellisine bırakmak istemedi... Ama kızın teselli etme ihtiyacının onun avutulma ihtiyacından fazla olabileceğini düşünerek kendini bıraktı. Elleri Tom McCourt'un küçük mutfak masasının üzerindeki tuzluk ve biberliğin hemen yanı başında birleşmiş halde dururlarken Tom bir elinde el feneri, diğerinde kutusundan çıkarılmamış bir Coleman lambayla yanlarına geldi.

8

Coleman ortalığı yeterince aydınlattığı için el fenerlerine gerek kalmamıştı. Bembeyaz, sert bir ışığı vardı ama Clay kendilerininki ve kedininki hariç (siyah krepon kâğıdından yapılıp duvara asılmış bir Cadılar Bayramı süsü gibi fantastik bir şekilde tavana doğru yükseliyordu) tüm gölgeleri yok ettiği için parlaklığından hoşnuttu.

"Bence perdeleri kapatsak iyi olacak," dedi Alice.

Tom, Metropolitan Café'den aldıkları, bir tarafında İNSANLAR İÇİN diğer tarafında KÖPEKLER İÇİN yazan plastik torbalardan birinin içindekileri çıkarmakla meşguldü. Durup ona merakla baktı. "Neden?"

Alice omuzlarını silkip gülümsedi. Clay'in genç bir kızın yüzünde gördüğü en garip gülümsemeydi. Burnundaki ve çenesindeki kanları temizlemişti ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve lambanın bir ceset solgunluğuna bürüdüğü suratındaki, titreyen dudaklarının hafifçe aralanmasıyla dişlerinin minik bir

kısmının görünmesine yol açan gülümsemesinin yetişkin yapaylığı oldukça sarsıcıydı. Alice'in 1940'ların sonlarından bir filmde sinir krizinin eşiğinde bir yüksek sosyete mensubunu canlandıran bir aktrise benzediğini düşündü. Önünde, masanın üzerinde minik spor ayakkabı duruyordu. Alice ayakkabıyı tek parmağıyla çevirip duruyordu. Her çevirişinde bağcıklar savrulup tıkırdıyordu. Clay, kızın yakında kontrolünü kaybedip boşalmasını umdu. Ne kadar gecikirse o kadar şiddetli olacaktı. Bir kısmını boşaltmıştı ama yeterince değil. O ana dek içini en çok boşaltan Clay olmuştu.

"İnsanların burda olduğumuzu görmelerinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, hepsi bu," dedi Alice. Ayakkabıyı tekrar çevirdi. Bebek Nike diyordu ona. Döndü. Bağcıkların ucu Tom'un cilalı masasının yüzeyine çarpıp tıkırdadı. "Bence... kötü olabilir."

Tom, Clay'e baktı.

"Haklı olabilir," dedi Clay. "Arka tarafta olsa bile bloktaki ışıklı tek ev olma fikri hoş değil."

Tom tek kelime etmeden lavabonun üzerindeki perdeyi çekti. Mutfaktaki diğer pencerelerin perdelerini de kapattı. Masaya dönecek oldu, sonra yön değiştirip koridorla mutfak arasındaki kapıyı kapattı. Alice masada duran ayakkabıyı tekrar çevirdi. Clay, Coleman'ın sert beyaz ışığında ayakkabının ancak bir çocuğun seveceği renkler olan pembe ve mor olduğunu gördü. Tekrar döndü. Bağcıklar savruldu. Tom otururken kaşlarını çatıp ayakkabıya baktı. *Söyle ona masadan çeksin şunu*, diye düşündü Clay. *Daha önce kim bilir nerelerdeydi gibi bir şeyler söyle ve masadan kaldırmasını iste. Böylece muslukları açmış olur ve içini biraz dökmesini sağlarız. Söyle ona. Galiba onun istediği de bu. Bence bu yüzden devam ediyor.*

Ama Tom'un tek yaptığı sandviçleri –rozbifli peynirli, jambonlu peynirli– çıkarıp dağıtmak oldu. Buzdolabından bir sürahi buzlu çay çıkardı ("Hâlâ soğuk sayılır," demişti) ve bir paket çiğ hamburgerden kalanları kedinin önüne koydu.

"Hak ediyor," dedi kendini savunurcasına. "Zaten elektrik olmadığı için bozulacaktı."

Duvara asılı bir telefon vardı. Clay ahizeyi aldı ama bu sadece bir formaliteydi ve bu kez çevir sesi bile duyamadı. Telefon

ölüydü, tıpkı... tıpkı Boston parkının oradaki Takım Giymiş Kadın gibi. Tekrar yerine oturup sandviçini yemeye koyuldu. Karnı açtı ama canı yemek istemiyordu.

Alice kendisininkini sadece üç lokma yedikten sonra masaya bıraktı. "Yiyemiyorum," dedi. "Olmuyor. Galiba fazla yorgunum. Uyumak istiyorum. Ve bu elbiseden kurtulmak. Herhalde yıkayamam –en azından istediğim şekilde– ama bu lanet elbiseden kurtulmak için her şeyimi verirdim. Kan ve ter kokuyor." Ayakkabıyı çevirdi. Bebek Nike neredeyse dokunulmamış sandviçinin üzerinde durduğu kırışık kâğıdın yanında döndü. "Üzerinde annemin kokusu da var. Parfümünün."

Bir süre herkes sessiz kaldı. Clay ne diyeceğini bilmiyordu. Bir an için zihninde Alice'i, elbisesini çıkarmış, beyaz külotu ve sutyeniyle, kâğıttan bebekmiş gibi görünmesine yol açan çukura kaçmış gözleriyle bakarken canlandırdı. Daima uysal ve itaatkâr olan sanatçı hayal gücü omuzlara ve bacakların alt kısmına küçük kâğıt parçaları ekledi. Şok edici tarafı seksi olması değil, olmamasıydı. Uzaklardan bir yerden çok cılız bir patlama sesi duyuldu.

Tom sessizliği bozunca, Clay ona içten içe minnet duydu.

"Bahse girerim paçalarını biraz kıvırırsan kot pantolonlarımdan biri sana olur." Ayağa kalktı. "Hatta bence çok şirin görünürsün. Bir kız okulunda sahneye konan *Büyük Nehir*'deki Huck Finn gibi. Yukarı gel. Sabah giymen için birkaç parça kıyafet çıkaracağım. Geceyi misafir yatak odasında geçirebilirsin. Bir sürü pijamam var. Coleman'ı ister misin?"

"Bir... bir el feneri yeter sanırım. Emin misin?"

"Evet," dedi Tom. Bir el feneri alıp bir diğerini kıza uzattı. Küçük ayakkabıyı eline aldığında kıza bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçmiş göründü. "Elini yüzünü de yıkayabilirsin. Fazla su olmayabilir, ama bir lavaboyu doldurabileceğimizden eminim." Kızın başının üzerinden Clay'e baktı. "Kilerde daima bir kasa şişe su bulundururum, yani içme suyu konusunda bir sorunumuz yok."

Clay başını salladı. "İyi uykular Alice."

"Sana da," dedi Alice alçak sesle. Daha da alçak sesle ekledi. "Tanıştığımıza sevindim."

Tom kapıyı açtı. El fenerlerinin ışıkları oynaştı ve kapı arkalarından tekrar kapandı. Clay önce merdivenlerden, sonra üst kattan gelen ayak seslerini işitti. Suyun akışı duyuldu. Borulardaki havanın pat pat sesini bekledi ama ses gelmeden su kapandı. Bir lavabo dolusu, demişti Tom ve Alice de o kadarını almıştı. Clay'in de üzerinde kan vardı, üstü başı kir pas içindeydi ve yıkanmak istiyordu –muhtemelen Tom da öyle– ama alt katta da bir banyo olacağını tahmin etti ve Tom kişisel alışkanlıkları konusunda kendisi söz konusuyken olduğu gibi titizse klozetteki suyun temiz olacağını düşündü. Ayrıca sifon haznesindeki su da vardı elbette.

Rafe, Tom'un sandalyesine çıktı ve Coleman'ın ışığında patisini yalamaya başladı. Clay, kedinin hırıltısını lambanın kesintisiz mırıltısına rağmen duyabiliyordu. Rafe'e göre hayat hâlâ güzeldi.

Alice'in küçük ayakkabıyı çevirişi aklına geldi ve on beş yaşında bir kızın sinir krizi geçirmesinin mümkün olup olmadığını merak etti.

"Saçmalama," dedi kediye. "Elbette mümkün. Her zaman olur. Bununla ilgili filmler bile var."

Rafe, ona zeki, yeşil gözlerle baktı ve patisini yalamaya devam etti. *Devam et, anlat,* diyordu sanki gözleri. *Çocukken dayak yedin mi? Annene dair cinsel düşüncelerin oldu mu?*

Üzerinde annemin kokusu da var. Parfümünün.

Alice omuzlarında ve bacaklarında küçük çıkıntılar olan bir kâğıt bebek.

Saçmalama, der gibiydi Rafe'in yeşil gözleri. *O çıkıntılar üzerlerine geçirilen elbiselerde olur, kâğıt bebeklerde değil. Ne biçim bir ressamsın sen?*

"İşsiz olanından," dedi Clay. "Kapa çeneni, tamam mı?" Gözlerini kapadı ama daha beter oldu. Rafe'in yeşil gözleri Lewis Carroll'un sırıtkan kedisinin gözleri gibi havada süzülüyordu: *Burada hepimiz deliyiz, sevgili Alice.* Ve Coleman'ın aydınlığında hırıltısı duyulmaya devam etti.

9

Tom on beş dakika sonra döndü, Rafe'i sandalyesinden indirdi ve sandviçinden iri bir lokma aldı. "Uyuyor," dedi sonra. "Ben koridorda beklerken pijamalarımdan birini giydi. Elbiseyi birlikte çöpe attık. Kafası yastığa değdikten kırk saniye sonra falan uyumuş olmalı. Elbiseyi atmak anlaşmayı mühürleyen hareket oldu, bundan eminim." Kısa bir duraksama. "Gerçekten de kötü kokuyordu."

"Sen yokken," dedi Clay, "Rafe'i Amerika Birleşik Devletleri başkanlığına aday gösterdim. Oybirliğiyle seçildi."

"Güzel. Akıllıca bir seçim. Kim oy kullandı?"

"Milyonlar. Aklı hâlâ başında olan herkes. Düşünce –oy– pusulaları gönderdiler." Clay gözlerini iri iri açarak şakağına vurdu. "Zihinleri okuyabiliyoruuum!"

Tom'un çiğneyişi durdu, sonra yine başladı... ama yavaşça. "Biliyor musun, bu şartlar altında o yaptığın pek de komik gelmiyor."

Clay içini çekti, buzlu çayından bir yudum aldı ve sandviçini yemek için kendini zorladı. Sandviçi vücut yakıtı olarak düşünmek işini biraz daha kolaylaştırmıştı. "Gelmiyordur sanırım. Kusura bakma."

Tom içmeden önce bardağını hafifçe ona doğru eğdi. "Önemi yok. Çabanı takdir ediyorum. Evrak çantan nerde?"

"Verandada bıraktım. Tom McCourt'un Ölüm Koridoru'nu geçerken iki elim de boş olsun istedim."

"Tamam o zaman. Dinle Clay, ailen için çok üzgünüm..."

"Daha üzülme," dedi Clay biraz sertçe. "Henüz üzülecek bir şey yok."

"...ama seninle karşılaştığım için gerçekten çok mutluyum. Söylemek istediğim buydu."

"Ben de öyle," dedi Clay. "Geceyi geçirecek sakin bir yer sunduğun için minnettarım. Eminim Alice de aynı şekilde hissediyordur."

"Malden da gürültüye boğulup alevler içinde kalmadığı sürece."

Clay hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Haklısın. O korkunç küçük ayakkabıyı elinden alabildin mi?"

"Hayır. Bir... bir oyuncak ayı gibi onunla birlikte uyudu. Bütün gece uyursa yarın çok daha iyi olacaktır."

"Uyuyabilir mi sence?"

"Hayır," dedi Tom. "Ama korkuyla uyanırsa geceyi yanında geçireceğim. Gerekirse yanına kıvrılırım. Benimle güvende olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Clay ile de güvende olurdu, ama Tom'un neden bahsettiğini biliyordu. "Yarın sabah gün doğar doğmaz kuzeye doğru yola çıkacağım. Alice ile birlikte benimle gelseniz daha iyi olur."

Tom bunu kısa bir süre düşündükten sonra sordu. "Ya babası?"

"Alice, adamın başının çaresine bakabileceğini söylüyor. Babası hakkında en büyük endişesi kendine yemek pişiremeyeceği. Bence gerçekte ne olduğunu öğrenmeye hazır değil. Elbette onun da fikrini soracağız ama bizimle olmasını tercih ederim ve batıya, o sanayi kasabalarına doğru gitmeyi *istemiyorum."*

"Batıda herhangi bir yere gitmek istemiyorsun."

"Öyle," diye kabul etti Clay.

Tom'un konuyu uzatacağını sandı, ama düşündüğü olmadı. "Ya bu gece? Sence nöbet tutmalı mıyız?"

Clay bunu o ana dek hiç düşünmemişti. "Ne faydası olacak bilemiyorum. Bir grup deli ellerinde silahlar ve meşalelerle Salem Caddesi'nden gelecek olursa ne yapabiliriz ki?"

"Kilere inebiliriz?"

Clay bunu bir süre düşündü. Kilere inmek ona sonlarını ilan etmek gibi geliyordu –Yeraltı Savunması– ama çılgınlar sürüsünün evin terk edilmiş olduğunu düşünmeleri de bir ihtimaldi. Mutfakta katledilmekten iyiydi elbette. Belki Alice'e topluca tecavüz ettiklerini görüp katledilmekten.

O noktaya varmayacak, diye düşündü huzursuzca. *Kendini varsayımlar arasında kaybediyorsun. Karanlıkta aklını kaybediyorsun. O noktaya varmayacak.*

Ama Boston arkalarında yanıp kül oluyordu. İçki dükkânları yağmalanıyor, erkekler bir fıçı bira için yumruk yumruğa kavga ediyordu. İşler o noktaya çoktan varmıştı.

Bu arada Tom, düşünmesine izin vererek onu izliyordu... Bu da onun daha önce bu konuyu düşündüğü anlamına gelirdi. Rafe kucağına atladı. Tom sandviçini bırakıp kedinin sırtını okşamaya başladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Clay. "Üzerine kıvrılabileceğim bir yorganın varsa geceyi verandada geçireyim, ne dersin? Hem etrafı kapalı hem de caddeden daha karanlık. Yani bir gelen olursa fark edilmeden görme şansım çok yüksek. Özellikle de gelenler telemanyaklarsa. Hareketleri bana pek de sinsice görünmedi."

"Doğru, bir anda ensede bitiverecek türden değiller. Ya arka taraftan gelen olursa? Bir sokak ötede Lynn Bulvarı var."

Clay her tehdide karşı önlem alabilmelerinin mümkün olmadığını belirtmek istercesine omuz silkti.

"Pekâlâ," dedi Tom sandviçinden biraz daha yiyip Rafe'e bir parça jambon verdikten sonra. "Ama saat üç gibi gelip beni uyandır. Alice o saate kadar uyanmamış olursa sabaha kadar uyuyabilir."

"Bakıp nasıl olacağını bir görelim," dedi Clay. "Bu sorunun cevabını tahmin edebiliyorum aslında ama... silahın var mı?"

"Yok," dedi Tom. "Göz yaşartıcı spreyim bile yok." Sandviçine baktıktan sonra masaya bıraktı. Clay'e baktığında gözleri inanılmayacak kadar kasvetliydi. Bir sırdan bahseden insanlar gibi alçak sesle konuştu. "Polisin deliren adamı öldürmeden hemen önce ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Clay başını salladı. *N'aber, ahbap? Ne âlemdesin bakalım?* Asla unutmayacaktı.

"Filmlerdeki gibi olmadığını biliyordum," dedi Tom. "Ama muazzam gücünü tahmin edemedim veya o kadar ani olmasını... ve kafasından... kafasından çıkan şeylerin sesi..."

Küçük ellerinden birini ağzına götürerek aniden öne eğildi. Bu hareketle irkilen Rafe kucağından aşağı atladı. Tom üç kere öğürdü ve Clay ardından gelecek kusmaya kendini hazırlayarak bekledi. Kendisinin de kusmaya başlamayacağını umuyordu, ama muhtemelen o da çıkaracaktı. Bir tüy dokunuşu uzaklıkta olduğunu biliyordu. Çünkü Tom'un neden bahsettiğini anlıyordu. Tabancanın ateşlenmesi ve ardından betona sıçrayan parçacıklar.

Kimse kusmadı. Tom kendini kontrol edip ona sulanmış gözlerle baktı. "Kusura bakma. O konuyu açmamalıydım."

"Kusura bakılacak bir şey yok."

"Önümüze her ne çıkacaksa onları atlatabilmek için bu tür hassasiyetlerin önüne geçmeliyiz. Bence bunu yapamayanlar..." Duraksadı, sonra devam etti. "Bence bunu yapamayanlar..." Tekrar durdu. Üçüncü denemede bitirebildi. "Bence bunu yapamayanlar ölebilir."

Coleman lambanın beyaz aydınlığında birbirlerine baktılar.

10

"Şehirden ayrıldıktan sonra silahlı *hiç kimse* görmedim," dedi Clay. "Başlarda dikkat etmiyordum, sonra etmeye başladım."

"Sebebini biliyorsun, değil mi? Belki California, Massachusetts hariç en katı silah kanunları bizde."

Clay birkaç yıl önce eyalet sınırında gördüğü duyuru panolarını hatırladı. Daha sonra yerlerini, alkollü araç kullanırken yakalandıkları takdirde geceyi hapiste geçireceklerini söyleyen panolar almıştı.

"Polisler arabanda saklı bir silah bulursa –ruhsat ve sigorta kartıyla birlikte torpido gözünde duruyorsa yani– yedi yıl hapis yiyebiliyorsun," dedi Tom. "Kamyonetinde dolu bir tüfekle yakalanırsan, av mevsimi bile olsa on bin dolar ceza yiyip iki yıl toplum hizmeti yapmak zorunda kalıyorsun." Sandviçinden geri kalanı aldı, inceledi ve tekrar masaya bıraktı. "Sabıkalı değilsen

bir tabanca edinip evinde bulundurabilirsin, ama taşıma ruhsatı? Çok zor."

"Şehirden ayrılış sırasında bu silah yasağı pek çok hayat kurtarmış olabilir."

"Tamamen katılıyorum," dedi Tom. "Bir fıçı bira için kavga eden o iki herifin silahları olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Clay başını salladı.

Tom arkasına yaslandı, kollarını dar göğsünde kavuşturdu ve etrafına bakındı. Gözlüklerinin camı parladı. Coleman lambanın aydınlattığı alan ufak ama ışığı parlaktı. "Ama şimdi bir tabancaya hayır demezdim. Neye yol açabildiğini görmeme rağmen. Ve kendimi pasifist olarak görürüm."

"Ne zamandır burda yaşıyorsun, Tom?"

"Nerdeyse on iki yıl oluyor. Malden'ın Bokşehri'ne dönüşme yolunda epey ilerlediğini görecek kadar. Henüz o aşamaya gelmedi ama yakındır."

"Tamam, bir düşün bakalım. Komşularından hangisinin veya hangilerinin evinde silah olabilir."

Tom'un cevabı hiç gecikmedi. "Yolun karşısında üç ev ilerde oturan Arnie Nickerson. Camry'sinin tamponunda NRA(*) çıkartması var... bir de sarı kurdele çıkartmaları..."

"Hiç şaşırmadım..."

"Kamyonetindeyse iki NRA çıkartması var. Her yıl kasım ayında kamp malzemelerini yükleyip sizin oralara ava gider."

"Biz de eyalet dışında avlanma ruhsatının getirdiği faydalardan gayet memnunuz," dedi Clay. "Hadi yarın evlerine girip silahları alalım."

Tom McCourt, ona çıldırdığını düşünürmüş gibi baktı. "Adam Utah'taki bazı askeri tipler gibi paranoyak değil, ama bahçesinde üzerinde özetle KENDİNİ ŞANSLI HİSSEDİYOR MUSUN, SERSERİ? yazan o hırsız alarm levhalarından var ve eminim NRA'nın

(*) Ulusal Tüfek Birliği. ABD'de silah haklarının korunması için 1871'de kurulan birlik. –ç.n.

silahların onlardan ne zaman alınacağına dair politikasından sen de haberdarsındır."

"Cesetlerinin katı parmaklarıyla ilgili bir şeydi sanırım..."

"Evet, öyle."

Clay öne eğildi ve Birinci Karayolu'ndan ayrıldıkları andan beri bariz olan bir noktayı belirtti: Malden, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ağzına edilmiş kasabalardan sadece biriydi ve bu ülke servis dışıydı, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz. Salem Caddesi terk edilmişti. Yaklaştıkları sırada bunu hissetmişti... Değil mi?

Hayır. Palavra. Gözetlendiğini hissetmiştin.

Gerçekten mi? Öyle bile olsa insan böylesi bir günün ardından hislerine ne ölçüde güvenebilirdi? Aptalca bir fikirdi.

"Dinle, Tom. Yarın hava iyice aydınlanınca birimiz Nackleson'ların evine gidip..."

"Nickerson. Ve bunun hiç iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Özellikle Swami McCourt, onu kıyametin kopması ihtimaline karşı sakladığı tam otomatik tüfeğiyle oturma odasının penceresinde gördüğünden beri. Ki bence kıyamet kopmuş durumda."

"Ben giderim," dedi Clay. "Bu gece veya yarın sabah Nickerson'ların evinden silah sesi geldiğini duyarsak gitmeyeceğim elbette. Adamın bahçesinde silahla olsun olmasın yaralı biri veya birileri görürsem kesinlikle gitmeyeceğim. *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bütün eski bölümlerini ben de seyrettim... Modern dünyanın incecik bir cila katmanına dönüştüğü bölümleri."

"Bu durumda iddia makamı geri çekiliyor," dedi Tom hüzünle.

"Ellerimi kaldırıp gideceğim. Zili çalacağım. Biri kapıyı açarsa sadece konuşmak istediğimi söyleyeceğim. En kötü ne olabilir? En fazla kapıdan kovulurum."

"Hayır, en kötüsü seni paspasın üstünde kafandan vurması ve öksüz bir çocukla bir başıma kalmam olur," dedi Tom sertçe. "*Alacakaranlık Kuşağı* hakkında istediğin kadar konuş, ama bugün gördüğün, metro istasyonunun dışında kavga eden insanları unutma."

"O... onun *ne* olduğunu bilmiyorum ama o insanlar keçileri resmen kaçırmıştı. Buna hiç şüphe yok, Tom."

"Ya İncil'li Bertha? Ve bira fıçısı için kavga eden iki adam? Onlar da mı deliydi?"

Hayır, elbette değillerdi, ama yolun karşısındaki evde bir silah varsa Clay onu hâlâ istiyordu. Birden fazla varsa birer tane de Tom ve Alice için istiyordu.

"Yüz elli kilometre kadar kuzeye gitmeyi düşünüyorum," dedi Clay. "Bir araba bulup yolun bir kısmını onunla kat edebiliriz, ama tamamını yürümemiz de gerekebilir. Yanımızda korunma için sadece bıçaklarla mı gitmek istiyorsun? Sorum son derece ciddi. Yol boyunca karşımıza çıkacak insanlarda silah *olacak*. Bunu sen de *biliyorsun*."

"Evet," dedi Tom. Elini düzgünce kesilmiş saçlarının arasından geçirince saçları komik bir şekilde karıştı. "Arnie ve Beth'in büyük ihtimalle evde olmadığını da biliyorum. Silahlara olduğu kadar elektronik aletlere de düşkünlerdi. O koca Dodge Ram Detroit'iyle geçerken cep telefonu hep kulağında olurdu."

"Gördün mü?"

Tom içini çekti. "Pekâlâ. Ama kesin kararı sabah ortalığın nasıl olduğunu gördükten sonra vereceğiz. Tamam mı?"

"Tamam." Clay sandviçini aldı. İştahı birazcık da olsa artmış gibiydi.

"Nereye gittiler acaba?" diye sordu Tom. "Telemanyaklar dediklerin. Nereye gitmişlerdir?"

"Bilmiyorum."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Günbatımında etraflarındaki evlerin ve binaların içine sürünüp öldüler."

Clay, ona şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Mantıklı düşünürsen haklı olduğumu göreceksin," dedi Tom. "Bunun teröristlerin işi olduğu nerdeyse muhakkak, sence de öyle değil mi?"

"En akla yatkın açıklama o gibi görünüyor, ama açıkçası ne kadar güçlü olursa olsun herhangi bir sinyalin nasıl olup da böyle bir sonuca yol açabildiğine inanamıyorum."

"Bir bilim adamı mısın?"

"Olmadığımı biliyorsun. Ressamım."

"O halde hükümet sana üç bin kilometre uzaktaki uçak gemilerinden verilen komutla çöllerdeki akıllı bombaları yönlendirebildiklerini söylediğinde tek yapabileceğin fotoğraflara bakıp böyle bir teknolojinin varlığını kabul etmek."

"Tom Clancy, bana yalan söyler mi?" dedi Clay gülümsemeden.

"O teknoloji varsa bu neden gerçek olmasın? En azından ihtimali mevcut."

"Pekâlâ, anlat bakalım. Anlayabileceğim kelimelerle olsun ama."

"Terörist bir grup hatta belki küçük bir devlet bugün öğleden sonra saat üçte bir tür sinyal veya yayın gönderdi. Şu an için sinyalin dünyada çalışır halde bulunan bütün cep telefonlarıyla iletildiğini varsaymak durumundayız. Böyle olmadığını umalım, ama en kötüsünü varsaymak zorundayız."

"Artık geçti mi peki?"

"Bilmiyorum," dedi Tom. "Bir cep telefonu alıp denemek ister misin?"

"Tamam, pet," dedi Clay. "Oğlum küçükken pes diyemez, pet derdi." *Lütfen Tanrım, hâlâ hayatta olsun.*

"Ama eğer bu grup duyan herkesi çıldırtan bir sinyal yayınlayabiliyorsa," dedi Tom, "aynı sinyal kendilerini beş saat sonra öldürmelerini emreden bir komut içeremez mi? Ya da uykuya dalıp nefes alıp vermeyi kesmelerini?"

"Bence bu imkânsız."

"Ben de, bıçaklı bir çılgının Four Seasons Oteli tarafından gelip bana saldırması imkânsız, derdim," dedi Tom. "Ya da şehrin tüm nüfusu –yani cep telefonu kullanmayan şanslı kısım– kaçarken Boston'ın alevler içinde yerle bir olacağı."

Dikkatle Clay'e bakarak öne eğildi. *Buna inanmak istiyor,* diye düşündü Clay. *Ona başka ihtimaller olduğunu söyleyip vaktini boşa harcama, çünkü tek inanmak istediği bu.*

"Bir anlamda bu, hükümetin 11 Eylül'den sonra fazlasıyla korktuğu biyoterörizmden pek de farklı değil," dedi. "Günlük hayatımızın en yaygın iletişim aracı olan cep telefonlarını kullanarak bütün nüfusu bir ordu haline –deli olduğu için hiçbir şeyden korkmayan bir ordu– getirip büyük bir güç yaratıyorsun. Ulusal Koruyucular bu gece nerde?"

"Irak'ta mı?" diye tahminde bulundu Clay. "Louisiana'da mı?"

Pek şaka sayılmazdı ve Tom da gülmedi. "Hiçbir yerde değil. Bir yerden bir başka yere gitmek için bile hücresel ağı kullanan yerel bir gücü nasıl kullanabilirsin? Uçaklara gelince, uçarken gördüğüm son uçak Charles ve Bacon'ın köşesine çakıldı." Bir an duraksadıktan sonra Clay'in gözlerinin içine bakarak devam etti. "Tüm bunları onlar yaptı... onlar her kimse. Yaşadıkları ve tanrılarına taptıkları yer neresiyse ordan bize baktılar ve ne gördüler?"

Tom'un gözlüklerinin gerisinde parlayan gözlerine bakakalan Clay başını iki yana salladı. Bir hayalperestin gözleri gibiydiler.

"Babil Kulesi'ni tekrar inşa ettiğimizi gördüler... sadece elektronik örümcek ağları üzerinde. Ve tek yaptıkları, saniyeler içinde o ağı parçalamak oldu, böylece kule yıkılıverdi. Hepsini onlar yaptı. Biz ise şans eseri dev bir ayağın altında ezilmekten kurtulan üç şaşkın böcek gibiyiz. Tüm bunları onlar yaptı ve sen şimdi sinyalden etkilenenlerin beş saat sonra uyuyup nefes almayı kesmelerini sağlayacak bir komutu veremeyeceklerini mi söylüyorsun? İlkine nazaran bu numara nedir ki? Bence hiç de zor olmaz."

"Uyku vakti geldi bence," dedi Clay.

Tom bir an için söyleneni anlamamışçasına aynı pozisyonda kaldı. Sonra güldü. "Evet," dedi. "Haklısın. Bazen kendimi çok kaptırıyorum. Affet."

"Hiç de değil," dedi Clay. "Umarım deliler dediğin gibi ölmüştür." Duraksayıp ekledi. "Yani oğlum... Johnny–Gee de onlardan..." Sözünü bitiremedi. Bunun bir sebebi, o gün cep telefonunu kullandıysa Sarışın Kız veya Takım Giymiş Kadın gibi aklını

kaybetmiş olabileceğini düşünmesi ve bu durumda yaşamasını isteyip istemediğinden emin olamamasıydı.

Tom masanın üzerinden ona uzandı ve Clay, adamın ince, uzun parmaklı elini her iki eliyle kavradı. Bunun oluşunu bedenini dışarıdan izliyormuş gibi görmüştü ve konuştuğunda, dudaklarının kıpırdadığını ve yanaklarından süzülen yaşları hissetmesine rağmen sanki konuşan o değildi.

"Onun için çok korkuyorum," diyordu ağzı. "İkisi için de korkuyorum ama en çok oğlum için."

"Her şey yoluna girecek," dedi Tom ve adamın bunu iyi niyetle söylediğini bilmesine rağmen Clay'in yüreği korkuyla doldu, çünkü bu sözler, diyecek başka hiçbir şey kalmadığında söylenirdi. *Zamanla atlatırsın* veya *o artık çok daha iyi bir yerde* gibi.

11

Alice'in çığlıklarıyla uyandığı sırada Clay, Akron Eyalet Fuarı'nda Bingo Çadırı'nda olduğu karmaşık, ama hoş sayılabilecek bir rüya görüyordu. Rüyasında altı yaşındaydı –hatta belki daha da küçük, ama kesinlikle daha büyük değil– ve annesinin oturduğu uzun masanın altına girmiş, sunucunun, "B–12, millet, B–12! Gün ışığı vitamini!" deyişini dinlerken kadın bacaklarından oluşan bir ormana bakarak talaş kokusunu içine çekiyordu.

Bilinçaltı, çığlıkları bir an için cumartesi öğle tatili düdüğüymüş gibi rüyaya dahil etmeye çalıştı ama sadece bir an için. Clay bir saat boyunca nöbet tuttuktan sonra en azından o gece hiçbir şey olmayacağına kanaat getirip Tom'un verandasında uykuya dalmıştı. Ama zihni Alice'in sabaha kadar uyumayacağına da aynı ölçüde ikna olmuştu ki çığlıkları duyup kime ait olduğunu anlar anlamaz nerede ve ne yapıyor olduğunun farkında olarak uyanmıştı. Bir an, Ohio'da bir bingo masasının altına girmiş küçük bir çocuktu, bir an sonra ise Tom McCourt'un kapalı verandasındaki kanepeden yorgan hâlâ bacaklarına sarılı halde

kalkmıştı bile. Ve Alice Maxwell evin içinde bir yerde neredeyse kristali parçalayacak kadar tiz bir sesle önceki günün dehşetini ifade eden çığlıklar atıyor, her bir çığlıkla öyle şeylerin mümkün olmadığını ve inkâr edilmeleri gerektiğini haykırıyordu.

Clay bacaklarını yorgandan kurtarmaya çalıştı ve önce başaramadı. Elektriklerin kesik olduğunu bilmesine rağmen yolun karşısındaki evlerin ışıklarının birbiri ardına yanacağından, birinin –belki silah sahibi, elektronik alet seven Bay Nickerson'ın– bahçeye çıkıp bağırarak kahrolası veledi susturmalarını isteyeceğinden emin olarak Salem Caddesi'ne bakarken kapıya doğru hoplamaya başladı. *Beni oraya getirtmeyin,* diye bağıracaktı Arnie Nickerson. *Beni oraya getirtip kızı vurdurtmayın!*

Ya da çığlıklarının telemanyakları ışığa uçan pervaneler gibi çekeceğinden. Tom öldüklerini düşünebilirdi ama Clay, Noel Baba'nın Kuzey Kutbu'nda bir atölyesi olduğuna inanmadığı gibi buna da inanmıyordu.

Ama Salem Caddesi –kasaba merkezinin hemen batısında ve Malden'ın, Tom'un Granada Highlands dediği kesiminin aşağısında kalan onların bulunduğu bölümü– sessizliğini korudu ve hareketsiz kaldı. Revere'deki yangının ışıltısı bile azalmış gibiydi.

Clay sonunda yorgandan kurtulup içeri girdi ve karanlığa bakarak merdivenin başında durdu. Tom'un sesini duyabiliyordu. Sözcükleri seçemiyordu, ama alçak ve sakinleştirici ses tonunu duyuyordu. Kızın tiz çığlıkları önce derin iç çekişler, ardından hıçkırıklar ve kelimelere dönüşen anlaşılmaz seslerle bölündü. Clay içlerinden birini yakaladı, kâbus. Tom'un sesi ikna edici bir tonla yalanlar söylemeye devam etti: Her şey yolundaydı, görecekti, sabah her şey daha iyi görünecekti. Clay misafir odasındaki yatağın üzerinde yan yana oturan adamla kızı zihninde canlandırabiliyordu; ikisinin üstünde de göğüs cebinde **TM** harfleri işlenmiş pijamalar vardı. Onları bu şekilde resmedebilirdi. Bu düşünce onu gülümsetti.

Kızın çığlıklara tekrar başlamayacağından emin olunca biraz serin, ama yorgana sarınınca oldukça konforlu olan verandaya geri döndü. Caddeyi görmeye çalışarak kanepeye oturdu. Solda,

Tom'un evinin doğusunda işyerleri vardı. Kasaba meydanının girişindeki trafik lambasını görebiliyordu sanki. Diğer yönde –geldikleri taraf– başka evler sıralanıyordu. Gecenin karanlık çukurunda hepsi sessiz ve hareketsizdi.

"Nerdesiniz?" diye mırıldandı. "Hâlâ normal olanlarınız kuzeye veya batıya gitti. Ama geri kalanınız nereye gitti?"

Caddeden bir cevap gelmedi. Belki de Tom haklıydı, cep telefonları onlara saat üçte delirmelerini, saat sekizde de gebermelerini sağlayan bir sinyal göndermişti. İnanılamayacak kadar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Yazılabilir CD'ler için de aynı şeyi düşündüğünü hatırladı.

Önündeki cadde sessizdi. Arkasındaki ev de öyle. Bir süre sonra kanepeye uzanıp gözlerini yumdu. Belki biraz kestirebilirdi, ama derin derin uyuyacağını hiç sanmıyordu. Yine de sonunda uyudu ve bu kez rüya da görmedi. Şafaktan hemen önce kırma bir köpek Tom McCourt'un evinin önüne geldi, yorganın altında horlayan adama kısaca baktı, sonra uzaklaştı. Acelesi yoktu; o sabah Malden'da yiyecek boldu ve uzun süre de öyle olacaktı.

12

"Clay. Uyan."

Bir el onu sarsıyordu. Clay gözlerini açınca bir kot pantolon ve gri bir gömlek giymiş olan Tom'un üzerine doğru eğilmiş olduğunu gördü. Veranda güçlü bir ışıkla aydınlanmıştı. Clay ayaklarını yere sarkıtırken kolundaki saate baktı ve altıyı yirmi geçtiğini gördü.

"Bunu görmen lazım," dedi Tom. Yüzü solgun ve endişeliydi. Sakalları hafifçe uzamıştı. Gömleği kotunun içine tamamen sokulmamıştı ve başının arkasındaki saçlar hâlâ dik duruyordu.

Clay, Salem Caddesi'ne bakınca bir köpeğin ağzında bir şeyle birkaç arabanın yanından geçmekte olduğunu gördü. Caddede başka hareket yoktu. Havada hafif bir duman kokusu vardı. Ya Revere'den ya da Boston'dan geliyor olmalıydı. Belki de her

ikisinden birden. Ama en azından rüzgâr durmuştu. Bakışları Tom'a döndü.

"Burda değil," dedi Tom. Sesi alçaktı. "Arka bahçede. Kahvenin bittiğini unutup mutfağa kahve yapmaya gitmiştim. Belki bir şey değildir ama... hiç hoşuma gitmedi, dostum."

"Alice hâlâ uyuyor mu?" Clay yorganın altında el yordamıyla çoraplarını arıyordu.

"Evet ve bu iyi bir şey. Çoraplarla ayakkabıları boş ver şimdi, Ritz'e yemeğe gitmiyoruz. Gel hadi."

Rahat görünümlü ev terlikleri giymiş olan Tom'un ardı sıra mutfağa gitti. Yarıya kadar buzlu çayla dolu bir bardak tezgâhın üstünde duruyordu.

"Sabah biraz kafein almazsam güne başlayamıyorum," dedi Tom. "Bu yüzden kendime biraz şundan koydum –sen de buyur bu arada, hâlâ soğuk ve leziz– ve bahçeye bir göz atmak için musluğun gerisindeki perdeyi açtım. Özel bir sebebi yok, sadece dış dünyayla bir bağlantı kurayım diye. Ve gördüğüm... Neyse, kendin bak."

Clay pencereden dışarı baktı. Evin arkasında, üzerinde mangal olan tuğladan, hoş bir teras vardı. Terasın ötesinde yarısı çim yarısı bahçe olan avlu uzanıyordu. En geride, ortasında bir kapı olan yüksek ahşap çit vardı. Kapı açıktı. Zorlanarak açılmış olmalıydı, çünkü kalan tek menteşeden yamuk bir şekilde sarkıyordu. Bahçedeki süs amaçlı el arabasının yanına oturup elindeki yarılmış balkabağını yiyen ve çekirdeklerini tüküren adam olmasaydı Tom'un kahvesini terastaki mangalın üzerinde pişirebileceğini düşündü Clay. Adamın üzerinde bir tamirci tulumu ve başında da solgun bir **B** harfi işlenmiş yağlı bir şapka vardı. Tulumunun sol tarafında soluk kırmızı harflerle George yazıyordu. Clay yüzünü balkabağına her gömüşünde çıkan şapırtıları duyabiliyordu.

"Lanet olsun," dedi Clay alçak sesle. "Onlardan biri."

"Evet. Ve birinin olduğu yerde daha başkaları da olacaktır."

"İçeri girmek için kapıyı mı kırmış?"

"Elbette," dedi Tom. "Kırarken görmedim, ama dün bıraktığımda kapı sapasağlam yerindeydi, bundan emin olabilirsin.

Diğer tarafta oturan Scottoni'yle aramız pek hoş değildir. Bana birçok kez dediği gibi, 'benim gibilerle' işi yok." Duraksayıp sesini alçaltarak devam etti. Zaten başlangıçtan beri alçak sesle konuşuyordu, şimdi Clay duymak için ona doğru eğilmek zorunda kalmıştı. "Çılgınca olan ne, biliyor musun? O adamı tanıyorum. Sonny's Texaco'da çalışıyor. Kasabada hâlâ tamirat yapan tek benzin istasyonu. Yapıyordu yani. Bir keresinde arabamın radyatör hortumunu değiştirmişti. Erkek kardeşiyle geçen sene Yankee Stadı'na gittiğini söylemişti, Curt Schilling'in Big Unit'i yendiğini görmüş. İyi bir adama benziyordu. Şimdi ona bir bak! Bahçemde oturmuş çiğ balkabağı yiyor!"

"Neler oluyor millet?" diye sordu Alice arkalarından.

Tom korkarak ona döndü. "Bunu görmesen daha iyi."

"Hayır, bırak," dedi Clay. "Görmesi lazım."

Alice'e gülümsedi ve gülümsemek o kadar da zor olmadı. Tom'un ona verdiği pijamanın göğüs cebinde başharfler yoktu, ama tıpkı hayal ettiği gibi maviydi; çıplak ayakları ve sıvanmış paçaları, uykuyla dağılmış saçlarıyla Alice içinde çok şirin görünüyordu. Gördüğü kâbuslara rağmen Tom'dan daha iyi dinlenmiş görünüyordu. Clay, kızın kendisinden de daha iyi dinlenmiş göründüğüne bahse girebilirdi.

"Trafik kazası falan değil," dedi. "Adamın teki Tom'un bahçesinde oturmuş balkabağı yiyor sadece."

Alice aralarına geçip lavabonun kenarına tutundu ve ayak ucunda yükselerek pencereden dışarı baktı. Kolu onunkine sürtünce Clay, kızın tenindeki uyku sıcaklığını hissetti. Alice uzunca bir süre baktıktan sonra Tom'a döndü.

"Hepsinin intihar ettiğini söylemiştin," dedi ve Clay, kız suçluyor mu dalga mı geçiyor anlamadı. Muhtemelen kendisi de bilmiyor, diye düşündü.

"Kesin konuşmamıştım," dedi Tom cılız sesle.

"Bana çok emin konuştun gibi gelmişti." Tekrar dışarı baktı. En azından sakin görünüyor, diye düşündü Clay. Hatta üzerine büyük gelen pijamalar içinde takdir edilecek kadar kontrollü görünüyordu. "Şey... çocuklar?"

"Ne var?" diye sordu ikisi birden.

"Yanında oturduğu küçük el arabasına bakın. Tekerleğine bakın."

Alice'in bahsettiği şeyi Clay daha önceden fark etmişti... balkabağının parçalanmış kabuğu, içi ve çekirdekleri.

"Balkabağının içine ulaşmak için tekerleğin üstüne indirmiş," dedi Alice. "Bence onlardan biri..."

"Onlardan biri olduğu muhakkak," dedi Clay. Tamirci George bacaklarını açmış, annesinin tuvalet ihtiyacını gidermeden önce tulumunu indirmesi gerektiğine dair öğüdünü önceki gün saat üçten sonra unuttuğunu Clay'in açıkça görmesine izin verecek şekilde oturuyordu.

"Ama tekerleği *alet* olarak kullanmış. Bu bana pek de çılgınca gelmedi."

"Dün de biri bıçak kullanıyordu," dedi Tom. "Araba antenlerini savuran biri de vardı."

"Evet ama... bu bir şekilde farklı gibi geliyor."

"Daha barışçıl mı diyorsun?" Tom bahçesindeki adama tekrar baktı. "Çıkıp keşfetmek istemem doğrusu."

"Yapma zaten. Barışçıl olduğunu söylemiyorum. Tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Clay'in, kızın neden bahsettiğine dair bir fikri var gibiydi. Önceki gün gözlemledikleri saldırganlık körlemesine, tezcanlı, fikirsizceydi. O an etrafta ne varsa eline geçirecek türden. Evet, bıçaklı işadamı ve elinde antenlerle koşan kaslı genç adamı görmüşlerdi, ama aynı zamanda parkta köpeğin kulağını ısırarak koparan adam da vardı. Sarışın Kız da dişlerini kullanmıştı. Bu ise çok farklı görünüyordu ve tek sebebi öldürmekle değil yemeyle ilgili olması değildi. Ama Alice gibi Clay de tam olarak ne olduğunu açıklayamıyordu.

"Tanrım, iki tane daha," dedi Alice.

Açık kapıdan bahçeye kırk yaşlarında, kirli, gri bir pantolon takım giymiş bir kadın ve şortla üzerinde GRİ GÜÇ yazan bir tişört giymiş yaşlıca bir adam girdi. Gri pantolonlu kadının ceketin içine giydiği yeşil bluz parçalanmıştı; altındaki uçuk yeşil

sutyen görünüyordu. Dirseklerini dengesini korumak için iki yana açan yaşlı adam fena halde topallıyordu. Sıska sol bacağı kurumuş kanla kaplıydı ve sol ayakkabısı yoktu. Çamur ve kanla lekelenmiş spor çorabından geri kalanlar bileğinden sarkıyordu. Uzunca beyaz saçları boş ifadeli yüzünü bir kukuleta gibi sarıyordu. Pantolonlu kadın kulağa, *"Goom! Goom!"* gibi gelen sesleri sürekli tekrarlayarak arka bahçeyi süzüyordu. Balkabağı Yiyen George'a şöyle bir baktıktan sonra salatalıklardan geri kalanlara doğru yürüdü. Oturup birini kopardıktan sonra yemeye başladı. GRİ GÜÇ tişörtü giyen yaşlı adam bahçenin kenarına yürüdü ve enerjisi tükenmiş bir robot gibi kalakaldı. Altın çerçeveli, ufakça gözlükleri –okuma gözlükleri, diye düşündü Clay– sabah güneşiyle parlıyordu. Clay'e, bir zamanlar çok zeki olan ama artık çok aptal biriymiş gibi baktı.

Mutfaktaki üç kişi nefes almaktan bile çekinerek birbirine sokuldu.

Yaşlı adamın bakışları, bir parça balkabağı kabuğunu bir kenara atıp geri kalanı inceledikten sonra yüzünü tekrar kabağa gömüp kahvaltısına devam eden George üzerinde sabitlendi. George yeni gelenlere saldırmak bir yana, onları fark etmemiş görünüyordu.

Yaşlı adam topallayarak ilerledi, eğildi ve futbol topu büyüklüğünde bir balkabağına asılmaya başladı. George'a uzaklığı bir metreden azdı. Metro istasyonunun dışındaki meydan kavgasını hatırlayan Clay nefesini tutarak bekledi.

Alice'in kolunu tuttuğunu hissetti. Uyku sıcaklığı elini terk etmişti. "Ne yapacak?" diye sordu kız.

Clay başını iki yana salladı.

Yaşlı adam balkabağını ısırmaya kalktı ama tek yaptığı burnunu çarpmak oldu. Komik olması gerekiyordu ama değildi. Yerinden kayan gözlüklerini düzeltti. Öylesine normal bir hareketti ki Clay bir an için asıl deli olanın *kendisi* olduğunu düşündü.

"Goom!" diye bağırdı lime lime olmuş yeşil bluzlu kadın ve yarısı yenmiş salatalığı fırlattı. Domatesleri görüp saçları yüzüne

düşer halde onlara doğru emekledi. Pantolonunun alt kısmı fena halde kirlenmişti.

Yaşlı adam süs için orada durmakta olan el arabasına baktı. Elinde balkabağıyla oraya gitti, sonra el arabasının yanında oturan George'u fark etti. Başını hafifçe yana eğerek ona baktı. George kabaklı eliyle el arabasını gösterdi. Clay'in daha önce yüzlerce kez görmüş olduğu bir hareketti.

"Buyur, keyfine bak," dedi Tom. "Vay canına!"

Yaşlı adam diz çöktü. Bu hareketin ona fazlasıyla acı verdiği belliydi. Yüzünü ekşitti, başını aydınlanmakta olan gökyüzüne kaldırdı ve homurdandı. Sonra balkabağını tekerleğin üzerinde havaya kaldırdı. Yaşlı kolları titrerken iniş hattını bir süre inceledi ve sonra balkabağını hızla indirdi. Kabak ikiye ayrıldı. Daha sonra olanlar çok hızlı gelişti. George çoğu yenmiş balkabağını kucağına indirdi, aniden uzanıp turuncuya bulanmış elleriyle yaşlı adamın kafasını kavradı ve çevirdi. Boynunun kırılma sesini camın ardından bile duydular. Uzun beyaz saçları savruldu. Gözlükleri Clay'in pancar olduğunu düşündüğü sebzeler arasına düşüp gözden kayboldu. Yaşlı adamın bedeni bir kez kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı. George, adamı bıraktı. Alice haykırmaya başlayınca Tom, kızın ağzını eliyle örttü. Alice'in gözleri dehşetle irileşmişti. George yeni bir parça balkabağı alıp yemeye koyuldu.

Parçalanmış bluzlu kadın etrafına şöyle bir baktıktan sonra bir başka domates koparıp ısırdı. Kıpkırmızı domates suyu çenesinden kirli boğazına doğru aktı. Tom McCourt'un bahçesinde oturup sebze yiyen adamla kadını seyrederken Clay'in aklına nedense en sevdiği tablolardan birinin ismi geldi: *Huzurlu Krallık.*

Yüksek sesle söylediğini, Tom ona kasvetle bakıp konuşana dek fark etmedi. "Artık değil."

13

Beş dakika sonra uzaklarda bir yerde bir alarm çalmaya başladığında üçü hâlâ mutfak penceresinin önünde duruyordu. Alarm sesi yakında tamamen susacakmış gibi yorgun geliyordu.

"Ne olabileceğine dair bir fikri olan?" diye sordu Clay. George balkabağını bırakmış, irice bir patatesi yemeye başlamıştı. Kadına biraz daha yaklaşmıştı, ama onu umursamıyor gibiydi. En azından o an için.

"Safeway'deki jeneratör sonunda pes etmiş olabilir," dedi Tom. "İçerdeki dayanıksız mallar için jeneratör durduğunda devreye giren bir alarm sistemi vardır muhtemelen. Ama bu sadece bir tahmin. Tek bildiğim, First Malden Bankası'nın..."

"Bakın!" dedi Alice.

Kadın bir başka domates koparacakken durdu, ayağa kalktı ve Tom'un evinin doğusuna doğru yürümeye başladı. George da kadın yanından geçerken ayağa kalktı. Clay, yaşlı adam gibi kadını da öldüreceğinden emindi. Yüzünü beklentiyle buruşturdu ve Tom'un başka tarafa çevirme niyetiyle Alice'e uzandığını gördü. Ama George'un tek yaptığı kadını takip ederek evin köşesini dönmek oldu.

Alice dönüp hızla mutfak kapısına gitti.

"Seni görmelerine izin verme," dedi Tom alçak, telaşlı bir sesle ve kızın peşinden seğirtti.

"Merak etme," dedi Alice.

Clay hepsi için birden endişelenerek peşlerinden gitti.

Leş gibi giysileri içinde kadın ve George'un geçişini yemek salonunun penceresinin yarı açık panjurlarının arasından görebildiler. İkisi de dönüp eve bakmadı. George kadına o kadar yakındı ki uzansa ensesini ısırıverecekti sanki. Alice, peşinde Tom ve Clay ile koridora dönüp Tom'un küçük çalışma odasına geçti. Perdeler kapalıydı, ama hızla geçen iki şeklin gölgesi görülebiliyordu. Alice tekrar koridora çıktı, verandaya açılan ve o sırada açık duran ön kapıya yöneldi. Clay'in gece örttüğü yorganın ya-

rısı yerde, yarısı kanepenin üstündeydi. Sabah güneşi verandayı pırıl pırıl aydınlatıyordu.

"Dikkat et, Alice!" dedi Clay. "Dikkat..."

Alice durdu. Sadece bakıyordu. Onunla neredeyse aynı boyda olan Tom da kızın yanında durup bakmaya başladı. Arkadan kardeş oldukları bile düşünülebilirdi. İkisi de görülmekten çekiniyormuş gibi değildi.

"Aman Tanrım," dedi Tom. Sesi, ciğerlerindeki tüm hava boşalmış gibi geliyordu. Alice ağlamaya başladı. Yorgun bir çocuğun soluksuz ağlayışı gibiydi. Cezalandırılmaya alışmış bir çocuk.

Clay yanlarına vardı. Pantolonlu kadın, Tom'un bahçesini aşmak üzereydi. Her adımını takip eden George hâlâ kadının arkasındaydı. Adımları neredeyse bire bir uyumluydu. George kaldırıma çıkarken kadının arkasından yanına geçince adımlarındaki uyum bir an için kayboldu.

Salem Caddesi delilerle doluydu.

Clay sayılarının önce bin, hatta daha fazla olduğunu düşündü. Sonra gözlemci tarafı ağır bastı –soğukkanlı sanatçı gözü devreye girdi– ve tahmininin çok abartılı olduğunu gördü. Bomboş olmasını beklediği caddenin insanlarla dolu olduğunu görmek ve hepsinin *onlardan* olduğunu fark etmek onu bir anda şok etmişti. Yüzlerdeki boş ifadeler ve uzaklara dikilmiş gözler, kanlı, leş gibi giysiler (bazılarında giysi de yoktu), ara sıra haykırılan anlamsız sözcükler ve ani hareketler ne olduklarına dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Dar, beyaz iç çamaşırı ve tişört giymiş bir adam sürekli selam veriyor gibiydi; alt dudağı yarılmış ve alt dişlerinin tümü gözler önüne serilmiş iriyarı kadın onun hemen yanında yürüyordu. Kalabalıkta her tür insan vardı: elinde kanlı bir bijon anahtarıyla Salem Caddesi'nin ortasından yürüyen kot şortlu, uzun boylu genç; sıkılı çenesini sağa sola oynatıp dişlerini sürekli gıcırdatarak Tom'un evinin önünden geçen Pakistanlı veya Hintli adam; omuzdan çıkmış kolu bedeninin yanında sallanmasına rağmen hiçbir acı belirtisi göstermeyen bir çocuk (Tanrım, Johnny'nin yaşlarında, diye düşündü Clay); bir karganın

yarılmış karnının içindekileri yiyormuş gibi görünen mini etekli, güzel bir genç kadın. Kimi inliyor, kimi bir zamanlar sözcük olan sesler çıkarıyor ve hepsi doğuya gidiyordu. Clay, onları çekenin alarm sesi mi yoksa yemek kokusu mu olduğunu bilmiyordu, ama hepsi de Malden Center'a doğru yürüyordu.

"Tanrım, yaşayan ölüler cenneti olmuş!" dedi Tom.

Clay cevap vermeye gerek görmedi. Dışarıdakiler tam anlamıyla yaşayan ölü sayılmazdı ama Tom yine de oldukça yaklaşmıştı. *İçlerinden biri bu tarafa bakıp bizi görür ve yakalamaya kalkarsa işimiz bitik demektir. Hiç şansımız olmaz. Kendimizi kilere kapatsak bile. Caddenin karşısındaki silahları alma konusuna gelince... üzerine bir bardak su içelim.*

Karısı ve oğlunun böyle yaratıklarla mücadele ediyor olabileceği fikri –muhtemelen ediyorlardı– içini korkuyla doldurdu. Ama ne bu bir çizgi roman ne de kendisi bir kahramandı: çaresizdi. Üçü evin içinde güvende olabilirdi, ama yakın zamanda hiçbir yere gidemeyecekmiş gibi görünüyorlardı.

14

"Kuşlar gibiler," dedi Alice. Yanaklarındaki yaşları avuç içiyle sildi. "Kuş sürüsü."

Clay, kızın neyi kastettiğini hemen anladı ve ani bir dürtüyle ona sarılıverdi. Tamirci George'un kadını yaşlı adam gibi öldürmek yerine takip edişini gördüğünden beri aklını kurcalayan bir noktaya parmak basmıştı. İkisinin de beyni boştu ama buna rağmen ortak bir zihne sahipmişçesine hareket etmişlerdi.

"Anlamadım," dedi Tom.

"*Penguenlerin Yürüyüşü*'nü kaçırmış olmalısın," dedi Alice.

"Gerçekten de görmedim," dedi Tom. "Smokin içinde paytak paytak yürüyen birini görmek istesem bir Fransız restoranına giderim."

"Ama kuşların nasıl olduğuna hiç mi dikkat etmedin? Özellikle ilkbahar ve sonbaharda?" diye sordu Clay. "Dikkatini çekmiştir mutlaka. Hepsi aynı ağaca veya aynı telefon teline tüner..."

"Bazen o kadar çok olurlar ki tel sarkar," dedi Alice. "Sonra hepsi aynı anda uçar gider. Babam bir grup liderleri olduğunu söylüyor ama fen öğretmeni Bay Sullivan –ortaokuldayken– bize sürünün ortak aklı olduğunu söylemişti, yuvalarından aynı anda çıkan karıncalar veya kovanlarından uçan arılar gibi."

"Sürüdekiler sağa veya sola aynı anda hareketleniyor ve kuşlar asla birbirine çarpmıyor," dedi Clay. "Bazen gökyüzünü kaplayıp karartıyorlar ve gürültüleri insanı deli ediyor." Duraksadı. "En azından benim yaşadığım yerde öyle." Yine duraksadı. "Tom... bu insanlar içinde tanıdığın var mı?"

"Birkaç tane. Şu fırıncı Bay Potowami," dedi çenesi bir o yana bir bu yana oynayan Hintli'yi göstererek. "Şu güzel genç kadın... galiba bankada çalışıyordu. Ve komşum Scottoni... ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Clay başını salladı.

Yüzü kâğıt gibi solan Tom, üzerinde sadece dizlerine kadar inen önlüğünde yemek lekeleri olan, belirgin bir şekilde hamile kadını işaret etti. Sarı saçları kadının sivilceli yanaklarına dökülüyordu ve burnuna iri bir çivi saplanmıştı. "Bu onun gelini," dedi. "Judy. Bana karşı çok nazikti." Sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi bir tonla ekledi. "İçim parçalanıyor."

Kasaba merkezi yönünden bir silah sesi duyuldu. Alice bir çığlık attı ama bu kez Tom'a fırsat vermeden ağzını kendi kapattı. Caddedekilerden hiçbiri dönüp onlardan tarafa bakmadı. Silah sesi de onları ilgilendirmemiş gibiydi. Aynı hızda yürümeye devam ettiler; ne daha yavaş ne daha çabuk. Clay bir silah sesi daha duymayı bekledi, ama tek duyulan, başladığı gibi kesilen bir çığlık oldu.

Verandanın hemen gerisindeki gölgeler içinde duran üç kişi hiç konuşmadan izlemeye devam etti. Geçen herkes doğuya gidiyordu ve sıralar halinde ilerlememelerine rağmen belli bir düzen içinde oldukları muhakkaktı. Clay için bunun asıl göstergesi çoğunlukla topallayan, bazen paytak paytak yürüyen, tuhaf sesler çıkarıp ani hareketler yapan telemanyakların değil, kaldırımdan sessiz bir düzen içinde geçen gölgelerinin görüntüsüydü. Ona

İkinci Dünya Savaşı hakkında bir haberde gördüğü, gökyüzünde uçan bombardıman uçaklarını hatırlatmışlardı. İki yüz elliye kadar saydıktan sonra pes edip bıraktı. Erkekler, kadınlar, gençler. Johnny'nin yaşlarında çocukların sayısı da az sayılmazdı. On yaşından küçük çocukların sayısı çok azdı, ama genel olarak çocuklar, yaşlılara göre çok daha kalabalıktı. Frekans sırasında başlarında kimsenin bulunmadığı minik bebeklere ne olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Ya da bakıcıları cep telefonu kullanan bebeklere.

Boş gözlerle yürüyen çocuklara bakıp, geçen sene içlerinden kaçının özel melodili cep telefonları için Johnny gibi anne babasının başının etini yediğini merak etti.

"Ortak akıl," dedi Tom. "Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Ben inanıyorum," dedi Alice. "Düşünsene... kendi akılları var mı?"

"Haklı," dedi Clay.

Göç (bir kez bu şekilde düşününce farklı bir isim koymak mümkün olmuyordu) yavaşladı, ama aradan yarım saat geçmiş olmasına rağmen kesilmedi; üç adam –biri bowling tişörtü, biri bir takım elbiseden geri kalanları giymişti, üçüncüsünün ise yüzünün alt kısmı kurumuş kan ve et parçacıklarıyla kaplıydı– yan yana önlerinden geçti, onların peşinden iki adam ve bir kadın yalpalayarak yürüdü, onları kütüphaneci kılıklı (sarkık, çıplak tek göğsünün gözler önünde oluşu sayılmazsa tabii) orta yaşlı bir kadınla yine kütüphanede çalışıyor olabilecek lise çağlarında hantal bir kız takip etti. Bazen arada bir boşluk oluyor, ardından Napolyon döneminde bir savaştaki birlikler gibi sıralanmış bir düzinesi daha geliyordu. Clay uzaklardan savaşı hatırlatan sesler duymaya başlamıştı. Tek tük tüfek veya tabanca sesleri ve bir keresinde de (çok yakından, belki komşu kasaba Medford'dan veya Malden'dan) büyük kalibreli otomatik bir silahın kükreyişi duyulmuştu. Ayrıca çığlıklar da vardı. Çoğu uzaktan geliyordu, ama ne olduklarını anlamamak mümkün değildi.

Civarda aklı hâlâ başında olan pek çok insan vardı ve bazıları silah edinmeyi başarmıştı. Bu insanlar muhtemelen kendilerini koruyabiliyordu. Ama güneş doğup deliler ortaya çıktığında kapalı mekânlarda olmayanlar onlar kadar şanslı değildi. Tamirci George'un turuncu elleriyle yaşlı adamın kafasını kavrayışını, çevirişini, kırılma sesini ve okuma gözlüklerinin pancarların arasına düşüşünü hatırladı. Gözlükler düştüğü yerde kalacak, kalacaktı.

"Oturma odasına gidip oturmak istiyorum galiba," dedi Alice. "Onları daha fazla seyretmek istemiyorum. Dinlemek de istemiyorum. Midem bulanıyor."

"Tamam," dedi Clay. "Tom, sen..."

"Olmaz," dedi Tom. "Sen git. Ben kalıp izleyeceğim. Birimizin gözü üzerlerinde olsa iyi olur, değil mi?"

Clay başını salladı. Hemfikirdi.

"O halde bir iki saat sonra yer değiştiririz."

"Tamamdır."

Clay kolunu Alice'in omzuna atmış halde koridorda yürümeye başlamışlardı ki Tom tekrar konuştu: "Bir şey daha."

Dönüp ona baktılar.

"Bence bugün üçümüz de olabildiğince dinlenmeye çalışmalıyız. Kuzeye gitmeye niyetliysek yani."

Clay, ona aklının hâlâ başında olduğundan emin olmak istercesine dikkatle baktı. Öyle görünüyordu, ama...

"Dışarda neler olduğunu görmedin mi?" diye sordu. "Silah seslerini duymadın mı? Peki ya..." Alice'in yanında *çığlıkları* demek istememişti, ama Tanrı biliyordu ya, kızı bu tür hassasiyetlerle korumaya çalışmak için biraz geç kalmışlardı. "...bağırışları?"

"Elbette," dedi Tom. "Ama deliler dün gece *içerdeydi*, değil mi?"

Bir an için Clay de Alice de kıpırdamadı. Sonra Alice ellerini yumuşakça çırparak onu sessizce alkışlamaya başladı. Clay'in yüzündeyse bir gülümseme belirdi. Gülümseme hissi ona yabancı gelmiş, yanı sıra içinde beliren umut ise neredeyse acı vermişti.

"Sen bir dâhisin, Tom," dedi.

Tom gülümsemesine karşılık vermedi. "Bana fazla güvenmeyin. SAT(*) sınavında asla bin puan tutturamadım."

15

Kendini daha iyi hissettiği açıkça belli olan Alice –Clay bunun güzel bir şey olduğunu düşündü– gündüz giyebileceği bir kıyafet aramak üzere üst kata çıktı. Clay, Sharon ve Johnny'nin neler yapacağını, nereye gideceğini kestirmeye çalışarak verandadaki kanepeye oturdu. Birlikte olduklarını umuyordu. Uyuyakalınca rüyasında Sharon'ın çalıştığı okulda, Kent Pond İlkokulu'nda olduklarını gördü. İki üç düzine insanla birlikte okulun spor salonuna sığınmışlar, kafeteryadan aldıkları sandviçleri yiyor, karton kutulardan süt içiyorlardı. Onlar...

Üst kattan seslenen Alice, onu uyandırdı. Saatine bakınca neredeyse yirmi dakikadır uyumakta olduğunu gördü. Salyası çenesine akmıştı.

"Alice?" Merdivenlerin başına gitti. "Her şey yolunda mı?" Tom da kulak kesilmişti.

"Evet, bir dakikalığına gelebilir misin?"

"Tabii." Tom'a baktı, omuz silkti ve basamakları tırmanmaya başladı.

Alice, Tom'un gecenin büyük bir bölümünü orada geçirdiğinin iki yastıktan, rahatsız bir uyku olduğunun ise dağınık örtülerden anlaşıldığı, daha önce pek fazla konuk görmemiş gibi duran misafir yatak odasındaydı. Üzerine neredeyse tam olan bir haki pantolon ve göğsünde CANOBIE GÖLÜ PARKI yazan bir süveter giymişti. Yerde, bir zamanlar arkadaşlarıyla Johnny–Gee'nin o kırmızı cep telefonu kadar istemiş olduğu portatif bir müzik seti duruyordu. Arkadaşlarıyla bu setlere 'getto bombaları' veya 'müzik-bombası' derlerdi.

"Dolaptaydı, piller de yeni görünüyor," dedi Alice. "Açıp bir radyo istasyonu aramayı düşündüm ama sonra korktum."

(*) Amerikan kolejlerine devam edebilmek için öğrencilerin akademik yeteneklerini belirleyen sınav. –ç.n.

Clay misafir yatak odasının güzel döşemesi üzerinde duran müzik-bombasına baktı ve aynı korkuyu o da hissetti. Dolu bir silah olabilirdi. Yine de içinden o sırada CD'de olan düğmeyi FM'e çevirme isteği yükseldi. Alice'in de aynı dürtüyü hissettiğini, onu bu yüzden çağırdığını tahmin etti. Dolu bir silaha dokunma isteği de bundan farklı değildi muhtemelen.

"Kız kardeşim iki yıl önce doğum günümde hediye etmişti," dedi Tom kapı eşiğinden ve ikisi de irkildi. "Geçen temmuzda pil takıp kumsala götürdüm. Çocukken radyolarımızı alır, kumsalda dinlerdik ama hiç bu kadar büyük bir radyom olmamıştı."

"Benim de," dedi Clay. "Ama hep bir tane istemişimdir."

"Van Halen ve Madonna CD'lerimi alıp New Hampshire'daki Hampton kumsalına gittim ama eski tadı alamadım. Yanına bile yaklaşamadım. O zamandan beri de kullanmadım. Yayın yapan bir kanal olduğunu sanmam. Siz ne diyorsunuz?"

"Bahse girerim, aralarında hâlâ yayın yapan birkaç tane vardır," dedi Alice. Alt dudağını kemiriyordu. Clay bunu bir an önce kesmezse dudağını kanatacağını düşündü. "Arkadaşlarımızın robot–seksenler dediği kanallar. BOB veya FRANK gibi dostane isimleri var ama hepsi de Colorado'da dev bir radyo–bilgisayardan uydu aracılığıyla yayın yapıyor. En azından arkadaşların söylediği bu. Ve..." Dişlemekte olduğu yeri yaladı. Yüzeyin hemen altı kanla parlıyordu. "Cep telefonu sinyalleri de o şekilde geliyor, değil mi? Uydudan?"

"Bilmiyorum," dedi Tom. "Sanırım uzak mesafeler için bu dediğin geçerli... denizaşırı görüşmeler için de elbette... ve muhtemelen kötü niyetli bir dâhi dev alıcılara yanlış sinyali göndermeyi başarabilir..."

Clay o dev alıcı kulelerini biliyordu, her yerlerinde gri emiciler gibi çanaklar olan çelik iskeletlerdi. Son on yılda her yerde bitmişlerdi.

"Yerel bir kanal yakalayabilirsek haber alabiliriz," dedi Tom. "Belki bize bir fikir verir. Ne yapacağımıza dair... veya nereye gideceğimize..."

"Evet ama ya sinyal radyodan da yayılıyorsa?" diye sordu Alice. "*Benim* söylediğim bu. Ya radyodaki bir kanal..." Dudak-

larını tekrar yalayıp ısırmaya devam etti. "...annemin duyduğu sinyali yayınlıyorsa? Ve babamın? Evet, onun da yepyeni bir cep telefonu vardı –videolar, otomatik aramalar, internet bağlantısı ve tüm o süslü özelliklere sahip– ve oyuncağına bayılırdı!" Hem hüzünlü hem histerik bir kahkaha attı. Akıl karıştıran bir bileşimdi. "Ya radyo *onların* duyduğunu yayınlıyorsa? Annemlerin ve dışardaki insanların duyduğunu? Bu riski göze alabilir misin?"

Tom önce hiçbir şey demedi. Sonra temkinli bir şekilde fikri sınıyormuşçasına konuştu. "*Birimiz* risk alabilir. Diğer ikisi başka bir yerde kalıp bekleyebi..."

"Olmaz," dedi Clay.

"*Lütfen*, hayır," dedi Alice. "*İkinizi* de istiyorum. *İkinize* de ihtiyacım var."

Gözleri radyonun üzerinde, etrafında ayakta durdular. Clay ergenlik çağlarında okuduğu (bazen kumsalda, Van Halen yerine Nirvana dinleyerek okurdu) bilimkurgu romanlarını hatırladı. Birçoğunda dünyanın sonu gelirdi. Sonra kahramanlar dünyayı tekrar inşa ederdi. Elbette önlerinde ciddi engeller ve mücadeleler olurdu ama sonunda ellerindeki teknolojiyi ve aletleri kullanarak dünyayı tekrar kurarlardı. Hiçbirinde kahramanların bir yatak odasında durup yerdeki radyoya baktığını hatırlamıyordu. *Er ya da geç biri bir alet alacak veya radyoyu açacak*, diye düşündü. *Çünkü biri yapmak zorunda.*

Evet ama bu sabah değil.

Kendini bir hain veya kavrayışının ötesinde daha büyük bir şey gibi hissederek Tom'un getto bombasını aldı, dolaba geri koydu ve kapağını kapattı.

16

Doğuya yönelmiş düzenli göç yaklaşık bir saat sonra kesintiye uğramaya başladı. Clay nöbet tutuyordu. Alice mutfakta, Boston'dan getirdikleri sandviçlerden birini yiyor –Tom'un gar-

dırop büyüklüğündeki kilerinde duran konserve yiyecekleri yemeye başlamadan önce sandviçleri bitirmeleri gerektiğini, çünkü taze eti bir daha ne zaman bulabileceklerini bilmediklerini söylemişti– ve Tom da oturma odasındaki kanepede uyuyordu. Clay uzaktan gelen horultusunu duyabiliyordu.

Birkaç kişinin doğuya doğru genel ilerleyişi bozduğunu fark etti, sonra Salem Caddesi'ndeki düzenin gevşediğini hissetti. O kadar belli belirsizdi ki, beyni, gözlerinin gördüğünü bir önsezi olarak kabul etmişti. Önce doğu yerine batıya giden birkaç kişinin yol açtığı bir yanlış anlama olduğunu düşündü, ama sonra gölgelere baktı. Daha önce gözlemlediği düzenli geçit töreni bozulmuştu. Kısa süre sonra düzen namına hiçbir şey kalmadı.

Batıya yönelenlerin sayısı artıyor, bazıları bir manavdan, muhtemelen Tom'un daha önce bahsettiği Safeway'den alınma yiyecekleri kemiriyordu. Bay Scottoni'nin gelini Judy'nin kucağında erimekte olan kocaman bir kutu çikolatalı dondurma vardı. Erimiş dondurma burnundan dizlerine kadar her yerine bulaşmıştı; çikolataya bulanmış yüzüyle tiyatroda bir zenciyi canlandıran Bayan Bones'a benziyordu. Ve Bay Potowami daha önceden sahip olduğu vejetaryenliğe dair her tür fikrini unutmuş görünüyordu –çünkü elindeki çiğ hamburger köftesini büyük bir iştahla yiyordu. Kirli bir takım elbise giymiş şişman bir adamın elinde donmuş bir kuzu budu vardı. Judy Scottoni budu almaya yeltenince şişman adam donmuş budu kadının alnının ortasına indirdi. Kadın, balta yemiş kasaplık öküz gibi şiş karnının ve kucağındaki kocaman dondurma kutusunun üzerine düştü.

Telemanyakların büyük kısmı yürümeyi bırakmış, şiddetin dozu artmıştı ama önceki gün öğleden sonra tanık oldukları gibi ölçüsüzce değildi. En azından o civarda kesilmişti. Malden Merkezi'nde çalmaya başlayan yorgun alarm çoktan susmuştu. Uzaktan ara sıra silah sesleri gelmeye devam ediyordu, ama kasaba merkezinden yükselen tek atıştan sonra o yakınlardan silah sesi yükselmemişti. Clay telemanyakların evlere girmeye kalkıp kalkmadığını dikkatle gözledi. Birkaçı bahçelere girip çıkmıştı ama evlere zorla girmeye kalkışan yoktu. Çoğunlukla etrafta boş

boş dolanıyorlar, bazen bir başkasının yiyeceğini almaya kalkıyorlar, ara sıra da kavga edip birbirlerini ısırıyorlardı. Üç veya dördü –bunlardan biri de Judy Scottoni'ydi– ya ölü ya da baygın halde yerde yatıyordu. Clay erken saatlerde Tom'un evinin önünden geçenlerin çoğunun hâlâ kasaba meydanında olduğunu tahmin ediyordu. Caddede dans ediyor veya Birinci Yıllık Malden Çiğ Et Festivali kutlamaları yapıyor olabilirlerdi ve Tanrı'ya şükür uzaktaydılar. Ama o amaç hissinin –sürü olma güdüsünün– önce hafifleyip sonra tamamen yok olması ilginçti.

Öğle vakti geçince fena halde uyku bastırdı ve içeri girdi. Alice kollarını masaya dayamış halde mutfakta uyuyakalmıştı. Bebek Nike dediği küçük spor ayakkabı gevşemiş parmaklarının arasında duruyordu. Clay, onu uyandırınca mahmur gözlerle ona bakıp ayakkabıyı sanki ondan almaya kalkışacakmış gibi sıkıca göğsüne bastırdı.

Clay, ona tekrar uyuyakalmadan veya görülmeden koridorun sonunda nöbet tutup tutamayacağını sordu. Alice yapabileceğini söyledi. Clay sözüne güvenip bir sandalyeyi onun için koridora taşıdı. Kız oturma odasının kapısında duraksadı. "Şuna bir bak," dedi.

Clay, kızın omzu üzerinden bakınca Rafe'in Tom'un karnında uyumakta olduğunu gördü. Hoşnut bir şekilde homurdandı.

Sonra sandalyeyi dışarıdan görülemeyecek bir noktaya koydu. Alice caddeye tek bir bakışın ardından, "Artık sürü halinde hareket etmiyorlar," dedi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Saat kaç?"

Clay saatine baktı. "On ikiyi yirmi geçiyor."

"Sürü halinde hareket ettiklerini ne zaman fark etmiştik?"

"Bilmiyorum, Alice." Sabrını korumaya çalışıyordu ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Altı buçukta mı? Yedide mi? Bilmiyorum. Fark eder mi?"

"Çizelge tutarsak belki fark eder, ya sence?"

Ona bu konuyu biraz uyuduktan sonra düşüneceğini söyledi. "Birkaç saat sonra ya beni ya da Tom'u uyandır. Bir aksilik olursa derhal uyandır."

"Daha fazla ne aksilik olabilir bilemiyorum," dedi Alice yumuşak sesle. "Yukarı çık hadi. Çok bitkin görünüyorsun."

Clay misafir yatak odasına çıktı, ayakkabılarını çıkardı ve uzandı. Bir süre için Alice'in söylediğini düşündü: *Çizelge tutarsak.* Önemli olabilirdi. İhtimal düşüktü ama belki...

Çok hoş bir odaydı, gün ışığıyla doluydu. İnsanın böyle bir odada yatarken, dolapta açmaya cesaret edemediği bir radyo olduğunu unutması kolaydı. Resmen ayrıldığı ama hâlâ sevdiği, o an ölmüş olabilecek karısını ve sevmekten de öte taptığı oğlunun aklını kaçırmış olabileceğini unutması ise o kadar da kolay değildi. Ama buna rağmen bedenin ihtiyaçları vardı, değil mi? Ve öğle uykusu için uygun bir oda varsa o da buydu. Panik sıçanı kıpırdandı, ama ısırmadı ve Clay neredeyse gözlerini yumar yummaz uykuya daldı.

17

Bu kez uyandırma sırası Alice'teydi. Clay'i uyandırmak için sarsarken küçük, mor ayakkabı ileri geri sallanıyordu. Ayakkabıyı, tüyler ürpertici bir tür muska gibi bileğine bağlamıştı. Odanın içindeki ışık değişmişti. Azalmış, yer değiştirmişti. Yan tarafına dönmüş olması ve tuvalet ihtiyacı duyması epeydir uyumakta olduğunun göstergeleriydi. Aceleyle doğrulup oturdu ve saati görünce afalladı: altıya çeyrek vardı. Beş saati aşkın bir süredir uyuyordu. Önceki gece kötü uyuduğu ilk gece değildi gerçi, ondan önceki akşam da iyi uyuyamamıştı. Dark Horse çizgi romanları yetkililerine yapacağı sunum yüzünden bir hayli gergindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kızın bileğini tutarak. "Neden bu kadar uyumama izin verdin?"

"Çünkü ihtiyacın vardı," dedi Alice. "Tom ikiye kadar uyudu, ben de dörde kadar. O zamandan beri birlikte nöbet tutuyoruz. Aşağı gel de bak. İnanılmaz."

"Yine sürü gibi mi davranıyorlar?"

Alice başını salladı. "Ama bu kez diğer yönde. Ve hepsi bu da değil. Gel de kendin gör."

Clay mesanesini aceleyle boşaltıp alt kata indi. Tom ve Alice, kollarını birbirlerinin beline dolamışlar, koridorun sonundaki kapının eşiğinde durarak dışarıyı izliyorlardı. Artık görülme endişesi yoktu, çünkü hava kararmaya yüz tutmuş, verandadaki gölgeler artmıştı. Zaten Salem Caddesi'nde de sadece birkaç kişi kalmıştı. Hepsi de koşmadan, ama kararlı adımlarla batıya doğru ilerliyordu. Dört kişiden oluşan bir grup yerde yatan bedenlerin, kemiğe kadar kemirilmiş kuzu budunun da dahil olduğu atılmış yiyeceklerin, ambalaj kâğıtlarının, naylon torbaların, karton kutuların ve yere saçılmış sebze meyvelerin üstüne basarak geçti. Arkalarından altı kişilik bir başka grup onları takip etti. Birbirlerine bakmıyorlar ama öyle bir uyumla yürüyorlardı ki Tom'un evinin önünden geçerken bir an için tek kişiymiş gibi göründüler; Clay kollarının bile aynı anda sallandığını fark etti. Onların ardından inek gibi anlaşılmaz sesler çıkarıp topallayarak yetişmeye çalışan bir genç geliyordu.

"Ölü ve baygın olanları geride bırakıyorlar," dedi Tom. "Ama kendine gelir gibi olan birkaçının kalkmasına yardım ettiler."

Clay caddeye baktı ama hamile kadını göremedi. "Ya Bayan Scottoni?"

"Yardım ettiklerinden biri de oydu," dedi Tom.

"Demek yine insan gibi davranmaya başladılar."

"Öyle düşünmek fazla iyimserlik olur," dedi Alice. "Kaldırmaya çalıştıkları adamlardan biri yürüyemedi. Birkaç kez düşünce kaldırmaktan bıkan bir adam onu..."

"Öldürdü," dedi Tom. "Bahçedeki adam gibi elleriyle de değil. Dişleriyle. Boğazını parçaladı."

"Olacakları anlayıp başımı çevirdim," dedi Alice. "Ama sesleri duydum. Tiz bir çığlık..."

"Tamam," dedi Clay, kızın kolunu nazikçe sıkarak. "Sakin ol."

Cadde artık neredeyse tamamen boştu. Arkada kalan iki kişi daha önlerinden geçti. O kadar kötü topallıyorlardı ki, hareketlerinde bir uyum görülmesi imkânsızdı.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Clay.

"Alice kapalı bir yere gittiklerini düşünüyor," dedi Tom heyecanlı bir ifadeyle. "Karanlık çökmeden önce. Haklı olabilir."

"Ama nereye? Nereye giriyorlar? Bu blokta herhangi bir eve girerlerken gördünüz mü?"

"Hayır," dedi ikisi bir ağızdan.

"Hepsi geri gelmedi," dedi Alice. "Bu sabah Salem Caddesi'nden aşağı inenlerin sayısı akşam yukarı çıkanlardan daha fazlaydı. Yani büyük bölümü hâlâ Malden Merkezi'nde veya ötesinde olmalı. Okulların spor salonları gibi kamu binalarında yoğunlaşmış olabilirler..."

Okulların spor salonları. Bu fikir Clay'in hoşuna gitmemişti.

"*Ölülerin Şafağı* filmini görmüş müydün?" diye sordu Alice.

"Evet," dedi Clay. "Senin görmene izin verdiklerini söylemeyeceksin, değil mi?"

Alice, ona aklını kaçırdığını düşünürmüşçesine baktı. Veya yaşlı olduğunu. "Arkadaşlarımdan birinde DVD'si vardı. Sekizinci sınıfta arkadaşımda kaldığımız bir gece izlemiştik." Pony Express'in hâlâ sefer yapıyor, düzlüklerinse bizonlarla kapkara olduğu günlerde, der gibiydi ses tonu. "O filmde bütün ölüler –tamam, hepsi değil ama birçoğu– uyandığında tekrar alışveriş merkezine gidiyordu."

Tom McCourt bir an ona irileşmiş gözlerle baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Gülüşü o kadar şiddetliydi ki destek almak için duvara tutunmak zorunda kalmıştı. Clay gürültünün duyulmaması için koridorla veranda arasındaki kapıyı kapatmanın akıllıca olacağını düşündü. Caddedekilerin işitme kabiliyetinin ne denli iyi olduğunu bilmiyorlardı; o an tek düşünebildiği, Poe'nun "Geveze Yürek"indeki kaçık hikâye anlatıcısının kulaklarının çok keskin olduğuydu.

"Öyle yapıyorlardı," dedi Alice ellerini kalçalarına koyarak. Küçük ayakkabı sallandı. "Doğruca alışveriş merkezine gidiyorlardı." Tom'un kahkahaları daha da şiddetlendi. Dizleri büküldü ve uluyup elleriyle yüzünü yelpazeleyerek yere kaydı.

"Ölmüşler..." Yutkundu. "...sonra alışveriş merkezine gitmek için... geri dönmüşler. Yüce Tanrım... Jerry F–Falwell..." Bir dizi kahkaha sözlerini yarıda kesti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kendini biraz olsun kontrol edebildiğinde lafını bitirdi. "Jerry Falwell cennetin Newcastle Alışveriş Merkezi olduğundan haberdar mı?"

Clay de gülmeye başladı. Söyledikleri ilgiyle değil, kahkahalarla karşılandığı için tepesi atmış görünen Alice de gülüyordu. Yanındakiler gülerken insanın onlara katılmaması biraz zordu elbette. Tepesi atmış bile olsa.

Kahkahaları neredeyse kesilmişti ki Clay, "Cennet Dixie gibi değilse gitmek istemem," deyiverdi.

Bunun üzerine üçü birden yeni bir kahkaha krizine tutuldu. Gülmeye devam ederlerken Alice, "Eğer sürü gibi davranıyorlarsa geceleri spor salonlarında, kiliselerde veya alışveriş merkezlerinde tünedikleri sırada makineli tüfeklerle yüzlercesini taramak mümkün olabilir," dedi.

Gülmeyi ilk kesen Clay oldu. Ardından Tom da durdu. Özenle kesilmiş küçük bıyığındaki nemi eliyle silerek kıza baktı.

Alice başını salladı. Kahkahalar yanaklarını kızartmıştı ve yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. En azından o an için güzelliği apayrı bir boyuta geçmişti. "Hepsi aynı yere gidiyorsa belki binlercesini."

"Tanrım!" dedi Tom. Gözlüklerini çıkarıp camlarını silmeye başladı. "Şaka yapmıyormuşsun."

"Hayatta kalma mücadelesi," dedi Alice havadan sudan konuşur gibi. Bileğine bağladığı minik ayakkabıya, sonra onlara baktı. Başını tekrar salladı. "Çizelge tutmamız lazım. Sürü halinde gelip gelmediklerini, geliyorlarsa zamanını, geceleri tüneyip tünemediklerini, tünüyorlarsa bunun da vaktini öğrenmeliyiz. Çünkü bir çizelge tutabilirsek..."

18

Onları Boston'dan çıkaran Clay olmuştu, ama yirmi dört saat sonra Salem Caddesi'ndeki evden ayrıldıkları sırada liderlik şüphe götürmez bir şekilde on beşindeki Alice Maxwell'e geçmişti. Bu konu üzerinde düşündükçe Clay'in şaşkınlığı azalıyordu.

Tom McCourt'un cesaretine diyecek laf yoktu, ama lider olacak kumaşa sahip değildi. Clay'in liderlik özelliği vardı ama o akşam Alice zekâsının ötesinde bir avantaja ve hayatta kalma güdüsüne sahipti: Kayıpları için acı çekmiş ve hayata devam etmişti. İki adam, Salem Caddesi'ndeki evden ayrılırken taze kayıplar yaşıyordu. Clay önce resimlerini ardında bırakma kararının –kaçınılmazdı– yol açtığını sandığı ürkütücü bir depresyona girmişti. Ancak gece ilerledikçe asıl sebebin, Kent Pond'a vardığında bulacaklarına dair hissettiği korku olduğunu anladı.

Tom için sebep daha basitti. Rafe'i bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Kapıyı aralık bırak, Tom," dedi Alice... Her geçen an daha kararlı görünen yeni ve daha sert Alice. "Eminim başının çaresine bakabilir. Etrafta bir sürü yiyecek var. Kedilerin açlıktan ölmesine veya telemanyakların yemek zincirinde sıranın kedi etine gelmesine daha epey vakit var."

"Yabani olacak," dedi Tom. Kemerli yağmurluğu ve yumuşak kumaştan şapkasıyla şık, aynı zamanda üzgün görünerek oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Sıkılmış görünen ve hırıldayan Rafe kucağında oturuyordu.

"Öyle oluyor," dedi Clay. "Ölecek olan tüm o köpekleri –küçük olanları ve aşırı büyükleri– düşün."

"Çok uzun zamandır yanımda. Aldığımda daha yavruydu." Başını kaldırınca Clay, adamın gözyaşlarının eşiğinde olduğunu gördü. "Ayrıca onu uğurum olarak görürüm. Koruyucu muska gibi. Hayatımı kurtardı, unuttunuz mu?"

"Artık koruyucun biziz," dedi Clay. Kendisinin de bir keresinde Tom'un hayatını kurtardığını belirtmek istemedi, ama bu doğruydu. "Değil mi Alice?"

"Evet," dedi kız. Tom ona bir panço bulmuş, Alice bir de sırt çantası takmıştı ama içinde o an için sadece el feneri için yedek piller vardı. Clay o tüyler ürpertici küçük ayakkabının da çantada olduğundan emindi, çünkü artık kızın bileğine bağlı değildi. Clay'in çantasında da piller ve Coleman lamba vardı. Alice'in önerisi doğrultusunda yanlarına sadece bunları almışlardı. Yol üzerinde bulabileceklerini taşımalarına gerek olmadığını söylemişti. "Biz Üç Şilahşörler'iz, Tom... Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için! Haydi, şimdi Nickleby'lerin evine gidelim ve kendimize silah bulup bulamayacağımıza bakalım."

"Nickerson." Hâlâ kediyi okşuyordu.

Alice, "her neyse" türü bir karşılık vermeyecek kadar akıllıydı –ve aynı zamanda şefkatliydi– ama Clay, kızın sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordu. "Gitme vakti, Tom," dedi.

"Evet, sanırım öyle." Kediyi bırakacak oldu, sonra eğilip kulaklarının arasını öptü. Rafe'in buna tepkisi gözlerini hafifçe kısmak oldu. Tom kediyi kanepenin üstüne bırakıp ayağa kalktı. "Mutfakta fırının yanına bolca mama bıraktım, oğlum," dedi. "Koca bir kâse de süt var. Arka kapı açık. Çıkarsan evin nerde olduğunu unutma ve belki... belki yeniden görüşürüz."

Kedi aşağı atlayıp kuyruğunu dikerek mutfağa yöneldi. Ve türünün gerçek bir örneği olduğunu göstererek bir kez bile arkasına bakmadı.

Clay'in bükülmüş ve aldığı bıçak darbesiyle delinmiş evrak çantası oturma odasının duvarına dayalı duruyordu. Önünden geçerken çantaya baktı ve içinden yükselen uzanıp dokunma dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Çantanın içindeki, küçük stüdyosunda ve sınırları çok daha geniş olan (böyle düşünmeyi seviyordu) hayal dünyasında birlikte onca zaman yaşadığı insanları kısa bir an için düşündü: Büyücü Flak, Uykucu Gene, Zıpzıp Jack Flaş, Zehir Sally. Ve elbette Kara Gezgin. İki gün önce hepsinin birer yıldız olabileceğini düşünmüştü. Şimdiyse ortalarında bir delik vardı ve yanlarında kalan tek canlı Tom McCourt'un kedisiydi.

Uykucu Gene'in kasabayı Robo-Midilli Robbie üzerinde terk ederken, *Ho-hoşça kalın, ço-çocuklar! Be-belki yo-yolum yi-yine buralara dü-düşer!* dediğini hayal etti.

"Hoşça kalın, çocuklar," dedi yüksek sesle, pek de farkında olmadan. Dünyanın sonu gelmişti gerçekten.

Tom ve Alice'in peşinden yumuşak sonbahar yağmurunun sesine doğru yürüdü.

19

Tom'un şapkası, Alice'in pançosunun kapüşonu vardı. Tom, Clay'e de yağmur şiddetini artırmazsa başını bir süre kuru tutacak bir Red Sox kepi vermişti. Artırırsa da... Alice'in dediği gibi bunun çaresine o zaman bakacaklardı. Verandanın hafif yüksekliğinden Salem Caddesi'nin iki blokluk kısmını görebiliyorlardı. Azalan ışıkta emin olmak mümkün değildi, ama delilerin geride bıraktığı yiyecek artıkları ve birkaç ceset dışında ortalık boştu.

Üçünde de Clay'in yaptığı kılıfların içinde duran bıçaklar vardı. Tom, Nickerson'lar hakkında yanılmıyorsa, yakında daha etkili silahları olacaktı. Clay öyle umuyordu. Soul Mutfak'tan alınan kasap bıçağını tekrar kullanabilirdi, ama aynı soğukkanlılığa sahip olup olamayacağından emin değildi.

Alice feneri sol elinde taşıyordu. Tom'un fenerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra başını salladı. "Tamam," dedi. "Bizi Nickerson'ların evine götürüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Tom.

"Yolda birilerini görecek olursak hemen durup fenerlerimizi üzerlerine çevireceğiz." Endişeyle önce Tom'a, sonra Clay'e baktı. Daha önce bunun üzerinden geçmişlerdi. Clay, kızın önemli sınavlardan önce de böyle takıntılı olduğunu tahmin etti... ve elbette bu çok önemli bir sınav sayılırdı.

"Evet," dedi Tom. "'İsmimiz Tom, Clay ve Alice,' diyeceğiz. 'Normaliz. Siz kimsiniz?'"

Clay araya girdi. "Bizim gibi el fenerleri olursa büyük ihtimalle..."

"Varsayımlarda *bulunmamalıyız,"* dedi Alice sabırsız, mızmız bir sesle. "Babam varsayımların insanları hep boka batırdığını söyler..."

"Tamam," dedi Clay.

Alice gözlerini sildi ama Clay gözyaşlarını mı yağmur damlalarını mı sildiğinden emin olamadı. Kısa ama acı dolu bir an için Johnny'nin o an bir yerlerde kendisi için ağlayıp ağlamadığını düşündü. Ağladığını umdu. Oğlunun hâlâ ağlama yetisine sahip olduğunu umdu. Ve bir hafızaya.

"Cevap verebilirlerse, isimlerini söyleyebilirlerse iyilerdir ve muhtemelen zararsızdırlar," dedi Alice. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Clay.

"Tamam," dedi Tom biraz dalgınca. Uzakta veya yakında hiç kimsenin ve hiç oynaşan fener ışığının olmadığı boş caddeye bakıyordu.

Uzaklarda bir yerde silahlar patladı. Sesleri havai fişeklere benziyordu. Hava bütün gün yanık ve is kokmuştu. Clay yağmur yağdığı için kokunun kuvvetlendiğini düşündü. Çürük et kokusunun Boston'ı ne zaman saracağını merak etti. Bu biraz da önlerindeki günlerin ne kadar sıcak olacağına bağlıydı herhalde.

"Normal insanlarla karşılaşırsak ve bize ne yaptığımızı veya nereye gittiğimizi sorarlarsa ne diyeceğinizi unutmayın," dedi Alice.

"Kurtulanları arıyoruz," dedi Tom.

"Doğru. Çünkü onlar komşularımız ve dostlarımız. Göreceğimiz herkes geçip gidiyor olacak. Yollarına devam etmek isteyeceklerdir. Daha sonra başkalarına katılırız, sayı ne kadar artarsa o kadar güvenli olur, ama şimdilik..."

"Şimdi gidip silahlarımızı alacağız," dedi Clay. "Alınacak silah varsa tabii. Haydi Alice, şu işi halledelim."

Kız, ona endişeyle baktı. "Sorun ne? Gözümden kaçan bir şey mi var? Söyleyebilirsin, daha bir çocuk olduğumu biliyorum."

Clay sabırla, gitar teli gibi gerilen sinirlerinin izin verdiği ölçüde konuştu. "Hiçbir sorun yok, tatlım. Sadece bir an önce harekete geçelim istiyorum. Zaten kimseyle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Bence henüz çok erken."

"Umarım haklısındır," dedi Alice. "Saçlarım berbat halde ve bir tırnağım da kırık."

Bir an için sessizce ona baktıktan sonra gülmeye başladılar. Bu andan sonra araları daha iyi oldu ve sonuna kadar da öyle kaldı.

20

"Hayır," dedi Alice. Öğürdü. "Hayır. Hayır, tutamıyorum." Öğürtüsü şiddetlendi. "Kusacağım. Üzgünüm."

Coleman'ın aydınlattığı alandan Nickerson'ların mutfağına geniş bir kemerle bağlanan loş oturma odasına atıldı. Clay diz çöken kızın dizlerinin halıya çarparken çıkardığı hafif sesi duydu. Ardından yine öğürtüler geldi. Bir duraksama, yutkunuş ve istifra. Clay neredeyse rahatlık hissetmişti.

"Ah Tanrım," dedi Tom. Derin, hırıltılı bir soluk çekti ve ulumaya benzer bir sesle vererek tekrarladı. "Ah Tanrıımmm!"

"Tom," dedi Clay. Ufak tefek adamın ayakta sallandığını görmüş ve bayılmak üzere olduğunu anlamıştı. Neden bayılmayacaktı ki? Bu kanlı parçalar bir zamanlar komşularıydı.

"Tom!" Bir adım atıp Tom ile mutfağın döşemesi üzerinde yatan iki cesedin, Coleman'ın amansız ışığında mürekkep kadar kara görünen kan gölünün arasına girdi. Boşta olan eliyle Tom'un yüzüne hafifçe vurdu. "Sakın bayılma!" Tom'un artık sallanmadığını görünce sesini biraz alçalttı. "Diğer odaya gidip Alice'e göz kulak ol. Ben mutfakla ilgilenirim."

"Neden oraya gitmek isteyesin ki?" diye sordu Tom. "Beyni... beyni her yere dağılmış olan... Beth Nickerson..." Yutkundu. Boğazından duyulur bir kıtırtı yükseldi. "Suratının büyük bölümü

yok olmuş, ama kar tanesi desenli elbisesinden tanıdım. Masanın yanında yerde yatan da Heidi. Kızları. Onu da zor tanıdım..." Kafasını temizlemek istercesine başını iki yana salladı, sonra tekrar sordu. "Neden oraya gitmek isteyesin?"

"Buraya geliş sebebimizi gördüğümden eminim," dedi Clay. Sesindeki sükûnete kendi de şaşırmıştı.

"Mutfakta mı?"

Tom içeri bakmaya çalıştı, ama Clay önüne geçerek perdeledi. "Güven bana. Sen, Alice'le ilgilen. Yapabilirseniz etrafta başka silah arayın. Bulacak olursanız seslenin. Ve dikkat edin, Bay Nickerson hâlâ içerde olabilir. Her şey başladığı sırada işteydi muhtemelen, ama Alice'in babasının dediği gibi..."

"Varsayımlarda bulunmanın sonu boktur," dedi Tom. Hasta gibi de olsa gülümsemeyi başardı. "Anladım." Dönüp içeri gidecekti ki durdu. "Nereye gideceğimiz umrumda değil, Clay. Ama burda gereğinden fazla durmak istemiyorum. Arnie ve Beth Nickerson'ı pek sevdiğim söylenemez ama komşularımdı. Bana Scottoni'den çok daha iyi davranırlardı."

"Anlaşıldı."

Tom el fenerini açıp oturma odasına girdi. Clay, adamın Alice'i rahatlatmaya çalışmasını duydu.

Derin bir soluk alıp Coleman'ın aydınlattığı mutfağa girip kan göllerine basmamaya çalışarak ilerledi. Kan artık kurumuştu ama yine de basmak istemiyordu.

Masanın dibinde yatmakta olan kız uzun boyluydu, ama hem örgü saçları hem de vücut yapısı Alice'ten iki üç yaş küçük bir çocuk olduğunu gösteriyordu. Kafası garip bir açıda duruyordu ve gözleri yuvalarından fırlamıştı. Saçları saman sarısıydı, ama başının sol tarafındakilerin hepsi –onu öldüren kurşunun girdiği taraf– döşemedeki lekeler gibi koyu bordo rengindeydi.

Annesi, fırının sağında, tezgâhın önünde, kiraz ağacından şık dolapların birleştiği köşede kaykılıp kalmıştı. Unlu elleri bir hayaletinki gibi bembeyazdı ve ısırılmış bacakları açıktı. Clay bir keresinde, az sayıda basılan *Savaş Cehennemi* adlı çizgi roman için kullanabileceği malzemeler bulabilme düşüncesiyle internette

ölümcül silah yaralanmaları fotoğraflarına bakmıştı. Bulamamıştı. Silah yaralarının kendine özgü korkunç, sessiz bir dili vardı ve şimdi de karşısındaydı. Beth Nickerson'ın sol gözünden yukarısı tamamen parçalamıştı. Sağ gözü, ölürken kendi kafasına bakmaya çalışıyormuş gibi yuvasında dönmüştü. Başının arkasındaki saçlar ve hatırı sayılır miktarda beyin parçası, ölümünden hemen önce dayandığı kiraz ağacından dolaba sıçrayıp yapışmıştı. Etrafında birkaç sinek uçuşuyordu.

Clay öğürmeye başladı. Başını çevirip ağzını kapadı. Kendine kontrolünü kaybetmemesi gerektiğini söyledi. Diğer odadaki Alice'in kusması kesilmişti –evin içlerine ilerlerken Tom ile alçak sesle konuştukları duyulabiliyordu– ve tekrar başlamasını istemiyordu.

Kukla olduklarını, bir filmin dekoru olduklarını düşün, dedi kendi kendine, ama bunu asla yapamayacağını biliyordu.

Başını çevirdiğinde bu kez yerdeki başka şeylere bakmaya gayret etti. Bu biraz işe yaradı. Silahı zaten önceden görmüştü. Mutfak oldukça genişti ve silah uzak taraftaydı. Namlusu, buzdolabıyla dolapların birinin arasından çıkmıştı. Ölü kadınla kızı gördüğünde ilk tepkisi gözlerini kaçırmak olmuş, tamamen tesadüf eseri silahı görmüştü.

Ama belki bir silah olması gerektiğini bilirdim.

Daha önce nerede olduğunu bile görmüştü: duvara monte edilmiş televizyon ve büyük boy konserve açıcı arasında duvardaki kancada. Silahlara olduğu kadar aletlere de düşkün olduklarını söylemişti Tom. Duvardaki kancada, elinizi uzatıp almanızı bekleyen bir tabanca ikisine de uyuyordu ve pek şaşırtıcı sayılmazdı.

"Clay?" Alice'in sesiydi. Biraz uzaktan geliyordu.

"Ne var?"

Basamakları hızla tırmanan ayak sesleri duyuldu, ardından Alice oturma odasından seslendi. "Tom silah bulursak seslenmemizi istediğini söyledi. Az önce bulduk. Aşağıda, mahzende bir düzine kadar bulduk. Hem tüfek var hem de tabanca. Üzerinde bir alarm şirketinin çıkartması olan bir camekânda duruyorlar,

yani açtığımız için muhtemelen tutuklanacağız... Tamam, şakaydı. Geliyor musun?"

"Bir dakika içinde, tatlım. Buraya gelme."

"Merak etme. Sen de orda fazla kalıp kötü olma."

Kötü olmanın ötesindeydi, çok ötesinde. Nickerson'ların mutfağının döşemesi üzerinde iki cisim daha vardı. Birincisi merdaneydi ve orada oluşu gayet makuldü. Masanın üstünde ise bir turta kabı, bir karıştırma kabı ve UN yazılı sapsarı bir kutu vardı. Yerdeki diğer cisim, Heidi Nickerson'ın elinin yakınlarında duran ve sadece o yaşlarda bir çocuğun beğenebileceği, papatya desenli masmavi bir cep telefonuydu.

Clay hiç istemese de olan biteni hayalinde canlandırabiliyordu. Beth Nickerson turta yapıyordu. Boston'da, Amerika'da, hatta belki dünyada çok büyük bir olayın patlak verdiğini biliyor muydu? Televizyondan mıydı? Ama Clay televizyonun kadına delilik sinyali göndermediğinden emindi.

Sinyali alan kızı olmuştu. Ah, evet. Ve Heidi, annesine saldırmıştı. Beth Nickerson kafasına merdaneyle vurup onu yere yıkmadan önce konuşup engellemeye çalışmış mıydı yoksa öylece vuruvermiş miydi? Nefretle değil, ama acı ve korkuyla? Her neyse, yeterli olmamıştı. Ve Beth pantolon giymiyordu. Üzerinde bir elbise vardı ve bacakları çıplaktı.

Clay, ölü kadının eteğini indirdi. Kadının son anda kirlettiği sade iç çamaşırını örtecek şekilde nazikçe çekti.

On dördünden fazla olmayan, muhtemelen sadece on iki yaşındaki Heidi, telefonlarından yayılan Delilik İksiri'nden tam doz alan herkesin anında kapmış göründüğü vahşi, anlamsız dilde hırlıyor, *rast, eelah* ve *kazzalah-CAN* gibi kelimeler söylüyor olmalıydı. Merdanenin ilk darbesi onu yere yıkmış, ama bilincini yitirmesine sebep olmamıştı. Yerdeki kız, annesinin bacaklarına saldırıp ısırmaya başlamıştı. Küçük ısırıklar da değildi, bazıları kemiğe kadar varan derin, yırtıcı hamlelerdi. Clay sadece diş izlerini değil, küçük Heidi'nin diş tellerinin bıraktığı morlukları da görebiliyordu. Beth Nickerson böylece –büyük ihtimalle çığlık atarak, şüphesiz acı içinde, muhtemelen yaptığının farkında

olmayarak– merdaneyi ikinci kez indirmişti, bu kez çok daha şiddetli bir şekilde. Clay, kızın kırılan boynunun çıkardığı boğuk sesi nerdeyse duyar gibi oldu. Çok sevilen kız evlat, modern mutfağın zemininde, dişlerinde teller ve uzanmış elinin biraz ötesinde son teknoloji ürünü cep telefonuyla yatıyordu.

Acaba annesi, televizyonla konserve açma aletinin arasında duvarda bir kancaya asılı halde kim bilir ne zamandır bu temiz, iyi aydınlatılmış mutfakta bir hırsızın veya tecavüzcünün belirmesini bekleyen tabancayı yerinden alırken bir an bile olsa düşünmüş müydü? Clay hiç zannetmiyordu. Kadın muhtemelen az önce yaptığının etkisi hâlâ tazeyken, kızının kaçan ruhuna bir an önce yetişme isteğiyle hiç duraksamamıştı.

Clay tabancaya doğru yürüdü ve yerden aldı. Arnie Nickerson gibi silahlara ve aletlere düşkün birinden bir otomatik –hatta lazer görüşlü– beklerdi ama elindeki klasik bir Colt .45'likti. Aslında mantıksız sayılmazdı. Karısı böyle bir silahla kendini daha rahat hissederdi; ihtiyaç olursa dolu olup olmadığı konusu onu uğraştırmazdı (değilse kepçelerle baharat kavanozları arasında şarjör arayarak vakit kaybetmek de söz konusu olmayacaktı). Hayır, bu eski fahişeyle tek yapılması gereken, namluyu doğrultmaktı ve Clay de bunu kolaylıkla yaptı. Aynı tabancayı Kara Gezgin için binlerce kez çizmişti. Beklediği gibi yuvalardan sadece biri boştu. Ne bulacağını bilerek diğer kurşunları avucuna döktü. Beth Nickerson'ın .45'liği yasadışı polis katili kurşunlarla doluydu. Kafasının üst kısmının uçmasına şaşmamalıydı. Köşeye yığılmış kadına baktı ve ağlamaya başladı.

"Clay?" Mahzenden yukarı çıkan Tom'un sesiydi. "Arnie'de her şey varmış. Bir tane otomatik silah var ki bahse girerim onu... Clay? İyi misin?"

"Geliyorum," dedi Clay gözlerini silerek. Tabancanın emniyetini devreye soktuktan sonra beline soktu. Sonra bıçağı çıkarıp el yapımı derme çatma kılıfıyla birlikte Beth Nickerson'ın mutfak tezgâhının üstüne koydu. Değiş tokuş yapıyor gibiydi. "İki dakika daha."

"Tamamdır."

Tom'un Arnie Nickerson'ın cephaneliğine inen ayak seslerini duyan Clay yanaklarından süzülen yaşlara rağmen gülümsedi. Bir gerçeği kafasına not etti: Malden'dan ufak tefek, nazik, eşcinsel bir adama oynaması için bir oda dolusu silah verilirse Sylvester Stallone edasıyla konuşmaya başlıyordu.

Çekmeceleri karıştırmaya başladı. Üçüncüde, üzerinde **AMERICAN DEFENDER .45 KALİBRE AMERICAN DEFENDER 50 ADET** yazan ağır, kırmızı bir kutu buldu. Kurulama bezlerinin altındaydı. Kutuyu cebine koyup Tom ve Alice'in yanına gitti. Oradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyordu. Tek sorun, onları Arnie Nickerson'ın tüm silah koleksiyonunu yanlarına almadan gitmeye ikna etmekti.

Kemerin altına varmıştı ki durup arkasına döndü ve Coleman'ı havaya kaldırarak cesetlere baktı. Kadının elbisesinin eteğini indirmenin pek faydası olmamıştı. Hâlâ birer cesettiler. Üzerlerine örtecek bir şeyler bulabilirdi belki, ama cesetleri örtmeye başlarsa bunun sonu ne olacaktı? Sharon'la mı son bulacaktı? Yoksa oğluyla mı?

"Tanrı korusun," diye fısıldadı, ama Tanrı'nın sırf o istedi diye koruyacağından şüpheliydi. Lambayı indirdi ve mahzene giden basamakları inmeye başladı.

21

Tom ve Alice, büyük kalibreli tabancaların bulunduğu kemerler takmışlardı ve *bunlar* otomatikti. Tom ayrıca omzuna bir cephane palaskası asmıştı. Clay gülse mi yoksa tekrar ağlamaya mı başlasa bilemedi. Bir parçası, ikisini aynı anda yapmak istiyordu. Ama bunu yaparsa histeri krizine girdiğini düşüneceklerdi. Ve haklı olacaklardı elbette.

Duvara asılmış olan ince ekranlı televizyon, mutfaktakinin büyük –çok büyük– bir kopyasıydı. Biraz daha küçük olan bir başka televizyona, başka zaman olsa Clay'in incelemeye bayılacağı bir oyun konsolu takılmıştı. Bir köşede eski bir Seeberg müzik

kutusu, onun hemen yanında da renkleri solmuş bir pinpon masası vardı. Ve elbette silahların içinde durduğu iki de camekân vardı, ama ikisinin de camları artık kırıktı.

"Kilit çubukları vardı, ama garajda bir alet kutusu gördük," dedi Tom. "Alice, İngiliz anahtarıyla çubuklardan kurtuldu."

"Pek sağlam sayılmazlardı," dedi Alice tevazuyla. "Bu garajda, alet kutusunun arkasında bir battaniyeye sarılı halde duruyordu. Düşündüğüm şey mi?" Pinpon masasından alıp dikkatle tutarak Clay'e gösterdi.

"Vay canına!" dedi Clay. "Bu..." Gözlerini kısarak tetik muhafazasının üstündeki kabartmaya baktı. "Bence Rus malı."

"Rus olduğundan ben eminim," dedi Tom. "Sence Kalaşnikof olabilir mi?"

"Tam da onu düşünüyordum. Uygun mermi var mı? Tüfeğin üstündeki kabartmalardan olan kutular gördünüz mü?"

"Yarım düzine kadar. Ve çok da ağırlar. Bu bir makineli tüfek, değil mi?"

"Öyle de denebilir sanırım," dedi Clay. Bir düğmeyi kaldırdı. "Eminim tek atış ve otomatik ateş için ayrı ayarları vardır."

"Dakikada kaç mermi atabilir?" diye sordu Alice.

"Bilmiyorum," dedi Clay. "Ama bence *saniyede* kaç mermi diye sormak daha doğru olur."

"Oha!" Kızın gözleri irileşti. "Nasıl ateşlendiğini keşfedebilir misin?"

"Alice... Eminim on altı yaşında çiftçi çocuklara bunların nasıl ateşlendiğini öğretiyorlardır. Evet, yapabilirim. Belki bir kutu cephaneye mal olur ama evet, kullanmayı becerebilirim." *Tanrım, lütfen elimde patlamasın,* diye geçirdi içinden.

"Böyle bir şey Massachusetts'te yasal mı?" diye sordu kız.

"Artık öyle, Alice," dedi Tom gülümsemeden. "Artık gidelim mi?"

"Evet," dedi kız, sonra –belki hâlâ kararları veren kişi olmaya alışamadığından– Clay'e baktı.

"Evet," dedi Clay. "Kuzeye."

"Bana uyar," dedi Alice.

"Tamam," dedi Tom. "Kuzeye. Hadi gidelim."

GAITEN AKADEMİSİ

1

Ertesi sabah gün yağmurla başlayınca Clay, Alice ve Tom, Kuzey Reading'de terk edilmiş bir at çiftliğinin hemen yanındaki ambarda kamp kurdu. Delilerin ilk grubunun ortaya çıkıp 62. Karayolu üzerinde Wilmington'a doğru sürü halinde ilerleyişini ambarın kapısından izlediler. Delilerin kıyafetleri sırılsıklam ve yıpranmıştı. Bazılarının ayakkabısı yoktu. Öğle vakti geldiğinde görünürde hiç telemanyak kalmamıştı. Saat dört civarı, güneş aralanan bulutların gerisinden yüzünü göstermeye başladığında yine sürü halinde sabah gittikleri yönün tersi istikamette ilerlemeye başladılar. Çoğu, yürürken bir şeyler kemiriyordu. Bazıları, tek başına yürümekte zorlananlara yardım ediyordu. Herhangi bir cinayet olduysa da Clay, Tom ve Alice tanık olmadı.

Yarım düzine kadar telemanyak, Clay'e tanıdık görünen büyükçe cisimler taşıyordu; Alice bunlardan birini Tom'un misafir yatak odasındaki dolapta bulmuştu. Sonra üçü, açmaktan korkarak başında dikilmişti.

"Clay?" dedi Alice. "Neden bazıları müzik setleri taşıyor?"

"Bilmiyorum."

"Hoşuma gitmedi," dedi Tom. "Sürü halinde hareket etmeleri hoşuma gitmiyor, birbirlerine yardım etmeleri hoşuma gitmiyor ve en hoşuma gitmeyen ise o portatif teypleri taşıdıklarını görmek."

"Sadece birkaçında..." diyecek oldu Clay.

"Şu kadına bak, tam şurda," diye lafını kesti Tom, kucağında kocaman bir minder boyutundaki radyo/CD çalar ile 62. Karayo-

lu üzerinde sendeleyerek yürüyen orta yaşlı kadını göstererek. Kadın radyoyu uyuyan bir bebek gibi göğsüne bastırmıştı. Radyonun kablosu arkasından sarkıyor, fişi yerde sürükleniyordu. "Elinde lamba veya ekmek kızartma makinesi taşıyan görüyor musun hiç? Ya pille çalışan radyolar bulup açmaya ve o sinyali, yayını, bilinçaltı mesajı, her ne ise onu yaymaya programlandılarsa? Ya ilk seferinde ellerine geçiremediklerini bu yolla avlamaya çalışıyorlarsa?"

Onlar. Her zaman en popüler paranoya olan, *onlar.* Alice küçük ayakkabıyı bulup çıkarmış, elinde sıkıyordu ama konuştuğunda sesi oldukça sakindi. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Tom.

Alice başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. İçimdeki his böyle diyor."

"Kadınca sezgi mi?" Tom gülümsüyordu, ama yüzünde aşağılama yoktu.

"Belki de," dedi kız. "Ama bariz olan bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu Clay. İçinde kızın ne söyleyeceğine dair bir his vardı ve beklediğini duydu.

"Giderek zekileşiyorlar. Tek başlarına değil, çünkü birlikte düşünüyorlar. Kulağa çılgınca geliyor olabilir, ama bence bizi deliler ülkesine göndermek için pille çalışan müzik setleri toplamaları fikrinden daha makul."

"Telepatik grup düşüncesi," dedi Tom. Bir süre bunu düşündü. Bu arada Alice de onu izliyordu. Kıza daha önceden hak vermiş olan Clay, ambarın kapısından günün son ışıklarına baktı. Bir yerde durup yol haritası alsalar iyi olacaktı.

Tom başını sallıyordu. "Hey, neden olmasın? Zaten sürü haline gelmek de aynı anlama gelmiyor mu? Telepatik grup düşüncesi anlamına?"

"Bunu inandığın için mi söylüyorsun, yoksa beni..."

"Gerçekten inanıyorum," dedi Tom. Uzanıp Alice'in küçük ayakkabıyı artık hızla sıkıp bırakan elini tuttu. "Gerçekten. Artık o elindekini rahat bırak, olur mu?"

Alice, ona kısa bir an, dalgınca gülümsedi. Bunu gören Clay, kızın gerçekten ne kadar güzel olduğunu bir kez daha düşündü.

Ve kırılma noktasına ne kadar yakın olduğunu. "Samanlar çok yumuşak görünüyor ve ben de bitkin durumdayım. Güzel bir uyku çekeceğim."

"İyi fikir," dedi Clay.

2

Clay rüyasında Sharon ve küçük Johnny–Gee ile Kent Pond'daki evlerinin arkasında piknik yaptıklarını gördü. Sharon, Navajo battaniyesini çimlerin üzerine yaymıştı. Sandviç yiyip buzlu çay içiyorlardı. Gün aniden karardı. Sharon, Clay'in gerisinde bir yeri işaret ederek, "Bak!" dedi. "Telepatikler!" Ama Clay o tarafa bakınca tek gördüğü bir karga sürüsü oldu. O kadar büyük bir sürüydü ki güneşi perdelemişti. Sonra çan sesleri duymaya başladı. Mister Softee dondurma kamyonunun –Susam Sokağı– melodisine benziyordu, ama Clay duyduğunun cep telefonu melodisi olduğunu anlayıp rüyasında dehşete kapıldı. Dönüp baktığında Johnny–Gee'nin orada olmadığını gördü. Sharon'a nerede olduğunu sorduğunda –cevabı bilerek ve korkarak– telefonuna cevap vermek için battaniyenin altına girdiği yanıtını aldı. Battaniyenin ortasında bir tümsek vardı. Clay, Johnny'ye telefona cevap vermemesini haykırarak battaniyenin altına daldı ve oğluna uzandı, ama eline sadece cam kürenin soğuk kıvrımı geldi: **Küçük Hazineler**'den aldığı, içinde sis gibi karahindiba çiçeklerinin bulunduğu kâğıt ağırlığıydı.

Sonra Tom, onu sarsarak uyandırdı ve saatin dokuzu geçtiğini, ayın yükseldiğini ve o gece biraz yol almak istiyorlarsa harekete geçmeleri gerektiğini söyledi. Clay uyandığına hiç bu kadar sevinmemişti. Genel olarak Bingo Çadırı'ndaki rüyaları tercih ediyordu.

Alice, ona tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne var?" dedi Clay otomatik silahın emniyetinin kapalı olup olmadığını kontrol ederken (bu işi artık çok doğalmışçasına yapıyordu).

"Rüyanda konuşuyordun. 'Açma, cevap verme,' diyordun."

"Kimse cevap vermemeliydi," dedi Clay. "Durumumuz çok daha iyi olurdu."

"Ah, ama çalan bir telefona kim karşı koyabilir?" diye sordu Tom. "O dediğin mümkün değil."

"Ve kahrolası Ulu Bilge konuştu," dedi Clay. Alice gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

3

Ay bulutların kâh önüne kâh ardına geçip bir görünüp bir kaybolurken –Clay, korsanlar ve defineleriyle ilgili bir çocuk romanındaki resimlere benzediğini düşündü– at çiftliğinden ayrılıp kuzeye doğru yollarına devam ettiler. O gece kendileri gibi insanlara yine rastlamaya başladılar.

Çünkü bu artık bizim zamanımız, diye düşündü Clay, tüfeği diğer eline alırken. Doluyken bir hayli ağırdı. *Gündüzler telemanyaklara ait; yıldızlar belirdiğindeyse bizim vaktimiz başlıyor. Vampirler gibiyiz. Gecelere mahkûm edildik. Yakın mesafeden birbirimizi hâlâ tanıyoruz, çünkü konuşabiliyoruz; orta mesafeden sırtımızdaki çantalar ve elimizdeki, sayısı giderek artan silahlar sayesinde neredeyse emin olabiliyoruz; ama uzak mesafede, tek güvenli işaret, el fenerini sallamak. Üç gün önce dünyaya hükmetmekle kalmıyor, yirmi dört saat kablolu yayın ve mikrodalgada pişen patlamış mısırın birer parçası olduğu mutluluk zirvesine tırmanırken yeryüzünden sildiğimiz diğer canlı türleri için hayatta kalanlara özgü suçluluk hissi duyuyorduk. Şimdiyse El Feneri Halkı olduk.*

Tom'a baktı. "Nereye gidiyorlar?" diye sordu. "Deliler güneş battıktan sonra nereye gidiyor?"

"Kuzey Kutbu'na," dedi Tom, ona şöyle bir baktıktan sonra. "Bütün cinler deli geyik hastalığından ölmüş, bunlar da geçici olarak yardım ediyormuş."

"Tanrım," dedi Clay. "Biri bugün samanın ters tarafından kalkmış galiba."

Ama Tom hâlâ gülümsemiyordu. "Kedimi düşünüyordum. İyi olup olmadığını. Eminim aptalca olduğunu düşünüyorsundur."

"Hayır," dedi, endişelenecek bir oğlu ve karısı olan ve bunun gerçekten de biraz aptalca olduğunu düşünen Clay.

4

İki trafik lambalı bir yerleşim alanı olan Ballardvale'da bir kitapçıdan bir yol atlası aldılar. Kuzeye doğru ilerliyor ve eyaletler arası 93. ve 95. Karayolları arasındaki V dahilinde kaldıklarına seviniyorlardı. Karşılaştıkları diğer yolcular –çoğu batıya, 95. Karayolu'ndan uzağa gidiyordu– korkunç trafik kilitlenmelerinden ve dehşet verici kazalardan bahsetmişti. Doğuya yönelmiş tek tük yolculardan biri, bir tankerin 93. Karayolu'nun Wakefield Çıkışı'nda kaza yaptığını ve çıkan yangının yol açtığı patlamalar zincirinin yolun yaklaşık bir kilometrelik bölümündeki araçların tümünü yaktığını söylemişti. Söylediğine göre çıkan koku "cehennemde kızarmış balık" gibiydi.

Andover'ın dış mahallelerinden geçerken El Feneri Halkı'ndan başka insanlara rastladılar ve o arada bir dedikoduyu o kadar sık duydular ki, sonlara doğru kesin bir gerçek olduğu hissi hasıl oldu: New Hampshire sınırı kapalıydı. New Hampshire Eyalet Polisi ve Özel Kuvvetler önce ateş edip sonra soru soruyordu. Deli veya akıllı olmanız onlar için önemli değildi.

"Kahrolası plakalarında ezelden beri var olan kahrolası sloganlarının yeni bir versiyonu," dedi bir süre birlikte yürüdükleri asık suratlı yaşlıca adam. Pahalı bir palto giymişti, küçük bir çanta taşıyordu ve elinde de uzun saplı bir el feneri vardı. Paltosunun cebindeki tabancanın kabzası görülebiliyordu. "New Hampshire'daysanız özgürce yaşayabilirsiniz. New Hampshire'a *gelmek* isterseniz ölebilirsiniz."

"Buna... buna inanmak güç," dedi Alice.

"İstediğine inan, küçük hanım," dedi onlara geçici bir süre eşlik eden adam. "Sizin gibi kuzeye gitmeye çalışan insanlarla karşılaştım. Dunstable'ın kuzeyinde New Hampshire'a geçmeye çalışanların vurulduğunu görünce telaşla güneye dönmüşler."

"Ne zaman?" diye sordu Clay.

"Dün gece."

Clay'in aklına sorular üşüştü, ama diline hâkim oldu. Asık suratlı adam ve araçlarla tıkanmış ancak hâlâ ilerlenebilir yolu birlikte takip ettikleri insanların çoğu 133. Otoyol'a dönüp Lowell'a yöneldi. Clay, Tom ve Alice, Andover'ın ana caddesinde –el feneri sallayan birkaç yağmacı haricinde bomboştu– vermeleri gereken bir kararla kaldılar.

"Sen inanıyor musun?" diye Alice'e sordu Clay.

"Hayır," dedi ve Tom'a baktı kız.

Tom başını iki yana salladı. "Ben de. Adamın hikâyesi kanalizasyondaki timsahlar gibi uydurma gibi geldi bana."

Alice başını sallıyordu. "Haberler artık o kadar çabuk yayılmıyor. Telefonsuz olunca iyice yavaşladı."

"Öyle," dedi Tom. "Kesinlikle bir şehir efsanesi. Yine de bu ihtimali *tamamen* göz ardı edemeyiz. Bu yüzden bence sınırı bulabildiğimiz en gözlerden uzak noktadan geçmeliyiz."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Alice ve kasabada bulundukları süre boyunca kaldırımda ilerlemeyi sürdürdüler.

5

Andover'ın varoşlarında iki şakağına birer el feneri bağlamış bir adam, bir süpermarketin kırık camları arasından dışarı çıktı. Onlara dostça el salladıktan sonra alışveriş arabalarının arasından onlara doğru yürüdü. Bir yandan da elindeki konserveleri gazeteci çocukların çantalarına benzer bir keseye dolduruyordu. Yan dönmüş bir kamyonetin yanında durdu, kendini Methuen'den Bay Roscoe Handt olarak tanıttı ve nereye gittiklerini sordu. Clay Maine'e gittiklerini söylediğindeyse başını iki yana salladı.

"New Hampshire sınırı kapalı. Daha yarım saat önce geri dönen iki kişiyle karşılaştım. Telefon çılgınlarıyla bizim gibi normal insanları ayırt etmeye çalışıyorlarmış, ama o kadar da uğraşmıyorlarmış."

"Bu ikisi olanları gözleriyle görmüş mü?" diye sordu Tom.

Roscoe Handt deliren o olabilirmiş gibi Tom'a baktı. "Başkalarının söylediklerine güvenmelisin, dostum," dedi. "Arayıp telefonla doğrulatacak halin yok, değil mi?" Duraksadı. "Salem ve Nashua'da yanan cesetler varmış, öyle dediler. Ortalık kızarmış domuz gibi kokuyormuş. Bunu da onlar söyledi. Beş kişilik bir grubu batıya götürüyorum ve güneş doğmadan önce biraz yol almak istiyoruz. Batı yolu açık."

"Duyduğun bu, değil mi?" diye sordu Clay.

Handt, ona belli belirsiz bir küçümsemeyle baktı. "Evet, söylenen bu. Ve zeki olana söz yeter, annem böyle derdi. Kuzeye gitmeye kararlıysanız sınıra gece vakti ulaşmaya bakın. Deliler hava karardıktan sonra ortaya çıkmıyor."

"Biliyoruz," dedi Tom.

El fenerlerini yüzünün iki yanına sabitlemiş olan adam Tom'a aldırmadan Clay ile konuşmaya devam etti. Onu üçlünün lideri olarak kabul etmişti. "Ve el feneri de taşımıyorlar. El fenerlerinizi öne arkaya sallayın. Konuşun. *Bağırın.* Bunları da yapmıyorlar. Sınırdakilerin geçmenize izin vereceğini sanmam, ama şanslıysanız vurulmazsınız da."

"Giderek zekileşiyorlar," dedi Alice. "Biliyorsunuz değil mi, Bay Handt?"

Handt dudak büktü. "Gruplar halinde hareket ediyorlar ve artık birbirlerini öldürmüyorlar. Bu dediklerim onları daha zeki yapar mı, bilmiyorum. *Bizi* hâlâ öldürüyorlar, bunu biliyorum."

Handt, Clay'in yüzünde kuşku görmüş olacaktı ki gülümsedi. El fenerleri gülümsemesini nahoşlaştırmıştı.

"Bu sabah bir kadını yakaladıklarını gördüm. Kendi gözlerimle, tamam mı?"

Clay başını salladı. "Tamam."

"Neden caddede olduğunu biliyorum sanırım. Bu dediğim Topsfield'da, buranın yaklaşık on beş kilometre doğusunda oldu.

Grubumdakilerle beraber Motel 6'daydık. Kadın da o yöne yürüyordu. Yürümek de denemez. Acelesi vardı. Neredeyse koşuyordu. Omzu üzerinden geriye bakıyordu. Onu gördüm, çünkü uyuyamamıştım." Başını iki yana salladı. "Gündüzleri uyumaya çalışmak çok zor."

Clay, Handt'e hepsinin zamanla alışacağını söyleyecek oldu, ama vazgeçti. Alice muskasını yine eline almıştı. Alice'in bunları duymasını istemiyordu, ama engelleyemeyeceğini de biliyordu. Ayrıca duyacakları bilgiler hayatta kalmak için işlerine yarayabilirdi (New Hampshire sınırıyla ilgili olanların aksine bunların güvenilir olduğundan emindi) ve zaten yakında dünya bu tür hikâyelerle dolacaktı. Dikkatle dinleyip takip ederlerse aralarında işlerine yarayabilecek bağlantılar kurabilirlerdi.

"Muhtemelen kalacak daha iyi bir yer arıyordu, o kadar. Motel 6'yı gördü ve, hey, bir oda ve bir yatak. Tam Exxon İstasyonu'nun yanında. Sadece bir sokak ötede, diye düşündü. Ama daha yolu yarılamamıştı ki köşenin ardından bir grup çıkıp etrafını sardı. Yürüyüşleri... nasıl yürüdüklerini biliyorsunuz, değil mi?"

Roscoe Handt onlara doğru bir kurşun asker gibi tutuk adımlar attı. Gazeteci çocuk çantası sallanıyordu. Telemanyakların yürüyüşü böyle değildi ama ne anlatmaya çalıştığını anlayıp başlarını salladılar.

"Ve kadın..." Devrik kamyonete yaslanıp yüzünü ovuşturdu. "Anlamanızı istediğim şey şu, tamam mı? Bu yüzden dışarda yakalanmamalısınız aralarından bazıları tesadüfen müzik setinin doğru düğmesine basıp bir CD çaldı diye normalleştiklerini düşünmemeli..."

"Bu dediğini gördün mü?" diye sordu Tom. "*Duydun* mu?"

"Evet, iki kez. Gördüğüm ikinci adam seti iki yana öyle sert sallıyordu ki CD takılıp duruyordu, ama evet, çalıyordu. Tamam, müziği seviyorlar ve zamanla kaçan keçilerinden birkaçı geri dönebilir, ama dikkatli olmanızı asıl gerektiren de bu, anlıyor musunuz?"

"Kadına ne oldu?" diye sordu Alice. "Yakaladıkları kadına?"

"Onlardan biriymiş gibi davranmaya çalıştı," dedi Handt. "Odanın penceresinden bakarken, haydi kızım, diye düşündüm.

Rol yapmayı biraz daha sürdürürsen bir fırsatını bulup kaçabilir ve kapalı bir yere sığınabilirsin. Kapalı yerlere girmeyi sevmiyorlar, fark etmiş miydiniz?"

Clay, Tom ve Alice başlarını iki yana salladı.

Adam devam etti. "*Giriyorlar*, girdiklerini gördüm, ama istemiyorlar."

"Kadının onlardan olmadığını nasıl fark ettiler?" diye sordu Alice.

"Tam olarak bilmiyorum. Kokusunu falan almış olmalılar."

"Belki de düşüncelerine ulaşmışlardır," dedi Tom.

"Ya da *ulaşamamışlardır*," dedi Alice.

"Bilmiyorum," dedi Handt. "Ama kadını yolun ortasında parçaladılar. Kelimenin tam anlamıyla lime lime ettiler."

"Bu ne zaman olmuştu?" diye sordu Clay. Alice'in hafifçe sallandığını görünce kolunu kızın omzuna attı.

"Bu sabah saat dokuzda. Topsfield'da. Onlardan bir grubu ellerinde müzik setleri, "Why Can't We Be Friends" dinleyip yürürken görecek olursanız..." Onlara yüzünün iki yanındaki el fenerlerinin aydınlığında ciddi bir ifadeyle baktı. "Sakın gözlerine görünmeyin. Ve yerinizde olsam kuzeye gitmezdim. Sınırda vurulmasanız bile kuzeye gitmek vakit kaybından başka bir şey değil."

Ama süpermarketin otoparkında yaptıkları kısa bir fikir alışverişinin ardından yine kuzeye gitmeye karar verdiler.

6

Kuzey Andover yakınlarında, 495. Karayolu'nun üzerinde bir üstgeçitte durdular. Bulutlar yine artmıştı, ama aralarından sızan ay ışığı, altı şeritlik sessiz trafiği görebilmeleri için yeterliydi. Bulundukları üstgeçidin yakınlarında ters dönmüş on altı tekerlekli bir tır, ölü bir fil gibi yatıyordu. Etrafındaki turuncu kukalar kaza

mahallini belirtiyordu ve biri yan tarafına devrilmiş iki devriye aracı terk edilmiş halde tırın iki yanında duruyordu. Tırın arka kısmı yanmış, kapkara olmuştu. Ay ışığının aydınlığında herhangi bir ceset görünmüyordu. Birkaç kişi emniyet şeridinde batıya ilerlemeye çalışıyordu, ama orada bile ilerleme çok yavaştı.

"Her şeyi bir anlamda daha gerçek kılıyor, değil mi?" dedi Tom.

"Hayır," dedi Alice. Sesi kayıtsızdı. "Bana bütçesi geniş bir yaz filmindeki özel efektler gibi görünüyor. Bir kutu patlamış mısır ve bir kola alıp dünyanın sonunu... nasıl diyorlar? Bilgisayar destekli grafik mi? Mavi ekranlar? Onun gibi kahrolası bir şey işte." Küçük ayakkabıyı bağcığının ucundan tuttu. "Gerçek olduğunu görmek için tek ihtiyaç duyduğum bu. Elimde tutabileceğim kadar ufak bir şey. Haydi, gidelim."

7

28. Otoyol'da terk edilmiş çok sayıda araç vardı, ama 495. Karayolu'yla karşılaştırıldığında boş sayılırdı ve saat dört olduğunda stereo el fenerli Bay Roscoe Handt'in memleketi Methuen'e yaklaşmışlardı. Handt'in hikâyesine güneş doğmadan kapalı bir yere girmeyi isteyecek kadar inanmışlardı. 28 ve 110. karayollarının kesiştiği yerdeki motelde karar kıldılar. Motelin önünde park etmiş yaklaşık bir düzine araç vardı, ama Clay hepsinin terk edilmiş göründüğünü düşündü. Neden görünmeyeceklerdi zaten? İki yol da bırakılmış veya kaza yapmış araçlarla öylesine doluydu ki yürüyerek ilerlenebiliyordu. Clay ve Tom el fenerlerini başlarının üstünde sallayarak otoparkın kenarında durdu.

"Zararsızız!" diye seslendi Tom. "Normal insanlarız! İçeri geliyoruz!"

Beklediler. Tabelasından öğrendiklerine göre ısıtmalı havuzu, grup indirimi ve kablolu yayını olan Sweet Valley Inn'den hiç cevap gelmedi.

"Haydi," dedi Alice. "Ayaklarım ağrıyor. Ve şafak sökmek üzere, değil mi?"

"Şuna bakın," dedi Clay. Motelin önünden bir CD alıp el feneriyle baktı. Michael Bolton'un *Aşk Şarkıları* albümüydü.

"Bir de zekileştiklerini söylüyorsunuz," dedi Tom.

"O kadar peşin hükümlü olma," dedi Clay odalara doğru yürürken. "Her kiminse, sonuçta atmış, değil mi?"

"Düşürmüş olması daha muhtemel," dedi Tom.

Alice CD'nin üzerine kendi fenerini tuttu. "Kim bu adam?"

"Bilmek istemezsin, şekerim," dedi Tom. CD'yi alıp omzundan geriye attı.

Bitişik üç odanın kapılarını zorladılar –mümkün olduğunca nazik bir şekilde, hiç olmazsa sürgüyü içeriden takabilmek istiyorlardı– ve yatakların yarattığı konfor farkının etkisiyle günün büyük bölümünde uyudular. Hiç rahatsız edilmediler ama Alice o akşam uzaktan gelen müzik sesleri duyar gibi olduğunu söyledi. Rüyasında duymuş olabileceğini de kabul etti.

8

Sweet Valley Inn'in lobisinde, ellerindeki yol atlasından daha ayrıntılı bilgi içeren haritalar satılıyordu. Camları parçalanmış bir camekânın içinde duruyorlardı. Clay elini kesmemeye çalışarak uzanıp bir tane Massachusetts için, bir tane de New Hampshire için aldı ve o sırada resepsiyon masasının gerisinde genç bir adamın yatmakta olduğunu gördü. Adamın cansız gözleri görmeden bakıyordu. Clay bir an için birinin adamın ağzına tuhaf renkte bir çiçek koyduğunu sandı. Sonra ölü adamın yanaklarından çıkan yeşilimsi uçları gördü ve camekânın raflarının kırık camlarıyla aynı renkte olduklarını fark etti. Cesedin göğsünde BEN HANK, BANA HAFTALIK ÜCRETLERİ SORABİLİRSİNİZ yazılı bir kart vardı. Hank'e bakarken Clay'in aklına bir an için Bay Ricardi geldi.

Tom ve Alice, onu lobi kapısının hemen önünde bekliyordu. Saat dokuza çeyrek vardı ve dışarısı zifiri karanlıktı. "Nasıl gitti?" diye sordu Alice.

"Bunlar işimize yarayabilir," dedi Clay. Haritaları kıza verdikten sonra rahatça inceleyebilmeleri, yol atlasıyla kıyaslamaları ve o geceki güzergâhlarını belirlemeleri için Coleman'ı havaya kaldırdı. Johnny ve Sharon hakkında kaderci bir yaklaşım geliştirmeye ve ailesinin o an içinde bulunabileceği durumu kabullenmeye çalışıyordu: Kent Pond'da ne olduysa artık olup bitmişti. Oğluyla karısı ya iyiydi ya değildi. Onları ya bulacaktı ya bulamayacaktı. Bu düşünce çalışmasında kâh başarılı oluyordu kâh başarısız.

Çoğunlukla başarısız olmaya başladığında kendi kendine hayatta olduğu için şükretmesi gerektiğini söyledi ve bu doğruydu. Ancak Frekans sırasında Boston'da, Kent Pond'dan en kestirme yoldan bile gitse (ki o yolu *kullanmıyorlardı*) yüz elli kilometre uzakta oluşu büyük şanssızlıktı. Yine de iyi insanlar arasına düştüğü için minnettardı. Hakkını vermek gerekirdi. Arkadaşı olarak düşünebileceği insanlarlaydı. Kendisi kadar şanslı olmayan pek çok kişi –Bira Fıçısı Adam, İncil Taşıyan Tıknaz Kadın ve Methuen'li Bay Roscoe Handt gibi– görmüştü.

Johnny sana ulaşabildiyse ona iyi bakıyorsundur umarım, Share. Umarım iyi bakıyorsundur.

Ya cep telefonu Johnny'nin yanındaysa? Ya kırmızı cep telefonunu okula giderken yanında götürdüyse? Son zamanlarda daha sık götürmüyor muydu? Diğer çocukların çoğu götürdüğü için?

Tanrım...

"Clay? İyi misin?" dedi Tom.

"Tabii. Neden?"

"Bilmiyorum. Biraz... üzgün görünüyordun."

"Resepsiyon masasının arkasında ölü bir adam vardı. Hoş bir görüntü sayılmazdı."

"Buraya bakın," dedi Alice haritada bir çizgiyi parmak ucuyla takip ederek. Eyalet sınırının üzerinden kıvrılarak geçiyor ve Pelham'ın biraz doğusunda, New Hampshire 38. Karayolu ile birleşiyordu. "Bana oldukça iyi görünüyor. Ordaki otoyolda batıya doğru on iki on üç kilometre ilerleyebilirsek..." 110 numaralı yolu gösterdi, "...ona geçebiliriz. Ne diyorsunuz?"

"Kulağa iyi geliyor," dedi Tom.

Alice, Clay'e döndü. Küçük ayakkabı kaldırılmıştı –muhtemelen sırt çantasına– ama Clay, kızın onu sıkma ihtiyacı hissettiğini görebiliyordu. Sigara içmemesinin iyi olduğunu düşündü, çünkü içseydi günde dört paket bitirmesi işten değildi. "Eğer yolu kapatmışlarsa..."

"Bu konuyu gerek olursa düşünürüz," dedi Clay, ama endişeli değildi. Öyle ya da böyle, Maine'e gidecekti. Ekim ayında elma toplamak için gizlice sınırı aşıp Kanada'ya geçen bir suçlu gibi sürünmesi gerekse bile gidecekti. Tom ve Alice gelmek istemezse kötü olurdu. Onlardan ayrılacağına üzülür ama yine de giderdi. Çünkü bilmesi gerekiyordu.

Alice'in Sweet Valley haritasında bulduğu kırmızı çizginin bir ismi vardı –Dostie Pınarı Yolu– ve neredeyse tamamen açıktı. Eyalet sınırına altı kilometrelik bir yürüyüş söz konusuydu ve bu mesafe içinde sadece beş altı terk edilmiş araç gördüler. Kaza yapmış ise tek bir araç vardı. Işık görüp jeneratörlerin kükreyişini duydukları iki evin önünden geçtiler. Bu evlerde durmayı düşündüler, ama sonra vazgeçtiler.

"Muhtemelen evini korumaya çalışan bir adamla silahlı çatışmaya girmek zorunda kalacağız," dedi Clay. "İçerde birileri olduğunu varsayarsak elbette. Jeneratörler büyük ihtimalle şehir elektriği kesildiğinde devreye girecek şekilde ayarlanmıştır ve yakıtları bitene kadar çalışırlar."

"Bu insanlar normal olup içeri girmemize izin verse bile – ki bu çılgınlık sayılır– ne yapacağız?" diye sordu Tom. "Telefonu kullanmak için izin mi isteyeceğiz?"

Bir yerde durup bir arabayı kullanılır hale getirmeyi (*kullanılır hale getirmek* Tom'un lafıydı) düşündüler, ama sonra bundan da vazgeçtiler. Eyalet sınırı polisler veya güvenlik görevlilerince korunuyorsa bir Chevy Tahoe ile göstere göstere yaklaşmaları pek akıllıca olmazdı.

Böylece yürümeye devam ettiler ve elbette eyalet sınırında, üzerinde NEW HAMPSHIRE'A GİRİYORSUNUZ, BIENVENUE!(*) yazan bir tabeladan (çiftliklerden oluşan bir bölgeden geçen iki şeritli

(*) (Fr.) "Hoş geldiniz". –ç.n.

asfalt yola uygun, küçük bir tabela) başka hiçbir şey yoktu. Duyulan tek ses, iki taraftaki ağaçların yapraklarından düşen çiy damlaları ve hafif esintinin sesiydi. Ara sıra bir hayvanın hareket etmesiyle hışırtılar yükseliyordu. Tabelayı okumak için kısa bir an durup yürümeye devam ederek Massachusetts'i geride bıraktılar.

9

Yalnızlık hissi, üzerinde NH YOLU 38 ve MANCHESTER 25 KM. yazan bir tabelanın önünde Dostie Pınarı Yolu'ndan çıkmalarıyla sona erdi. 38 üzerinde hâlâ tek tük yolcu vardı, ama yarım saat sonra 128'e geçtiklerinde –neredeyse dosdoğru kuzeye ilerleyen, araç enkazlarıyla dolu, geniş bir yoldu– mültecilerin sayısı oldukça arttı. Genellikle üç veya dört kişiden müteşekkil küçük gruplar halinde yolculuk ediyorlar ve kendilerinden başka kimseyle ilgilenmiyorlardı.

İçlerinde birer çocuk bulunan iki alışveriş arabasını iten kırk yaşlarında bir kadın ve ondan yirmi yaş kadar büyük bir adama rastladılar. Adamın ittiği arabadaki çocuk erkekti ve aslında araba için bir hayli iriydi, ama bir şekilde kıvrılıp uyumanın yolunu bulmuştu. Clay ve arkadaşları bu ailenin yanından geçerken adamın ittiği arabanın bir tekerleği koptu. Araba devrildi ve yedi yaşlarındaki çocuk yere yuvarlandı. Tom çocuğu omzundan yakalayıp düşüşün şiddetini epeyce azalttı, ama çocuk bir dizini sıyırmıştı. Ve elbette çok da korkmuştu. Tom, onu yerden kaldırmaya çalışınca, onu tanımayan çocuk daha şiddetli ağlayıp elinden kurtulmak için kıvranmaya başladı.

"Tamam, teşekkürler, ben ilgilenirim," dedi adam. Çocuğu alıp yolun kenarına oturdu ve yumuşak sesle konuşarak avutmaya çalıştı. "Gregory öperse hemen geçer," dedi ve çocuğun sıyrılmış dizini öptü. İçini çeken çocuk başını adamın omzuna yasladı. Gözleri tekrar kapanmaya başlamıştı bile. Gregory, Tom ve Clay'e gülümseyip başını salladı. Ölümüne yorgun görünüyordu. Muh-

temelen önceki hafta bronz tenli, dinç ve sağlıklı görünüyordu; oysa şimdi, henüz vakit varken Polonya'dan kaçmaya çalışan yetmiş beş yaşında bir Yahudi'ye benziyordu.

"İyiyiz," dedi. "Artık yolunuza devam edebilirsiniz."

Clay, *Neden hep birlikte gitmiyoruz? Neden bize katılmıyorsunuz? Ne dersin, Greg?* demek için ağzını açtı. Ergenlik döneminde bolca okuduğu bilimkurgu romanlarındaki kahramanlar hep öyle derdi: *Neden bize katılmıyorsunuz?*

"Evet, devam edin, ne bekliyorsunuz?" diye sordu kadın, bir şey söylemesine fırsat vermeden. Beş yaşlarında bir kız çocuğu, alışveriş arabasının içinde hâlâ uyuyordu. Kadın arabanın gerisinde, ucuzlukta muhteşem bir ürün bulmuş da Clay ve diğerlerinin almaya kalkacağından korkuyormuş gibi koruyucu bir edayla duruyordu. "Bizde istediğiniz bir şey mi var sanıyorsunuz?"

"Yapma Natalie," dedi Gregory sabırlı ama bitkin bir ifadeyle.

Ama Natalie devam etti ve Clay bu küçük sahnede iç karartanın ne olduğunu anladı. Öğle yemeğini (gece yarısı yemeği) yorgunluğu ve korkusu paranoyaya varmış bir kadının yedirmesi değildi; bu anlaşılabilir ve hoş görülebilirdi. Onun moralini asıl bozan, insanların el fenerlerini sallayarak, küçük gruplarında kendi aralarında alçak sesle konuşarak, ara sıra bavulu bir elinden diğerine geçirerek yürümeye devam etmesiydi. Bazıları motosikletleriyle insanlar ve hareketsiz araçlar arasında zikzaklar çizerek ilerliyor, yolcular onlara içerlemiş bir ifadeyle mırıldanarak yol veriyordu. Clay, küçük çocuk arabadan düştüğünde dizini sıyırmayıp boynunu kırmış olsa değişen bir şey olmayacağını düşündü. Fazla doldurulmuş sırt çantasını yere bırakmış, yol kenarında nefes nefese duran iriyarı adam ani bir kalp krizi geçirse insanlar yine hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam edecekti. Kimse ilkyardımda bulunmaya kalkmayacaktı ve 11 Eylül günleri de mazide kalmıştı elbette.

Hiç kimse tenezzül edip, *Haddini bildir, bayan!* veya *Hey ahbap, şu kadının sesini kessene!* diye bağırmıyordu. Tek yaptıkları yürümeye devam etmekti.

"...çünkü tek sahip olduğumuz şey bu çocuklar, sorumluluklarını almayı istemedik, kendi başımızın çaresine zor bakıyoruz, onda bir kalp cihazı var, pili bitince ne bok yiyeceğiz bilmiyorum. Ve şimdi de bu veletler! Bir çocuk ister misiniz?" Çılgınca etrafına baktı. *"Hey! Çocuk isteyen var mı?"*

Küçük kız uykusunda huzursuzca kıpırdandı.

"Natalie, Portia'yı uyandıracaksın," dedi Gregory.

Natalie adındaki kadın gülmeye başladı. "Aman ne kötü! Bana ne!" Etraflarındaki insanlar Mülteci Yürüyüşü'ne devam etti. Kimse onlara dikkat etmiyordu. *Demek böyle davranıyoruz,* diye düşündü Clay. *Felaket başa gelince böyle oluyor. Kameralar çalışmayınca, binalar yanmayınca ve Anderson Cooper, "Şimdi tekrar Atlanta'daki CNN stüdyolarına dönüyoruz," demeyince böyle oluyor. Yurt Güvenliği akıl yoksunluğu sebebiyle iptal edilince bu hale geliyoruz.*

"Oğlanı alayım," dedi Clay. "Alışveriş arabasının bir alternatifini bulana kadar kucağımda taşırım. Onu artık kullanamazsınız." Tom'a bakınca ufak tefek adam omuz silkti.

"Bizden uzak durun!" dedi Natalie ve birden elinde bir tabanca belirdi. Büyük bir silah değildi, muhtemelen bir .22'likti ama öyle bile olsa doğru noktaya isabet ettirildiğinde iş bitirebilirdi.

Clay iki yanında silahların çekildiğini duydu ve Tom'la Alice'in Nickerson'ların evinden aldıkları tabancaları Natalie adındaki kadına doğrulttuklarını anladı. Görünüşe bakılırsa bu da doğal sayılan davranışlardan biri olacaktı.

"Kaldır onu, Natalie," dedi Clay. "Gidiyoruz."

"Evet, defolup gidiyorsunuz!" dedi Natalie serbest eliyle gözüne düşen bir perçemi çekerek. Clay'in yanındaki iki kişinin silahlarını üzerine doğrulttuğunun farkında değil gibiydi. İnsanlar artık bakmaya başlamıştı, ama tek tepkileri, bu kan dökülmesi olası noktadan olabildiğince çabuk uzaklaşmak oldu.

"Haydi, Clay," dedi Alice usulca. Serbest elini Clay'in bileğine koydu. "Biri vurulmadan gidelim."

Tekrar yürümeye başladılar. Alice'in eli hâlâ Clay'in bileğindeydi, sanki erkek arkadaşıymış gibi. Küçük bir gece yarısı yürü-

yüşü, diye düşündü Clay, saatin aslında kaç olduğunu bilmeden ve pek de umursamadan. Kalbi hızla çarpıyordu. Tom bir sonraki viraja kadar onlarla birlikte yürüdü, sonra tabancası hâlâ elinde, biraz geri yürüdü. Clay, Tom'un Natalie'nin ateş etmesi ihtimalini düşünerek karşılık vermek niyetinde olduğunu tahmin etti. Telefon hizmeti bir sonraki duyuruya kadar iptal olduğu için ateşe ateşle karşılık vermek de doğal olmuştu.

10

Şafağa yakın saatlerde, Manchester'ın doğusundaki 102. Karayolu üzerinde yürürlerken belli belirsiz bir müzik sesi duymaya başladılar.

"Tanrım," dedi Tom durarak. "Bu, 'Baby Elephant Walk.'"(*)

"Ne?" diye sordu Alice. Hoşuna gitmiş gibiydi.

"Çok eskilerden bir enstrümantal parça. O devrin kalabalık gruplarından Les Brown ve His Band of Renown'a aitti sanırım. Ya da öyle bir şey. Annemde plağı vardı."

İki adam yanlarına geldi ve biraz nefeslendi. Yaşları epey ileriydi, ama dinç görünüyorlardı. Yakın zamanda emekliye ayrılmış, yürüyüşe çıkan iki postacı gibi, diye düşündü Clay. Birinde bir sırt çantası vardı –bele kadar gelen büyükçe bir çantaydı– diğeri ise omzuna heybemsi bir çanta asmıştı. Sol omzunda ise dolu bir tabanca askısı vardı.

Sırt Çantalı, alnındaki teri koluyla silerken, "Annende Les Brown versiyonu olabilir ama parça galiba Don Costa veya Henry Mancini'ye aitti, evlat. Bunlar en popüler olanlarıydı. Bu..." Başını hafifçe yana eğip uzaktan gelen sese kulak verdi. "...bahse girerim bu Lawrence Welk."

"Lawrence Welk," dedi Tom iç çekercesine.

"Kim?" diye sordu Alice.

(*) Bebek Fil Yürüyüşü. –ç.n.

"Fil yürüyüşünü dinle," dedi ve güldü Clay. Yorgundu ve kendini budala gibi hissediyordu. Johnny'nin bu müziğe bayılacağını düşündü.

Sırt Çantalı, ona hafif bir küçümsemeyle baktıktan sonra Tom'a döndü. "Evet, bu Lawrence Welk," dedi. "Gözlerim artık eskisi gibi seçmiyor ama kulaklarım iyi. Karımla gösterisini her lanet cumartesi gecesi seyrederdik."

"Dodge da iyiydi," dedi Heybeli. Sohbete tek katkısı bu olmuş ve Clay ne kastettiğini kesinlikle anlamamıştı.

"Lawrence Welk ve Champagne Orkestrası," dedi Tom.

"Lawrence Welk ve Champagne *müzisyenleri,*" dedi Sırt Çantalı. "Ulu Tanrım."

"Lennon Sisters ve harika Alice Lon'u unutmayın," dedi Tom.

Uzaktan gelen belli belirsiz müzik değişti. "Bu, 'Calcutta,'" dedi Sırt Çantalı. İçini çekti. "Eh, biz yola devam etsek iyi olacak. Günün bu vaktinde sizinle sohbet hoştu."

"Gecenin," dedi Clay.

"Hayır," dedi Sırt Çantalı. "Artık bizim günümüz bu. Dikkatinizi çekmedi mi? İyi günler, çocuklar. Sana da küçük hanım."

"Teşekkürler," dedi Tom ve Clay'in arasında duran küçük hanım alçak sesle.

Sırt Çantalı yürümeye başladı. Heybeli de onun ardına düştü. Etraflarında New Hampshire yönünde ilerleyen hareketli el feneri ışıkları vardı. Sırt Çantalı durdu ve son sözü söylemek için arkasına baktı.

"Bir saat içinde yollardan ayrılmaya bakın," dedi. "Bir ev veya motel bulun. Ayakkabı meselesini biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne ayakkabısı?" diye sordu Tom.

Sırt Çantalı, ona sersem olmanın onun suçu olmadığını düşünürcesine sabırla baktı. Bu arada "Calcutta" bitmiş –eğer gerçekten o idiyse– ve polka çalmaya başlamıştı. Sisli, serin gecede kulağa çılgınca geliyordu. Ve şimdi de bu sırt çantalı adam ayakkabılardan bahsediyordu.

"Bir yere girecek olursanız ayakkabılarınızı eşiğe bırakın," dedi Sırt Çantalı. "Merak etmeyin, deliler onları almıyor. Ayak-

kabılar, diğer normal insanlara oranın dolu olduğunu gösteriyor, böylece kendilerine başka bir yer arıyorlar. Bu şekilde..." Bakışları Clay'in elindeki otomatik silaha döndü. "...kazalar önleniyor."

"Hiç kaza oldu mu?" diye sordu Tom.

"Ah, evet," dedi Sırt Çantalı kan donduran bir kayıtsızlıkla. "İnsanlar böyle oldukça kazalar da olacaktır. Ama pek çok yer var, yani *sizin* de bir kazaya karışmanıza gerek yok. Ayakkabılarınızı eşiğe bırakın yeter."

"Bunu nerden biliyorsunuz?" diye sordu Alice.

Adam, ona yüzünü güzelleştiren bir gülümsemeyle baktı. Alice'e bakıp gülümsememek mümkün değildi zaten; gençti ve saat gecenin üçü olmasına rağmen çok güzeldi. "İnsanlar konuşur, ben dinlerim. Ben konuşurum, *bazen* başkaları dinler. Siz dinlediniz mi?"

"Evet," dedi Alice. "Dinlemek en iyi yaptıklarımdandır."

"O halde başkalarına da iletin. Başımızda *onların* olması zaten yeterince kötü." Kimleri kastettiğini ayrıca belirtmesine gerek yoktu. "Bir de kendi aramızda kazalar yaşanmasın."

Clay, Natalie'nin .22'liği ona doğrultuşunu hatırladı. "Haklısınız. Teşekkürler."

"Bu çalan *The Beer Barrel Polka,*(*) değil mi?"

"Öyle, evlat," dedi Sırt Çantalı. "Akordeonu çalan Myron Floren, ruhu şad olsun. Gaiten'da durmak isteyebilirsiniz. Üç kilometre kadar ötede şirin bir kasaba."

"Siz orda mı kalacaksınız?" diye sordu Alice.

"Ah, Rolfe ve ben biraz daha ilerleyebiliriz."

"Niçin?"

"Çünkü yapabiliriz, küçük hanım, başka sebebi yok. İyi günler hepinize."

Bu kez hiçbiri ona itiraz etmedi ve iki adam da yetmişine merdiven dayamış olmasına rağmen kısa süre içinde Heybeli'nin –Rolfe– el fenerinin ışığını takip ederek gözden kayboldu.

"Lawrence Welk ve Champagne Müzisyenleri," dedi Tom büyülenmişçesine.

(*) Bira Fıçısı Polkası. –ç.n.

"Baby Elephant Walk," dedi Clay gülerek.

"Dodge neden iyiydi acaba?" dedi Alice.

"Herhalde olabildiği için," dedi Tom ve kızın yüzündeki şaşkın ifade üzerine kahkahalara boğuldu.

11

Müzik, Sırt Çantalı'nın kalmalarını önerdiği küçük, güzel kasaba Gaiten'dan geliyordu. Clay'in gençliğinde gittiği AC/DC konseri kadar gürültülü değildi elbette –o konserden sonra kulakları günlerce çınlamıştı– ama küçükken anne babasıyla Güney Berwick'te gittiği yaz konserlerini hatırlatacak kadar yüksek sesliydi. Aslında müziğin kaynağını Gaiten Belediye Binası'nda bulacaklarına dair bir fikri vardı. Telemanyaklardan değil, ama felaketle birkaç tahtası gevşemiş, süregelen toplu göçe keyifle dinlenen eski parçalarla eşlik etmeye karar vererek pille çalışan hoparlörlerle yayın yapan ihtiyarın tekiydi mesela.

Gaiten'ın bir belediye binası vardı gerçekten, ama el fenerlerinin ve Coleman lambaların aydınlığında gecikmiş akşam yemeği yiyen veya erken kahvaltılar eden birkaç kişi haricinde boştu. Müzik biraz daha uzaktan, kuzeyden geliyordu. Lawrence Welk yerini uyku getiren bir ağırlıkta trompet çalan birine bırakmıştı.

"Bu Wynton Marsalis, değil mi?" diye sordu Clay. Artık geceyi sonlandırma vaktinin geldiğini düşünüyordu. Alice de her an yıkılacakmış gibi görünüyordu.

"Ya o ya Kenny G," dedi Tom. "Kenny G asansörden inince ne demiş, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Clay. "Ama senin bana söyleyeceğinden eminim."

"'Vay! Burası yıkılıyor!'"

"O kadar komik ki gülmekten karnıma ağrı girdi," dedi Clay.

"Anlamadım," dedi Alice.

"Açıklamaya değmez," dedi Tom. "Dinleyin millet, kalacak bir yer bulsak iyi olacak. Bayılmak üzereyim."

"Ben de," dedi Alice. "Futbol sayesinde formdayım sanırdım, ama çok yoruldum."

"Benim de adım atacak halim kalmadı," dedi Clay.

Gaiten'ın alışveriş bölgesini geçmişlerdi ve yol tabelalarına göre Ana Cadde –yani 102. Karayolu– artık Akademi Bulvarı olmuştu. Clay buna hiç şaşırmamıştı, çünkü kasabanın dışındaki levhada Gaiten'ın, Tarihi Gaiten Akademisi'nin evi olduğu belirtilmişti. Clay bu okul hakkında söylentiler duymuştu. Hatırladığı kadarıyla burası Exeter veya Milton'a giremeyen çocuklar için olan New England hazırlık okullarından biriydi. Yakında Burger King, zincir moteller ve susturucu tamir dükkânlarının dünyasına dönerlerdi, ama New Hampshire'ın bu kesimi hoş görünümlü evlerden oluşmaktaydı. Tek sorun, çoğunun önünde ayakkabılar –kimisinde dört çift– bulunmasıydı.

Yolcular günü geçirecek sığınaklar buldukça yaya trafiği azalmıştı, ama ev sıralarını geçip Akademi'ye giden yolun iki yanında sütunlar olan girişine yaklaşırlarken önlerinde üç kişi olduğunu gördüler: orta yaşlarda iki adam ve bir kadın. Kaldırımda yavaşça yürürlerken kapıların önünde ayakkabı olup olmadığına bakıyorlardı. Kadın fena halde topallıyordu ve adamlardan biri ona destek olmak için kolunu beline sarmıştı.

Gaiten Akademisi sol taraftaydı. Clay müziğin oradan yayıldığını anladı. (O sırada *Fly Me to the Moon*'un vızıltıya benzer bir versiyonu çalmaktaydı.) İki şeyi daha fark etmişti. İlki, delilerin çöplerinin –yırtık torbalar, yarısı yenmiş sebzeler, kemirilmiş kemikler– orada, özellikle Akademi'ye giden yol üzerinde çok daha fazla olduğuydu. İkincisiyse iki kişinin orada ayakta dikilmekte olduğuydu. Biri, elindeki bastondan destek alan yaşlı bir adamdı. Diğeri ise ayaklarının arasında pilli bir lamba bulunan bir erkek çocuğuydu. On ikisinden büyük görünmüyordu ve o sırada sütunlardan birine dayanmış, uyuklamaktaydı. Üzerinde okul üniformasına benzer bir kıyafet vardı: gri pantolon, gri süveter ve cebinde bir arma olan bordo bir ceket.

Clay ve arkadaşlarının önündeki üçlü Akademi'nin girişine yaklaşırken yaşlı adam –dirsekleri yamalı bir tüvit ceket giy-

mişti– onlarla gür, sınıfın–en–gerisinden–bile–net–duyulacağım sesiyle konuştu. "Merhaba! Selamlar! İçeri gelmez misiniz? Size sığınacak bir yer verebiliriz. Ama önce yapmanız gereken..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, bayım," dedi kadın. "Ayaklarımda dört ayrı yer su toplayıp patladı ve yürümekte zorluk çekiyorum."

"Ama birçok odamız..." diye başladı yaşlı adam. Kadına destek olan adam, ona ters bir bakış fırlatmış olmalıydı ki cümlesine devam etmedi. Üçlü, sütunlu girişin ve eski tarz S çengellere asılı tabelanın önünden geçip gitti. Tabelanın üstünde **GAITEN AKADEMİSİ** 1846 **"Genç Bir Dimağ Karanlıkta Bir Lambadır"** yazıyordu.

Yaşlı adamın omuzları çöktü, sonra Clay, Tom ve Alice'in yaklaştıklarını görüp tekrar dikleşti. Onlara selam verecek oldu, ama sonra sınıfta kullandığı tonun işe yaramadığını düşünmüş olacak ki vazgeçti. Onun yerine bastonunun ucuyla çocuğun kaburgalarını dürttü. Çocuk, alçak, karanlık tepede tuğla binaların yükseldiği yönden yayılmakta olan *Fly Me to the Moon* yerini bir zamanlar *I Get a Kick out of You* olabilecek şarkının ağda gibi uzayan bir versiyonuna bırakırken gözlerini iri iri açarak dikleşti.

"Jordan!" dedi yaşlı adam. "Sıra sende! Onları içeri davet et!"

Jordan adındaki çocuk ağzını açtı, yaşlı adama gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra yaklaşan üç kişiyi güvensiz bir ifadeyle inceledi. Clay'in aklına *Alice Harikalar Diyarında*'ki Mart Tavşanı ve Fındık Faresi geldi. Belki bu yanlıştı –muhtemelen öyleydi– ama çok yorgundu. "Onların da farklı olacağını sanmıyorum, efendim," dedi. "İçeri gelmeyecekler. Kimse gelmeyecek. Yarın tekrar deneriz. Çok uykum var."

Clay o an, yorgun olsalar da olmasalar da yaşlı adamın ne istediğini öğreneceklerini anladı... Tom ve Alice şiddetle karşı çıkmadığı sürece elbette. Bunun bir sebebi çocuğun ona Johnny'yi hatırlatmasıydı, evet, ama çoğunlukla çocuk bu pek cesur olmayan yeni dünyada kimsenin onlara yardım etmeyeceğinden ve *efendim* diye hitap ettikleri adamla yapayalnız olduklarından

eminmiş gibi göründüğü içindi. Bunun doğru olması yakında kurtarılmaya değecek hiçbir şey kalmayacağı anlamına gelirdi.

"Haydi," diye cesaret verdi yaşlı adam. Jordan'ı bastonunun ucuyla tekrar dürttü, ama bu kez daha nazikti. Acı verecek şekilde değildi. "Onlara birçok odamız olduğunu, onlara sığınak sunabileceğimizi, ama önce görmeleri gerektiğini söyle. Birinin bunu görmesi gerek. Onlar da reddederse bu gecelik vazgeçeriz."

"Pekâlâ, efendim."

Yaşlı adam iri dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jordan."

Çocuk hevessizce onlara doğru yürüdü. Tozlu ayakkabılarını sürüyor, gömleğinin eteği süveterinin altından sarkıyordu. Hafifçe vızıldayan lambayı tek eliyle tutmuştu. Gözlerinin altında uykusuzluk belirtisi koyu halkalar vardı ve saçlarının yıkanması gerekiyordu.

"Tom?" diye sordu Clay.

"Bakalım ne istiyor," dedi Tom. "Çünkü senin ne istediğini görebiliyorum ama..."

"Bayım? Bakar mısınız, bayım?"

"Bir saniye," dedi Tom, çocuğa ve Clay'e döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Ama gün bir saat sonra ağaracak. Belki daha da önce. Bu yüzden o yaşlı adam sığınak konusunda doğruyu söylüyor olsa iyi olur."

"Evet efendim," dedi Jordan. Ümit etmeye korkuyor, ama yine de kendine engel olamıyor gibi görünüyordu. "Bir sürü yerimiz var. Yüzlerce yatakhane odası ve ayrıca Cheatham Köşkü var. Tobias Wolff geçen sene gelip orada kalmıştı. Kitabı *Eski Usul* hakkında bir konferans vermişti."

"Onu okumuştum," dedi Alice sesinde hafif bir şaşkınlıkla.

"Cep telefonu olmayan çocukların hepsi kaçtı. Olanlar ise..."

"Biliyoruz," dedi Alice.

"Ben burslu öğrenciyim. Holloway'de yaşıyordum. Cep telefonum yoktu. Evi aramam gerektiğinde yatakhane annesinin telefonunu kullanırdım ve diğer çocuklar benimle dalga geçerdi."

"Görünüşe bakılırsa son gülen sen olmuşsun Jordan," dedi Tom.

"Evet efendim," dedi çocuk uysalca ama Clay'in lambanın solgun ışığında gördüğü yüzdeki kahkaha değil, hüzün ve bitkinlikti. "Gelip müdür ile tanışmaz mısınız?"

Tom, kendisi de çok yorgun olmasına rağmen sabahın dördünde Akademi Bulvarı'nın çöplüğe dönmüş kaldırımında değil de güneşli bir verandada duruyorlarmışçasına –belki bir çay partisinde– son derece nazik bir tavırla cevap verdi. "Bizim için zevk olur, Jordan."

12

"Ben onlara Şeytan'ın dahili telefon sistemi diyorum," dedi yirmi beş yıldır Gaiten Akademisi'nin İngilizce Bölüm Başkanı ve Frekans anında Akademi'nin müdürü olan Charles Ardai. Bastonuna dayanarak tepeyi şaşırtıcı bir hızla tırmanıyor, giriş yolunu kaplayan çer çöpten kaçınmaya çalışarak seri adımlar atıyordu. Jordan yanında dikkatle yürüyor, diğer üçü onların ardından ilerliyordu. Çocuk, yaşlı adamın dengesini kaybetmesinden korkuyordu. Clay ise o yaşta bir adamın hem tepeyi tırmanıp –çok dik olmasa bile– hem konuşmasının bir kalp krizine yol açabileceğini düşünerek endişeleniyordu.

"Hiçbir zaman inanarak söylemedim elbette; bir şaka, komik bir abartıydı, ama gerçekte onlardan hiç hoşlanmadım. Özellikle de okulda bulunmaları canımı çok sıkıyordu. Okula sokulmamaları için bir girişimde bulunabilirdim, ama reddedileceğimden emindim. Gelgite karşı bir yasa çıkarmaya benzer, değil mi?" Birkaç kez hızlıca soluk alıp verdi. "Kardeşim altmış beşinci doğum günüm için bana bir tane hediye etmişti. Pili bitene kadar kullandım..." Tekrar soluklandı. "Ve bir daha hiç şarj etmedim. Radyasyon yaydıklarını biliyor musunuz? Küçük miktarda, evet... ama insanın başına o kadar yakın bir radyasyon kaynağı... beynine..."

"Tonney'ye gidene kadar beklemelisiniz, efendim," dedi Jordan. Müdürün bastonu çürük bir meyve parçası yüzünden kayınca hemen destek olup dengesini kaybetmesini önledi.

"İyi fikir," dedi Clay.

"Evet," diye onayladı müdür. "Sadece... onlara hiç güvenemedim, anlatmak istediğim bu. Bilgisayarım için hiç böyle hissetmemiştim. Ona ördeğin suya alışması gibi uyum sağladım."

Okulun anayolu, tepenin üzerinde ayrılıp Y şeklini alıyordu. Sola uzanan kısmı, yatakhane oldukları anlaşılan binalara, diğeri ise sınıfların bulunduğu binalara, idare binalarına ve karanlıkta parlayan bir kemere doğru gidiyordu. Çöpler ve atılmış ambalaj kâğıtları altında bir yığın oluşturmuştu. Jordan'ın dirseğinden tutarak destek olduğu Müdür Ardai çöplerden mümkün olduğu kadar kaçınmaya çalışarak onlara yolu gösterdi. Müzik artık (Bette Midler *Wind Beneath My Wings*'i söylüyordu) kemerin ötesinden geliyordu. Clay kemiklerle boş patates cipsi poşetlerinin arasında düzinelerce CD olduğunu gördü. İçinde kötü bir his beliriyordu.

"Şey, bayım? Müdür Bey? Belki de biz..."

"Merak etmeyin," dedi müdür. "Çocukken müzikli sandalye oyununu oynamış mıydınız hiç? Oynadınız elbette. Müzik devam ettiği sürece endişelenecek bir şeyimiz yok. Kısaca bir göz atıp Cheatham Köşkü'ne gideceğiz. Orası müdürün konutu. Tonney Sahası'na iki yüz metre bir mesafe kaldı. Sözüme güvenebilirsiniz."

Clay, Tom'a baktı. Ufak tefek adam omuz silkti. Alice başını kısaca salladı.

Jordan o sırada onlara bakıyordu (biraz endişeli bir ifadeyle) ve aralarındaki sessiz anlaşmaya tanık oldu. "Görmeniz gerek," dedi onlara. "Müdür bu konuda haklı. Görmeden bilemezsiniz."

"Neyi görmeden, Jordan?" diye sordu Alice.

Ama Jordan'ın tek yaptığı iri, çocuk gözleriyle ona bakmak oldu. "Bekleyin," dedi.

13

"Hassiktir!" dedi Clay. Zihninde sözcükler boğazını acıtan birer dehşet çığlığı –biraz da hiddet vardı– gibi yükselmişti; ama dudaklarının arasından çıkan, titrek bir mırıltıdan ibaretti. Bunun bir sebebi, müziğin bu kadar yakındayken AC/DC konseri kadar gürültülü oluşuydu (gerçi Debby Boone'un şirin bir okullu kız edasıyla söylediği *You Light Up My Life'ın* son seste bile *Hell's Bells* ile uzaktan yakından ilgisi yoktu) ama asıl sebep hissettiği şoktu. Frekans ve Boston'dan kaçışlarının ardından her şeye hazır olduğunu düşünmüştü ama yanılıyordu.

Bunun gibi hazırlık okullarının Amerikan futbolu gibi bayağı bir spora yer verdiğini sanmazdı, ama anlaşılan klasik futbolun ayrı bir önemi vardı. Tonney Sahası'nın etrafındaki tribünler bin kişiyi alabilecekmiş gibi görünüyordu. Kenarlarına asılmış bayraklar, son birkaç gün yağan yağmur yüzünden kirlenmişti. Sahanın uzak ucunda kocaman bir skor tabelası vardı. Clay karanlıkta tabeladaki yazıyı okuyamadı, ama gündüz de olsa muhtemelen gördüğünü anlayamayacaktı. Sahayı görecek kadar ışık vardı ve önemli olan buydu.

Çimlerin her santimetrekaresi telemanyaklarla doluydu. Bir konservedeki sardalyeler gibi bacak bacağa, kalça kalçaya, omuz omuza sırtüstü yatıyorlardı. Yüzleri şafak öncesinin kapkara göğüne çevrilmişti.

"Ulu Tanrım," dedi Tom. Sesi boğuktu, çünkü yumruğunu ağzına bastırmıştı.

"Kızı yakalayın!" diye bağırdı müdür. "Bayılacak!"

"Hayır... iyiyim," dedi Alice, ama Clay kolunu omzuna atınca ona yaslanıverdi. Göğsü sık soluklarla inip kalkıyordu. Gözleri açıktı ama bakışları sabitti.

"Tribünlerin altında da varlar," dedi Jordan. Clay'in bir süre inanamadığı, çalışılmış, gösterişçi bir sükûnetle konuşmuştu. Arkadaşlarına ölü kedinin gözlerinde kaynaşan kurtçukların midesini bulandırmadığını söyleyen bir çocuğun sesiydi... eğilip midesindekileri boşaltmadan hemen önceki konuşma sesi. "Mü-

dürlen iyileşemeyecek kadar ağır yaralıları oraya koyduklarını düşünüyoruz."

"Müdürle diyeceksin, Jordan."

"Bağışlayın efendim."

Debby Boone şairane bir ses patlamasıyla sustu. Bir sessizlik oldu. Ardından Lawrence Welk ve Champagne Müzisyenleri yine *Baby Elephant Walk*'a başladı. Dodge da iyiydi, diye düşündü Clay.

"Kaç müzik seti var?" diye sordu Müdür Ardai'ye. "Ve bunu nasıl becermişler? Tanrı aşkına, bunlar beyinsiz! Hepsi birer yaşayan ölü!" Aklına korkunç bir fikir geldi. Mantıksız olduğu kadar ikna ediciydi de. "Siz mi yaptınız? Onları susturmak için veya... bilmiyorum..."

"O yapmadı," dedi Alice. Clay'in kollarının güvenliğinde sakince konuşuyordu.

"Hayır ve her iki önermeniz de yanlış," dedi müdür.

"İkisi de mi? Ben..."

"Müziği çok seviyor olmalılar," dedi Tom düşünceli bir edayla. "Çünkü binaların içine girmeyi sevmiyorlar. Ama CD'ler hep içerde, değil mi?"

"Müzik setleri de öyle," dedi Clay.

"Şimdi açıklayacak vakit yok. Gökyüzü aydınlanmaya başladı bile. Ve... sen söyle, Jordan."

Jordan anlamadığı bir dersi anlatan biri gibi itaatle cevap verdi. "Tüm iyi vampirler horozlar ötmeden önce içerde olmalıdır, efendim."

"Doğru, horozlar ötmeden. Şu an için sadece bakın. Tek yapmanız gereken bu. Böyle yerler olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?"

"Alice biliyordu," dedi Clay.

Baktılar. Ve Clay karanlığın hafiflemesinin de etkisiyle hepsinin gözlerinin açık olduğunu fark etti. Görmediklerinden neredeyse emindi; sadece... açıklardı.

Burada kötü bir şeyler oluyor, diye düşündü. *Sürü davranışı sadece başlangıçtı.*

Yığılmış bedenlere ve ifadesiz yüzlere (çoğunluğu beyazdı, ne de olsa burası New England'dı) bakmak korkunçtu, ama gökyüzüne dönmüş boş gözler içini tarifsiz bir dehşetle doldurmuştu. Fazla uzak olmayan bir yerde sabahın ilk kuşu cıvıldadı. Bir horoz değildi, ama müdür yine de irkildi. Bu kez ona destek olan Tom oldu.

"Haydi," dedi müdür onlara. "Cheatham Köşkü uzakta değil ama yürümeye başlasak iyi olacak. Nem bacaklarımı iyice kaskatı etti. Dirseğimi tut, Jordan."

Alice, Clay'in kolundan kurtulup yaşlı adamın diğer yanına geçti. Müdür, kıza gülümseyerek başını iki yana salladı. "Jordan benimle ilgilenebilir. Birbirimize bakabiliyoruz, değil mi Jordan?"

"Evet efendim."

"Jordan?" dedi Tom. Clay'in Cheatham Köşkü olduğunu düşündüğü Tudor stili büyükçe (ve oldukça gösterişli) bir binaya yaklaşıyorlardı.

"Efendim?"

"Skor tabelasının üstünde ne yazıyordu? Okuyamadım."

"MEZUNİYET HAFTA SONUNA HOŞ GELDİNİZ." Jordan neredeyse gülümseyecekti ama sonra o sene mezuniyet töreni olmayacağını hatırladı –asılan bayraklar yıpranıp yırtılmaya başlamıştı bile– ve yüzündeki aydınlık yok oldu. O kadar yorgun olmasaydı soğukkanlılığını koruyup kendini kontrol edebilirdi, ama vakit çok geçti, neredeyse gün ağaracaktı ve hâlâ Gaiten Akademisi'nin gri bordo üniforması içinde olan, geride kalan son öğrencisi müdürün konutuna doğru yürürken gözyaşlarına boğuldu.

14

"Bu inanılmazdı, efendim," dedi Clay. Jordan'ın hitap şeklini kolayca benimsemişti. Tom ve Alice de öyle. "Teşekkürler."

"Evet," dedi Alice. "Teşekkür ederiz. Hayatımda hiç iki hamburger yememiştim... en azından böyle büyük boyda olanlardan."

Ertesi gün öğleden sonra saat üçtü. Cheatham Köşkü'nün arka verandasındaydılar. Charles Ardai –Jordan'ın deyişiyle müdür– küçük, gazlı bir mangalda hamburger pişirmişti. Söylediğine göre et kesinlikle sağlıklıydı, çünkü kafeteryanın dondurucusunu çalıştıran jeneratör önceki gün öğle vaktine kadar devredeydi. (Gerçekten de Tom ve Jordan'ın dondurucudan getirdiği köfteler kaskatıydı ve üzerleri hâlâ buzluydu.) Saat beşe kadar etleri ızgara etmelerinde bir sakınca yoktu, ama tedbirli olma mecburiyeti yemeği erken yemelerine sebep olmuştu.

"Pişen yemeğin kokusunu alırlar mı?" diye sordu Clay.

"Öğrenmeye hiç heves etmedik, diyelim," dedi müdür. "Ettik mi Jordan?"

"Hayır, efendim," dedi Jordan ve ikinci hamburgerinden bir lokma aldı. Yavaşlıyordu, ama Clay görevini yerine getirebileceğini düşündü. "Uyandıklarında ve kasabadan döndüklerinde içeride olmamız gerek. Kasabaya gidiyorlar. Tohumlarla dolu bir tarladaki kuşlar gibi ortalığı yağmalıyorlar. Müdür öyle diyor."

"Malden'dayken eve daha erken dönüyorlardı," dedi Alice. "Evlerinin neresi olduğunu bilmiyorduk gerçi." Tatlı çanaklarının olduğu tepsiye bakıyordu. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?"

"Elbette." Müdür tepsiyi ona doğru itti. "İstersen bir hamburger daha alabilirsin. Yemediklerimiz yakında bozulacak."

Alice inleyip başını iki yana salladı, ama tatlılardan bir tane aldı. Tom da.

"Her sabah aynı saatte ayrılıyor gibiler ama dönüşleri daha geç olmaya başladı," dedi Ardai düşünceli bir ifadeyle. "Neden acaba?"

"Yiyecekler azaldığı için olabilir mi?" dedi Alice.

"Belki..." Kendi hamburgerinden son bir lokma aldı, sonra artıkları özenle bir kâğıt mendile sardı. "Birçok sürü var, biliyorsunuz. Seksen kilometrelik alan içinde bir düzine kadar olabilir. Güneye giden insanlardan öğrendiğimiz kadarıyla Sandown, Fremont ve Candia'da birer sürü var. Gündüzleri neredeyse amaçsızca yiyecek arıyorlar, belki yiyeceği olduğu kadar müzik de arıyorlar. Sonra geldikleri yere dönüyorlar."

"Bundan emin misiniz?" dedi Tom. Bitirdiğinin boş kabını bırakıp bir başka tatlıya uzandı.

Ardai başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyden emin olamayız, Bay McCourt." Uzun, beyaz saçları (Clay tam bir İngilizce profesörü saçı olduğunu düşündü) hafif öğle sonrası esintisiyle uçuştu. Bulutlar gitmişti. Arka verandadan kampus oldukça iyi görünüyordu ve an itibariyle boştu. Jordan düzenli aralıklarla konutun önüne gidiyor ve Akademi'nin giriş yolunu gözleyerek ortalığın sessiz olduğunu bildiriyordu. "Başka tüneme alanları görmediniz mi?"

"Hayır," dedi Tom.

"Ama karanlıkta yol alıyoruz," diye hatırlattı Clay. "Ve geceler artık *iyice* karanlık oluyor."

"Evet," diye onayladı müdür. Neredeyse bir rüyadaymışçasına konuşuyordu. "*Le moyen âge*'daki gibi. Yani, Jordan?"

"Ortaçağ, efendim."

"Aferin." Çocuğun omzunu sıvazladı.

"Büyük sürüler bile gözden kaçırılabilir," dedi Clay. "Saklanmak zorunda kalmazlar."

"Hayır, saklanmıyorlar," diye onayladı Müdür Ardai parmaklarını birleştirerek. "En azından henüz değil. Sürü halinde hareket ediyorlar... yiyecek arıyorlar... ve yiyeceklerle uğraştıkları *sırada* grup bilinçleri zayıflıyor olabilir... ama belki daha az. Her gün belki daha az."

"Manchester yanıp kül oldu," dedi Jordan aniden. "Yangını burdan görebiliyorduk, değil mi efendim?"

"Evet," diye onayladı müdür. "Çok üzücü ve ürkütücüydü."

"Massachusetts'e geçmek isteyenlerin sınırda vurulduğu doğru mu?" diye sordu Jordan. "İnsanlar böyle diyordu. Söylediklerine göre Vermont'a gidilmeliymiş. Tek güvenli yol orasıymış."

"Palavra," dedi Clay. "Bize de aynısını New Hampshire sınırı için söylemişlerdi."

Jordan irileşmiş gözlerle ona bir an baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Çocuğun güzel kahkahaları durgun ha-

vada çınladı. Sonra, uzaklarda bir yerde bir silah patladı. Daha yakınlardan biri öfke veya dehşetle haykırdı.

Jordan gülmeyi kesti.

"Bize dün gece içinde bulundukları o tuhaf durumdan bahsedin," dedi Alice usulca. "Ve müzikten. Bütün sürüler geceleri müzik dinliyor mu?"

Müdür, Jordan'a baktı.

"Evet," dedi çocuk. "Hepsi yumuşak parçalar. Rock yok, folk yok..."

"Klasik de yok sanırım," diye araya girdi müdür. "Zorlayıcı yapıda bir şey yok."

"Bu onların ninnisi," dedi Jordan. "Müdürlen böyle düşünüyoruz, değil mi efendim?"

"Müdürle, Jordan."

"Müdürle, evet, efendim."

"Gerçekten de öyle düşünüyoruz," diye onayladı müdür. "Ama daha fazlası olabileceğinden şüpheleniyorum. Çok daha fazlası."

Clay afallamıştı. Nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Arkadaşlarına bakınca hissettiklerinin aynısını onların yüz ifadelerinde de gördü – sadece kafa karışıklığı değil, aynı zamanda aydınlatılmaya dair korkutucu bir isteksizlik.

Müdür Ardai öne eğilerek, "Açık konuşabilir miyim? Açık konuşmam gerek, hayatım boyunca öyle yaptım," dedi. "Burda korkunç bir şey yapmamıza yardım etmenizi istiyorum. Yapmak için zaman az ve böyle münferit bir hareketin hiçbir anlamı olmayabilir, ama kim bilir? Bu... bu sürüler arasında ne tür bir iletişim olduğunu bilmek mümkün değil. Ne olursa olsun bu... şeyler... sadece okuluma değil, gün ışığına da el koyarken burda hiçbir şey yapmadan duracak değilim. Daha önce kalkışırdım ama çok yaşlıyım, Jordan ise çok genç. Fazla genç. Şimdi ne olduklarını bilmiyorum, ama kısa bir süre önce hepsi insandı. Jordan'ın bunun bir parçası olmasını istemiyorum."

"Üzerime düşeni yapabilirim efendim!" dedi Jordan. Clay, çocuğun bombaları üzerine bağlayan Müslüman bir intihar bombacısının cesaretiyle konuştuğunu düşündü.

"Cesaretini takdir ediyorum Jordan," dedi müdür. "Ama olmaz." Çocuğa şefkatle baktı, ama diğerlerine döndüğünde ifadesi katılaşmıştı. "Silahlarınız var –iyi silahlar– ve benim, namlusu açık olmasına rağmen –kontrol ettim– çalışıp çalışmadığından bile emin olamadığım tek atımlık eski bir .22'lik tüfeğim var. Çalışsa bile bendeki fişekler ateş almayabilir. Ama küçük otoparkımızda bir benzin pompamız var ve benzin, işlerini bitirmeye yetebilir."

Yüzlerinde korku görmüş olmalıydı ki başını salladı. Clay'e artık nazik, sevgili Bay Chips gibi değil, bir yağlıboya tablodaki yaşlı bir sofu gibi görünüyordu. Bir adamı gözünü kırpmadan kazığa bağlayıp yanmaya mahkûm edebilecek biri gibi. Ya da cadı olduğu iddiasıyla bir kadını diri diri yanmaya mahkûm edecek biri.

Özellikle Clay'e başını sallıyordu. Clay bundan emindi. "Ne söylediğimin farkındayım. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama bu cinayet olmayacak, tam sayılmaz. Yaptığımız, imha olacak. Ve sizi hiçbir şey yapmaya zorlayamam. Onları yakmama yardım etseniz de etmeseniz de bir mesajı iletmeniz gerek."

"Kime?" diye sordu Alice cılız sesle.

"Karşılaştığınız herkese, Bayan Maxwell." Küçük gözlerinde keskin bakışlar ve hararetli bir ifadeyle yemeklerden geri kalanlar üzerinden onlara doğru eğildi. "Onlara, Şeytan'ın dahili mesaj sisteminden gelen cehennemden çıkma sinyali alanlara neler olduğunu anlatmalısınız. Bu bilgiyi başkalarına aktarmanız gerek. Gün ışığı kendinden çalınan herkes çok geç olmadan bunları duymalı." Ağzıyla çenesini sıvazlayınca Clay, yaşlı adamın parmaklarının titrediğini gördü. Titremeleri adamın yaşına vermek de mümkündü, ama daha önce dikkatini çekmemişti. "Yakında çok geç olacağından korkuyoruz. Değil mi Jordan?"

"Evet efendim." Jordan'ın bir şeyi bildiğini sandığı muhakkaktı; çok korkmuş görünüyordu.

"Ne? Onlara ne oluyor?" diye sordu Clay. "Müzik ve kablolarla birbirlerine bağlı müzik setleriyle bir ilgisi var, değil mi?"

Aniden bitkin görünen müdürün omuzları çöktü. "Kablolarla bağlı değiller," dedi. "İki dayanak noktanızın da yanlış olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet ama benim anlamadığım, neyin..."

"İçinde CD bulunan bir müzik sistemi var, o konuda haklısınız. Tek bir toplama disk, diyor Jordan. Bu yüzden aynı parçaları dönüp dolaşıp tekrar çalıyor."

"Ne şanslıyız," diye mırıldandı Tom. Clay, onu güçlükle duymuştu. Ardai'nin az önce söylediğini sindirmeye çalışıyordu... kablolarla bağlı değiller. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Olamazdı.

"Ses sistemleri –müzik setleri– sahanın etrafına yerleştirilmiş durumda," diye devam etti müdür. "Ve hepsi de çalışır konumda. Geceleri küçük kırmızı ışıklarının yandığını..."

"Evet," dedi Alice. "Kırmızı ışıklar gördüm, ama üzerinde düşünmemiştim."

"...ama içlerinde hiçbir şey yok –ne CD ne de kaset– ve onları birbirlerine bağlayan kablolar da yok. Hepsi de merkezden yayını alıp tekrar dağıtan birer köle."

"Ağızları açıksa müzik ordan da duyuluyor," dedi Jordan. "Çok yüksek değil... bir fısıltı gibi... ama yine de duyulabiliyor."

"Daha neler!" dedi Clay. "Bu senin hayal gücünün bir ürünü, ufaklık. Öyle olmalı."

"Ben duymadım," dedi Ardai. "Ama elbette kulaklarım Gene Vincent ve Blue Caps hayranı olduğum günlerdeki gibi keskin değil. Jordan ve arkadaşlarının diyeceği gibi, 'mazi'deki günlerde."

"Çok eski ekoldensiniz, efendim," dedi Jordan. Sesinde nazik bir ciddiyet ve belirgin bir şefkat tınısı vardı.

"Evet, öyleyim, Jordan," diye onayladı müdür. Çocuğun omzunu tutup dikkatini diğerlerine yöneltti. "Jordan duyduğunu söylüyorsa ona inanırım."

"İmkânsız," dedi Clay. "Bir iletici olmaksızın mümkün değil."

"Onlar iletiyor," dedi müdür. "Frekans'tan sonra edindikleri bir yetenek gibi görünüyor."

"Bir dakika," dedi Tom. Tek elini bir trafik polisi gibi kaldırdı, indirdi, konuşmaya başladı, tekrar kaldırdı. Jordan, Müdür Ardai'nin yanındaki güvenliği sorgulanabilir sığınağından onu dikkatle izliyordu. Tom sonunda konuştu. "Telepatiden mi bahsediyoruz?"

"Bu olgu için telepatinin *le mot juste*(*) olduğunu sanmıyorum," dedi müdür. "Ama teknik ayrıntılara neden takılalım? Bu kelimeyi bugünden önce kullandığınıza dair soğutucuda kalan tüm hamburgerler üzerine bahse girerim."

"Ve kazanırsınız," dedi Clay.

"Eh, evet, ama sürü halinde hareket olayı farklı," dedi Tom.

"Çünkü?" dedi müdür kaşlarını kaldırarak.

"Şey, çünkü..." Tom sözünü bitiremedi. Clay bitiremeyişinin sebebini biliyordu. Farklı değildi. Sürü halinde hareket etmek insanlara özgü bir olgu değildi ve bunu, tamirci George'un leş gibi pantolon ceket takım giymiş kadını takip ederek Tom'un avlusundan Salem Caddesi'ne çıkışını izledikleri andan beri biliyorlardı. Kadını o kadar yakından takip ediyordu ki uzansa ensesini ısırıverecekti... ama yapmamıştı. Peki neden? Çünkü telemanyaklar için ısırma faslı bitmiş, sürüleşme faslı başlamıştı.

En azından kendi türlerini ısırma faslı bitmişti. Ama...

"Profesör Ardai, başlangıçta herkesi öldürüyorlardı..."

"Evet," diye onayladı müdür. "Kaçabildiğimiz için çok şanslıydık, değil mi Jordan?"

Jordan ürpererek başını salladı. "Çocuklar her yöne doğru koşuyordu. Öğretmenlerden bazıları da öyle. Öldürüyor... ısırıyor... anlaşılmaz kelimeler söylüyorlardı. Bir süreliğine seralardan birine saklandım."

"Ben de bu evin tavan arasına," dedi müdür. "Kampus –çok sevdiğim kampus– kelimenin tam anlamıyla cehenneme dönüşürken çatıdaki küçük pencereden izledim."

"Ölmeyenlerin çoğu kasabanın merkezine doğru koştu," dedi Jordan. "Şimdi birçoğu geri döndü. Ordalar." Başını futbol sahasının bulunduğu yöne doğru salladı.

(*) (Fr.) Cehennem çanları. –ç.n.

"Tüm bunlar bizi nereye getiriyor?" diye sordu Clay.

"Bence biliyorsunuz, Bay Riddell."

"Clay."

"Tamam, Clay. Bence şu an olanlar geçici bir düzensizlikten fazlası. Bence bu bir savaşın başlangıcı. Kısa ama çok çirkin bir savaş olacak."

"Sizce de biraz fazla abartılı bir iddia..."

"Değil. Sadece kendi gözlemlerime –ve Jordan'ınkine– dayanarak konuşabiliyorum, ama gözlemleyecek oldukça büyük bir sürü vardı. Gidişlerini, gelişlerini ve... *dinlenmelerini* diyelim, hepsini izleme fırsatımız oldu. Birbirlerini öldürmeyi bıraktılar, ama normal diye sınıflandırabileceğimiz insanları öldürmeye devam ettiler. Ben buna savaş tutumu derim."

"Normalleri öldürdüklerine kendi gözlerinizle şahit oldunuz mu?" diye sordu Tom. Arkasındaki Alice sırt çantasını açıp Bebek Nike'ı çıkardı ve elinde tuttu.

Müdür, Tom'a ciddi bir şekilde baktı. "Oldum. Üzülerek söylüyorum ki Jordan da şahit oldu."

"Kaçmadık," dedi Jordan. Gözleri yaşarmıştı. "Çok fazlalardı. Bir adam ve kadın vardı. Havanın kararmasına o kadar az kalmışken okulda ne yapıyorlardı bilmiyorum ama Tonney Sahası'nı biliyor olamazlardı. Kadın yaralıydı. Adam yürümesine yardım ediyordu. Kasabadan dönmekte olan yirmi kadarına rastladılar. Adam kadını taşımaya çalıştı." Jordan'ın sesi çatallandı. "Tek başına olsa belki canını kurtarabilirdi, ama onunla... sadece Horton Binası'na kadar gidebildi. Orası yatakhane. Düşünce adamı yakaladılar ve..."

Jordan konuşmayı aniden kesip yüzünü yaşlı adamın ceketine gömdü... Müdür o gün füme rengi bir ceket giymişti. İri eliyle Jordan'ın pürüzsüz ensesini okşamaya başladı.

"Düşmanlarını tanıyor gibiler," dedi müdür düşünceli bir ifadeyle. "Orijinal mesajın bir parçası olabilir, ne dersiniz?"

"Belki," dedi Clay. Ürkütücü bir şekilde mantıklı geliyordu.

"Geceleri müzik eşliğinde gözleri açık halde kıpırdamadan yatarken ne yaptıklarına gelince..." Müdür içini çekti, cebinden

bir mendil çıkardı ve dalgınca çocuğun gözyaşlarını sildi. Clay, adamın hem çok ürkmüş hem de vardığı sonuçtan emin göründüğünü düşündü. "Bence sistemlerini yeniden yüklüyorlar."

15

"Kırmızı ışıkları fark ettiniz, değil mi?" diye sordu müdür, sınıfın–en–arkasından–bile–duyulacağım ses tonuyla konuşmaya devam ederek. "En az altmış üç tane say..."

"Sus!" diye tısladı Tom. Bir yaşlı adamın ağzını eliyle kapamadığı kalmıştı.

Müdür, ona sakince baktı. "Dün gece müzikli sandalye oyunu hakkında ne söylediğimi unuttun mu Tom?"

Tom, Clay ve Ardai, Tonney Sahası'nın kemerli yolunu artlarında bırakmışlar, turnikelerin hemen gerisinde duruyorlardı. Alice karşılıklı anlaşmayla Jordan ile birlikte Cheatham Köşkü'nde kalmıştı. Futbol sahasından o sırada yayılmakta olan parça, *The Girl from Ipanema*'nın enstrümantal caz versiyonuydu. Clay şarkının telemanyaklar için muhtemelen son moda olduğunu düşündü.

"Hayır," dedi Tom. "Müzik devam ettiği sürece korkulacak bir şey yok. Sadece uyuma güçlüğü çeken biri tarafından boğazımın parçalanmasını istemiyorum, hepsi bu."

"Merak etme, öyle bir şey olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz efendim?" diye sordu Tom.

"Çünkü buna uyku demek mümkün değil. Gelin."

Oyuncuların bir zamanlar sahaya çıkmak için kullandığı beton rampadan aşağı inmeye başladı, Tom ve Clay'in geride kaldığını fark etti ve iki adama sabırla baktı. "Risk olmadan bilgi kazanılamaz. Ve bu noktada bilgi altın değerinde. Sizce de öyle değil mi? Gelin."

Clay hemen arkasında Tom ile yaşlı adamın bastonunun tıkırtısını takip ederek futbol sahasına yöneldi. Evet, sahayı çev-

releyen müzik setlerinin küçük, kırmızı ışıklarını görebiliyordu. Yaklaşık altmış–yetmiş taneydiler. Üç dört metrede bir yerleştirilmiş olan büyükçe müzik setlerinin her birinin etrafı telemanyaklarca sarılmıştı. Yıldızların ışığı altında göz korkutan bir görünümleri vardı. Üst üste, dip dibe yığılmış değillerdi, hepsinin etrafında yeterince boşluk vardı, ama bir santimetrekarelik alan bile boşa harcanmış değildi. Müzik-süpermarketlerde duyulabilecek tarzda bir şey, diye düşündü Clay. Karanlıkta yükselirken kol kola girmiş, kâğıttan kesilerek yapılmış bebekler gibi görünüyorlardı. Yükselen bir şey daha vardı: toprak ve çürük sebzelerin sağlıksız kokusuyla insan dışkısı ve leşlerin karışık kokusu.

Müdür ağları çıkarılarak bir kenara çekilip ters çevrilmiş kalenin etrafından dolaştı. Vücutların oluşturduğu deniz burada, NASCAR tişörtü giymiş, bir kolu ısırık izleriyle dolu, otuz yaşlarında genç bir adamla başlıyordu. Isırıklar mikrop kapmış görünüyordu. Bir elinde, Clay'e Alice'in yanından ayırmadığı küçük ayakkabıyı hatırlatan kırmızı bir şapka vardı. Bette Midler yine kanatlarının altındaki rüzgârla ilgili şarkıyı söylerken genç adam görmeyen gözlerle yıldızlara bakıyordu.

"Selam!" diye bağırdı müdür gür sesiyle. Bastonunun ucuyla adamın karnını sertçe dürttü. "Selam dedim!"

"Kes şunu!" dedi Tom inlercesine.

Müdür dudaklarını sıkıca birleştirerek ona tersçe baktı, sonra bastonunun ucunu adamın elindeki kırmızı şapkaya yönelterek şapkayı havaya fırlattı. Havada üç metre kadar süzülen şapka, orta yaşlı bir kadının suratına düştü.

Genç adam bir rüyadaymış gibi yavaşça elini kaldırdı, yumruk haline getirdi, sonra yine indirdi.

"Yine tuttuğunu sanıyor," diye fısıldadı Clay büyülenmişçesine.

"Belki," dedi müdür ilgisizce. Bastonunun ucunu bu kez iltihaplı ısırıklardan birine bastırdı. Korkunç bir acı vermiş olmalıydı, ama genç adam hiçbir tepki göstermedi, Bette Midler yerini Dean Martin'e bırakırken boş gözlerle gökyüzüne bakmaya devam etti. "Bastonumu boğazına soksam da beni durdurmaya

kalkmaz. Etrafındakilerin de onu korumak için kılı kıpırdamaz. Ama gündüz vakti olsa eminim beni paramparça ederler."

Tom getto bombalarından birinin yanına çömelmişti. "Bunun içinde pil var," dedi. "Ağırlığından anlaşılıyor."

"Evet. Hepsinde var. Görünüşe bakılırsa pillere ihtiyaçları var." Müdür bir an durup düşündükten sonra Clay'in duymasa daha memnun olacağı bir ekleme yaptı. "En azından şimdilik."

"Aralarına dalabilirdik, değil mi?" dedi Clay. "Onları teker teker öldürebilirdik."

Müdür başını salladı. "Ama bastonumla teker teker beyinlerini dağıtmak uzun sürerdi. Korkarım ki otomatik silahlarınızla bile yeterince hızlı olmaz."

"Zaten yeterince kurşun yok. Sayıları..." Clay sahayı kaplayan vücutlara baktı. "Altı-yedi yüz kadar vardır. Tribünlerin altındakiler hariç."

"Efendim? Bay Ardai?" Tom'du. "Ne zaman... ilk nasıl..."

"İçinde bulundukları şuursuzluk halinin derinliğini nasıl mı anladım? Sorduğun bu mu?"

Tom başını salladı.

"İlk gece gözlem yapmak için geldim. Elbette sürü o zaman çok daha küçüktü. Onlara çekilmemin sebebi saf meraktı. Jordan yanımda değildi. Geceleri yaşamaya alışmak onun için bir hayli zor oldu."

"Hayatınızı tehlikeye atmışsınız," dedi Clay.

"Fazla seçeneğim yoktu," diye karşılık verdi müdür. "Hipnotize edilmek gibiydi. Gözleri açık olmasına rağmen bilinçlerinin yerinde olmadığını hemen kavradım ve bastonumun ucuyla yaptığım birkaç ufak deney, durumlarının derinliğini doğrulamama yardım etti."

Clay, müdürün topal bacağına baktı ve yanılmış olsa ve peşinden gelseler ne yapacağını sormayı düşündü, ama son anda dilini tuttu. Yaşlı adam şüphesiz daha önce söylediğini tekrarlayacaktı: Risk olmadan bilgi edinilmez. Jordan haklıydı, bu adam sahiden eski ekoldendi. Clay on dördünde olup onun başkanı olduğu disiplin kurulunun karşısında durmayı kesinlikle istemezdi.

Bu arada Ardai, ona bakarak başını iki yana sallıyordu. "Altı-yedi yüz, çok düşük bir tahmin, Clay. Burası bir futbol sahası. Ortalama bir futbol sahasının büyüklüğü yedi bin iki yüz metrekare."

"Kaç tane?"

"Bu şekilde yığılmış halde mi? En az bin derim."

"Gerçekten burda olmadıklarını söylüyorsunuz, değil mi? Eminsiniz?"

"Evet. Ve her gün azar azar geri kazandıkları –Jordan öyle söylüyor ve söylediklerine güvenebilirsiniz, çünkü çok iyi bir gözlemcidir– eski halleri değil. Yani artık insanlıkla hiçbir alakaları yok."

"Artık köşke dönebilir miyiz?" diye sordu Tom. Sesi hasta gibi geliyordu.

"Tabii," dedi müdür.

"Bir saniye," dedi Clay. NASCAR tişörtlü genç adamın yanında diz çöktü. Yapmak istemiyordu –az önce şapkayı tutan elin *onunkini* kavrayacağı fikrini kafasından atamıyordu– ama kendini zorladı. Aşağıda, yer seviyesinde koku çok daha berbattı. Alışmaya başladığını sanıyordu ama yanılmıştı.

"Clay, ne yapı..." diye başladı Tom.

"Sessiz ol." Clay, genç adamın hafifçe aralık duran dudaklarına doğru eğildi. Bir an tereddüt etti, sonra adamın alt dudağının tükürükle parlayışını görene dek eğilmeye devam etti. Önce sadece kendi hayal gücünün ürünü olduğunu sandı, ama iki santim daha eğilince –artık göğsünde Ricky Craven'ın bulunduğu, uyumayan yaratığı öpecek kadar yakındı– gerçeği anladı.

Çok yüksek değil, demişti Jordan. *Fısıltı gibi, ama yine de duyulabiliyor.*

Clay müzik setlerinden bir iki hece önde olan sesi duydu: Dean Martin, *Everybody Loves Somebody Sometime*'ı söylüyordu.

Dizlerinin neredeyse bir tabancanın patlaması etkisi yaratan kütürtüsü üzerine bir an çığlık atacakmış gibi ayağa kalktı. Tom elindeki lambayı havaya kaldırarak ona baktı. "Ne? *Ne?* Sakın bana, çocuğun haklı olduğunu..."

Clay başını salladı. "Haydi. Geri dönelim."

Rampanın yarısına varmışlardı ki müdürü sertçe omzundan kavradı. Bu şekilde durdurulmaktan rahatsız olmuş görünmeyen Ardai dönüp ona baktı.

"Haklısınız efendim. Onlardan kurtulmamız gerek. Olabildiğince çoğundan ve olabildiğince çabuk. Elimize geçecek tek şans bu olabilir. Haksız mıyım?"

"Hayır," dedi müdür. "Ne yazık ki haklısın. Dediğim gibi, bu bir savaş –ben öyle olduğuna inanıyorum– ve savaşlarda düşmanlar öldürülür. Neden geri döndüğümüzde bu konu üzerinde etraflıca konuşmuyoruz? Sıcak çikolata da içebiliriz. Bir barbar olarak bardağıma ufak bir miktar burbon eklemeyi severim."

Clay rampanın tepesinde durup geriye baktı. Tonney Sahası karanlıktı, ama yıldızların ışığı, sahayı bir uçtan diğerine kaplayan bedenleri seçmeye yetiyordu. Ne olduklarını anlamadan üzerlerine basılabileceğini düşündü. Ama anladıktan sonra... anladıktan sonra...

Gözleri ona bir numara yaptı ve bir an için hepsinin –sekiz yüz veya bin kişilik örtünün– tek bir organizma gibi nefes aldığını görür gibi oldu. Bu onu çok korkuttu ve Tom ile Müdür Ardai'ye yetişmek için koştu.

16

Müdür mutfakta sıcak çikolata yaptı ve iki gazlı lambanın aydınlığında, resmi salonda içtiler. Clay, yaşlı adamın daha sonra Akademi Bulvarı'na çıkıp Ardai'nin Ordusu için yeni gönüllüler bulmayı teklif edeceğini düşünmüştü, ama müdür elinde olanlardan memnun görünüyordu.

Müdürün dediğine göre otoparktaki benzin pompasının üzerinde bin beş yüz litrelik bir depo vardı; tek yapmaları gereken, bir fişi çekmekti. Serada ise otuz galonluk en az bir düzine fıskiye vardı. Fıskiyeleri bir kamyonete yükleyebilirler ve rampadan aşağı geri geri...

"Durun biraz," dedi Clay. "Bir strateji oluşturmaya başlamadan önce, bu konuda bir teoriniz varsa duymak isterim efendim."

"Öyle resmi bir şey var denemez," dedi yaşlı adam. "Ama Jordan ile yaptığımız gözlemler, önsezimiz ve tecrübemiz var..."

"Ben bir bilgisayar delisiyim," dedi Jordan sıcak çikolata dolu bardağının üzerinden. Clay, çocuğun kasvetli kabullenişini tuhaf bir şekilde hoş bulmuştu. "Tam bir inek. Hayatım bilgisayar başında geçti diyebilirim. O şeyler gerçekten de sistemlerini yeniden yüklüyorlar. Alınlarında YAZILIMIN KURULUMU GERÇEKLEŞİYOR, LÜTFEN BEKLEYİN yazısı yanıp sönüyor bile olabilirdi."

"Anlamadım," dedi Tom.

"Ben anladım," dedi Alice. "Jordan, Frekans'ın onu duyan herkesin... herkesin sabit sürücüsünü sildiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii," dedi Jordan. *Ha şunu bileydin!* demeyecek kadar kibardı.

Tom, şaşkınca Alice'e baktı. Clay, onun aptal olmadığını biliyor ve anlayışının o kadar kıt olabileceğine inanmıyordu.

"Bir bilgisayarın vardı," dedi Alice. "Küçük çalışma odanda görmüştüm."

"Evet..."

"Daha önce program kurdun, değil mi?"

"Elbette, ama..." Tom susup gözlerini kırpmadan Alice'e baktı. Kız da ona bakıyordu. "*Beyinleri* mi? *Beyinlerinden* mi bahsediyorsunuz?"

"Beynin ne olduğunu sanıyorsunuz?" dedi Jordan. "Büyük, eski bir sabit sürücü. Organik devre. Kaç bayt olduğunu kimse bilmiyor. Giga üzeri gogolpleks diyelim. Sonsuz bayt." Küçük ellerini kulaklarına koydu. "Hepsi burda."

"İnanmıyorum," dedi Tom, ama sesi çok cılızdı ve yüzünde hastaymış gibi bir ifade vardı. Clay *inandığını* düşündü. Boston'ı kasıp kavuran çılgınlığı hatırlayınca bu fikrin çok ikna edici olduğunu kabul etmemek mümkün değildi. Aynı zamanda çok da korkunçtu: Milyonlarca, belki milyarlarca beyin aynı anda, güçlü bir mıknatısla bir bilgisayarın sabit sürücüsünün silinebildiği gibi silinmişti.

Nane yeşili cep telefonu olan kızın arkadaşı olan Esmer Kız'ı hatırladı. *Kimsin sen? Neler oluyor?* diye haykırmıştı Esmer Kız. *Kimsiniz? Ben kimim?* Sonra ayasının alt kısmıyla alnına birkaç kez vurmuş, ardından kafasını sokak lambasının direğine geçirip pahalı bir doktor elinden çıkmış dişlerini dökmüştü.

Kimsiniz? Ben kimim?

Cep telefonu onun *değildi.* Sadece kulak misafiri olmuş ve tam doz almamıştı.

Çoğunlukla kelimelerle değil görüntülerle düşünen Clay'in zihninde o an ekranı bu kelimelerle dolu bir bilgisayar belirdi: KİMSİNİZ? BEN KİMİM? KİMSİNİZ? BEN KİMİM? KİMSİNİZ? BEN KİMİM? KİMSİNİZ? BEN KİMİM? ve sonunda, Esmer Kız'ın kaderi gibi kasvetli ve tartışılmaz sözcükler belirdi:

SİSTEM HATASI

Esmer Kız'ın sabit sürücüsünün bir kısmı mı silinmişti? Korkunç bir fikirdi ama bir o kadar da gerçek gibi görünüyordu.

"Uzmanlık alanım İngilizce ama genç bir adamken psikoloji üzerine pek çok kitap okudum," dedi müdür. "Elbette Freud'la başladım, herkes Freud'la başlar... sonra Jung... Adler... ve ardından tüm belli başlı isimleri okudum. Aklın nasıl işlediğine dair öne sürülen tüm teorilerin gerisinde daha büyük bir teori yatar: Darwin'in teorisi. Freud'un kelime dağarcığına göre, hayatta kalmanın asal talimat oluşu fikri, altbenlik kavramıyla açıklanır. Jung ise bunu kan bilincine bağlar. Bence iki adam da *tüm* bilinçli düşüncenin, *tüm* hafızanın, *tüm* mantıksal yeteneğin insan aklından bir anda çıkarılmasıyla geride kalacak olanın saf ve korkunç olacağı konusunda hemfikir olacaktır."

Etrafına bakarak bir an durdu. Kimse konuşmadı. Müdür başını tatmin olmuş gibi salladı ve devam etti.

"Ne Freudculardan ne Jungcılardan biri çıkıp açıkça söyledi; ama silinemeyecek bir özümüz, tek bir asal taşıyıcı dalga veya –

Jordan'ın kendini rahat hissedeceği dili kullanmak gerekirse– tek bir satır yazılı kod olduğuna dair kuvvetli iddialar var."

"A.T.," dedi Jordan. "Asal Talimat."

"Evet," diye onayladı müdür. "Görüyorsunuz ya, temeline inince görülüyor ki *Homo Sapien* değiliz. Özümüz, delilik. Asal Talimat ise cinayet. Darwin'in söylemeyecek kadar kibar olduğu gerçek şu, dostlarım; dünyaya en zekiler, hatta belki en zalimler olduğumuz için değil, en başından beri ormandaki en deli, en katil orospu çocukları olduğumuz için hükmediyoruz. Ve Frekans, beş gün önce bunu yüzeye çıkardı."

17

"Başka özellikler edinmeden önce deli birer katil olduğumuza inanmayı reddediyorum," dedi Tom. "Tanrım... Ya Parthenon? Ya Michelangelo'nun *Davut*'u? Ya aydaki, üstünde 'Tüm insanlık için barış adına geldik' yazan levha?"

"O levhanın üstünde Richard Nixon'ın ismi de var," dedi Ardai. "Bir barış insanı olduğu pek söylenemez. Bay McCourt –Tom– insanlığı aşağılamak gibi bir niyetim yok. Öyle olsaydı her Michelangelo için bir Marquis de Sade, her Gandi için bir Eichmann, her Martin Luther King için bir Usame Bin Ladin olduğunu söylerdim. Şu noktada bırakalım: İnsanlık, iki esas özellik sayesinde gezegene hükmetmekte. Biri, zekâ. Diğeri ise, yoluna çıkmaya kalkan herkesi ve her şeyi öldürmeye dair mutlak isteklilik."

Parlak gözlerle onları süzerek öne eğildi.

"İnsanlığın zekâsı, sonunda içindeki öldürme içgüdüsüne baskın çıktı ve mantık, insanoğlunun en çılgınca dürtülerine hükmetmeye başladı. Bu da hayatta kalmaydı. Kanımca ikisi arasındaki son anlaşmazlık 1963 yılının Ekim ayında, birkaç füze yüzünden Küba'da oldu, ama bu başka bir günün tartışma konusu. Gerçek şu: Çoğumuz, Frekans gerçekleşip özden başka her şeyi silene dek içimizdeki en kötü yanlara hükmedebiliyordu."

"Biri Tazmanya Canavarı'nı kafesinden çıkardı," diye mırıldandı Alice. "Ama kim?"

"Bizi orası da pek ilgilendirmiyor," dedi müdür. "İçimden bir ses ne yaptıklarının farkında olmadıklarını söylüyor... ya da ne kadar yaptıklarının. Birkaç yıl –hatta belki sadece birkaç ay– boyunca yaptıkları aceleci deneylere dayanarak yok edici bir terörizm kasırgası yaratacaklarını düşünmüş olmalılar. Ama onun yerine benzeri görülmemiş bir şiddet dalgasını serbest bıraktılar ve bu dalga biçim değiştiriyor. İçinde bulunduğumuz günler korkunç görünüyor olabilir, ama daha sonra bize fırtınadan önceki sessizlik gibi gelme ihtimali de var. Bu günler, bir fark yaratabilmek için elimizdeki tek fırsat olabilir."

"Biçim değiştiriyor derken ne kastettiniz?" diye sordu Clay.

Ama müdür cevap vermedi. Jordan'a döndü. "İstersen sen devam et genç adam."

"Tamam. Şey..." Jordan bir an için durup düşündü. "Bilinçli aklınız beyninizin kapasitesinin sadece küçük bir kısmını kullanıyor. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Tom biraz hoşnutça. "Okumuştum."

Jordan başını salladı. "Kontrol ettikleri otonom işlevleri ve bilinçaltındakileri de –rüyalar, anlık düşünceler, seks güdüsü ve diğerleri– saysak bile beyinlerimizi nerdeyse hiç kullanmadığımız söylenebilir."

"Beni şaşırtıyorsun Holmes," dedi Tom.

"Ukalalık etme Tom!" dedi Alice ve Jordan, ona parlak bir gülümsemeyle baktı.

"Etmiyorum," dedi Tom. "Çocuk çok iyi."

"Gerçekten de öyle," dedi müdür. "Jordan İngilizcede mükemmel olmayabilir, ama bursunu fiil çekimleriyle kazanmadı zaten." Çocuğun huzursuz olduğunu fark edince kemikli parmaklarıyla saçlarını şefkatle okşadı. "Devam et lütfen."

"Şey..." Jordan önce zorlandı, Clay çocuğun tereddüdünü fark etmişti, ama sonra ritmini tekrar yakaladı. "Beyniniz gerçekten bir sabit sürücü olsaydı, nerdeyse bomboş olacaktı." Kastettiği şeyi sadece Alice'in anladığını gördü. "Şöyle düşünün: Bilgi me-

sajında şunun gibi bir yazı olacaktı; % 2'si kullanımda, % 98'i kullanıma hazır. % 98'in ne için olduğunu kimse bilmiyor, ama çok büyük bir potansiyele sahip olduğu da bir gerçek. Mesela felçliler... Bazen tekrar yürüyüp konuşabilmek için beyinlerinin daha önce uykuda olan bölümlerine ulaşıyorlar. Sanki beyinleri hasarlı bölgenin etrafından bir bağlantı kuruyor. Işıklar beynin benzer bir bölgesinde yanmaya devam ediyor, ama diğer tarafta..."

"Bunları derslerde mi öğreniyorsun?" diye sordu Clay.

"Bilgisayarlara ve sibernetiğe olan ilgimin doğal bir uzantısı olduğu söylenebilir," dedi Jordan omuz silkerek. "Ayrıca bol bol siberpunk bilimkurgu okurüm. William Gibson, Bruce Sterling, John Shirley..."

"Neal Stephenson?" dedi Alice.

Jordan'ın ağzı kulaklarına vardı. "Neal Stephenson Tanrı'dır."

"Mesaja dönelim," diye nazikçe araya girdi müdür.

Jordan omuz silkti. "Bir bilgisayarın sabit sürücüsünü silerseniz kendi kendine yeniden oluşamaz... Belki bir Greg Bear romanında olabilir gerçi..." Yine sırıttı, ama bu kez kısa sürdü ve Clay huzursuz olduğunu düşündü. Bunun bir sebebi, çocuğu çok etkilediği aşikâr olan Alice'ti. "İnsanlar farklıdır."

"Ama felçten sonra tekrar yürümeyi öğrenmekle çok sayıda müzik setini telepatiyle çalıştırmak arasında çok derin bir uçurum var," dedi Tom. "Dipsiz bir uçurum." Telepati kelimesi ağzından çıktığı an gülmelerini bekler gibi etrafına baktı, ama kimse gülmedi.

"Evet ama çok ağır durumda bile olsa felçli biriyle Frekans sırasında cep telefonlarıyla konuşmakta olan insanların başına gelenler arasında ışık yılları kadar fark var," dedi Jordan. "Müdürlen ben –müdürle ben– Frekans'ın insanların beyinlerini, o silinemeyen tek satırlık kod haricinde tamamen silmenin yanı sıra bir şeyi harekete geçirdiğine inanıyoruz. İçimizde muhtemelen milyonlarca yıldır sinsice duran, sabit sürücünün keşfedilmemiş % 98'inin içine gömülmüş bir şey."

Clay'in eli, Beth Nickerson'ın mutfağında yerden aldığı tabancanın kabzasına gitti. "Bir tetik."

Jordan'ın yüzü aydınlandı. "Evet, öyle! *Biçim değiştirici* bir tetik. Büyük ölçekte tam silinme diyebileceğimiz olay olmasa asla gerçekleşemezdi. Çünkü ortaya çıkan, o insanların içinde gelişen... gerçi artık onlara insan denemez... içlerinde oluşan şey..."

"Tek bir organizma," diye araya girdi müdür. "Bizim inandığımız bu."

"Evet ama bir *sürüden* çok daha öte," dedi Jordan. "Çünkü CD çalarlarla yaptıkları sadece bir başlangıç olabilir, ayakkabılarını tek başına giymeyi öğrenen bir çocuk gibi. Bir hafta sonra neler yapabileceklerini düşünün. Ya da bir ay sonra. Veya bir yıl."

"Yanılıyor olabilirsin," dedi Tom, ama sesi kırılan bir dal gibi kuruydu.

"Haklı da olabilir," dedi Alice.

"Yanılmadığından eminim," dedi müdür. Sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "Tabii ben yaşlı bir adamım ve sonum zaten yakın. Vereceğiniz her karara uyarım." Kısa bir an duraksadı. Bakışları Alice'ten Clay'e, sonra Tom'a döndü. "Doğru karar olduğu sürece elbette."

"Sürüler bir araya gelmeye çalışacaktır, biliyorsunuz," dedi Jordan. "Birbirlerini şimdiden duymuyorlarsa çok yakında duymaya başlayacaklardır."

"Yok canım," dedi Tom. "Bunlar sadece hayalet hikâyeleri."

"Belki," dedi Clay. "Ama şunu düşünmek gerek. Şu an geceler bize ait. Ya daha az uyumaya karar verirlerse? Ya da karanlıktan korkmamaya başlarlarsa?"

Bir süre kimse bir şey demedi. Dışarıda rüzgârın şiddeti artıyordu. Clay baştan beri ılık olan ve artık soğuyan sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Başını tekrar kaldırdığında Alice'in kendi bardağını bırakıp eline yine Nike muskayı almış olduğunu gördü.

"Hepsini yok etmek istiyorum," dedi kız. "Futbol sahasındakiler. Hepsinin yok olmasını istiyorum. Ölmeleri demiyorum, çünkü bence Jordan haklı ve bunu yapmayı insan ırkı için istiyor değilim. Annem için istiyorum. Ve babam için. Çünkü o da gitti, biliyorum. Hissediyorum. Arkadaşlarım Vickie ve Tess için

istiyorum. İyi dostlardı, ama cep telefonları vardı ve onlar olmadan hiçbir yere gitmezlerdi. Şimdi neye benzediklerini ve nerede uyuduklarını biliyorum: tıpkı bu boktan futbol sahası gibi bir yerde." Kızararak müdüre baktı. "Kusura bakmayın, efendim."

Müdür elini sallayarak karşılık verdi.

"Yapabilir miyiz?" diye sordu Alice ona. "Onları yok edebilir miyiz?"

Dünyanın sonu geldiği sırada kariyerini Gaiten Akademisi' nin müdürü olarak sürdüren Charles Ardai, dişlerini, Clay'in bir kalem veya fırçayla kâğıda aktarmak için çok şeyini verebileceği bir gülümsemeyle gözler önüne serdi; bu gülümsemede bir damla bile merhamet yoktu.

"Deneyebiliriz, Bayan Maxwell."

18

Tom McCourt, ertesi sabah saat dörtte Gaiten Akademisi'nin Frekans'tan sonra ciddi hasar görmüş iki serasının arasındaki piknik masalarından birine oturdu. Malden'dayken evden aldığı Reebok ayakkabılar içindeki ayakları, sıralardan birinin üstündeydi ve başını, dizlerine dayadığı kollarının üzerine koymuştu. Rüzgâr saçlarını önce bir yöne, sonra aksi yöne doğru savurdu. Alice, onun karşısında çenesini avuçlarına dayamış halde oturuyor, el fenerlerinin ışıkları yüzünde çeşitli gölgeler yaratıyordu. Sert ışık, yorgunluğuna rağmen güzel görünmesine neden oluyordu; onun yaşındayken her tür ışık güzel gösterirdi. Kızın hemen yanında oturmakta olan müdür, sadece bitkin görünüyordu. İki Coleman lamba, seralardan yakın olanında huzursuz ruhlar gibi havada süzülüyordu.

Coleman'lar, seranın yakın ucunda birleşti. Clay ve Jordan seranın her iki yanındaki cam panellerde kocaman delikler olmasına rağmen kapıyı kullanarak dışarı çıktı. Clay, Tom'un yanına oturdu, Jordan da her zamanki gibi müdürün yanındaki yerini

aldı. Çocuk benzin ve gübre kokuyordu, ama kokuların en baskını kederin kokusuydu. Clay elindeki anahtarları el fenerlerinin yanına bıraktı. Umurunda değildi; anahtarlar, arkeologlar dört bin yıl sonra bulana dek orada öylece kalabilirdi.

"Üzgünüm," dedi Müdür Ardai yumuşak sesle. "Çok basit gibi görünüyordu."

"Evet," dedi Clay. Basit görünüyordu: Seradaki fıskiyeleri benzinle doldur, fıskiyeleri kamyonetin arkasına yükle, kamyoneti Tonney Sahası'nda sür, aynı zamanda her iki tarafı ıslat, kibriti çak. Ardai'ye George W. Bush'un Irak macerasının da aynı şekilde basit görünmüş olacağını söylemeyi düşündü –fıskiyeleri doldur, kibriti çak– ama yapmadı. Anlamsız bir acımasızlık olurdu.

"Tom?" diye sordu Clay. "İyi misin?" Tom'un fazla dayanıklı bir yapıda olmadığını biliyordu.

"Evet, sadece yorgunum." Başını kaldırıp Clay'e gülümsedi. "Gece vardiyasına alışık değilim. Şimdi ne yapacağız?"

"Uyuyacağız sanırım," dedi Clay. "Kırk dakika sonra şafak sökecek." Gökyüzünün doğusu aydınlanmaya başlamıştı bile.

"Haksızlık bu," dedi Alice. Ellerini yanaklarından öfkeyle geçirdi. "Haksızlık. Çok uğraşmıştık!"

Gerçekten de çok çabalamışlardı, ama hiçbir şey kolay olmamıştı. Her küçük (ve bir o kadar da anlamsız) zafer, annesinin bok yoluna dediği çıldırtıcı bir mücadeleye dönmüştü. Clay'in bir parçası müdürü suçlamak istiyordu... ve Ardai'nin fıskiye fikrini hiç sorgulamadan kabul ettiği için kendini. Bir parçası artık yaşlı bir İngilizce öğretmeninin bir futbol sahasını bombalama fikrinin silahlı çatışmaya bıçakla girmek gibi olduğunu düşünüyordu. Yine de... evet, iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Ta ki otoparkın benzin tankının kilitli bir barakada olduğunu keşfedene dek. Sonraki yarım saati, küçücük bir ofiste, bekçinin masasının gerisindeki duvarda bulunan panoya asılı olan ve üzerleri deli eden bir şekilde işaretsiz olan anahtarları lamba ışığı altında karıştırarak geçirmişlerdi. Barakanın kapısını açan anahtarı nihayetinde bulan Jordan olmuştu.

Sonra *tek yapılması gerekenin bir fişi çekmek* olmadığını keşfetmişlerdi. Fiş değil, bir kapak vardı. Ve tankın içinde bulunduğu baraka gibi, bu kapak da kilitliydi. Küçük ofise geri dönmüşler, lamba ışığında yine anahtarları denemişler, sonunda kapağın kilidine uyan anahtarı bulmuşlardı. Tankın kapağı aşağıda olduğu için bir hortum veya boru olmaksızın açtıkları takdirde yerçekiminin etkisiyle benzin gölü içinde kalacakları gerçeğine işaret eden Alice olmuştu. Bir saat boyunca kapağa uygun bir hortum aramışlar, ama yanına bile yaklaşamamışlardı. Tom küçük bir huni bulmuş, bunun üzerine hepsi küçük çapta bir histeri krizi geçirmişti.

Hiçbir kamyonet anahtarı da işaretli olmadığından (en azından otopark görevlisi olmayanlarca anlaşılacak şekilde işaretli değillerdi) doğru anahtarı bulmak için yine deneme yanılma yöntemine başvurmaları gerekmişti. Neyse ki bu işlem daha kısa sürmüştü, çünkü otoparkta park etmiş sadece sekiz kamyonet vardı.

Son olarak, seralar. İçeride bir düzine değil, sadece sekiz fıskiye olduğunu ve kapasitelerinin de otuz değil, on galon olduğunu gördüler. Fıskiyeleri benzin tankından doldurmak mümkündü, ama hem üstleri başları o arada benzine bulanacak, hem de sonuç olarak ellerinde sadece seksen galonluk benzin olacaktı. Tom, Alice ve müdürü piknik masalarına yönelten, bin telemanyağı seksen galon benzinle yok etme fikri olmuştu. Clay ve Jordan daha büyük kapasiteli fıskiyeler arama niyetiyle geride kalmışlar, ama elleri boş dönmüşlerdi.

"Birkaç küçük pompa bulduk," dedi Clay. "Şu ilaç sıkılanlardan."

"Ayrıca," dedi Jordan. "İçlerinde yabani ot ilacı veya bitki besleyici gibi bir şeyler olan büyük pompalar da var. Önce içlerini boşaltmamız gerek ama bu sırada maske takmamız şart, çünkü içlerindeki maddeler zehirli olabilir."

"Gerçekler acıdır," dedi Alice kasvetle. Elindeki minik ayakkabıyı, bir süre baktıktan sonra cebine attı.

Jordan bakım kamyonetlerinden birine uyan anahtarı aldı. "Kasaba merkezine gidebiliriz," dedi. "Trustworthy Hırdavat diye bir yer var. Orda fıskiye bulabiliriz."

Tom başını iki yana salladı. "Bir buçuk kilometreden fazla bir mesafe var ve yolun büyük kısmı kaza yapmış veya terk edilmiş araçlarla tıkanmış halde. Bir kısmının etrafından dolaşabiliriz, ama hepsini geçemeyiz. Bahçelerden kamyonetle geçmek ise söz konusu bile olamaz. Evler birbirine çok yakın. Herkesin yaya olmasının bir sebebi var!" Bisikletli birkaç kişi görmüşlerdi, ama sayıları fazla değildi; ışığı olanlar bile tehlikeliydi.

"Arka sokaklardan gitmek mümkün olabilir mi?" diye sordu müdür.

"Yarın akşam bu olasılığı değerlendirebiliriz sanırım," dedi Clay. "Önce keşif için yayan gidip bir güzergâh belirler, sonra dönüp kamyoneti alabiliriz." Bir süre düşündü. "Hırdavatçıda muhtemelen her boyda hortum da bulunur."

"Pek hevesli değil gibisin," dedi Alice.

Clay içini çekti. "Dar yolların tıkanması için fazla bir şey gerekmiyor. Bu gecekinden daha şanslı bile olsak bir sürü külfetli iş yapmak zorunda kalacağız. Bilemiyorum. Belki biraz dinlendikten sonra gözüme daha iyi görünür."

"Elbette görünür," dedi müdür dalgınca. "Hepimize."

"Ya okulun karşısındaki benzin istasyonu?" diye sordu Jordan pek de ümitli sayılmayacak bir ifadeyle.

"Hangi benzin istasyonu?" diye sordu Alice.

"Citgo'dan bahsediyor," dedi müdür. "Aynı sorun orası için de söz konusu, Jordan. Pompaların altındaki tanklarda bol miktarda benzin var ama elektrik yok. Ayrıca taşımak için birkaç litrelik bidonlardan fazlasını bulabileceğimizi sanmıyorum. Bence..." Ama cümlesini bitirmedi. "Ne oldu Clay?"

Clay önlerindeki üç kişinin benzin istasyonunun önünden topallayarak geçişini hatırlamıştı. Adamlardan biri kadının beline sarılmış, yürümesine yardım ediyordu. "Akademi Korusu Citgo," dedi. "Adı bu, değil mi?"

"Evet..."

"Ama galiba sadece benzin satmıyorlardı." Aslında *emindi.* Kenarda park etmiş iki kamyon sayesinde biliyordu. Onları görmüş, ama üzerlerinde hiç düşünmemişti. O sırada düşünmemişti. Gerek yoktu.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama..." diye başladı müdür ama sonra durdu. Gözleri Clay'inkilerle buluştu. Aşınmış dişleri o merhametsiz gülümsemeyle bir kez daha gözler önüne serildi. "Ah," dedi. *"Ah,* evet. Evet, *tabii."*

Tom giderek artan bir merakla ikisine bakıyordu. Alice de öyle. Jordan sadece bekledi.

"Neden bahsettiğinizi bize de açıklamanızda bir sakınca var mı?" diye sordu Tom.

Clay anlatmaya niyetlenmişti –nasıl işleyeceğini şimdiden zihninde görebiliyordu ve gördükleri paylaşmamak için fazla iyiydi– ama tam o anda Tonney Sahası'ndan yayılan müzik sustu. Sabahları uyandıkları her seferinde olduğu gibi aniden kesilmedi; biri sesin kaynağını asansör boşluğuna atmış gibi cılızlaşarak kayboldu.

"Erken kalktılar," dedi Jordan alçak sesle.

Tom, Clay'in kolunu kavradı. "Bir değişiklik var," dedi. "O lanet müzik setlerinden biri hâlâ çalıyor... sesi çok hafif ama duyabiliyorum."

Rüzgâr şiddetliydi ve Clay taşıdığı kokular yüzünden futbol sahasının bulunduğu yönden estiğini biliyordu: çürüyen yiyecek, çürüyen et ve yüzlerce yıkanmamış beden kokusu. Ayrıca Lawrence Welk ve Champagne Müzisyenleri'nden *Baby Elephant Walk*'un belli belirsiz notaları da rüzgârla onlara doğru taşınıyordu.

Sonra, kuzeybatıdan bir yerden –belki on beş, belki kırk kilometre öteden, rüzgârın hangi mesafeden taşıdığını söyleyebilmek mümkün değildi– hayaletimsi bir inleme duyuldu. Ardından sessizlik geldi... sessizlik... Sonra Tonney Futbol Sahası'ndaki uyumayan ve uyanmayan yaratıklar aynı şekilde karşılık verdi. İnlemeleri çok daha yüksekti; yıldızlı, siyah gökyüzüne doğru çınlayan alçak bir hayalet homurtusu.

Alice ağzını kapadı. Elindeki minik ayakkabı yukarı savruldu. İki tarafındaki gözleri dehşetle irileşmişti. Jordan, müdürün beline sarılıp yüzünü yaşlı adamın yan tarafına gömdü.

"Clay, bak!" dedi Tom. Ayağa kalktı ve parçalanmış iki seranın arasındaki otlarla kaplı bölüme doğru sarsak adımlarla yürüyerek gökyüzünü gösterdi. "Görüyor musun? Tanrım, görüyor musun?"

Kızılımsı turuncu bir ışıltı kuzeybatıda, uzaktan gelen iniltinin kaynağında, ufku hafifçe aydınlatmıştı. Onlar bakarken ışıltı kuvvetlendi ve rüzgâr o korkunç sesi yine taşıdı. Karşılık olarak Tonney Sahası'ndan daha önceki gibi, ama çok daha şiddetli bir inilti yükseldi.

Alice yanlarına geldi. Müdür ve Jordan da onlara katıldı. Yaşlı adam, kolunu çocuğun omzuna atmıştı.

"Orda ne var?" diye sordu Clay ışıltının yükseldiği yeri göstererek. Şiddeti azalmaya başlamıştı bile.

"Glen's Falls olabilir," dedi müdür. "Ya da belki Littleton."

"Her neresiyse, mangalda karides var," dedi Tom. "Yanıyorlar. Ve burdakiler biliyor. Duydular."

"Veya hissettiler," dedi Alice. Ürperdi, ardından sırtını dikleştirip sırıttı. "Umarım duymuşlardır!"

Buna cevap verir gibi Tonney Sahası'ndan bir inilti daha duyuldu: Birçok ses, birleşip tek bir acı ve –belki– paylaşılan ıstırap halinde yükseldi. Tek müzik seti –Clay bunun içinde CD bulunan tek, ana müzik seti olduğunu düşündü– hâlâ çalıyordu. On dakika sonra diğerleri yine ona katıldı. Müzik –bu kez The Carpenters'dan *Close to You* çalıyordu– daha önce alçaldığı gibi yükseldi. O sırada bastonuna dayanıp topallayan Müdür Ardai öncülüğünde Cheatham Köşkü'ne dönmüşlerdi. Bundan kısa bir süre sonra müzik tekrar kesildi; ama bu kez, önceki sabah olduğu gibi aniden susuvermişti. Uzaklardan bir yerden, kaç kilometre öteden geldiğini sadece Tanrı'nın bilebileceği, cılız bir silah sesi duyuldu. Sonra karanlığın yerini gün ışığına bıraktığı dünya, tüyler ürpertici, mutlak bir sessizliğe büründü.

19

Güneşin ilk kızıl ışınları doğu ufkundaki ağaçların üzerinde yükselirken telemanyakların birbirine yakın düzenli sıralar halinde futbol sahasından ayrılıp Gaiten'in merkezine ve çevre mahallelere doğru uzaklaşmasını izlediler. Şafağın sökmesinden hemen önce hiçbir şey olmamış gibi Akademi Bulvarı'na doğru yokuş aşağı yayılarak ilerlediler. Ama Clay her şeyin aynı olduğundan o kadar emin değildi. Citgo istasyonundaki işlerini o gün çabucak bitirseler iyi olacaktı. Gündüz vakti gitmek onlardan bazılarını vurmak anlamına gelebilirdi, ama günün başlangıcında ve sonunda toplu halde hareket etmeyi sürdürdükleri sürece bu riski göze alabilirlerdi.

Alice'in "ölülerin şafağı" dediği olayı yemek salonundan izlediler. Sonrasında Tom ve müdür mutfağa gitti. Clay yanlarına gittiğinde güneşli masada oturmuş, ılık kahve içmekte olduklarını gördü. O gün ne yapmak istediğini açıklamaya niyetlenmişti ki Jordan bileğine dokundu.

"Bazı deliler hâlâ dışarda," dedi ve alçak sesle ekledi: "Bazılarıyla okula birlikte gitmiştim."

"Bugün hepsi Kmart'tan alışveriş yapar sanıyordum," dedi Tom.

"Bir görseniz iyi olur," dedi Alice kapıdan. "Bunun bir başka –ne diyordunuz– gelişme adımı olup olmadığını bilmiyorum, ama mümkün görünüyor. Muhtemelen öyle."

"Kesinlikle öyle," dedi Jordan hüzünle.

Geride kalan telemanyaklar –Clay sayılarının yüz civarı olduğunu düşündü– tribünlerin altındaki cesetleri çıkarıyordu. Cesetleri sahanın güneyindeki otoparka, uzun, alçak, tuğla bir binanın arkasına taşıyorlar ve elleri boş dönüyorlardı.

"O bina atletizm salonu," dedi müdür onlara. "Tüm spor malzemeleri de orda saklanır. Öte tarafında dik bir yamaç var. Sanırım cesetleri ordan aşağı atıyorlar."

"Bence de," dedi Jordan. Sesi hastaymış gibi çıkıyordu. "Aşağısı bataklık. Çürüyecekler."

"Zaten çürüyorlardı, Jordan," dedi Tom nazikçe.

"Biliyorum," dedi Jordan, aynı hasta ses tonuyla. "Ama güneşte daha çabuk çürüyecekler." Duraksadı. "Efendim?"

"Evet, Jordan?"

"Noah Chutsky'yi gördüm. Okuma Kulübü'nden."

Müdür, çocuğun omzunu sıktı. Yüzü çok solgundu. "Boş ver."

"Çok zor," diye fısıldadı Jordan. "Bir keresinde fotoğrafımı çekmişti. Şeyle... Onun... biliyorsunuz."

Sonra, yeni bir kırışıklık. İki düzine kadar işçi arı, ana gruptan hiç duraksamadan ayrılıp seyredenlere göçen kazları hatırlatan bir V şekli alıp parçalanmış seralara yöneldi. Jordan'ın bahsettiği Noah Chutsky de onların arasındaydı. Cesetleri taşıyan grubun geri kalan kısmı onları bir süre seyrettikten sonra üçerli sıralar halinde rampadan aşağı indi ve tribünlerin altına yönelerek yarım kalan işlerine devam ettiler.

Seralara giden grup yirmi dakika sonra tek sıra halinde geri döndü. Bazılarının eli hâlâ boştu, ama birçoğu, gübre veya kireç torbalarını taşımak için kullanılan arabaları çekiyor, bir kısmı da el arabalarını itiyordu. Az sonra cesetleri bunlarla taşımaya başladılar ve hızları arttı.

"İleri bir adım olduğu muhakkak," dedi Tom.

"Tek bir adımdan fazlası," dedi müdür. "Evi temizlemek, bunun için araç gereç kullanmak söz konusu."

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi Clay.

Jordan başını kaldırıp ona baktı. Yüzü solgun, yorgun ve yaşına göre çok büyük görünüyordu. "Aramıza hoş geldin," dedi.

20

Öğlen saat bire kadar uyudular. Ceset taşıyıcıların işlerini bitirdiğinden ve yiyecek arayan diğerlerine katıldığından emin olunca Gaiten Akademisi'nin girişindeki sütunların yanına indi-

ler. Alice, Clay'in bu işi Tom ile birlikte yapmaları gerektiği fikrine burun kıvırmıştı. "Batman ve Robin saçmalığını bırakın," demişti onlara.

"Ah, ben hep Harika Çocuk olmak istemişimdir," demişti Tom peltekçe ama Alice elindeki küçük ayakkabıyı (artık biraz yıpranmış görünüyordu) sıkıp ona gülümsemeden bakınca ciddileşmişti. "Üzgünüm."

"Benzin istasyonuna tek başınıza gidebilirsiniz," demişti kız. "Bu kadarı mantıklı. Ama geri kalanımız yolun karşısında durup nöbet tutacak."

Müdür, Jordan'ın köşkte kalmasını önermişti. Ama çocuk tepki gösteremeden –yüzünde ateşli bir ifade belirivermişti– Alice sormuştu. "Gözlerin nasıl Jordan?"

Çocuk, ona yine ona yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bakmıştı. "İyi. Sorunsuz."

"Video oyunları oynadın, değil mi? Ateş edip yaratık öldürdüğün türden?"

"Elbette, bir sürü."

Alice, ona tabancasını vermişti. Clay, çocuğun elinin tıklatılan bir gösterge iğnesi gibi hafifçe titrediğini görmüştü, sonra parmakları birbirine değmişti. "Sana nişan alıp ateş etmeni söylesem –veya Müdür Ardai söylese– yapar mısın?"

"Tabii."

Alice, Ardai'ye özürle kendini savunma arası bir ifadeyle bakmıştı. "Herkese ihtiyacımız var."

Müdür buna itiraz edememişti ve şimdi de okulun girişinde duruyorlardı ve Akademi Korusu Citgo yolun karşısında, kasaba yönünde, biraz ilerideydi. Bulundukları yerden, nispeten küçük olan tabela rahatça okunabiliyordu: AKADEMİ LP BENZİN. Şoför tarafındaki kapısı açık halde benzin pompasının önünde terk edilmiş tek arabanın üzeri tozla kaplanmıştı ve uzun zamandır orada duruyor gibiydi. Benzin istasyonunun ofisinin büyük, yekpare camı kırılmıştı. Sağ tarafta, belki de Kuzey New England'ın geride kalan son birkaç karaağacının gölgesinde şişeye benzeyen iki

tanker duruyordu. Üzerlerinde **Akademi LP Benzin ve 1982'den Beri Güney New Hampshire'da Hizmet Veriyoruz** yazıyordu.

Akademi Bulvarı'nın bu kısmında yiyecek arayan telemanyaklar yoktu, ama Clay birkaç evin kapısının önünde ayakkabılar olduğunu görebiliyordu. Mülteci akını hafifliyor gibiydi. Bunu söylemek için henüz erken, diye uyardı kendini.

"Efendim? Clay? O nedir?" diye sordu Jordan. Bulvarın –tabii hâlâ 102. Karayolu'ydu ama duyulan tek seslerin kuş cıvıltıları ve rüzgârın kıpırdattığı yaprakların hışırtıları olduğu bu sakin, güneşli günde bunu unutmak çok kolaydı– ortasını işaret ediyordu. Asfaltın üzerine pembe tebeşirle bir şey yazılmıştı, ama Clay bulunduğu yerden ne olduğunu seçemiyordu. Başını iki yana salladı.

"Hazır mısın?" diye sordu Tom'a.

"Tabii," dedi Tom. Sakin görünmeye çalışıyordu, ama tıraşsız boynunun kenarında nabzı süratle atıyordu. "Sen Batman, ben Harika Çocuk."

Ellerinde tabancalarıyla yolun karşısına geçtiler. Clay mecbur kaldığı takdirde kullanabileceğini düşünerek Rus yapımı otomatik silahı Alice'e bırakmıştı.

Asfaltın üzerine pembe tebeşirle yazılmış mesajı okudular.

KASHWAK=TELE-YOK

"Senin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Tom.

Clay başını iki yana salladı. Etmiyordu ve o an umurunda da değildi. Tek istediği, kendini pilav kâsesindeki karınca gibi gözler önünde hissettiği yol ortasından bir an önce uzaklaşmaktı. Oğlunun iyi ve insanların video oyunlarını iyi oynayan çocukların eline silah vermediği güvenli bir yerde olduğunu öğrenebilmek için ruhunu satabileceğini düşündü aniden. Bunu ilk düşünüşü değildi. Tuhaftı. Önceliklerini belirlediğini, kişisel destesinden her seferinde tek bir kâğıt çektiğini sanırken bu düşünceler aniden zihninde belirip onu sarsarak acıya boğuyordu.

Git buradan, Johnny. Buraya ait değilsin. Burası senin yerin değil, bu senin zamanın değil.

Tankerler boş ve kilitliydi, ama bu önemli değildi. O gün şansları yaver gidiyordu. Anahtarlar ofiste bir panoda asılıydı. Üzerlerindeki yazıda, **GECE YARISIYLA 06.00 SAATLERİ ARASINDA KULLANIM YASAK MUAFİYET YOK** deniyordu. Her anahtarlığın ucundan minik bir propan şişesi sarkıyordu. Kapıya yönelmişlerdi ki Tom, Clay'in omzuna dokundu.

İki telemanyak, yolun ortasında yan yana yokuş yukarı yürüyordu, ama adımları uyumlu değildi. Biri, kutusuyla aldığı Twinkie keklerinden birini yiyordu; yüzü krema ve kek kırıntılarına bulanmıştı. Diğeri bir kadındı ve kucağında sehpa büyüklüğünde bir kitap taşıyordu. Clay, kadının çok büyük bir ilahi kitabı tutan bir kilise korosu mensubuna benzediğini düşündü. Kitabın kapağında, büyükçe bir tekerleğin içinden atlayan bir köpek resmi vardı. Kadının kitabı baş aşağı tutmuş olduğu gerçeği Clay'i bir nebze rahatlattı. Yüzlerindeki boş ifadeler –ve kendi başlarına dolaşıyor olmaları, gün ortasında hâlâ sürü halinde hareket etmiyor oldukları gerçeği– hissettiği rahatlığı artırdı.

Ama o kitap hiç hoşuna gitmemişti.

Hayır, hem de hiç hoşuna gitmemişti.

Sütunların önünden geçtiler ve Clay, Alice, Jordan ve müdürün irileşmiş gözlerle iki telemanyağa baktığını gördü. İki deli, asfaltın üzerindeki yazıya *–KASHWAK=TELE–YOK–* basarak yürümeye devam etti ve kadın, yanındakinin Twinkie'sine uzandı. Adam, kutuyu geri çekti. Kadın kitabı bir tarafa fırlattı (kapağı yukarı gelecek şekilde düştü ve Clay, *Dünyanın En Sevilen 100 Köpeği* olduğunu gördü) ve tekrar uzandı. Adam, kadına leş gibi saçlarının savrulmasına yol açacak şiddette bir tokat attı ve çıkan ses sakin günde çınladı. Bu arada yürümeye devam ediyorlardı. Kadın bir ses çıkardı: *"Aw!"* Adam karşılık verdi (Clay'e öyle gibi gelmişti): *"Eeeen!"* Kadın yine Twinkie kutusuna uzandı. Artık Citgo'nun önünden geçiyorlardı. Adam bu kez kadının boynuna bir yumruk indirdi ve bir başka Twinkie almak için kutuya elini soktu. Kadın durdu. Adama baktı. Bir an sonra adam da durdu.

Kadından biraz daha geç durduğu için sırtı çoğunlukla ona dönüktü.

Clay benzin istasyonunun güneşle ısınmış sessiz ofisinde bir şey hissetti. *Hayır,* diye düşündü. *Ofiste değil, kendimde. Merdivenleri çok hızlı tırmanmış gibi bir nefes darlığı.*

Ama belki ofiste de vardı, çünkü...

Tom parmak uçlarında yükselip kulağına fısıldadı. "Hissediyor musun?"

Clay başını sallayıp masayı gösterdi. Rüzgâr veya hava akımı yoktu, ama masanın üstündeki kâğıtlar titreşiyordu. Küllüğün içindeki küller de küvetin deliğinden akan sular gibi tembelce daireler çizmeye başlamıştı. Küllükte iki –hayır, üç– izmarit vardı ve hareket eden küller onları ortaya itiyor gibiydi.

Adam, kadına döndü. Kadına baktı. Kadın da ona baktı. Birbirlerine baktılar. Clay ikisinin yüzünde de herhangi bir ifade göremiyor, ama kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Sonra hafif bir şıngırtı duymaya başladı. Panoya asılı anahtarlar birbirine çarpıyordu. Titreşiyorlar, çarpışıyorlardı.

"*Aw!*" dedi kadın. Elini uzattı.

"*Eeen!*" dedi adam. Üzerinde bir takım elbiseden geri kalanlar vardı. Ayakkabıları sade, siyahtı. Altı gün önce belki orta kademeden bir yönetici, bir pazarlamacı veya bir sitenin müdürüydü. Artık ilgilendiği tek mal, Twinkie kutusuydu. Yapış yapış olmuş ağzı kıpırdayarak kutuyu göğsüne bastırdı.

"*Aw!*" diye ısrar etti kadın. Her iki elini de uzatarak, her dilde bilinen *ver bana* mesajını verdi ve anahtarlar daha şiddetli şıngırdadı. Elektrik olmamasına rağmen tavandaki floresan lamba bir *bzzzzt* sesi eşliğinde bir anlığına yanıp söndü. Ortadaki benzin pompasının ucu, yuvasından çıkıp sertçe yere düştü.

"*Aw,*" dedi adam. Omuzları çöktü ve bedenindeki tüm gerginlik yok oldu. Havadaki gerilim kayboldu. Panodaki anahtarlar sessizleşti. Çentikli metal küllükteki küller son bir tur atıp hareketsiz kaldı. Pompanın yere düşen ucu ve masadaki küllüğün içindeki izmaritleri görmesek, hiçbir şey olmamış gibi, diye düşündü Clay.

"Aw," dedi kadın. Hâlâ ellerini uzatmış halde bekliyordu. Adam, kutuyu kadına uzattı. Kadın her iki eliyle birer Twinkie alarak ambalajıyla yemeye başladı. Clay'in içi bir kez daha rahatladı, ama sadece birazcık. İki deli yürüyüşlerine devam ettiler, sadece kadın bir anlığına durup kekle karışık selofanı yere tükürdü. *Dünyanın En Sevilen 100 Köpeği*'ne hiç ilgi göstermedi.

"*Bu* da neydi?" diye sordu Tom iki deli gözden kaybolur kaybolmaz alçak ve titrek bir sesle.

"Bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmedi," dedi Clay. Tankerlerin anahtarları elindeydi. Bir anahtar setini ona verdi. "Düz vitesli kullanabilir misin?"

"Kullanmayı düz viteslide öğrendim. Sen kullanabilir misin?"

Clay sabırla gülümsedi. "Ben heteroseksüelim, Tom. Heteroseksüel erkekler düz vites kullanmayı doğuştan bilir. Bir nevi içgüdü."

"Aman ne komik!" Tom'un onu gerçekten dinlediği söylenemezdi. Az önceki çiftin gözden kaybolduğu yere bakıyor ve boynundaki nabız öncekinden de hızlı atıyordu.

"Haydi, yapalım şunu."

Kapıdan çıkacaktı ki Tom onu durdurdu. "Dinle. Diğerleri bu olanları hissetmiş de olabilir, hissetmemiş de. Hissetmedilerse belki bir süre söylemesek daha iyi. Ne dersin?"

Clay, Jordan'ın müdürün yanından hiç ayrılmamasını ve Alice'in o tüyler ürpertici küçük ayakkabıyı hep elinin altında tutuşunu düşündü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve o gece yapmayı planladıkları aklına geldi. Kıyamet bunun için belki fazla iddialı bir kelimeydi, ama belki o kadar da değildi. O an her neredeyseler, telemanyaklar bir zamanlar insandı ve bin tanesini diri diri yakmak yeterince ağır bir yüktü. Düşünmek bile hayal gücünü incitiyordu.

"Bana uyar," dedi. "Tepeyi düşük vitesle çık, tamam mı?"

"Bulabildiğim en düşük vitesle çıkarım," dedi Tom. Tankerlere doğru yürüyorlardı. "Sence böyle bir kamyonda kaç vites vardır?"

"Bir ileri bize yeter," dedi Clay.

"Park ediliş şekillerine bakılırsa önce geri vitesi bulmamız gerekecek."

"Boş ver," dedi Clay. "Kahrolası bir çiti ezip geçemeyeceksek dünyanın sonunun geldiği söylenebilir mi?"

Ve çiti ezip geçtiler.

21

Müdür Ardai ve geride kalan tek öğrencisi, anayoldan kampusa uzanan uzun, alçak tepeye Akademi Bayırı adını vermişti. Çimler hâlâ parlak yeşildi. Üzerlerinde tek tük düşen yapraklar vardı. Alice akşamüstü olduğunda –Akademi Bayırı hâlâ boştu, geri dönen telemanyaklardan bir iz yoktu– Cheatham Köşkü'nün ana koridorunda volta atmaya başladı. Her tur, sadece oturma odasının penceresinden bakmak için duraklıyordu. Pencereden yokuş yol, iki ana ders salonu ve Tonney Sahası rahatlıkla görülebiliyordu. Küçük spor ayakkabı yine bağcığıyla bileğine bağlanmıştı.

Diğerleri mutfakta, teneke kutulardan kola içiyorlardı. "Dönmeyecekler," dedi onlara bir turun sonunda. "Planımızı öğrendiler –belki aklımızı falan okudular– ve dönmeyecekler."

Her seferinde oturma odasının penceresinin önünde durakladığı iki turdan sonra yine onlara döndü. "Ya da belki genel göç vardır, bunu hiç düşünmüş müydünüz? Belki kışın kahrolası kızılgerdanlar gibi güneye gidiyorlardır."

Cevap beklemeden yine uzaklaştı. Koridorda bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı.

"Moby'nin peşindeki Ahab gibi," dedi müdür.

"Eminem bir serseri olabilir, ama o adam konusunda haklıydı," dedi Tom kasvetli bir ifadeyle.

"Anlamadım, Tom?" dedi müdür.

Tom elini aldırma dercesine salladı.

Jordan saatine baktı. "Dün döndükleri saate daha otuz dakika var," dedi. "İsterseniz bunu gidip ona da söylerim."

"Bir işe yarayacağını sanmam," dedi Clay. "Baş etmeye çalışıyor, hepsi bu."

"Çok korkmuş, değil mi efendim?"

"Sen korkmuyor musun Jordan?"

"Evet," dedi çocuk cılız bir sesle. "Ödüm patlıyor."

Alice mutfağa bir dahaki gelişinde, "Belki *gelmemeleri* en iyisidir," dedi. "Beyinlerindeki sistemi yeni bir tarzda tekrar yükleyip yüklemediklerini bilmiyorum, ama kötü bir şeyler olduğu kesin. Saat ikiden beri içimde bu his var. Kitaplı kadın ve Twinkie yiyen adam bence kesin bir uğursuzluk alameti." Başını iki yana salladı.

Yine kimse cevap veremeden koridora döndü. Küçük ayakkabı bileğinde sallanıyordu.

Müdür, Jordan'a baktı. "Sen bir şey hissettin mi evlat?"

Jordan tereddüt etti. "*Bir şey* hisseder gibi oldum. Ensemdeki tüyler sanki diken diken oldu."

Müdür bu kez masanın karşısında oturmakta olan iki adama döndü. "Ya siz? Onlara çok daha yakındınız."

Alice onları cevap vermekten kurtardı. Yanakları kızarmış, gözleri irileşmiş halde topuklarını vurarak mutfağa koştu. "Geliyorlar."

22

Dördü, büyük pencereden telemanyakların Akademi Bayırı'nı birleşen sıralar halinde tırmanışını izlediler. Delilerin uzun gölgeleri, yeşil çimler üzerinde dev bir rüzgârgülü çiziyordu. Jordan ve müdürün Tonney Kemeri dediği yere ulaştıklarında sıralar birbirine iyice yaklaştı ve rüzgârgülü, akşam güneşinin altın rengi aydınlığında dönüyormuş gibi göründü.

Alice artık ayakkabıyı tutmadan duramıyordu. Bileğinden çıkarmış, takıntılı bir şekilde elinde sıkıp duruyordu. "Yaptığımızı görüp geri dönecekler," dedi alçak sesle hızlı hızlı konuşarak. "Zekâları birazcık gelişmiştir, kitaplara ilgi gösterdiklerine bakılırsa muhakkak zekâları gelişmiştir."

"Göreceğiz," dedi Clay. Orada gördükleri o garip birleşik zihinlerini tedirgin etse de telemanyakların Tonney Sahası'na gireceğinden neredeyse emindi; hava yakında kararacaktı ve gidecek başka bir yerleri yoktu. Annesinin ona küçükken söylediği bir ninniden bir dizeyi hatırladı: *Yorucu bir gün geçirdin, küçük adam.*

"Umarım gider ve orda kalırlar," dedi Alice neredeyse fısıltıyla. "Patlayacak gibiyim." Vahşice, kısa bir kahkaha attı. "Ama patlaması gereken onlar, değil mi? *Onlar.*" Tom dönüp ona bakınca, "İyiyim," dedi kız. "İyiyim, onun için sus."

"Sadece, her şey olacağına varır, diyecektim."

"Yeni çağın saçmalıkları. Tıpkı babam gibi konuştun. Çerçeve Kralı." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve Alice yanağını elinin tersiyle, sabırsızca sildi.

"Sakin ol Alice. Seyret."

"Deneyeceğim, tamam mı? Elimden geleni yapacağım."

"Ve şu ayakkabıyı da bırak artık," dedi Jordan. "Sıkarken çıkardığın ses beni deli ediyor."

Alice küçük ayakkabıya şaşırmışçasına baktı, sonra bağcığı tekrar bileğine geçirdi. Telemanyakların Tonney Kemeri altında birleşip Mezuniyet Hafta Sonu için futbol sahasına gidecek herhangi bir kalabalıktan çok daha düzenli ve itiş kakışsız bir şekilde geçmelerini izlediler. Deliler kemerin diğer tarafında yine yayıldı ve atletizm pistini geçerek ilerlemeyi sürdürdü. Düzenli yürüyüşün yavaşlayıp durmasını beklediler, ama durmadı. Sendeleyerek yürüyen son telemanyaklar da –çoğu yaralıydı ve birbirlerine yardım ederek yürüyorlardı ama düzeni bozmuyorlardı– kızıllaşan güneşin Gaiten Akademisi kampusunun batısındaki yatakhane binalarının gerisinde gözden kaybolmasından çok önce kemerin altından geçip sahaya girmişti. Güvercinlerin yuvalarına veya kırlangıçların Capistrano'ya dönmesi gibi yine

gelmişlerdi işte. Akşam yıldızının kararmakta olan gökyüzünde belirmesinden beş dakika sonra Dean Martin *Everybody Loves Somebody Sometime*'ı söylemeye başladı.

"Boşuna endişelenmişim, değil mi?" dedi Alice. "Bazen aptallaşıyorum. Babam öyle derdi."

"Hayır," dedi müdür. "Bütün aptalların cep telefonu vardı, hayatım. Bu yüzden onlar orda, sen ise burda, bizimlesin."

"Rafe'in iyi olup olmadığını merak ediyorum," dedi Tom.

"Ben de Johnny'nin," dedi Clay. "Johnny ve Sharon'ın."

23

Clay ve Tom o rüzgârlı sonbahar akşamında, son dördüne giren ayın altında, Tonney futbol sahasının ev sahibi tarafındaki bando köşesinde ayakta duruyordu. Tam önlerinde, yüksekliği bel hizasını bulan ve sahaya bakan tarafı yastıklarla kaplı beton bir bariyer vardı. Onların tarafındaysa birkaç paslı enstrüman ayağı ve bileklerine dek yükselen bir çer çöp yığını vardı; rüzgâr yırtık torbaları ve kâğıt parçalarını oraya taşımıştı. Arkalarında ve biraz yukarıda, turnikelerin orada müdür, bir yanında Jordan, diğer yanında Alice ile bastonuna dayanmış, duruyordu.

Debby Boone'un sesi futbol sahasına dalga dalga yayılıyordu. Normal şartlar altında onu "I Hope You Dance"i söyleyen Lee Ann Womack takip ederdi, ardından yine Lawrence Welk ve Champagne Müzisyenleri gelirdi ama o akşam bu düzen bozulacaktı muhtemelen.

Rüzgâr serin esiyordu. Kapalı atletizm salonunun arkasındaki bataklığa atılan cesetlerden yayılan çürük kokusuyla bandoya ayrılan bölümün ötesinde, sahanın içinde dip dibe yatmakta olan canlı bedenlerden yayılan kir ve ter kokusunu onlara taşıyordu. *Buna canlı denebilirse*, diye düşündü Clay ve içten içe acı acı gülümsedi. Akılcılaştırma insana dair önemli bir özellikti, belki *en* önemlisiydi, ama o gece kendini kandırmayacaktı: Elbette canlı-

ları. Her ne iseler veya her ne haline geliyorlarsa tıpkı kendisi gibi onlar da canlıydı, yaşıyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye mırıldandı Tom.

"Hiç," diye mırıldandı Clay de. "Sadece... hiçbir şey."

Beth Nickerson'ın eski tarz .45'lik Colt'unu, Alice'in mahzende bulduğu kılıfından çekti. Tabanca yine tamamen doldurulmuştu. Alice, ona otomatik silahı da –o güne dek bir kez bile denemedikleri– önermiş ama Clay tabanca işe yaramazsa muhtemelen başka hiçbir şeyin yaramayacağını söyleyerek reddetmişti.

"Saniyede otuz kırk mermi attığı halde neden otomatiği tercih etmediğini anlamıyorum," demişti Alice. "O tankerleri kevgire çevirebilirdin."

Clay, kızın söylediğini kabul etmiş ama ona o geceki hedeflerinin kurşunla yok etmek değil, ateşlemek olduğunu hatırlatmıştı. Daha sonra da Arnie Nickerson'ın karısının tabancası için aldığı yasadışı mermilerin özelliklerini açıklamıştı. Dumdum denen mermilerin.

"Tamam ama işe yaramazsa yine de Bay Hızlı'yı kullanabilirsin," demişti Alice. "Tabii sahadakiler size sal..." *Saldırmak* kelimesini kullanamamıştı ama ne kastettiği belliydi. "O zaman tabana kuvvet."

Rüzgâr, skor tabelasına bağlı Mezuniyet Hafta Sonu pankartlarından birini yerinden söktü ve yıpranmış pankart sahada yatanların üzerinde dans edercesine uçtu. Sahanın çevresindeki, biri hariç hiçbirinin içinde CD bulunmayan müzik setlerinin küçük ışıkları karanlıkta boşlukta duran kırmızı gözler gibiydi. Pankart, tankerlerden birinin tamponuna takılıp birkaç saniye orada dalgalandıktan sonra kurtulup uçarak karanlığın içinde kayboldu. Tankerler sahanın tam ortasında yan yana park etmiş halde duruyordu. Yerde yatanların ortasından yükselen acayip metal tepeler gibiydiler. Telemanyaklar tankerlere o kadar yakın yatıyordu ki birkaçı lastiklerine dayanmıştı. Clay on dokuzuncu yüzyılda avcılar tarafından kafalarına sopalarla vurulup öldürülen yolcu güvercinleri düşündü. Nesilleri yirminci yüzyılın ba-

şında tamamen yok edilmişti; ama onlar sadece kuştu ve sistemlerini yeniden yükleyemiyorlardı.

"Clay?" diye sordu Tom alçak sesle. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Hayır," dedi Clay. Artık son aşamaya gelmişken karşı karşıya olduğu çok fazla cevaplanmamış soru vardı. İşler ters giderse ne yapacakları, bu sorulardan sadece biriydi. İstedikleri gibi giderse ne yapacakları ise bir başkasıydı. Çünkü yolcu güvercinlerinin intikam alma gibi bir yeteneği yoktu. Oysa futbol sahasında yatmakta olan yaratıklar...

"Ama yapacağım."

"Yap o halde," dedi Tom. "Her şey bir yana, *"You Light Up My Life"* insanın tüylerini diken diken ediyor."

Clay .45'liği doğrulttu ve sağ bileğini sol eliyle destekledi. Soldaki tankerin arkasına nişan aldı. İki kez ona, iki kez de diğerine ateş etmeyi planlamıştı. Böylece gerektiği takdirde her birine birer kurşun daha kalmış olacaktı. Bu işe yaramazsa Alice'in Bay Hızlı dediği otomatik silaha başvurabilirdi.

"Patlarsa hemen eğil," dedi Tom'a.

"Merak etme," dedi Tom. Yüzü, silahın patlaması ve ardından gelebileceklerin beklentisiyle buruşmuştu.

Debby Boone şarkının sonuna gelmek üzereydi. Şarkı bitmeden önce harekete geçmek Clay için bir anda adeta ölüm kalım meselesi haline geldi. Bu mesafeden ıskalarsan beceriksizin tekisin, dedi kendi kendine ve tetiği çekti.

İkinci atış için ne fırsat ne de ihtiyaç oldu. Tankerin tam ortasında parlak kırmızı bir çiçek açtı ve aydınlığında, daha önce pürüzsüz olan metal yüzeyde derin bir çentik oluştuğu görüldü. Cehennem sanki sahada vücut bulmuştu ve giderek de büyüyordu. Sonra kırmızı, beyazımsı turuncuya döndü ve çiçek, bir nehir haline geldi.

"Yat!" diye bağırdı Clay ve Tom'u omzundan itti. Gece bir anda, çölde bir gün gibi aydınlanırken ufak tefek adamı tam vaktinde altına alarak yere yattı. Vücudundaki her bir kemikte hissettiği sarsıcı bir gümbürtünün ardından ezip geçen, dev bir

nefesi andıran bir kükreme duyuldu. Başlarının üstünde şarapnel parçaları uçuştu. Tom'un çığlık attığını sandı, ama emin olamadı, çünkü kükremeler art arda geliyordu ve hava sıcak, çok sıcak olmuştu.

Tom'u biraz ensesinden, biraz gömleğinin yakasından yakalayıp turnikelere doğru yükselen beton rampada sürüklemeye başladı. Futbol sahasının ortasından yayılan muazzam ışıltı yüzünden gözlerini iyice kısmıştı. Sağ tarafındaki yedek sıraların üzerine kocaman bir şey düştü. Tankerin motoru olabilirdi. Ayaklarının altında ezilip bükülmüş metal parçaları vardı.

Tom çığlık atıyordu ve gözlükleri kaymıştı ama ayaktaydı ve sağlam görünüyordu. Rampadan yukarı, Gomora kaçkınları gibi koştular. Clay önlerindeki uzun, ince gölgelerini gördü ve etraflarına cisimler yağdığını fark etti: kollar, bacaklar, tampon parçası, saçları alev almış bir kadın kafası. Arkalarından dev gibi bir başka gümbürtü yükseldi –belki bu üçüncüydü– ve bu kez çığlık atan o oldu. Ayakları birbirine dolandı ve yere kapaklandı. Dünyanın ısısı ve parlaklığı hızla artmaya başladı: Sanki Tanrı'nın kişisel ses sistemi karşısındaydı.

Ne yaptığımızın farkında değildik, diye düşündü çiğnenip atılmış bir sakıza, ezilmiş bir Junior nane şekeri kutusuna ve mavi bir Pepsi kapağına bakarak. *Hiçbir fikrimiz yoktu ve bunun bedelini hayatlarımızla ödeyeceğiz.*

"Ayağa kalk!" Ses Tom'a aitti ve muhtemelen bağırıyordu, ama sesi sanki kilometrelerce öteden geliyordu. İnce, uzun parmaklarıyla kolunu çektiğini hissetti. Birden Alice de yanlarında belirdi. Diğer kolundan çekiyor ve ateşe gözünü dikerek bakıyordu. Clay, kızın bileğinden sarkan küçük ayakkabının öne geriye sallandığını görebiliyordu. Üstü başı kanlar, giysi parçaları ve dumanı tüten et parçacıklarıyla kaplıydı.

Clay telaşla ayağa kalktı, sonra tek dizi üzerine düştü ve Alice onu tekrar ayağa kaldırdı. Arkalarında alevler bir ejderha gibi kükrüyordu. Jordan ve kızarmış yüzündeki her kırışıklıktan terler akan müdür de yanlarına geldi.

"Hayır Jordan, hayır, onu yolumuzdan uzaklaştır yeter!" diye bağırdı Tom ve Jordan, yaşlı adamı önlerinden çekip sendelediğinde sıkıca sarılarak düşmesini engelledi. Göbek deliğinde bir küpe takılı olan, yanan bir gövde parçası Alice'in ayaklarının dibine düştü ve kız onu bir tekmeyle yolundan uzaklaştırdı. Clay, kızın, *Beş yıl futbol oynadım,* dediğini hatırladı. Alevler içinde bir gömlek parçası uçup Alice'in başına kondu, ama Clay kızın saçları yanmadan parçayı attı.

Rampanın tepesinde, parçalanıp kopan aksın ucundaki, alevler içinde bir kamyon tekerleği, oturma sıralarının sonuncusuna dayanmış, duruyordu. Yollarının üstünde bir yere düşmüş olsaydı oradan çıkamayabilirler ve ızgara olabilirlerdi – müdür mutlaka olurdu. Yağlı dumanı içlerine çekmemek için soluklarını tutarak yanmakta olan lastiğin yanından geçtiler. Biraz sonra, turnikelerin ötesindeydiler. Jordan, müdürün bir tarafında, Clay diğer tarafındaydı ve ikisi yaşlı adamı neredeyse taşıyordu. Müdürün havada savrulan bastonu Clay'in kulağına iki kez çarpmıştı. Yanan lastiğin yanından geçmelerinden otuz saniye sonra Tonney Kemeri'nin altında durmuşlar, yüzlerinde aptallaşmış, şaşkın bir ifadeyle futbol sahasındaki dev yangını izliyorlardı.

Alevler içindeki Mezuniyet Hafta Sonu pankartlarından biri ana bilet gişesinin yanındaki kaldırımın üzerine kıvılcımlar saçarak düştü.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye sordu Tom. Gözlerinin çevresi bembeyaz, alnı ve yanaklarıysa kıpkırmızıydı. Bıyığının yarısı yanmış gibi görünüyordu. Clay, onun sesini duyabiliyor, ama ses uzaktan geliyordu. Her şey öyleydi. Kulaklarına pamuk veya Arnie Nickerson'ın en sevdikleri atış poligonuna gittiklerinde kulaklarına takması için şüphesiz karısı Beth Nickerson'a ısrar ettiği tıkaçlardan tıkılmış gibiydi. Muhtemelen çağrı cihazları bellerinin bir yanında, cep telefonları diğer yanında takılı olduğu halde ateş ediyorlardı.

"Biliyor muydun?" Tom, onu sarsmak istedi ama sadece gömleğinden bir parçayı tutunca kumaş boydan boya yırtıldı.

"Elbette hayır, delirdin mi sen?" Clay'in sesi boğuktan, kısıktan öteydi; sesi sanki pişmişti. "Bilseydim orda bir tabancayla dikiliyor olur muydum hiç? O beton bariyer olmasaydı ikiye bölünmüştük. Ya da buharlaşmıştık."

İnanılmazdı, ama Tom sırıtmaya başlamıştı. "Gömleğini yırttım, Batman."

Clay, Tom'un kafasını koparma isteği duydu. Aynı zamanda sırf hayatta olduğu için ona sarılıp öpmek istiyordu.

"Köşke dönmek istiyorum," dedi Jordan. Sesindeki korkuyu duymamak mümkün değildi.

"Zaten güvenli bir mesafede olmamız gerek," dedi müdür. Gözleri sahadaki cehenneme dikilmişti ve bedeni şiddetle titriyordu. "Tanrı'ya şükür, rüzgâr Akademi Bayırı'na doğru esiyor."

"Yürüyebilir misiniz efendim?" diye sordu Tom.

"Sağ ol, evet. Jordan, bana destek olursa köşke kadar yürüyebileceğimden eminim."

"Onları hakladık," dedi Alice. Yüzündeki et parçacıklarını dalgınca siliyor, geride kanlı izler bırakıyordu. Gözleri, Clay'in sadece birkaç fotoğrafta ve 1950'lerle 1960'lardan kalma çizgi roman sanatında rastladıkları gibiydi. Daha çocuk sayılacak yaştayken bir keresinde bir çizgi roman kongresine gitmiş, Wallace Wood'un Panik Gözü dediği şeyi çizmek üzerine anlattıklarını dinlemişti. Clay şimdi aynı ifadeyi on beş yaşındaki taşralı öğrenci kızın yüzünde görüyordu.

"Haydi, Alice," dedi. "Köşke dönüp kendimizi toparlayalım. Burdan uzaklaşmamız lazım." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz tekrar söyleyip içlerinde doğruyu barındırıp barındırmadıklarını görme ihtiyacı duydu. İkinci kez söylediğinde içlerinde doğrudan da ötesi, dehşet olduğunu gördü.

Alice, onu duymamış olabilirdi. Coşkulu görünüyordu. Zafer sarhoşuydu. Cadılar Bayramı'nda eve dönerken çok fazla şeker yiyip hastalanmış bir çocuk gibiydi. Gözbebekleri alev almış gibiydi. "Hiçbir şey bundan canlı kurtulamaz."

Tom, Clay'in kolunu kavradı. Güneş yanığının acıması gibi canı yanmıştı. "Neyin var?"

"Galiba bir hata yaptık," dedi Clay.

"Benzin istasyonundaki gibi mi?" diye sordu Tom. Çarpık gözlüklerinin gerisindeki gözlerinde keskin bir bakış vardı. "O kadınla adamın kahrolası Twi..."

"Hayır, sadece bir hata yaptığımızı düşünüyorum," dedi Clay. Aslında daha kuvvetli bir histi. Hata yaptıklarından *emindi.* "Haydi. Bu gece burdan ayrılmamız gerek."

"Sen öyle diyorsan, tamam," dedi Tom. "Haydi, Alice."

Kız onlarla pencerenin önünde bir çift gaz lambasını yanar halde bıraktıkları köşke doğru biraz yürüdükten sonra durup tekrar arkasına baktı. Alevler artık tribünlere sıçramıştı. Gökyüzündeki yıldızlar görünmez olmuştu, ay bile göğe yükselen alevlerin parlaklığında bir hayalete dönüşmüştü. *"Öldüler,* hepsi *gitti,* hepsi *kızardı,"* dedi. "Yan bebeğim, yan..."

Tam o sırada çığlık yükseldi, ama bu kez Glen's Falls'tan veya on beş kilometre ötedeki Littleton'dan gelmiyordu. Hayaletimsi de değildi. Bir ıstırap çığlığıydı, derin bir uykudan uyanıp yanmakta olduğunu gören bir şeyin –tek bir varlıktı ve *farkındaydı,* Clay bundan emindi– haykırışıydı.

Alice bir çığlık atıp kulaklarını tıkadı. İrileşmiş gözleri alevlerin aydınlığında parlıyordu.

"Geri almalıyız!" dedi Jordan, müdürün bileğini kavrayarak. "Yaptığımızı geri almalıyız, efendim!"

"Çok geç, Jordan," dedi Ardai.

24

Bir saat sonra Cheatham Köşkü'nün ön kapısına dayanmış duran sırt çantaları bu kez biraz daha şişkindi. Her birinde el fenerleri ve pillerin yanı sıra birkaç gömlek, birkaç paket çerez, birkaç kutu meyve suyu ve şekerlemeler vardı. Clay, Tom ve Alice'e bir an önce toparlanmaları için baskı yapmıştı, şimdi de ikide bir oturma odasına gidiyor, pencereden dışarı bakıyordu.

Alevlerin ilk hızı nihayet kesilmişti, ama tribünlerdeki yangın hâlâ çok şiddetliydi. Ateşin ulaştığı Tonney Kemeri de demircinin dövdüğü kızgın bir nal gibi gece karanlığında ışıldıyordu. O futbol sahasında bulunan hiçbir şey hâlâ hayatta olamazdı – Alice'in o konuda haklı olduğu su götürmezdi– ama köşke dönerlerken (Müdür tüm destek olma çabalarına karşın sarhoş gibi yalpalıyordu) rüzgârın başka sürülerden taşıdığı o hayaletimsi iniltileri iki kez duymuşlardı. Clay, kendi kendine o iniltilerde öfke duymadığını, hayal gücünün –suçluluk duyan, katil, *kitle katili* hayal gücünün– kendisine bir oyun oynadığını söylemişti, ama söylediğine tamamen inanmamıştı.

Bir hata işlemişlerdi, ama başka ne yapabilirlerdi? Tom ile birlikte, toplanan güçlerini daha o gün hissetmişler, gözleriyle *görmüşlerdi* ve tanık oldukları sadece iki tanesinin gücüydü, yalnızca iki. Bunun devam etmesine, artmasına nasıl göz yumabilirlerdi?

"Tepkisiz duramazdık, bir şey yapmadan olmazdı," diye mırıldandı ve pencerenin önünden ayrıldı. Yanmakta olan sahaya ne kadar zamandır baktığının farkında değildi ve saate bakma isteğine gem vurdu. Panik sıçanına teslim olmak o an çok kolaydı, sınıra çok yakındı ve kontrolünü kaybederse panik, diğerlerine kolayca bulaşırdı. İlk başta Alice'e. Kız kontrolünü sağlamayı başarmıştı ama sükûneti pamuk ipliğine bağlıydı. *Bir çekişte kopmaya mahkûm,* derdi bingo oynayan annesi orada olsa. Alice, henüz kendisi de bir çocuk olmasına rağmen, diğerinin iyiliği için karamsar tarafını göstermemeye çalışmıştı.

Diğeri. Jordan.

Clay ana koridora doğru seğirtti ve ön kapının önünde hâlâ sadece üç sırt çantası olduğunu gördü. Tom merdivenlerden inmekteydi. Tek başına.

"Çocuk nerde?" diye sordu Clay. Kulakları nispeten açılmıştı ama kendi sesi bir yabancınınmış gibi hâlâ uzaktan geliyordu. İçinden bir ses, bu durumun bir süre daha devam edeceğini söylüyordu. "Eşyalarını toplamasına yardım edecektin, Ardai yatakhaneden gelirken yanında bir çanta getirdiğini söyle..."

"Gelmiyor." Tom yanağını sıvazladı. Yorgun, üzgün, huzursuz görünüyordu. Bıyığının yarısı olmadığı için aynı zamanda çok da gülünç bir görünümü vardı.

"Ne?"

"Bağırma, Clay. Haberleri ben yaratmıyorum, sadece iletiyorum."

"O zaman Tanrı aşkına bana neden bahsettiğini söyle."

"Müdür olmadan gitmeyeceğini söylüyor. 'Beni zorlayamazsınız,' dedi. Gerçekten bu gece gitmeyi düşünüyorsan bence çocuk haklı."

Alice mutfaktan aceleyle geldi. Elini yüzünü yıkamış, saçlarını toplamış ve yeni bir tişört giymişti –neredeyse dizlerine kadar iniyordu– ama cildi Clay'in kendi teninde hissettiği gibi yanık etkisiyle parlıyordu. Su toplamadıkları için kendilerini şanslı hissetmelilerdi.

"Alice," diye başladı söze. "Jordan üzerinde kadınca etkini kullanmanı istiyorum. Çocuk gelmemeye..."

Alice, ona kulak asmadan yanından geçip sırt çantasının önünde diz çöktü ve yırtarcasına açtı. İçindekileri dökerken Clay, onu şaşkın bakışlarla izliyordu. Tom'a bakınca arkadaşının yüzüne bir anlayış ve sempati ifadesinin yerleştiğini gördü.

"Ne?" diye sordu. "Tanrı aşkına, *ne var?*" Birlikte yaşadıkları son yılda aynı bıkkın rahatsızlığı Sharon'a karşı da hissetmişti – oldukça sık bir şekilde– ve o şekilde patladığı için kendini her zamankinden de kötü hissediyordu ama *kahretsin,* bir başka sorun o an istediği son şeydi. Parmaklarını saçlarından geçirdi. *"Ne oluyor?"*

"Bileğine bak," dedi Tom.

Clay baktı. Kirli bağcık hâlâ oradaydı ama küçük ayakkabı yoktu. Midesine anlamsız bir ağırlık çöktü. Belki o kadar da anlamsız değildi. Alice için önemliyse, hafife *alamayacaklarını* düşündü. Sadece bir ayakkabıysa ne olmuştu yani?

Kızın çantaya yerleştirdiği yedek tişört ve süveter (üzerinde GAITEN TARAFTAR KULÜBÜ yazıyordu) havada uçtu. Piller yerde yuvarlandı. Yedek el feneri zemine çarptı ve camı çatladı. Bu,

Clay'i ikna etmeye yetti. Bu, Sharon Riddell'in fındıklı kahve veya Chunky Monkey dondurma bitti, diye yaptığı kaprislerden değildi; bu, katıksız dehşetti.

Alice'in yanına gitti, diz çöktü ve bileklerinden tuttu. Saniyelerin uzayıp o kasabayı arkalarında bırakmak için kullanmaları gereken dakikalara dönüştüğünü hissedebiliyordu. Ama hissettiği bir başka şey de parmak uçlarında duyduğu telaşlı bir ritimle atan nabızdı. Ayrıca kızın gözlerini de görebiliyordu. İçlerinde artık panik değil, keder vardı ve Clay o an kızın her şeyi o küçük ayakkabıya yüklediğini anladı: annesini, babasını, arkadaşlarını, Beth Nickerson ve kızını, Tonney Sahası cehennemini, her şeyi.

"Burda değil!" diye haykırdı kız. "Çantama koyduğumu sanıyordum ama koymamışım! *Hiçbir yerde bulamıyorum!*"

"Biliyorum, tatlım." Clay hâlâ kızın bileklerini tutuyordu. Bağcığın hâlâ bağlı olduğu bileği hafifçe kaldırdı. "Gördün mü?" Bakışlarının odaklanmasını bekledi, sonra düğümün altından sarkan uçları hafifçe salladı.

"Artık çok uzun," dedi Alice. "Önceden bu kadar uzun değildi."

Clay ayakkabıyı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Kendi kendine tüm olan bitenler düşünüldüğünde böyle bir şeyi hatırlamanın imkânsız olduğunu söyledi, ama garipti, hatırlıyordu. Hem de çok net bir şekilde. İkinci tanker infilak ettiğinde Tom ile onu yerden kaldırdıkları sırada görmüştü. O zaman bağcığın ucunda sallanıyordu. Kızın üstü başı kan, giysilerden kopan kumaşlar ve et parçacıklarıyla kaplıydı, ama minik ayakkabı hâlâ bileğindeydi. Yanan gövdeyi rampadan tekmelediğinde de bileğinde olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Sanmıyordu. Emin değildi, ama bileğinde olduğunu pek zannetmiyordu.

"Çözülmüş, tatlım," dedi. "Bağcık çözülünce düşmüş."

"Onu *kaybettim mi?*" Gözlerinde inanmaz bir bakış vardı. Gözlerinden ilk damlalar akmaya başladı. "*Emin* misin?"

"Oldukça. Evet."

"O benim uğurumdu," diye fısıldadı gözyaşları içinde.

"Hayır," dedi Tom, ona sarılarak. "Senin uğurun *biziz.*"

Alice ona baktı. "Nerden biliyorsun?"

"Çünkü önce bizi buldun," dedi Tom. "Ve biz hâlâ yanındayız."

Alice ikisine birden sarıldı ve koridorda, kızın etrafa saçılmış eşyalarının ortasında bir süre öylece kaldılar.

25

Yangın, müdürün Hackery Salonu dediği bir binaya sıçradı. Saat sabah dört civarında rüzgâr dindi ve yangın daha fazla ilerlemedi. Güneş doğduğunda Gaiten Akademisi'ne propan, yanık ahşap ve yanmış bedenlerin kokusu sinmişti. New England'da ekim ayında kusursuz bir sabahın parlak mavi göğü, yükselen gri–siyah duman bulutuyla lekelenmişti. Ve Cheatham Köşkü hâlâ doluydu. Devrilen dominolar gibi olmuştu: Müdür arabasız yolculuk edemiyordu, arabayla yolculuk imkânsızdı ve Jordan, müdür olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Çocuğu Ardai de ikna edemiyordu. Muskasını kaybetmenin şokunu bir nebze atlatmış görünen Alice, Jordan olmaksızın gitmeyeceğini ilan etmişti. Tom da Alice'siz gitmiyordu. Clay de hayatındaki bu iki yeni insanın geçici bir süreliğine de olsa oğlundan önce geldiği gerçeği karşısında dehşete düşmüş olmasına ve suç mahalli bir tarafa, Gaiten'da kaldıkları takdirde Tonney Sahası'nda yaptıklarının bedelini ödeyeceklerini her nasılsa bilmesine rağmen onları geride bırakıp gitme fikrine tahammül edemiyordu.

Güneş doğunca kendini biraz daha iyi hissedebileceğini sanmıştı ama umutları boşa çıktı.

Beşi oturma odasının penceresinin önünde toplanıp beklemeye koyuldu, ama elbette duman tüten sahada hiçbir hareket olmadı. Duyulan tek ses, toprağın üstündeki tribünleri kül ettikten sonra Atletizm Bölümü ofislerinde ve soyunma odalarında sinsice ilerleyen yangının çıtırtısıydı. Sahada yatmakta olan bin kadar telemanyak, Alice'in deyişiyle, *kızarmıştı.* Kokuları çok yo-

ğun, insanın genzine yapışan türdendi. Clay bir kere kusmuştu; diğerlerinin de kustuğunu biliyordu... müdürün bile.

Bir hata yaptık, diye düşündü yine.

"Gitseniz iyi olacak," dedi Jordan. "Bize bir şey olmaz. Daha önce başımızın çaresine bakabiliyorduk, değil mi efendim?"

Müdür Ardai soruyu duymazdan geldi. Clay'e bakıyordu. "Dün siz Tom ile benzin istasyonundayken ne oldu? Bence şu an böyle görünmene sebep olacak bir şey olmuş."

"Öyle mi? Nasıl görünüyorum efendim?"

"Tuzak kokusu almış bir hayvan gibi. Caddedeki ikisi sizi gördü mü?"

"Hayır, tam olarak bu değil," dedi Clay. Bir hayvana benzetilmek hoşuna gitmemişti ama öyle olduğunu inkâr edemezdi: Oksijen ve yiyecek içeri, karbondioksit ve bok dışarı, bu kadar basitti.

Müdür, iri eliyle göğsünün sol tarafını ovmaya başlamıştı. Clay başka pek çok hareketinde olduğu gibi bunda da biraz abartı olduğunu düşündü... Tam olarak sahte denemezdi, ama sınıfın en gerisinden bile görülebilecek türden hareketlerdendi. "O halde *neydi?"*

Clay diğerlerini korumak diye bir seçenek artık söz konusu olmadığından müdüre Citgo İstasyonu'nda gördüklerini ayrıntılı bir şekilde anlattı... Bir kutu bayat abur cubur için yapılan fiziksel mücadele bir anda başka bir şeye dönüşmüştü. Titreşen kâğıtları, küllükteki küllerin küvetin deliğinden akan sular gibi dönmeye başlamasını, panodaki anahtarların şıngırdamasını, benzin pompasının ucunun yere düşmesini... hepsini anlattı.

"Onu görmüştüm," dedi Jordan ve Alice de başını salladı.

Tom nefesinin kesilir gibi olduğunu söyleyince Clay başını salladı. Havada biriken güç hissini tarif etmeye çalıştılar. Clay, kasırga öncesi gibi olduğunu söyledi. Tom, havanın bir şekilde *yüklü* olduğundan bahsetti. Fazla ağırdı.

"Sonra kadının kahrolası keklerden birkaç tane almasına izin verdi ve her şey öylece sona erdi," dedi Tom. "Küllerin dön-

mesi, anahtarların şıngırdaması durdu ve havadaki ağırlık hissi kayboldu." Doğrulaması için Clay'e bakınca o da başını salladı.

"Bunları bize daha önce niye söylemediniz?" diye sordu Alice.

"Çünkü değişen bir şey olmayacaktı," dedi Clay. "Yine de yuvayı yapabilirsek yakacaktık."

"Evet," dedi Tom.

"Telemanyakların özel zihinsel güçlere sahip olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" diye aniden sordu Jordan.

"Nasıl yani?" diye sordu Tom.

"Mesela eşyaları sadece düşünceyle hareket ettirebilme gücü. Veya duygular kontrol edilemediğinde kazara hareket ettirme. Ancak telekinezi ve yerden yükselme gibi güçler..."

"Yerden yükselme mi?" dedi Alice havlarcasına.

Jordan, ona aldırmadı. "...sadece dallar. Zihinsel güç ağacının gövdesini telepati oluşturur ve sizin de korktuğunuz bu, değil mi? Telepati?"

Tom'un parmakları eskiden bıyığının bulunduğu yere gitti ve oradaki kızarık deriye dokundu. "Eh, o fikir aklımdan geçmedi değil." Başı hafifçe yana eğik halde bir an duraksadı. "Zekice olabilir. Emin değilim."

Jordan buna da aldırmadı. "Diyelim ki öyleler. Yani diyelim ki sürü içgüdüsüne sahip yaşayan ölüler değil de gerçek telepatikler. Ne olmuş? Gaiten Akademisi sürüsü *öldü* ve onları ateşe verenin kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yok, çünkü o sırada uyku yerine geçen bilinçsiz evredeydiler. Yani isimlerimizi ve eşkalimizi telepati yoluyla civardaki New England eyaletlerine faksladıklarından korkuyorsanız içiniz rahat edebilir."

"Jordan..." diye başladı müdür, sonra yüzünü buruşturdu. Hâlâ göğsünü ovuşturuyordu.

"Efendim? İyi misiniz?"

"Evet. Alt kattaki banyodan Zantac'imi getirir misin? Bir şişe de su. Aferin."

Jordan aceleyle uzaklaştı.

"Ülser değil, değil mi?" diye sordu Tom.

"Hayır," dedi müdür. "Stres. Eski bir... dost denemez sanırım... tanıdık."

"Kalbiniz iyi mi?" diye usulca sordu Alice.

"Sanırım," dedi müdür ve yüzünde pek de ikna edici olmayan bir gülümseme belirdi. "Zantac işe yaramazsa düşünürüz... ama her zaman işe yaramıştır ve ortada bu kadar bela varken bir yenisine davetiye çıkarmaya gerek yok. Ah, teşekkürler, Jordan."

"Bir şey değil, efendim." Çocuk su bardağıyla hapı her zamanki gülümsemesiyle uzattı.

"Bence onlarla gitmelisin," dedi Ardai ona, Zantac'i yuttuktan sonra.

"Efendim, saygısızlık etmek istemem ama size söylüyorum, bilmelerine imkân yok."

Müdür, Tom ve Clay'e sorarcasına baktı. Tom ellerini kaldırdı. Clay sadece omuz silkti. Hissettiklerini yüksek sesle söyleyebilir, onların da muhakkak bildiği gerçeği kelimelere dökebilirdi –*bir hata yaptık ve burada kalmak hatayı pekiştiriyor*– ama gerek görmedi. Jordan'ın yüzünde inatçı ve kararlı bir ifade vardı, hemen gerisindeki ölümüne dehşeti fark etmemek ise imkânsızdı. Onu ikna edemeyeceklerdi. Hem ayrıca gündüz vaktiydi. Gündüz, *onların* zamanıydı.

Çocuğun saçlarını karıştırdı. "Sen öyle diyorsan öyledir, Jordan. Gidip biraz uyuyacağım."

Jordan inanılmayacak kadar rahatlamış göründü. "İyi fikir. Ben de biraz kestireyim."

"Ben yukarı gelmeden önce Cheatham Köşkü'nün dünyaca ünlü ılık kakaosundan bir fincan içeceğim," dedi Tom. "Ve bir de bıyığımdan geri kalanları tıraş edeceğim. Duyacağınız feryatlar ve ağlayışlar bana aittir, şimdiden söyleyeyim."

"İzleyebilir miyim?" diye sordu Alice. "Hep yetişkin bir adamın ağlayıp feryat etmesini görmek istemişimdir."

26

Clay ve Tom, üçüncü katta ufak bir odayı paylaşıyordu. Alice'e başka bir oda verilmişti. Clay ayakkabılarını çıkarırken kapı formalite icabı çalındı ve müdür, cevap beklemeden içeri girdi. Elmacık kemiklerinde iki parlak kızarıklık vardı. Bunun dışında yüzü kireç gibiydi.

"İyi misiniz?" diye sordu Clay ayağa kalkarak. "Kalbiniz mi?"

"Bunu sorduğuna sevindim," diye karşılık verdi müdür. "Tohumu ekmeyi başarıp başaramadığımdan emin değildim, ama görünüşe bakılırsa istediğim olmuş." Omzunun üzerinden koridora baktıktan sonra bastonunun ucuyla kapıyı kapattı. "Beni dikkatle dinle Clay ve çok gerekli olduğunu düşünmedikçe soru sorma. Bugün öğleden sonra veya akşamüstü yatağımda ölü bulunacağım ve sen de elbette kalpten gitmiş olduğumu, muhtemelen dün gece yaptığımız şeyin etkisi olduğunu söyleyeceksin. Anladın mı?"

Clay başını salladı. Anlamıştı ve otomatikman dilinin ucuna kadar gelen itirazı yuttu. Eski dünyada itirazın bir yeri olabilirdi, ama artık yoktu. Müdürün bu teklifi niçin yaptığını çok iyi biliyordu.

"Jordan, onu, o takdir edilesi sadakatiyle kutsal bir yükümlülük olarak gördüğü görevden kurtarmak için kendi canımı aldığımdan sadece şüphelense bile kendini öldürmeye kalkabilir. Bunalıma gireceğiyse muhakkak. Ardımdan yas tutacaktır, ama o kadarı göze alınabilecek bir travma. Ancak onu Gaiten'dan uzaklaştırabilmek için intihar ettiğimi öğrenmesi çok önemli sonuçlar doğurabilir. *Bunu* anlıyor musun?"

"Evet," dedi Clay. Ardından: "Efendim, bir gün daha bekleyin. Bu düşündüğünüz... buna gerek kalmayabilir. Yaptığımız şeyden paçayı kurtarabiliriz." Kendi söylediğine inanmıyordu ve Ardai dediğini yapmakta çok kararlıydı; yüzündeki katı ifadeden, gözlerindeki ışıltıdan ve sımsıkı bastırdığı dudaklarından

anlaşılıyordu. Yine de şansını denedi. "Bir gün daha bekleyin. Belki kimse gelmez."

"O çığlıkları sen de duydun," dedi müdür. "Hiddet yüklüydü. Gelecekler."

"Belki, ama..."

Müdür bastonunu kaldırarak onu susturdu. "Eğer gelirlerse ve birbirlerininkini olduğu gibi bizim aklımızı da okuyabiliyorlarsa burda olduğun takdirde seninkinde ne görecekler?"

Clay cevap vermedi. Müdürün yüzüne bakmaya devam etti.

"Akılları okuyamıyor olsalar bile," diye devam etti müdür. "Teklifin nedir? Günlerce, haftalarca burda kalmak mı? Ben yaşlılıktan geberene kadar? Babam doksan yedi yaşında öldü. Ayrıca düşünmen gereken bir karın ve çocuğun var."

"Karımla oğlum ya iyidir ya da değildir. Bu gerçeği kabullenmiş durumdayım."

Bu bir yalandı ve Ardai doğru olmadığını muhtemelen Clay'in yüzünden anlamıştı, çünkü yüzünde o tedirgin edici gülümseme belirdi. "Peki ya sence oğlun babasının hayatta, ölü veya deli olabileceği ihtimallerini aynı şekilde kabullenmiş midir? Sadece bir hafta olmuşken?"

"Belden aşağı vuruyorsunuz," dedi Clay. Sesi hafifçe titriyordu.

"Öyle mi? Dövüştüğümüzü bilmiyordum. Zaten hakem de yok. İkimizden başka kimse yok." Müdür kapalı kapıya bir göz attıktan sonra Clay'e döndü. "Denklem çok basit. Siz kalamazsınız, ben de gidemem. Jordan'ın sizinle gitmesi en iyisi."

"Ama sizi bacağı kırılmış bir at gibi ölüme..."

"Öyle bir şey yok," diye sözünü kesti müdür. "Atlar için ötenazi söz konusu değildir, ama insanların böyle bir seçeneği var." Kapı açıldı, Tom içeri girdi ve müdür hiç duraksamadan devam etti. "Ticari çizimler yapmayı hiç düşündün mü peki, Clay? Kitaplar için yani?"

"Çoğu ticari yayınevi için tarzım çok gösterişli," dedi Clay. "Grant ve Eulalia gibi küçük fantezi yayınları için birkaç iş yapmıştım aslında. Bazı Edgar Rice Burroughs Mars kitapları için."

"Mars!" diye bağırdı ve bastonunu havada öfkeyle salladı müdür. Sonra karnını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Lanet olası mide! Bağışla, Tom... Biraz uyumadan önce ayaküstü sohbet etmek için uğramıştım."

"Hiç sorun değil," dedi Tom ve yaşlı adamın odadan çıkışını izledi. Bastonun tıkırtısı koridorda iyice uzaklaşınca Clay'e dönüp sordu. "İyi mi? Yüzü *çok* solgun görünüyordu."

"İyi galiba." Tom'un yüzünü işaret etti. "Diğer yarıyı tıraş edeceğini sanıyordum."

"Alice etraftayken yapmamaya karar verdim," dedi Tom. "Onu seviyorum ama bazı konularda kötü ruhlu olabiliyor."

"Paranoya bu."

"Sağ ol Clay, buna ihtiyacım vardı işte. Daha sadece bir hafta oldu ama psikoloğumu şimdiden özledim."

"Eziyet kompleksi ve büyüklük yanılsamasıyla karışmış." Clay odadaki dar yataklardan birine uzandı, ellerini başının altına koydu ve tavana baktı.

"Burdan gitmiş olmamızı diliyorsun, değil mi?" dedi Tom.

"Kesinlikle." Düz bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Her şey yolunda gidecek, Clay. Gerçekten."

"Sen öyle diyorsun ama eziyet kompleksin ve büyüklük yanılsaman var."

"Doğru," dedi Tom. "Ama onlar özgüven eksikliği ve altı haftada bir ortaya çıkan ego âdet dönemiyle dengeleniyor. Ve zaten..."

"...çok geç oldu. En azından bugün için," diye bitirdi Clay.

"Doğru."

Bunda bir nevi huzur vardı aslında. Tom bir şey daha söyledi ama Clay sadece "Jordan'a göre..." kısmını duydu ve derin bir uykuya daldı.

27

Çığlıklarla uyandı veya önce öyle sandı; diğer yatağa çılgınca bakınca Tom'un gözlerinin üzerinde katlanmış bir şeyle –belki küçük bir havluydu– huzurla uyumakta olduğunu gördüğünde çığlığı kafasının içinde atmış olduğunu anladı. Dudaklarının arasından hafif bir haykırış yükselmiş olabilirdi ama anlaşılan arkadaşını uyandıracak kadar şiddetli değildi.

Oda karanlık değildi –öğle sonrasıydı– ama Tom uyumadan önce panjurları kapattığı için içerisi loş sayılırdı. Clay bir süre olduğu yerde sırtüstü yattı; ağzı talaş yutmuş gibi kupkuruydu, kalbi göğsünde ve kulaklarında atıyor, sesi kadife üstünde koşan birinin ayak sesleri gibi boğuk geliyordu. Evde çıt çıkmıyordu. Hâlâ gündüz yaşamından geceye tam bir geçiş yapamamış olabilirlerdi, ama önceki gece olağanüstü yorucu olmuştu ve o sırada uyanık olup köşkte dolaşan kimseyi duymuyordu. Dışarıda bir kuş cıvıldadı. İnatçı bir alarm uzaklarda bir yerde –Gaiten'da değil, diye düşündü– susmamacasına ötüyordu.

Bundan daha kötü bir rüya görmüşlüğü var mıydı? Johnny doğduktan bir ay kadar sonra Clay rüyasında altını değiştirmek için onu beşiğinden aldığını görmüş ve tombul bebek bedeni kötü yapılmış bir kukla gibi elinde parçalara ayrılıvermişti. O rüyayı anlayabiliyordu; kötü bir baba olma, babalık işini elini yüzüne bulaştırma korkusuydu sebebi. Müdür Ardai'nin de fark ettiği gibi, hâlâ içinde taşımakta olduğu bir korkuydu. Peki ya bu rüyanın altında yatan neydi?

Anlamı her neyse, gördüklerini unutmak istemiyordu ve deneyimleri ona unutmak istemiyorsa bir an önce harekete geçmesi gerektiğini öğretmişti.

Odada bir masa, Clay'in çıkarıp yatağın ayakucunda bıraktığı kot pantolon cebinde de bir tükenmezkalem vardı. Kalemi aldı, yalınayak masaya yürüdü, başına oturdu ve üst çekmeceyi açtı. Umduğunu buldu, çekmecede her sayfasının en üstünde **GAITEN AKADEMİSİ** ve **"Genç Bir Dimağ Karanlıkta Bir Lam-**

badır" yazan boş bir bloknot vardı. Sayfalardan birini koparıp masanın üzerine koydu. Işık loştu ama işini görürdü. Tükenmezkalemin arkasına bastırarak ucunu çıkardı ve rüyasını olabildiğince net hatırlamaya çalışarak bir an durdu.

O, Tom, Alice ve Jordan bir oyun sahasının ortasında yan yana sıralanmış, duruyordu. Tonney gibi bir futbol sahası değildi; belki bir Amerikan futbolu sahasıydı? Arka planda, üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık bulunan yüksek bir yapı vardı. Ne olduğuna dair Clay'in hiçbir fikri yoktu, ama sahanın onlara bakan insanlarla dolu olduğunu biliyordu; çok iyi tanıdığı yırtık pırtık giysileri ve boş ifadeli, yaralı yüzleri olan insanlarla. Arkadaşlarıyla o... kafeslerde miydiler? Hayır, platformların üstündeydiler. Parmaklıkları olmasa da *kafes* görevi görüyorlardı. Clay bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Rüyanın ayrıntılarını yitirmeye başlamıştı bile.

Tom sıranın bir başındaydı. Bir adam, özel bir adam, ona doğru yürümüş ve elini başına koymuştu. Clay, Tom'un da bir platform üzerinde –Jordan, Alice ve Clay gibi– olmasına rağmen adamın bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordu, ama yapmıştı. Ve sonra, *"Ecce homo–insanus,"* demişti. Ve binlerce kişiden oluşan kalabalık aynı anda kükremişti, *"DOKUNMA!"* Adam, Clay'in yanına gidip aynı şeyi tekrarlamıştı. Sonra elini Alice'in başına koyup, *"Ecce famina–insana,"* demişti. Jordan'ın başına koyduktan sonra ise, *"Ecce puer–insanus."* Kalabalığın verdiği karşılık her seferinde aynı olmuştu: *"DOKUNMA!"*

Bu tören sırasında ne adam –ev sahibi? sirk patronu?– ne de kalabalığı oluşturanlar ağzını açmıştı. Sesleniş ve verilen karşılık tamamen telepatikti.

Clay tüm düşünme işini sağ elinin yapmasına izin vererek (eline ve beyninin bu işe ayrılmış özel köşesine) sayfaya bir resim çizmeye başladı. Rüyanın tamamı çok korkunçtu –içindeki asılsız itham, *canlılığı*– ama hiçbir parçası, kasaba fuarında açık artırmaya çıkardığı hayvanlarmış gibi her birinin yanına gelen o adam kadar ürkütücü değildi. Clay o adamı kâğıt üzerinde yakalayabilirse dehşeti yakalayabileceğini düşündü.

Asil bir kafası ve zayıf, neredeyse sıska bedeni üzerinde bir derviş suratı olan zenci bir adamdı. Siyah, kıvırcık saçlarının iki tarafı çirkin, üçgen bir çakıyla oyulmuş gibi boştu. Omuzları dar, kalçası yok denecek kadar küçüktü. Clay kıvırcık saçların altındaki geniş, yakışıklı alnı kalemin birkaç hareketiyle çizdi – bir bilginin alnıydı. Sonra bir çizgi daha çekti ve kaşın üzerine düşen deri parçasını gölgelerle belirtti. Adamın sol yanağından büyük bir parça kopmuştu. Muhtemelen ısırılmıştı ve alt dudağı da yırtılarak aynı taraftan sarkmıştı. Yüzünde sanki sürekli yorgun bir sırıtış vardı. Gözler sorundu. Clay, onları bir türlü doğru çizememişti. Rüyada hem her şeyin farkında hem de bir şekilde ölü görünüyorlardı. İki denemenin ardından gözlere boş verip unutmadan kazağa geçti: Çocukların kapüşonlu dediği türdendi (KIRMIZI, yazdı bir ok koyarak) ve önünde kalın, beyaz harflerle yazılmış bir kelime vardı. Adamın sıska bedenine fazla büyük geliyordu ve katlanarak harflerin üst yarısını örtmüştü ama Clay, yazının HARVARD olduğundan neredeyse emindi. Kâğıda onu yazmaya başlamıştı ki aşağıdan bir yerden alçak, yumuşak bir ağlama sesi geldiğini duydu.

28

Jordan'dı: Clay hemen anlamıştı. Kot pantolonunu giyerken omzunun üzerinden Tom'a şöyle bir baktı ama Tom kıpırdamamıştı. Kapıyı açtı, koridora çıktı ve arkasından kapadı.

Üzerine gecelik niyetine bir Gaiten Akademisi tişörtü giymiş olan Alice, çocuğa sarılmış halde ikinci katın sahanlığında oturuyordu. Jordan yüzünü kızın omzuna gömmüştü. Alice, Clay'in çıplak ayaklarının basamaklarda çıkardığı sesi duyarak başını kaldırdı ve o, *Müdür mü?* gibi daha sonra pişman olacağı aptalca bir şey söyleyemeden konuştu.

"Kâbus görmüş."

Clay aklına gelen ilk şeyi sordu. O an hayati önem taşıyormuş gibi görünüyordu. "*Sen* de gördün mü?"

Alice'in kaşları çatıldı. Çıplak bacakları, atkuyruğu halinde toplanmış saçları ve plajda geçirilen bir günde güneşten yanmış gibi görünen yüzüyle Jordan'ın on bir yaşındaki kız kardeşi gibi görünüyordu. "Ne? Hayır. Koridorda ağladığını duydum. Galiba zaten uyanmak üzereydim ve..."

"Bir dakika," dedi Clay. "Olduğunuz yerde kalın."

Üçüncü kata koştu ve masanın üstünden çizdiği resmi aldı. Bu kez Tom'un gözleri açıldı. Etrafına korku ve şaşkınlıkla baktıktan sonra bakışları Clay'in üzerinde odaklandı ve gözle görülür şekilde rahatladı. "Gerçekliğe dönüş," dedi. Sonra bir eliyle yüzünü ovuşturup dirseği üzerinde doğruldu. "Çok şükür. Tanrım. Saat kaç?"

"Tom, rüya gördün mü? Kötü bir rüya?"

Tom başını salladı. "Galiba, evet. Ağlama sesi duydum. Jordan mıydı?"

"Evet. Rüyanda ne gördün? Hatırlıyor musun?"

"Biri bize *insanus,* diyordu. Latince *deli* anlamına geliyor, değil mi?" dedi Tom ve Clay midesinde taş gibi bir ağırlık hissetti. "Muhtemelen de öyleyiz. Başka bir şey hatırlamıyorum. Neden? Sen..."

Clay daha fazla beklemedi. Aceleyle odadan çıkıp tekrar alt kata indi. Jordan yanına oturan Clay'e şaşkınlıkla karışık bir çekingenlikle baktı. Bilgisayar dehasından o an hiçbir iz yoktu; Alice atkuyruğuyla on bir yaşında görünüyorsa o da dokuzunda gibiydi.

"Jordan," dedi Clay. "Gördüğün rüya... kâbus. Hatırlıyor musun?"

"Artık hafızamdan siliniyor," dedi Jordan. "Yüksek bir yerdeydik. Bize... bilmiyorum... vahşi hayvanlarmışız gibi bakıyorlardı. Bize dediler ki..."

"Deli olduğumuzu söylediler."

Jordan'ın gözleri irileşti. "Evet!"

Clay, Tom aşağı inerken arkasında ayak sesleri duydu ama dönüp bakmadı. Jordan'a az önce çizdiği resmi gösterdi. "Başlarındaki adam bu muydu?"

Jordan cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Resme bakınca hortlak görmüş gibi yüzünü tekrar Alice'in göğsüne gömdü.

"Nedir o?" diye şaşkınca sordu Alice. Resme uzandı ama Tom ondan önce davranıp aldı.

"Tanrım," dedi ve geri verdi. "Rüyayı nerdeyse tamamen unuttum ama parçalanmış yanağı hatırlıyorum."

"Ve dudağı," dedi Jordan. Sözcükler yüzünü hâlâ Alice'in göğsüne bastırdığı için boğuk çıkmıştı. "Dudağının aşağı sarkışı. Bizi onlara gösteren oydu. *Onlara.*" Ürperdi. Alice, çocuğun sırtını okşadıktan sonra sarılarak iyice kendine çekti.

Clay resmi Alice'e gösterdi. "Tanıdık geliyor mu? Rüyalarının adamı mı?"

Alice başını iki yana sallayıp hayır demek için ağzını açtı. Ama hiçbir şey söyleyemeden Cheatham Köşkü'nün ön kapısında gürültülü, uzun süren bir sarsıntı oldu ve ardından seri halinde darbe sesleri geldi. Alice bir çığlık attı. Jordan bağırarak kıza daha da sıkı sarıldı. Tom, Clay'in omzunu kavradı. "Ah, Tanrım, neler olu..."

Kapıda bir başka gürültülü sarsıntı oldu ve Alice bir çığlık daha attı.

"Silahlar!" dedi Clay. *"Silahlar!"*

Bir an için hepsi birden güneşli sahanlıkta felç olmuş gibi kalakaldı. Kapıdan, yuvarlanan kemiklerin sesine benzer bir başka gürültü yükseldi. Tom üçüncü kata doğru fırladı. Clay, onun peşinden koştu, bir anlığına sendeledi ve tırabzana tutunarak dengesini sağladı. Alice, Jordan'ı kendinden uzaklaştırarak kendi odasına koştu. Tişört, çıplak bacaklarına dolanıyordu. Geride kalan Jordan merdiven direğine sarılarak basamaklardan aşağı ıslak gözlerle baktı.

29

"Sakin," dedi Clay. "Hepimiz sakin olalım, tamam mı?"

Ön kapıdan gelen ilk sarsıntılı, uzun süreli gürültüyü duymalarının üzerinden iki dakika ancak geçmişti ve üçü basamakların en altında duruyordu. Tom'un elinde Bay Hızlı dedikleri, hiç denenmemiş silah vardı, Alice her iki elinde dokuz milimetrelik birer otomatik tutuyordu ve Clay'in elinde de önceki gece her nasılsa kaybetmediği (ama hangi arada onu daha sonra içinde bulduğu kılıfına geri koyduğunu hiç bilmiyordu), Beth Nickerson'ın .45'lik Colt tabancası vardı. Jordan hâlâ birinci katın sahanlığındaydı. Bulunduğu yerden alt katın pencerelerini göremiyordu ve Clay bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Cheatham Köşkü'nde öğle sonrası aydınlığı, olması gerekenden çok daha loştu ve bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

İçerisi olması gerekenden loştu, çünkü her bir pencerenin önü telemanyaklarla doluydu. Camın önünde toplanmışlar, içeri bakıyorlardı: Çoğu, girdiği kavgalarda aldığı yaralarla kaplı, önceki haftanın karmaşasından nasibini almış boş ifadeli suratlardan düzinelerce, hatta belki yüzlercesi köşkü sarmıştı. Clay eksik dişler ve gözler, yırtık kulaklar, çürükler, yanıklar, çizikler ve kararmış etler gördü. Sessizlerdi. Sanki uğursuz bir gayretkeşlikleri vardı ve o nefes daraltan ağırlık hissi yine havada kendini göstermişti. Clay silahlarının ellerinden fırlayıp kendi kendilerine ateş ettiğini görse hiç şaşırmayacaktı.

Bize ateş edecekler, diye düşündü.

"Artık 'Bir Öde İki Ye' gününde Harbor Deniz Ürünleri'nde tankın içindeki ıstakozların ne hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Tom cılız, gergin bir sesle.

"Sakin ol," diye tekrarladı Clay. "Bırakalım ilk hareketi onlar yapsın."

Ama ilk hareket *olmadı.* O gürültülü, uzun sarsıntı tekrar duyuldu –Clay bir şeyin verandaya yükünü boşaltıyormuş gibi ol-

duğunu düşündü– ve ardından pencerelerin önündeki yaratıklar sadece kendilerinin duyabildiği bir sinyal almışçasına aynı anda uzaklaştı. Bunu düzenli sıralar halinde yaptılar. Bu, günün sürü halinde hareket ettikleri saatlerinden değildi ama artık işler değişmişti. O kadarı aşikârdı.

Clay tabancayı yan tarafında tutarak oturma odasının geniş penceresinin önüne gitti. Tom ve Alice, onu takip etti. Telemanyakların (artık Clay'e o kadar da manyak görünmüyorlardı, en azından onun anladığı şekilde değil) tüyler ürpertici bir düzen ve rahatlıkla, etraflarında hep aynı miktarda boşluğu muhafaza ederek geri geri yürüyüp uzaklaşmasını seyrettiler. Cheatham Köşkü ile hâlâ dumanlar tüten Tonney Sahası'nın arasında, yapraklarla kaplı bir tören meydanındaki bir tabur pejmürde asker gibi durdular. Her bir o-kadar-boş-olmayan göz, müdürün konutuna çevrilmişti.

"Neden hepsinin elleriyle ayakları lekeli?" diye sordu çekingen bir ses. Üçü birden dönüp baktı. Jordan'dı. Clay dışarıdaki yüzlerce yaratığın ellerindeki isi daha önce fark etmemişti ama bunu dile getiremeden Jordan kendi sorusunu cevapladı. "Görmeye gittiler, değil mi? Elbette. Arkadaşlarına ne yaptığımızı görmeye gittiler. Ve çok kızgınlar. Hissedebiliyorum. Siz de hissediyor musunuz?"

Clay kabul etmek istemedi ama elbette hissediyordu. Havadaki o ağır, yoğun yüklenme, düşmek üzere olan yıldırım hissi: Bu öfkeydi. Sarışın Kız'ın Takım Giymiş Kadın'ın gırtlağını parçalayışını ve Boylston Caddesi Metro İstasyonu Muharebesi'ni kazanan, metalik gri saçlarından kanlar damlayarak Boston Parkı'na giden yaşlı kadını hatırladı. Her iki elinde birer araba anteniyle spor ayakkabıları hariç çırılçıplak koşan genç adamı düşündü. Tüm o hiddet... Sürü halinde hareket etmeye başladıklarında öylece sona erdiğini mi sanmıştı? Eh, tekrar düşünse iyi olacaktı.

"Hissediyorum," dedi Tom. "Eğer psişik güçleri varsa neden bize kendimizi veya birbirimizi öldürtmüyorlar, Jordan?"

"Ya da kafalarımızı patlatmıyorlar?" dedi Alice. Sesi titriyordu. "Bir keresinde eski bir filmde görmüştüm bunu."

"Bilmiyorum," dedi Jordan. Clay'e baktı. "Hırpani Adam nerde?"

"Ona böyle mi diyorsun?" Clay yanında taşıdığı resme baktı – yırtık et, kazağın yırtık kolu, bol kot pantolon... Hırpani Adam ismi Harvard kazaklı adama oldukça uygundu aslında.

"Ona bela diyorum, çünkü başımıza çorap örecek, hissediyorum," dedi Jordan cılız sesle. Dışarıdakilere tekrar baktı –civardaki hangi şehirlerden geldiklerini Tanrı'nın bildiği en azından üç yüz, belki dört yüz kişiydiler– ve yine Clay'e döndü. "Onu gördünüz mü?"

"Kötü rüyanın dışında, hayır."

Tom başını iki yana salladı.

"Benim için kâğıt üstünde bir resimden ibaret," dedi Alice. "Rüyamda onu görmedim ve etrafta da Harvard kazaklı birine gözüm ilişmedi. Futbol sahasında ne yapıyorlardı acaba? Ölüleri teşhis etmeye falan mı çalışıyorlardı sizce?" Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Ve orası hâlâ çok sıcak değil mi? Öyle olmalı."

"Ne bekliyorlar?" diye sordu Tom. "Bize saldırmayacaklarsa veya bıçaklarla birbirimizi öldürtmeyeceklerse bekledikleri nedir?"

Clay aniden ne beklediklerini ve Jordan'ın Hırpani Adam'ının nerede olduğunu anladı. Lisedeki cebir öğretmeni Bay Devane'in *aha!* ânı dediği anlardandı. Dönüp hole yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tom.

"Bize ne bıraktıklarını görmeye," dedi Clay.

Onu aceleyle takip ettiler. Tom, Clay'i eli kapının tokmağındayken yakaladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Olmayabilir, ama bunu bekliyorlar," dedi Clay. "Ve ne, biliyor musun? Bizi öldürmek isteselerdi çoktan ölmüştük."

"Haklı olabilir," dedi Jordan alçak sesle.

Clay kapıyı açtı. Rahat, hasır mobilyaları ve Akademi Bulvarı'na inen Akademi Bayırı manzarasıyla Cheatham Köş-

kü'nün uzun ön verandası böyle güneşli günler için inşa edilmişti, ama o an ortamın karakteristiği, Clay'in aklındaki son konuydu. Basamakların altında, ok şeklinde duran telemanyaklar vardı: en önde bir tane, onun arkasında iki, üçüncü sırada üç kişi, sonra dört, beş ve altı. Toplam yirmi bir kişi. En öndeki, Clay'in rüyasından hatırlayıp kâğıda çizdiği Hırpani Adam'dı. Resim, hayat bulmuştu. Parçalanmış kırmızı kazağın önünde gerçekten de HARVARD yazıyordu. Yırtılıp aşağı sarkmış olan yanağı kaldırılmış ve iki özensiz dikişle burnun yan tarafına tutturulmuştu. Üçüncü ve dördüncü dikişlerin deriden ayrıldığı yerlerde iki yırtık oluşmuştu. Clay dikişlerin misinayla atılmış olabileceğini düşündü. Aşağı sarkan dudak, dünyanın daha sakin olduğu günlerde, yakın zamanda iyi bir diş doktorunun elinden çıkmış görünen dişleri ortaya çıkarmıştı.

Kapının önünde, paspası gömen ve iki yana yayılan, şekilsiz siyah cisimlerden oluşan bir tepecik vardı. Yarı deli bir heykeltıraşın sanat anlayışı olabilirdi. Clay bir an sonra baktığı şeyin Tonney Sahası sürüsünün erimiş müzik setleri olduğunu anladı.

Sonra Alice çığlık attı. Clay kapıyı açtığında ısıyla erimiş müzik setlerinden bazıları devrilmiş ve muhtemelen tepenin üstünde durmakta olan bir şey yere düşmüştü. Alice, Clay onu durduramadan yere diz çöktü ve tabancalardan birini bırakarak gördüğü şeyi aldı. Minik ayakkabıydı. Sıkıca tutarak göğsüne bastırdı.

Clay, kızın yanından Tom'a baktı. Tom da ona bakıyordu. Telepati yeteneğine sahip değillerdi ama o an aralarında benzer bir bağlantı oluştu. *Şimdi ne olacak?* diyordu Tom'un gözleri.

Clay dikkatini yine Hırpani Adam'a yöneltti. İnsanın zihninin okunduğunu hissedip hissedemeyeceğini ve o an böyle bir şeyin söz konusu olup olmadığını merak etti. Ellerini Hırpani Adam'a doğru kaldırdı. Tabanca hâlâ elindeydi ama ne Hırpani Adam ne de yanındakiler ürkmüş görünüyordu. Clay avuçlarını yukarı çevirdi: *Ne istiyorsunuz?*

Hırpani Adam gülümsedi. Gülümsemesinde hiç neşe yoktu. Clay koyu kahverengi gözlerde öfke görebildiğini düşündü

ama yüzeysel gibiydi. Altında hiçbir ışıltı yoktu, en azından bunu ayırt edebiliyordu. Bir oyuncak bebeğin gülümseyişine bakmak gibiydi adeta.

Hırpani Adam başını yana eğdi ve bir parmağını kaldırdı – *Bekle.* Ve arkalarından, Akademi Bulvarı'ndan, bu bir işaretmişçesine çığlıklar yükseldi. Ölümcül acılar çeken insanların çığlıklarıydı. Onlara az sayıda vahşi, yırtıcı haykırış eşlik ediyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Alice. Küçük ayakkabıyı durmaksızın sıkarak bir adım öne çıktı. Kolunun ön üst kısmındaki kaslar bir geriliyor, bir gevşiyor, derisinin üzerinde kurşunkalemle çizilmişe benzer çizgilerin belirip kaybolmasına yol açıyordu. "O insanlara ne yapıyorsunuz?"

Sanki ne yaptıkları belli değilmiş gibi, diye düşündü Clay.

Alice tabancayı tutmakta olan elini kaldırdı. Tom bileğini kavrayarak tabancayı tetiği çekmesine fırsat bırakmadan aldı. Kız serbest elini pençe gibi uzatarak ona döndü.

"Ver şunu geri, onları duymuyor musun? Duymuyor musun?"

Clay, onu Tom'dan zorla ayırıp uzaklaştırdı. Tüm bunlar olurken Jordan kapının gerisinde durarak onları dehşetle irileşmiş gözlerle seyretmiş, Hırpani Adam ise yüzünde, altında öfkenin kaynadığı sahte gülümsemesiyle okun uç noktasını oluşturarak durmuştu. Öfkenin gerisindeyse... Clay'in görebildiği kadarıyla hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

"Emniyeti kapalıymış zaten," dedi Tom tabancaya kısaca göz attıktan sonra. "Küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun." Sonra Alice'e döndü. "Hepimizi öldürtmek mi istiyorsun?"

"Gitmemize öylece izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Ağlaması öylesine şiddetliydi ki söyledikleri güçlükle anlaşılıyordu. Sümükleri iki sıra halinde burun deliklerinden sarkıyordu. Gaiten Akademisi'nin önünden geçen üç şeritli bulvardan yine feryatlar yükseldi. Bir kadının, *Yoo, lütfen yapmayın, lütfen,* diye yalvardığını duydular ama bir an sonra sözler acı dolu, korkunç bir ulumaya dönüştü.

"Bize ne yapacaklarını bilmiyorum," dedi Tom sakin olmaya çalışarak. "Ama bizi öldürmeye niyetleri olsaydı bunu yapmazlardı. Bak ona, Alice... aşağıda olanlar bizim yararımıza."

İnsanların kendini savunmaya çalıştığını belirten silah sesleri duyuldu ama sayıları fazla değildi. Çoğunlukla sadece acı ve korkuyla karışık şaşkınlık çığlıkları vardı ve hepsi de sürünün yakıldığı Gaiten Akademisi'nin hemen yan tarafından geliyordu. On dakikadan fazla sürmüş olması imkânsızdı, ama Clay zamanın bazen *gerçekten* göreceli olduğunu düşündü.

Ona saatler gibi gelmişti.

30

Alice çığlıklar nihayet kesildiğinde Clay ve Tom'un arasında, başı öne eğik halde sessizce durdu. Her iki otomatik tabancayı da kapının hemen iç tarafına şapkalar ve çantalar için konmuş masanın üzerine bırakmıştı. Jordan, kızın elini tutmuş, Hırpani Adam ve diğerlerine bakıyordu. Çocuk, müdürün yokluğunu o ana dek fark etmemişti. Clay yakında fark edeceğini biliyordu. O zaman bu korkunç günün ikinci perdesi başlayacaktı.

Hırpani Adam bir adım öne çıktı ve elleri iki yanında, *Hizmetinizdeyim,* der gibi hafifçe öne eğildi. Sonra başını kaldırdı ve bir elini Akademi Bayırı ve gerisindeki bulvara doğru uzattı. Bunu yaparken erimiş müzik setleri heykelinin gerisindeki açık kapının önünde toplanmış olan küçük gruba bakıyordu. Clay'e göre hareketin anlamı açıktı: *Yol sizindir. Gidebilirsiniz.*

"Belki," dedi. "O zamana kadar bir konuyu açıklığa kavuşturalım. İstediğiniz takdirde bizi öldürebileceğinizden eminim, o güce sahip olduğunuz belli; ama Komuta Üssü'nde kalmayı planlamıyorsan yarın kontrol bir başkasının elinde olacak. Çünkü ilk geberenin sen olmanı bizzat sağlayacağım."

Hırpani Adam ellerini yanaklarına koyup gözlerini iri iri açtı: *Eyvah!* Arkasındakiler robotlar gibi ifadesizdi. Clay bir süre daha baktıktan sonra kapıyı yavaşça kapadı.

"Üzgünüm," dedi Alice durgunca. "Çığlıkları duymaya katlanamadım."

"Önemli değil," dedi Tom. "Kimse zarar görmedi. Ve hey, Bay Ayakkabı'yı da geri getirdiler."

Alice ayakkabıya baktı. "Yapanın biz olduğunu bu şekilde mi anladılar? Bir av köpeği gibi kokumuzu mu takip ettiler?"

"Hayır," dedi Jordan. Şemsiyeliğin yanında, yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturmuş, yılgın ve ufalmış görünüyordu. "Seni tanıdıklarını göstermenin bir yolu bu. En azından benim fikrim bu."

"Evet," dedi Clay. "Bahse girerim daha buraya gelmeden sorumluların biz olduğunu biliyorlardı. Yüzünü rüyalarımızdan bildiğimiz gibi onlar da yaptığımızı rüyalarımızdan öğrendi."

"Ama ben rüya görme..." diye başladı Alice.

"Çünkü uyanma aşamasındaydın," dedi Tom. "Sanırım ondan yakında yine haber alacaksın." Duraksadı. "Söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Anlayamıyorum, Clay. Biz yaptık. Yapan bizdik ve onlar da bunu biliyor, o kadarından eminim."

"Evet," dedi Clay.

"O halde içeri dalıp işimizi kolaylıkla bitirebilecekken neden o zavallı masumları öldürdüler? Tamam, misilleme kavramını biliyorum, ama bu yaptıklarının hiçbir anlamı..."

Tam o sırada Jordan yüzünde giderek artan bir endişeyle sandalyeden kalkıp etrafına bakarak sordu: "Müdür nerde?"

31

Clay, çocuğun peşinden seğirtti ama yakaladığında Jordan ikinci katın sahanlığına varmıştı bile. "Bekle bir dakika Jordan."

"Hayır," dedi çocuk. Yüzü her zamankinden beyaz ve korkuluydu. Saçları karışıp dağılmıştı ve Clay, çocuğun saç tıraşına ihtiyacı olabileceğini düşündü ama saç telleri dikleşmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Tüm bu kargaşada onun da yanımızda olması gerekirdi! Başına bir şey gelmemiş olsa yanımızda

olurdu." Dudakları titremeye başladı. "Göğsünü nasıl ovuşturuyordu, hatırlıyor musun? Ya ciddi bir şeyse?"

"Jordan..."

Çocuk, ona hiç aldırmadı ve Clay o an için Hırpani Adam ve marifetlerini en azından o an için unutmuş olduğunu düşündü. Kolunu Clay'in elinden kurtarıp koridorda, on dokuzuncu yüzyıldan beri okulu idare etmiş müdürlerin duvara dizilmiş portrelerinin önünden geçerek koşmaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu: "Efendim! Efendim!"

Clay arkasına dönüp merdivenlere bir göz attı. Alice'ten fayda yoktu –kız en alt basamağa oturmuş, elindeki kahrolası spor ayakkabıya Yorick'in kafatasıymış gibi bakıyordu– ama Tom merdiveni gönülsüzce tırmanmaya başlamıştı. "Sence ne kadar kötü olacak?" diye sordu Clay'e.

"Eh... Jordan, iyi olsa müdürün mutlaka yanımızda olacağını düşünüyor ve bence haksız sayılmaz ama..."

Jordan tiz bir sesle çığlık atmaya başladı. Clay'in beyninde delip geçen bir mızrak etkisi yapıyordu. İlk harekete geçen Tom oldu; Clay, merdivenlerin başında, düşünceler kafasının içinde panikle sıralanırken neredeyse beş altı saniye boyunca kök salmış gibi kalakalmıştı. Kalp krizi geçirmiş birini gören biri bu şekilde çığlık atmaz. Yaşlı adam işi yüzüne gözüne mi bulaştırdı acaba? Belki yanlış hapı aldı. Tom şok içinde bağırdığı sırada koridoru yarılamıştı. "Aman Tanrım! Jordan, bakma!"

"Bekle!" diye seslendi Alice arkasından ama Clay, onu dinlemedi. Müdürün üst kattaki geniş odasının kapısı açıktı: Kitaplarla dolu çalışma odası ve artık işe yaramayan elektrikli ocakla daha gerideki yatak odasını ilk bakışta görmek mümkündü. Tom çalışma masasının önünde, Jordan'ın kafasını karnına bastırarak duruyordu. Müdür, masanın gerisinde oturmaktaydı. Koltuğu, vücut ağırlığıyla geriye kaykılmıştı ve yaşlı adamın geri kalan tek gözü, tavana bakıyor gibiydi. Karışık beyaz saçları koltuğun üzerinden aşağı sarkıyordu. Clay'e, zor bir parçanın son notalarını çalıp bitirmiş bir konser piyanistiymiş gibi göründü.

Alice'in nefesi kesilircesine, dehşetle haykırdığını hayal meyal duydu. Kendi vücudunda kendini bir yolcu gibi hissederek masaya yürüdü ve üzerindeki kâğıda baktı. Kanla lekelenmişti ama kelimeler seçilebiliyordu, müdürün el yazısı gayet okunaklıydı. Jordan olsa sonuna dek eski ekolden olduğunu söylerdi.

aliene geisteskrank
insano
elnebajos vansinnig fou
atamagaokashii gek dolzinnig
hullu
gila
meshuge nebun
dement

Clay, İngilizce ve lisede öğrendiği çat pat Fransızcadan başka dil bilmezdi ama bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştı. Hırpani Adam gitmelerini istiyordu ve Müdür Ardai'nin onlarla gidemeyecek kadar yaşlı ve sağlıksız olduğunu her nasılsa anlamıştı. Böylece onu masasının başına oturtmuş ve *deli* kelimesini on dört ayrı dilde yazdırmıştı. Ve yazma işi bittiğinde, kullandığı ağır dolmakalemi sağ gözüne ve gözün ardındaki yaşlı, zeki beynin derinliklerine saplamasını sağlamıştı.

"Ona kendini öldürtmüşler, değil mi?" diye sordu Alice çatallanan sesiyle. "Neden onu da bizi değil? Neden bizi öldürmediler? Bizden ne istiyorlar?"

Clay, Hırpani Adam'ın Akademi Bulvarı'na –aynı zamanda New Hampshire 102. Karayolu olan Akademi Bulvarı'na– doğru yaptığı hareketi hatırladı. Artık tam olarak manyak sayılmayan telemanyaklar –ya da delilikleri farklı bir boyuta taşınmıştı– yine yollara düşmelerini istiyordu. Onun da ötesinde ne gibi bir niyetleri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama belki böylesi daha iyiydi. Belki en iyisi buydu. Belki merhametli olan böylesiydi.

SOLMUŞ GÜLLER, BU BAHÇE SONA ERDİ

1

Arka koridordaki dolapların birinde yarım düzine masa örtüsü buldular. Müdür Ardai'nin bedenini, buldukları bu masa örtülerinden birine sararak üstünü diktiler. Dikme işi için gönüllü olan Alice, başladıktan bir süre sonra gözyaşlarına boğularak bıraktı. Tom işi ondan devralarak seri, neredeyse profesyonelce hareketlerle iğneyi kumaşa batırıp çıkarmaya başladı. Clay bir boksörün sağ eliyle görünmez bir kum torbasına art arda vurduğunu izliyormuş gibi olduğunu düşündü.

"Sakın espri yapayım deme," dedi Tom başını kaldırmadan. "Yukarıda yaptığını takdir ediyorum –ben asla yapamazdım– ama şu an tek bir şaka bile kaldıramam, *Will and Grace* tarzı hafif şakalardan bile olsa. Kendimi güçlükle kontrol ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Clay. Aslında espri yapmayı hiç düşünmemişti. Üst katta yaptığına gelince... Eh, dolmakalemin müdürün gözünden çıkarılması gerekiyordu. Onu orada bırakmaları mümkün değildi. Bu yüzden Clay gözlerini odanın köşesine dikerek, o an ne yapmakta olduğunu ve kahrolası kalemin niçin kolayca yerinden çıkmadığını düşünmemeye çalıştı. Bunu başardığını düşünerek yapılması gerekeni yapmış, kalemi saplandığı yerden çıkarırken duyulan *plop* sesi tüylerini ürperterek kendini hasta gibi hissetmesine sebep olmuştu. Bu sesleri ömrünün sonuna dek

unutmayacaktı, ama lanet olası kalemi çıkarmayı başarmıştı ve önemli olan da buydu.

Dışarıda, sayıları neredeyse bini bulan telemanyaklar, duman tüten futbol sahasıyla Cheatham Köşkü arasındaki çim alanda duruyordu. Öğle sonrasının büyük bölümünde orada ayakta durmuşlardı. Sonra saat beş civarı kasaba merkezine doğru sürü halinde, sessizce uzaklaştılar. Clay ve Tom, müdürün örtüye sarılı bedenini aşağı taşıyıp arka verandaya çıkardı. Hayatta kalan dört kişi mutfağa geçti ve dışarıda gölgeler uzarken kahvaltı demeye başladıkları öğünü yediler.

Jordan şaşırtıcı bir iştahla yemişti. Yüzü kızarmıştı ve canlı bir şekilde konuşuyordu. Müdür Ardai'nin Madison, Wisconsin'den gelen, arkadaşsız, bilgisayar delisi, içine kapanık çocuğun kalbinde ve aklında bıraktığı etkiyi, anlattıklarında görmek mümkündü. Durmaksızın müdür ile Gaiten Akademisi'ndeki eski hayatına dair anılarını anlatıyordu. Çocuğun hatıralarının berraklığı Clay'i huzursuz etmişti ve Alice ile Tom'la göz göze geldiğinde aynı rahatsızlığı onların da duyduğunu anladı. Jordan'ın aklı yalpalamaktaydı ve bu konuda ne yapacaklarını bilmiyorlardı; onu bir psikiyatra gönderemezlerdi ya.

Tom karanlık çöktükten sonra Jordan'a dinlenmesinin iyi olacağını söyledi. Jordan dinleneceğini, ama müdür gömülmeden önce yapmayacağını söyleyerek karşılık verdi. Onu köşkün arkasındaki bahçeye gömebileceklerini de ekledi. Dediğine göre müdür, küçük sebze bahçesine "zafer bahçesi" ismini vermişti ama sebebini Jordan'a hiç söylememişti.

"Oraya gömülmeli," dedi Jordan gülümseyerek. Yanakları artık iyice kıpkırmızı olmuştu. Bereli yuvaları içindeki gözleri coşku, neşe, delilik veya üçü birden olabilecek bir sebepten ışıl ışıldı. "Hem toprağı yumuşak hem de en sevdiği yerdi... dışarda yani. Eee, ne diyorsunuz? Gittiler, hâlâ geceleri ortalıkta görünmüyorlar, bu değişmedi, gaz lambalarını kullanarak kazabiliriz. Ne diyorsunuz?"

Tom bir süre düşündükten sonra sordu. "Kürek var mı?"

"Bahçedeki kulübede var. Seralara gitmek zorunda bile değiliz." Ve Jordan güldü.

"Hadi yapalım," dedi Alice. "Onu gömüp şu işi bitirelim."

"Sonra hepiniz dinleneceksiniz," dedi Clay, Jordan'a bakarak.

"Tabii, tabii!" dedi Jordan sabırsızca. Sandalyesinden kalkıp odada volta atmaya başladı. "Haydi millet!" Sanki elim sende oynamak için onları da harekete geçirmeye çalışıyordu.

Böylece köşkün arkasındaki sebze bahçesinde bir mezar kazıp müdürü fasulyelerle domatesler arasına gömdüler. Tom ve Clay sarılı bedeni yaklaşık bir metre derinlikteki çukura indirmişti. Kazma işi vücut ısılarını yükseltmişti, gecenin ne kadar soğuk, neredeyse dondurucu olduğunu mezarı doldurduktan sonra anlamışlardı. Yıldızlar gökte pırıl pırıl parlıyordu ve bayırı yoğun bir sis kaplamıştı. Akademi Bulvarı çoktan sise gömülmüştü, beyaz tabakanın yüzeyini sadece eski evlerin yüksek çatıları bozuyordu.

"Keşke aramızda güzel bir şiir bilen olsaydı," dedi Jordan. Yanakları daha da kızarmıştı, ama gözleri daire şeklinde mağaralara dönüşmüştü ve üzerinde iki süveter olmasına rağmen titriyordu. Nefesi soğuk gece havasında buharlaşıyordu. "Şiirleri çok severdi, gerçek sanatın onlar olduğunu düşünürdü. O..." Jordan'ın en baştan beri tuhaf bir şekilde neşeli olan sesi sonunda çatallaştı. "Tam eski ekoldendi."

Alice, onu kendine çekti. Jordan önce direnir gibi oldu, sonra kendini bıraktı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Tom. "Onu iyice örtüp soğuktan koruyalım, sonra ben bir şiir okurum. Olur mu?"

"Gerçekten bildiğin bir şiir var mı?"

"Evet, var," dedi Tom.

"Çok zekisin, Tom. Teşekkür ederim." Ve Jordan, ona korkunç, bitkin bir minnettarlıkla baktı.

Sonlara doğru bahçenin başka yerlerinden toprak taşımaları gerekse de mezarı kapatmak uzun sürmedi. İşleri bittiğinde Clay

vücudundan yayılan ter kokusunu hissedebiliyordu. Son duş alışından beri epey zaman geçmişti.

Alice, Jordan'ın yardım etmesine engel olmaya çalışmıştı, ama çocuk ondan kurtulup mezara elleriyle toprak atmıştı. Clay mezarın üstünü küreğin arkasıyla düzelttiği sırada Jordan'ın gözleri yorgunluktan cam gibi olmuştu ve ayakları üzerinde sarhoş gibi sallanıyordu.

Yine de Tom'a baktı. "Haydi. Söz vermiştin." Clay bir an için çocuğun bir Sam Peckinpah Western filmindeki gözü dönmüş haydut gibi, *Ve en iyisinden olsun, sinyor, yoksa kurşunu yersin,* diye ekleyeceğini sandı.

Tom mezarın bir ucuna yöneldi... Clay o tarafın baş olduğunu sanıyor, ama yorgunluktan tam olarak hatırlayamıyordu. Müdürün ön adının Charles mı, yoksa Robert mı olduğundan bile emin değildi. Sis, Tom'un ayaklarını ve bileklerini sarmıştı. Tom başındaki beyzbol şapkasını çıkardı. Alice de öyle. Clay kendisininkini çıkarmak için elini başına uzattı ve takmadığını hatırladı.

"Evet!" diye bağırdı Jordan. Yüzünde çılgınca bir gülümseme vardı. "Şapkalar çıkarılsın! Müdür için şapkalar çıksın!" Başında şapka yoktu ama yine de hayali bir şapkayı çıkarıyormuş –ve havaya fırlatıyormuş– gibi yaptı ve Clay, çocuğun akıl sağlığı için yine endişelendi. "Şimdi sıra şiirde! Haydi, Tom!"

"Tamam," dedi Tom. "Ama saygı gösterip sessiz olmanız gerek."

Jordan anladığını belirtmek için işaretparmağını dudaklarına bastırdı ve parmağın yukarısındaki kalbi kırık gözleri gören Clay, çocuğun aklını henüz kaybetmediğini anladı. Arkadaşını kaybetmiş, ama aklını kaybetmemişti.

Tom'un nasıl devam edeceğini merak ederek sessizce bekledi. Biraz Frost belki biraz da Shakespeare bekliyordu (sadece, *Tekrar ne zaman buluşacağız?* bile olsa müdürün Shakespeare'i onaylayacağından emindi) hatta Tom McCourt'tan doğaçlama bir performans bile görebilirlerdi. Tom'un dudaklarından dökülen ölçülü dizeleri hiç beklemediği muhakkaktı.

"Merhametini bizden esirgeme, Tanrım; sevgin ve adaletin bizi daima korusun. Çünkü etrafımız sayısız belayla sarılmış; günahlarımız bizi ele geçirdi ve gözlerimizi köreltti. Günahlarımız başımızdaki saç tellerinden çok ve yüreklerimiz artık bizi taşıyamıyor. Bizden hoşnut kal ve bizi kurtar, Tanrım; gel bizi bir an önce kurtar, Tanrım."

Alice mezarın ayakucunda durmuş, küçük ayakkabıyı sıkarak ağlıyordu. Başı öne eğikti. Hıçkırıkları sık ve sessizdi.

Tom tek elini taze mezarın üzerine uzatarak devam etti. Avucunu açmış, parmaklarını kapamıştı. "Hayatlarımıza kastedenlerin tümü utanca ve kargaşaya boğulsun; kötü durumda olmamızı isteyenlerin itibarı kalmasın. Bizi parmakla gösterip 'İşte, işte!' diyerek gülenlerin suratı utançla morarsın. Burda bir ölü yatıyor, toprak..."

"Çok üzgünüm, efendim!" diye bağırdı Jordan iç paralayan tiz bir sesle. "Bu haksızlık, çok üzgünüm, efendim, öldüğünüz için çok üzgünüm..." Gözleri yuvalarında döndü ve mezarın üzerine yığıldı. Sis, açgözlü parmaklarıyla onu hemen kavradı.

Clay, çocuğu yerden kaldırıp nabzını kontrol etti. Güçlü ve düzenliydi. "Sadece bayıldı. Okuduğun neydi Tom?"

Tom mahcup görünüyordu. "Kırkıncı ilahinin serbest bir uyarlaması. Haydi onu içeri götürelim..."

"Hayır," dedi Clay. "Fazla uzun değilse bitir."

"Evet, lütfen," dedi Alice. "Çok güzel. Yaraya sürülen merhem gibi."

Tom tekrar mezara döndü. Kendini toparlıyor gibi göründü, belki sadece kaldığı yeri hatırlamaya çalışıyordu. "Burda bir ölü yatıyor, topraktan bir parça ve biz hayatta olanlar da burdayız, zavallı ve muhtaç; bizi düşün, Tanrım. Sen bizim yardımcımız ve kurtarıcımızsın; geç kalma, Tanrım. Amin."

"Amin," dedi Clay ve Alice aynı anda.

"Haydi içeri girelim," dedi Tom. "Dışarısı buz gibi."

"Okuduğunu Kurtarıcı İsa Kilisesi'nin kutsal müdavimlerinden mi öğrendin?" diye sordu Clay.

"Ah, evet," dedi Tom. "Pek çok ilahi ezberlemiştim. Ödül olarak fazladan tatlı vardı. Ayrıca köşe başlarında dilenmeyi ve Sears otoparkını sadece yirmi dakikada *Cehennemde Bir Yudum Su Olmaksızın Bir Milyon Yıl* yazan risalelerle doldurmayı da öğrendim. Şu zavallı çocuğu yatağına yatıralım. Yarın saat on altıya kadar uyuyacağına ve uyandığında kendini çok daha iyi hissedeceğine bahse girerim."

"Ya o yanağı yırtık adam gelir ve gitmemizi istediği halde hâlâ burda olduğumuzu görürse?" diye sordu Alice.

Clay bunun iyi bir soru olduğunu düşündü ama üzerinde dakikalarca kafa yoracak değildi. Hırpani Adam ya onlara bir gün daha verecekti ya da vermeyecekti. Jordan'ı üst kattaki yatağına taşırken kendini hangisi olacağını umursamayacak kadar yorgun hissediyordu.

2

Alice saat sabah dört civarı Clay ve Tom'a boğuk sesle iyi geceler dileyip yatmaya gitti. İki adam buzlu çay içip pek fazla konuşmadan mutfakta oturmaya devam etti. Söylenecek bir şey yok gibiydi. Sonra, şafaktan hemen önce mesafenin hayalet gibi belirsizleştirdiği o toplu iniltilerden biri daha kuzeydoğudan yükselerek sisli havayla onlara doğru taşındı. Bir korku filmindeki müzik gibi dalgalandı ve tam hafifleyip yok olmaya yüz tutmuştu ki Hırpani Adam'ın yeni, daha büyük sürüsünü götürdüğü Gaiten'dan daha şiddetli bir haykırış duyuldu.

Clay ve Tom ön tarafa gidip erimiş müzik setlerini bir kenara iterek verandanın basamaklarından indi. Hiçbir şey göremiyorlardı, dünya bembeyaz olmuştu. Bir süre dışarıda durduktan sonra tekrar içeri girdiler.

Alice ve Jordan'ı ne ölüm çığlığı ne de Gaiten'dan yükselen karşılık uyandırabildi; Clay ve Tom buna şükrediyordu. Köşeleri artık kıvrılıp yıpranmış olan yol atlasları mutfak tezgâhının

üzerindeydi. Tom başparmağını atlasın üstünde gezdirip sonra, "Çığlık Hooksett veya Suncook'tan gelmiş olabilir," dedi. "İkisi de buranın kuzeydoğusunda ve büyük şehirler... New Hampshire için büyük yani. Acaba kaçını hakladılar? Ve nasıl yaptılar?"

Clay başını iki yana salladı.

"Umarım sayıları çoktur," dedi Tom neşesiz, cılız bir gülümsemeyle. "Umarım en az bin tanedirler ve ağır ateşte pişmişlerdir. Aklıma kızarmış tavuk reklamları veren restoran zinciri geldi. Yarın akşam gidiyor muyuz?"

"Hırpani Adam bugünü geçirmemize izin verirse gitsek iyi olur sanırım. Sence de öyle değil mi?"

"Başka seçeneğimiz yok gibi," dedi Tom. "Ama sana bir şey söyleyeyim, Clay... Kendimi mezbahaya doğru güdülen bir inek gibi hissediyorum. Küçük inek dostlarımın kanının kokusunu nerdeyse alabiliyorum."

Clay'in içinde de aynı his vardı, ama aynı soru yine gündeme geliyordu: Grup zihinlerinde onları katletmek varsa, neden hemen, orda yapmıyorlardı? Önceki gün kapının önüne erimiş müzik setleri ve Alice'in minik ayakkabı muskasını bırakmak yerine hepsini öldürebilirlerdi.

Tom esnedi. "Ben yatıyorum. Birkaç saat daha durabilecek misin?"

"Olabilir," dedi Clay. Aslında bir damla bile uykusu yoktu. Bedeni çok yorgundu, ama zihni zembereği boşalmış saat gibiydi. Bir nebze durulur gibi olduğunda aklına dolmakalemin müdürün göz yuvasına sürterek çıkardığı ses geliyor ve kemiğe sürten metal sesi yine tüylerini ürpertiyordu. "Neden?"

"Bizi bugün öldürmeye kalkarlarsa onların yöntemiyle değil, kendi yöntemlerimle ölmek istiyorum çünkü," dedi Tom. "Onların yöntemini gördük ne de olsa. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Clay, Hırpani Adam'ın temsil ettiği kolektif irade müdürün dolmakalemi kendi gözüne saplamasını gerçekten sağlamışsa, Cheatham Köşkü'nde kalan dört kişinin intihar etmek gibi bir se-

çeneği olmadığını düşünüyordu. Ama Tom'u uyumaya bu fikirle gönderemezdi. Onun için başını sallamakla yetindi.

"Bütün tabancaları üst kata götüreceğim. Sende o büyük .45'lik var, değil mi?"

"Evet, Beth Nickerson spesiyalitesi."

"Tamam o zaman, iyi geceler. Geldiklerini görürsen –veya *hissedersen*– seslen." Tom bir an duraksadı. "Yani zamanın olursa. Ve müsaade ederlerse."

Clay, Tom'un hep ondan ileride olduğunu düşünerek arkadaşının mutfaktan çıkışını izledi. Ve ondan çok hoşlandığını. Onu daha iyi tanımak istediğini. Ama bu olasılığın pek düşük olduğunu düşündü. Johnny ve Sharon ise hiç o kadar uzak olmamıştı.

3

Clay o sabah saat sekizde, müdürün zafer bahçesinin bir ucundaki bankta oturuyor, kendi kendine, o kadar yorgun olmasa kıçını kaldırıp eski dosta bir tür mezar taşı yapacağını düşünüyordu. Müdür bunu, hiçbir şey için olmasa bile, kalan son öğrencisine göz kulak olduğu için hak ediyordu. Ama ayağa kalkıp eve giderek Tom'u uyandırmak ve nöbet tutup tutamayacağını sormak için bile yeterli enerjisi olup olmadığını bilmiyordu.

Yakında serin, güzel bir sonbahar günü başlayacaktı... bir zamanlar elma toplamak, elma şarabı yapmak ve arka bahçede futbol oynamak için ideal bir gün. Sis hâlâ yoğundu, ama sabah güneşi kuvvetle parlıyor, Clay'in oturmakta olduğu küçük dünyayı göz kamaştırıcı bir beyazlıkla dolduruyordu. Havadaki damlacıklar, yorgun gözlerinin önünde yüzlerce minik gökkuşağı oluşturuyordu.

Göz kamaştıran beyazlığın içinde aniden kırmızı bir şey belirdi. Hırpani Adam'ın kazağı bir an için havada tek başına süzülüyormuş gibi göründü, sonra içindeki beden yaklaştıkça kahverengi yüz ve eller ortaya çıktı. O sabah kapüşonu kafasına

geçirmişti. Kırmızı başlık, şekli bozulmuş gülümseyen yüzünü ve ölü–canlı gözlerini çevreliyordu.

Derin bir çiziğin ikiye böldüğü geniş, bilge alın.

Bir haftadan uzun süredir üzerinde olan, cepleri yırtık, leş gibi, şekilsiz bir kot pantolon.

Dar göğsün üzerinde HARVARD yazısı.

Beth Nickerson'ın .45'liği belindeki kemere asılı kılıfının içindeydi. Clay tabancaya dokunmadı bile. Hırpani Adam yaklaşık üç metre ötesinde durdu. Tam müdürün mezarının üstünde duruyor ve Clay bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu Hırpani Adam'a ve anında kendi cevap verdi. "Sana. Söylemek."

Hayretle dili tutulmuş halde Hırpani Adam'a baktı. Telepati veya sessizlik bekliyordu. Hırpani Adam sırıttı –kötü şekilde yarılmış alt dudağının elverdiği ölçüde– ve ellerini, *bu bir şey değildi* der gibi iki yana açtı.

"Ne söyleyeceksen söyle o halde," dedi Clay, ona ve sesine yine el konmasına hazırlanmaya çalıştı. Ama sonra bunun hazırlıklı olunamayacak bir durum olduğunu anladı. Vantriloğun dizine oturmuş bir tahta parçasına çevrilmek gibiydi.

"Gidin. Bu gece." Clay konsantre olup konuştu. "Kes şunu! Kapa çeneni!"

Hırpani Adam sabırla bekledi.

"Yeterince çabalarsam sana engel olabilirim sanırım," dedi Clay. "Emin değilim ama yapabilirim."

Hırpani Adam, yüzünde *Bitti mi?* diye soran bir ifadeyle bekledi.

"Dene," dedi Clay. Sonra yine konuştu. "Daha fazlasını. Getirebilirim. Yalnız. Geldim."

Clay, koca bir sürünün Hırpani Adam'ın iradesiyle birleştiğini düşündü ve mesajı anladı.

"Gidin. Bu gece. Kuzeye." Clay bekledi, Hırpani Adam'ın sesiyle işinin bittiğini düşünerek sordu. "Nereye? Neden?"

Bu kez kelimeler yoktu. Bir görüntü aniden önünde belirdi. O kadar netti ki, zihninde mi yoksa Hırpani Adam'ın görüntüyü

bir şekilde parlak siste mi oluşturduğundan emin olamadı. Akademi Bulvarı'nın ortasına pembe tebeşirle yazılmış olan yazıydı:

KASHWAK=TELE-YOK

"Anlamıyorum," dedi.

Ama Hırpani Adam uzaklaşıyordu bile. Clay kırmızı kazağın bir anlığına yine havada süzülür gibi olduğunu gördü, sonra o da gözden kayboldu. Geriye, kuzeye gidecek olmalarının ve bir gün daha yaşayacaklarını bilmenin verdiği teselli kaldı. Demek ki nöbet tutmalarına gerek yoktu. Uyuyup diğerlerine dokunmamaya karar verdi.

4

Jordan uyandığında aklı başındaydı ama o sinirsel coşkusu çocuğu terk etmişti. Taş gibi sertleşmiş bir çöreği kemirdi ve Clay'in o sabah Hırpani Adam ile olan karşılaşmasını anlatmasını ifadesizce dinledi. Clay'in sözleri bitince yol atlasını aldı, arkasındaki içindekiler kısmına baktıktan sonra Batı Maine sayfasını açtı. "İşte," dedi Fryeburg'un üstünde bir kasabayı göstererek. "Kashwak burası, batıda. Bir de doğuda, neredeyse tam Maine–New Hampshire sınırı üzerinde Little Kashwak var. İsim bir yerden tanıdık geliyordu zaten. Göl yüzünden." Parmak ucuyla hafifçe vurdu. "Nerdeyse Sebago kadar büyük."

Alice gölün ismini okumak için eğildi. "Kash... Kashwakamak galiba."

"TR–90 adı verilen özel bölge," dedi Jordan. Parmağını haritanın o noktasına da hafifçe vurdu. "Bunu bilince Kashwak eşittir Tele–Yok kolayca anlaşılıyor, değil mi?"

"Ölü bir bölge, değil mi?" diye sordu Tom. "Ne cep telefonu kuleleri ne mikrodalga kuleleri."

Jordan ona neşesizce gülümsedi. "Eh, eminim uydu anteni olan pek çok insan vardır ama onun dışında... tam isabet."

"Anlamadım," dedi Alice. "Neden hemen herkesin iyi olduğu, cep telefonlarının çalışmadığı bir yere gitmemizi istiyorlar?"

"Ona bakarsan, sorulması gereken ilk soru yaşamamıza neden izin verdikleri," dedi Tom.

"Belki bizi ayaklı güdümlü füzeler olarak kullanıp orayı bombalamak istiyorlar," dedi Jordan. "Hem bizden hem *onlardan* kurtulmuş olacaklar. Bir taşla iki kuş."

Bu fikri bir süre sessizce düşündüler.

"Haydi gidip öğrenelim," dedi Alice. "Ama kimseyi bombalayacak *değilim*."

Jordan ona kasvetle baktı. "Müdüre ne yaptıklarını gördün. Sence o an geldiğinde seçme şansın olacak mı?"

5

Gaiten Akademisi'nin girişindeki sütunların karşısında sıralanan evlerin çoğunun kapı eşiğinde hâlâ ayakkabılar duruyordu, ama bu güzel görünümlü evlerin kapıları ya açık ya da zorlanarak menteşelerinden ayrılmıştı. Kuzeye doğru yürüyüşlerine tekrar başladıktan sonra evlerin bahçelerinde gördükleri cesetlerden birkaçı telemanyaklara, çoğu ise yanlış zamanda, yanlış yerde olan masum yolculara aitti. Ayakları çıplaktı ve hepsi de paramparça edilmişti.

Okulun ötesinde, Akademi Bulvarı'nın tekrar 102. Karayolu olduğu yerde neredeyse bir kilometre boyunca yolun her iki tarafına saçılmış cesetler gördüler. Alice, kendisini Tom'un yönlendirmesine izin vererek tüm o mesafeyi gözlerini kararlı bir şekilde kapatarak yürüdü. Clay aynısını yapmayı Jordan'a teklif etti, ama sırtında koca bir çanta, kafasında çok fazla saç olan zayıf çocuk başını iki yana sallayarak yolun ortasındaki çizgiler üzerinde yürümeye devam etti. Cesetlere yönelttiği birkaç kaçamak bakıştan sonra başını öne eğip gözlerini ayakkabılarına dikti.

"Yüzlerce var," dedi Tom. Saat sekizdi ve karanlık çökmüştü, ama hâlâ istediklerinden çok daha fazlasını görebiliyorlardı.

Akademi ve Spofford'un köşesindeki Dur levhasının etrafına kıvrılmış yatan kırmızı pantolon ve beyaz denizci bluzu giymiş bir kız dikkatlerini çekti. Yaşı dokuzdan fazla olamazdı ve ayakkabıları yoktu. Yirmi metre ötede, muhtemelen merhamet dilenip çığlıklar atarken zorla çekilip çıkarıldığı evi vardı. Kapısı açıktı. *"Yüzlerce."*

"Belki o kadar çok değil," dedi Clay. "Bizim türümüzden olanların bir kısmı silahlıydı. O piçlerden epeyce vurmuşlar. Birkaçını da bıçaklamışlar. Hatta bir tanesinin göğsüne ok saplanmış..."

"Buna *biz* sebep olduk," dedi Tom. "Sence hâlâ *bizim türümüz*, diye bir şey var mı?"

Bu sorunun cevabı, dört saat sonra yol kenarındaki bir piknik alanında soğuk öğle yemeklerini yedikleri sırada geldi. O sırada 156. Karayolu'ndaydılar ve tabelaya göre orası batıdaki Tarihi Flint Tepesi'ne bakan muhteşem bir manzarası olan Manzaralı Sapak'tı. Clay öğle yemeği gece yarısı gaz lambaları eşliğinde değil de öğle vaktinde yeniyorsa manzaranın güzel olabileceğini düşündü.

Yaşlılardan oluşan yarım düzinelik bir grup yürüyerek yaklaştığı sırada tatlı faslına –bayat Oreo'lar– geçmişlerdi. Üçü, erzak dolu süpermarket arabalarını itiyordu ve tümü de silahlıydı. Tekrar yola çıkmalarından sonra karşılaştıkları ilk yolculardı.

"Hey!" dedi Tom onlara el sallayarak. "Oturmak isterseniz burda bir piknik masası daha var!"

Dönüp baktılar. Gruptaki iki kadından büyükanne tipli, ay ışığında parlayan bembeyaz saçlı, daha yaşlı olanı el sallamaya başladı. Sonra durdu.

"Bunlar onlar," dedi adamlardan biri ve Clay, adamın sesindeki nefret ve korkuyu duydu. "Gaiten tayfası."

Diğer adamlardan biri, "Cehenneme kadar yolunuz var, ahbap," dedi. Büyükanne tipli olan kadının topallamasına rağmen adımlarını hızlandırarak yürümeye devam ettiler. Adamlardan biri, birinin terk edilmiş Saturn'ünün tamponuna bindirmiş Subaru'nun çevresinden dolaşması için kadına yardım etti.

Alice, gaz lambalarından birini neredeyse devirerek ayağa fırladı. Clay, kızın kolunu yakaladı. "Boş ver ufaklık."

Alice, onu duymazdan geldi. "En azından biz bir şey yaptık!" diye bağırdı arkalarından. "Siz ne yaptınız? Siz ne bok yaptınız?"

"Ne yapmadığımızı söyleyeyim," dedi adamlardan biri. Küçük grup artık piknik alanını geçmişti ve adam artık omzunun üzerinden geriye bakarak konuşuyordu. Bunu yapabiliyordu, çünkü yolun o bölümünde birkaç yüz metre boyunca araç yoktu. "Biz normallerin öldürülmesine sebep olmadık. Fark etmediyseniz söyleyeyim, onlarla karşılaştırıldığımızda sayıca azınlıktayız..."

"Palavra, bunun doğru olup olmadığını bilemezsiniz!" diye bağırdı Jordan. Clay, çocuğun Gaiten sınırını geçmelerinden beri ilk kez konuştuğunu fark etti.

"Belki doğru belki değil," dedi adam. "Ama çok acayip ve güçlü şeyler yapabiliyorlar. Bunu inkâr edemezsiniz. Onları... ve sizi rahat bırakırsak bize dokunmayacaklarını söylediler. Bize uyar."

"Size söyledikleri –veya düşünceyle ilettikleri– herhangi bir şeye inanıyorsanız aptalsınız demektir," dedi Alice.

Adam önüne döndü, elini havaya kaldırıp *defol git* ve *elveda* karışımı bir hareketle salladı ve bir daha konuşmadı.

Süpermarket arabalı grubu gözden kaybolana dek izlediler, ardından üzerine başharfler kazınmış piknik masasının üzerinden birbirlerine baktılar.

"Eh, artık biliyoruz," dedi Tom. "Toplumdan dışlanmışız."

"Telemanyaklar diğer normallerin –adam böyle demişti galiba– olduğu yere gitmemizi istiyorsa bu doğru olmayabilir," dedi Clay. "Belki başka bir şeyizdir."

"Ne peki?" diye sordu Alice.

Clay'in aklında bir cevap vardı, ama söylemek istemiyordu. Gecenin ortasında değil. "Şu an beni daha çok ilgilendiren, Kent Pond," dedi. "Oğlumla karımın iyi olduğunu görmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Hâlâ orda olmaları pek muhtemel değil, değil mi?" diye sordu Tom alçak, nazik bir tonla. "Yani normal de olsalar Frekans mağduru da olsalar büyük ihtimalle başka bir yere gitmişlerdir."

"İyilerse geride bir not, bir haber bırakmışlardır," dedi Clay. "Her iki şekilde de oraya gitmem gerek."

Ve oraya gidip işin o kısmını bitirmeden, oradaki insanlar onlardan nefret ediyor ve korkuyorsa Hırpani Adam'ın onları niye güvenli bir yere gönderdiğini düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Ya da telefon halkı oradan haberdarsa Kashwak=Tele–Yok'un nasıl olup da güvenli olabileceğini.

6

Doğuya, onları sınırdan geçirip Maine'e sokacak olan 19. Karayolu'na doğru yavaşça ilerliyorlardı ama o gece varamadılar. New Hampshire'ın o bölgesindeki bütün yollar küçük bir şehir olan Rochester'dan geçiyor gibiydi ve Rochester yanıp kül olmuştu. Yangının özü hâlâ canlıydı ve neredeyse radyoaktif bir ışıltı yayıyordu. Alice öne düşüp onlara yol göstererek kızgın kalıntılar arasında batıya doğru bir yarım daire çizdi. Beş altı kez kaldırımlar üzerine yazılmış **KASHWAK=TELE-YOK** yazısı gördüler. Bir keresinde de spreyle bir posta kutusunun üstüne yazılmış olanına rastladılar.

"Bunun cezası bazilyon dolar ve Guantánamo Körfezi'nde müebbet hapistir," dedi Tom yorgun bir gülümsemeyle.

Yol onları sonunda Rochester Alışveriş Merkezi'nin dev otoparkına ulaştırdı. Otoparka varmadan çok önce Clay'in satın alınmaya değer bulduğu türde müzik yapan bir New Age caz üçlüsünün fazla yüksek olan yayınını duymaya başlamışlardı. Otopark dumanı tüten çer çöple kaplıydı, çöp yığını arabaların jant kapaklarına dek yükseliyordu. Ölü bedenlerin esintiyle taşınan leş kokusunu alabiliyorlardı.

"Yakınlarda bir yerde bir sürü var," dedi Tom.

Alışveriş merkezinin yanındaki mezarlıktı. Yolları, mezarlığın güneyi ve batısından geçiyordu, ama otoparktan ayrıldıktan sonra müzik setlerinin kırmızı ışıklarını ağaçların arasından seçebilecek kadar yakın olduklarını gördüler.

Kuzey Ana Cadde'ye dönmelerinin ardından aniden, "Belki onları da haklasak iyi olur," diye öneride bulundu. Alice, "Bu civarda bir tanker vardır mutlaka," diyerek devam etti.

"Evet, bebek!" diye bağırdı Jordan. Ellerini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Cheatham Köşkü'nden ayrılmalarından beri ilk kez bu kadar hayat dolu görünüyordu. "Müdür için yapalım!"

"Bence bu pek iyi bir fikir değil," dedi Tom.

"Sabırlarının sınırlarını zorlamaktan mı çekiniyorsun?" diye sordu Clay. Alice'in çılgınca fikrine yakın olduğunu hissedince kendi kendine şaşırmıştı. Bir başka sürüyü daha ateşe vermek çılgınca bir fikirdi şüphesiz, ama...

"Misty"nin hayatımda duyduğum en kötü versiyonu olduğu için yapabilirim. Kahrolası sanki beynimi deliyor, diye düşündü.

"Ondan değil," dedi Tom. Düşüncelere dalmış gibiydi. "Şu caddeyi görüyor musunuz?" Alışveriş merkeziyle mezarlık arasında kalan yolu gösteriyordu. Terk edilmiş veya kaza yapmış araçlarla tamamen tıkanmıştı. Hemen hepsinin burnu alışveriş merkezinin aksi yönüne doğru dönüktü. Clay tüm o insanların Frekans'tan sonra evlerine dönmeye çalıştığını tahmin etti. Neler olup bittiğini ve ailelerinin iyi olup olmadığını öğrenmek isteyen insanlar. Hiç düşünmeden araç telefonlarına veya cep telefonlarına uzanmış olmalıydılar.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Biraz o tarafa yürüyelim," dedi Tom. "Dikkatle."

"Ne gördün Tom?"

"Söylemesem daha iyi. Belki hiçbir şey değildir. Kaldırımdan uzak durun, ağaçların altından ayrılmayın. Yol çok dolu. Muhtemelen cesetler olacaktır."

Twombley Caddesi ve West Side Mezarlığı arasında düzinelerce çürüyen ceset vardı. Ağaçların kıyısına vardıklarında

"Misty" yerini "I Left My Heart in San Francisco"nun öksürük şurubuna benzer bir versiyonuna bırakmıştı. Bulundukları yerden müzik setlerinin kırmızı ışıklarını görebiliyorlardı. Sonra Clay bir şey daha gördü ve durdu. "Tanrım," diye fısıldadı. Tom başını salladı.

"Ne var?" diye fısıldadı Jordan. "Ne?"

Alice hiçbir şey söylemedi, ama Clay, kızın baktığı yönden ve omuzlarının mağlubiyeti kabul etmiş gibi çökmesinden gördüğünü anlamıştı. Mezarlığın çevresinde ellerinde tüfeklerle nöbet tutan erkekler vardı. Clay, çocuğun başını tutup o yöne çevirdi ve Jordan'ın omuzları da çöküverdi.

"Haydi gidelim," diye fısıldadı çocuk. "Koku midemi bulandırıyor."

7

Rochester'ın altı kilometre kadar kuzeyindeki Melrose Corner'da (güney ufkunda yangının azalıp artan kızıl ışıltısını hâlâ görebiliyorlardı) bir başka piknik alanına rastladılar. Burada piknik masalarının yanı sıra ufak bir taş ocağı da vardı. Tom, Clay ve Jordan kuru odun topladı. İzci olduğunu iddia eden Alice ise güzel bir ateş yaktı ve üç konserve fasulye ısıttı. Yemeklerini yerken iki ayrı yolcu grubu yanlarından geçti. İki grup da onlara baktı; konuşan veya el sallayan kimse olmadı.

Clay açlığı biraz bastırılınca, "O adamları gerçekten gördün mü Tom?" diye sordu. "Ta otoparktan? Bence ismini Şahingöz olarak değiştirmeliyiz."

Tom başını iki yana salladı. "Tamamen şans eseri. Şans ve Rochester'dan gelen ışık. Közleri biliyorsunuz."

Clay başını salladı. Biliyorlardı.

"Mezarlığa tam doğru zamanda, doğru açıdan bakmış bulundum ve tüfeğin namlusunun parlamasını yakaladım. Kendi kendime göründüğü gibi olmadığını, muhtemelen demir parmaklıklardaki yansıma olduğunu söyledim ama..." Tom içini çekerek fasulyelerinden geri kalanı bir kenara bıraktı. "Öyle işte."

"Belki telemanyaklardı," dedi Jordan, ama söylediklerine kendinin bile inanmadığı belliydi. Clay bunu çocuğun sesinden anlamıştı.

"Telemanyaklar gece nöbeti tutmaz," dedi Alice.

"Belki artık uykuya daha az ihtiyaçları oluyordur," dedi Jordan. "Belki bu da yeni programlarının bir parçasıdır."

Clay, çocuğun telefon halkı hakkında bir çeşit yükleme devresinde olan organik bilgisayarlarmış gibi konuştuğunu duyduğu her seferde olduğu gibi ürperdi.

"Tüfeklerle de işleri olmaz, Jordan," dedi Tom. "Onlara ihtiyaçları yok."

"Demek artık güzellik uykularını alırken onlara gözkulak olan işbirlikçileri var," dedi Alice. Sesinde keskin bir aşağılama, onun hemen altındaysa gözyaşları vardı. "Umarım hepsi de cehennemde çürür!"

Clay hiçbir şey söylemedi. O gece karşılaştıkları süpermarket arabalı grubu düşünüyordu. Onlara Gaiten tayfası diyen adamın sesindeki nefreti ve korkuyu hatırladı. *Bize Dillinger Çetesi demiş kadar oldu,* diye düşündü. *Onları artık telemanyaklar olarak değil, telefon halkı olarak düşünüyorum. Neden?* Arkasından gelen düşünce daha da tedirgin ediciydi. *Bir işbirlikçi işbirliği yapmayı ne zaman bırakır?* Cevap, ona kalırsa, işbirlikçilerin bariz bir şekilde çoğunlukta olduğu zamandı. O zaman işbirlikçi olmayanlar...

Eh, bir romantik onlar için "yeraltındakiler" diyebilirdi. Romantik olmayanlar ise kaçak olduklarını söylerdi.

Ya da belki sadece suçlu.

Hayes İstasyonu kasabasına vardılar ve Whispering Pines adında köhne bir motelde kaldılar. Motelin bulunduğu yerden görülebilen tabelanın üzerinde 19. KARAYOLU, SANFORD THE BERWICKS KENT POND 10 KM yazıyordu. Ayakkabılarını kaldıkları odaların kapılarının önüne bırakmadılar.

Artık buna gerek kalmamış görünüyordu.

8

Her bir gözün hedefi olan kişi, yine o kahrolası sahanın ortasında, bir şekilde hareketsiz bırakılmış olarak platformun üstünde duruyordu. Ufukta, tepesinde yanıp sönen kırmızı ışığıyla o iskeletimsi yapı yükseliyordu. Faxboro'dan büyük bir yerdi. Arkadaşları yanında sıralanmıştı, ama artık yalnız değillerdi. Açık alanın uzunluğu boyunca benzer platformlar yan yana sıralanmıştı. Tom'un solunda, kolları kesilmiş Harley–Davidson tişörtü giymiş hamile bir kadın vardı. Clay'in sağında, zeki, ata benzer suratında korku dolu bir ifade bulunan, kırlaşmaya başlamış saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, yaşlıca –müdür kadar değildi ama– bir adam vardı. Onun gerisinde, yıpranmış bir Miami Dolphins şapkası giymiş daha genç bir adam vardı.

Clay binlerce kişi arasında tanıdıklarına rastladı ve buna pek şaşırmadı; rüyalarda hep öyle olmaz mıydı? Bir an ilkokul öğretmeninizle bir telefon kulübesinde olurdunuz, bir sonraki an Empire State Binası'nın gözlem alanında Destiny's Child'ın üç üyesiyle birden sevişiyor olurdunuz.

Destiny's Child bu rüyada yoktu ama Clay araba antenlerini sallayarak koşan çıplak adamın –artık üstünde temiz, beyaz bir tişört ve spor pantolon vardı–, Alice'e *küçük hanım* diye hitap eden sırt çantalı adamın ve topallayan yaşlı kadının orada olduğunu gördü. Kadın elli metre çizgisi civarında duran Clay ve arkadaşlarını işaret etti, sonra yanındaki kadınla konuştu; kadının Bay Scottoni'nin hamile gelini olduğunu görmek Clay'i hiç şaşırtmadı. *İşte Gaiten tayfası,* dedi topallayan, büyükanne tipli kadın ve Bay Scottoni'nin gelininin üst dudağı nefretle gerildi.

Yardım et, diye bağırdı Tom'un yanındaki platformdaki kadın. Bay Scottoni'nin gelinine sesleniyordu. *Ben de senin gibi bebeğimi doğurmak istiyorum! Bana yardım et!*

Onu hâlâ vaktin varken düşünecektin, diye karşılık verdi Bay Scottoni'nin gelini ve Clay diğer rüyada olduğu gibi bunda da kimsenin konuşmadığını fark etti. Telepatiydi.

Hırpani Adam, onlara yaklaşıp yanına geldiği herkesin başının üzerine elini koymaya başladı. Tom'un müdürün mezarında yaptığı harekete benziyordu; avuç açık, parmaklar kıvrık. Clay, Hırpani Adam'ın bileğindeki, hastanelerdekine benzer kimlik bileziğini gördü ve o an orada elektrik olduğunu fark etti; ışıklar göz kamaştıracak kadar parlaktı. Bir şeyi daha gördü. Platformların üzerinde olmalarına rağmen Hırpani Adam'ın kafalarına yetişebilmesinin sebebi, yerde olmamasıydı. Yürüyordu ama havadaydı.

"Ecce homo–insanus," dedi. *"Ecce femina–insana."* Ve her seferinde kalabalığı oluşturanlar, hem telefon halkı hem de normaller, tek bir ağızdan kükreyerek cevap verdi: *"DOKUNMA!"* Artık aralarında bir fark yoktu. Clay'in rüyasında ikisi de aynıydı.

9

Öğle sonrasının geç vakitlerinde, ince bir motel yastığına sarılmış halde uyandı. Dışarı çıktığında Alice ve Jordan'ın otoparkla odalar arasındaki kaldırımda oturmakta olduğunu gördü. Alice kolunu Jordan'ın omzuna atmıştı. Çocuk başını kızın omzuna dayamış, tek koluyla beline sarılmıştı. Saçları arkadan hafifçe sarkıyordu. Clay yanlarına gitti. Ötelerindeki 19. Karayolu ve Maine'e giden otoyol, kasasının kapıları açık halde yolun ortasındaki beyaz şeritler üstünde duran bir Federal Express kamyonu ve kaza yapmış bir motosiklet haricinde bomboştu.

Clay de kaldırıma oturdu. "Siz de..."

"Ecce puer, insanus," dedi Jordan başını Alice'in omzundan kaldırmadan. "Bu benim."

"Ve ben de *femina,*" dedi Alice. "Clay, Kashwak'ta dev bir futbol sahası mı var? Çünkü varsa oranın yakınına bile gidecek değilim."

Arkalarında bir kapı kapandı. Yaklaşan ayak sesleri duyuldu. "Ben de," dedi Tom yanlarına otururken. "Pek çok sorunum var –hiçbirini inkâr etmiyorum– ama asla intiharı düşünmedim."

"Emin değilim ama orda bir ilkokuldan fazlası olduğunu sanmıyorum," dedi Clay. "Lise için muhtemelen otobüsle Tashmore'a falan gidiyorlardı."

"Bu *sanal* bir stadyum," dedi Jordan.

"Hı?" dedi Tom. "Yani bir bilgisayar oyunundaki gibi mi?"

"Bir bilgisayar gibi." Jordan gözlerini Sanford, Berwicks ve Kent Pond'a giden boş yoldan ayırmayarak başını kaldırdı. "Boş verin, o umurumda değil. Bize dokunmayacaklarsa –Frekans mağdurları, normal insanlar– kim dokunacak?" Clay daha önce hiçbir çocuğun gözlerinde böyle yetişkin bir acı görmemişti. "*Kim* dokunacak?"

Kimse cevap vermedi.

"Hırpani Adam mı bize dokunacak?" diye sordu Jordan sesi biraz yükselerek. "Hırpani Adam mı dokunacak? Belki. Çünkü izliyor, izlediğini hissedebiliyorum."

"Jordan, kendini kaptırdın gidiyorsun," dedi Clay, ama bu fikirde tuhaf bir iç mantık olduğu kesindi. Bu rüya onlara gönderiliyorsa –platformların üstünde oldukları rüya– belki *gerçekten* de izliyordu. Elde adres olmadan mektup gönderilemezdi.

"Kashwak'a gitmek istemiyorum," dedi Alice. "Telefonsuz bölge olup olmaması umurumda değil. Orası yerine... Idaho'ya gitmeyi yeğlerim."

"Kashwak, Idaho veya herhangi bir yerden önce Kent Pond'a gideceğim," dedi Clay. "İki gecelik yürüyüşle orda olabilirim. Sizin de gelmenizi isterim ama istemezseniz –ya da yapamazsanız– anlarım."

"Adamın görmeye ihtiyacı var," dedi Tom. "Önce bunu halledelim, ondan sonra ne yapacağımıza bakarız. Tabii başka bir fikri olan yoksa."

Yoktu.

10

19. Karayolu, bazen beş yüz metreye varan kısa bölümler boyunca bomboş oluyordu ve bu da motorluları cesaretlendirmişti. Uzun farları daima açık halde yolun ortasından, yüksek hızda, ölümcül riskler alarak yanlarından geçenlere Jordan bu ismi takmıştı.

Clay ve diğerleri yaklaşan farları fark edince asfalttan aceleyle ayrılıyorlar, ileride terk edilmiş veya kaza yapmış araçlar varsa çalıların arasına giriyorlardı. Jordan yoldaki araç enkazlarına motorlu barajı diyordu. Motorlu hızla geçiyor, içindekiler genellikle haykırıyordu, alkol aldıkları muhakkaktı. Sadece tek bir enkaz varsa –küçük bir motorlu barajı– şoför genellikle çevresinden dolaşmayı tercih ediyordu. Yol tamamen tıkalıysa yine geçmenin bir yolunu arıyorlar, bulamazlarsa geldikleri aracı terk edip yine Jordan'ın deyişiyle motorlamaya değecek –yani süratli ve geçici de olsa zevk verecek– bir başkasını bulana dek yola yürüyerek devam ediyorlardı. Motorlular genellikle serserilerden oluşuyordu. Baş belası haline gelmiş bir dünyada karşılarına çıkan başka baş belalarıydı. Gunner da onlardan biriydi.

19. Karayolu'ndaki ilk gecelerinde gördükleri dördüncü motorluydu. Göz alan farların aydınlığında yol kenarında durduklarını fark etmişti. *Alice'i* görmüştü. Siyah bir Cadillac Escalade ile yanlarından geçerken camdan sarkmış, siyah saçları geriye doğru uçuşurken bağırmıştı: *"Kamışımı em, seni çıtır orospu!"* Arabadaki diğer yolcular alkışlayıp tezahürat etti. Biri, *"Helal!"* diye bağırdı. Clay bunun Güney Boston aksanıyla ifade edilmiş saf coşku olduğunu düşündü.

"Hoş," oldu Alice'in tek tepkisi.

"Bazı insanların hiç..." diye söze başladı Tom, ama neye sahip olmadıklarını söyleyemeden karanlığın içinde fazla uzakta olmayan bir yerden acı bir fren sesi, çarpma gürültüsü ve kırılan camların şangırtısı duyuldu.

"Defol git," dedi Clay ve koşmaya başladı. Yirmi metre ilerlemişti ki Alice yanından hızla geçti. "Yavaşla, tehlikeli olabilirler!" diye seslendi kızın arkasından.

Alice otomatik tabancalardan birini Clay'in görebileceği şekilde kaldırarak koşmaya devam etti ve kısa süre sonra arayı iyice açtı.

Tom, Clay'i yakaladığında nefes nefese kalmıştı. Hemen yanında koşmakta olan Jordan ise salıncaklı sandalyede oturuyormuşçasına rahat görünüyordu.

"Kötü... yaralanmışlarsa... ne yapacağız?" diye sordu Tom. "Ambulans mı... çağıracağız?"

"Bilmiyorum," dedi Clay, ama Alice'in otomatik tabancalardan birini nasıl havaya kaldırdığını düşünüyordu. Biliyordu.

11

Otoyolun bir sonraki virajında kızı yakaladılar. Escalade'in yanında ayakta duruyordu. Araba, hava yastıkları şişmiş halde yan yatmış duruyordu. Kazanın nasıl olduğunu kestirmek çok zor değildi. Escalade, kör virajı belki saatte seksen kilometre hızla dönmüş, tam karşısında terk edilmiş bir süt kamyonu bulmuştu. Serseri olsun olmasın, şoför doğruca kamyona çarpmaktan kurtulabilmişti. Devrik aracın çevresinde sersemlemiş halde yürüyor, yüzüne düşen saçlarını geri itiyordu. Burnundan ve alnındaki kesikten kan boşalıyordu. Clay cam kırıkları spor ayakkabıları altında çıtırdayarak Escalade'e yürüdü ve içeri baktı. Boştu. El feneriyle içeriyi inceleyince sadece direksiyonda kan olduğunu gördü. Yolcuların hepsi araçtan çıkabilecek kadar iyiydi ve muhtemelen basit refleks sonucu, biri hariç hepsi kaçmıştı. Şoförün yanında kalan uzun, kirli, kızıl saçları olan, suratı sivilce izleriyle dolu, tavşan dişli, ergenlikten yeni çıkmış sıska bir gençti. Hızlı hızlı konuşması Clay'e Warner Bros çizgi filmlerindeki Spike'a hayran küçük köpeği hatırlattı.

"İyi misin, Gunnah?" diye sordu. Clay, Gunner'ın Güney aksanıyla bu şekilde söylendiğini düşündü. "Hassiktir, deli gibi kan kaybediyorsun. Öldüğümüzü sanmıştım." Sonra Clay'e döndü. "Sen neye bakıyorsun?"

"Kapa çeneni!" dedi Clay fazla sert çıkmadan.

Kızıl saçlı olan Clay'i işaret ettikten sonra kan kaybeden arkadaşına döndü. "Bu onlardan biri, Gunnah! Hepsi onlardan!"

"Kes sesini Harold!" dedi Gunner. Nazik olduğu kesinlikle söylenemezdi. Sonra Clay, Tom, Alice ve Jordan'a baktı.

"Dur şu alnına bakayım," dedi Alice. Tabancasını kılıfına geri koymuş, çantasını sırtından indirmiş, içini karıştırıyordu. "Yanımda yara bandı ve sargı bezleri olacaktı. Ayrıca, biraz yakar ama oksijenli su var. Yanması mikrop kapmasından iyidir, değil mi?"

"Bu genç adamın az önce sana söylediklerini düşünüyorum da, sen benim en iyi halimde olduğumdan daha iyi bir Hıristiyansın," dedi Tom. Bay Hızlı'yı omzundan indirmiş, askısından tutarak Gunner ve Harold'a bakıyordu.

Gunner yirmi beş yaşında vardı. Uzun, siyah, rock şarkıcısı saçları kanla ıslanmıştı. Süt kamyonuna, Escalade'e ve bir elinde sargı bezi, diğerinde oksijenli su şişesi olan Alice'e baktı.

"Tommy, Frito ve sürekli burnunu karıştıran herif kaçtı," dedi kızıl saçlı. Dar göğsünü olabildiğince şişirdi. "Ama ben seninle kaldım, Gunnah! Vay canına, dostum, bir domuz gibi kan kaybediyorsun."

Alice sargı bezine oksijenli su döktü ve Gunner'a doğru bir adım attı. Adam anında bir adım geriledi. "Benden uzak dur. Sen zehirlisin."

"Bunlar onlar!" diye bağırdı kızıl saçlı. "Rüyadakiler! Sana ne demiştim?"

"Benden uzak dur," diye tekrarladı Gunner. "Kahrolası orospu! Hepiniz uzak durun."

Clay içinde onu vurmak için ani bir istek duydu ve hiç şaşırmadı. Gunner köşeye kısılmış tehlikeli bir köpek gibi davranıyordu, dişlerini gösteriyordu ve her an ısırabilirdi. Tehlikeli köpeklere başka çare olmadığında öyle yapılmaz mıydı? Vurulmazlar mıydı? Elbette onların seçenekleri tükenmemişti ve Alice, ona çıtır orospu diyen pisliğe iyi vatandaşlık örneği göstererek yardıma kalkışabiliyorsa kendisi de onu infaz etmeden durabilirdi.

Ama bu iki hoş genci kendi hallerine bırakmadan önce öğrenmek istediği bir şey vardı.

"Şu rüyalar," dedi. "Rüyalarda bir... bilmiyorum... bir tür ruhsal rehber oluyor mu? Kırmızı kazaklı bir adam mesela?"

Gunner omuz silkti. Gömleğinden bir parça koparıp yüzünü sildi. Biraz kendine gelir, olanın bitenin farkına varır gibiydi. "Harvard, evet. Değil mi, Harold?"

Küçük kızıl saçlı başını salladı. "Evet. Harvard. Zenci herif. Ama onlar rüya değil. Bilmiyorsanız söylememizin de bir faydası olmaz. O rüya dedikleriniz, kahrolası yayınlar. Uykumuzda yapılan yayınlar. Siz onları alamıyorsanız zehirli olduğunuz içindir. Değil mi, Gunnah?"

"Çok fena sıçtınız," dedi Gunner düşünceli bir sesle ve alnını sildi. "Bana dokunmayın."

"Kendimize ait bir yerimiz olacak," dedi Harold. "Değil mi, Gunnah? Maine'de, evet, olacak. Freko olmayan herkes oraya gidiyor, orda bizi rahat bırakacaklar. Avlanacağız, balık tutacağız, yiyeceğimizi kendimiz bulacağız. Harvard öyle diyor."

"Siz de ona inanıyor musunuz?" diye sordu Alice şaşkınca.

Gunner parmağını kaldırıp hafifçe salladı. "Kapa çeneni, kaltak!"

"Sen kendininkini kapasan daha iyi olacak," dedi Jordan. "Silahlarımız var."

"Bizi vurmayı aklınızdan bile geçirmeseniz iyi olur!" dedi Harold tiz sesle. "Bizi vurursanız Harvard size ne yapar, biliyor musun, götten bacak?"

"Hiçbir şey," dedi Clay.

"Sakın..." diye başladı Gunner, ama daha fazla devam edemeden Clay bir adım öne çıktı ve Beth Nickerson'ın tabancasını adamın çenesine sertçe indirdi. Namlunun ucundaki arpacık Gunner'ın çenesinde taze bir kesik açtı ve Clay bu yaranın, adamın daha önce reddettiği oksijenli sudan daha etkili bir ilaç olacağını umdu. Ama umudu boşa çıktı.

Gunner, Clay'e şokla irileşmiş gözlerle bakarak süt kamyonunun yan tarafına doğru düştü. Harold öne doğru içgüdüsel bir

adım attı. Tom, Bay Hızlı'yı ona doğrulttu ve başını kararlı bir ifadeyle iki yana salladı. Harold büzülüp geriledi ve kirli tırnaklarını kemirmeye başladı. Gözleri irileşmiş ve ıslaktı.

"Artık gidiyoruz," dedi Clay. "Burda en azından bir saat kalmanızı öneririm, çünkü bizi bir daha görmek pek yararınıza olmayabilir. Hediye olarak hayatlarınızı bağışlıyoruz. Sizi tekrar görürsek almaktan çekinmeyiz." Hâlâ inanmaz gözlerle bakan ve kanlı yüze gözlerini dikerek Tom ve diğerlerine doğru geriledi. Kendini her şeyi saf irade gücüyle yapmaya çalışan, eski zamanların aslan terbiyecisi Frank Buck gibi hissediyordu. "Bir şey daha. Sizin deyişinizle frekoların bütün 'normallerin' niçin Kashwak'a gitmesini istediğini bilmiyorum, ama böyle bir toparlanmanın sığırlar için anlamı açıktır. Gece yayınlarınızı bir dahaki seyredişinizde bunu bir düşünün."

"Defol git," dedi Gunner ama gözlerini Clay'den kaçırıp ayakkabılarına bakmaya başladı.

"Haydi, Clay," dedi Tom. "Gidelim."

"Seni bir daha görmeyelim, Gunner," dedi Clay, ama gördüler.

12

Gunner ve Harold bir şekilde önlerine geçmiş olmalıydı. Belki Clay, Tom, Alice ve Jordan, Maine'e iki yüz metre uzaklıktaki State Line Motel'de uyurken tehlikeyi göze alıp gündüz vakti on–on beş kilometre yol almışlardı. İkisi, Salmon Falls dinlenme alanında pusu kurmuş, Gunner yeni araçlarını orada terk edilmiş yarım düzine kadar arabanın arasına gizlemiş olabilirdi. Hiç önemi yoktu. Önemli olan, önlerine geçmiş olmaları, onları sinsice beklemeleri ve aniden saldırmalarıydı.

Clay yaklaşan arabanın sesini ve Jordan'ın, "Bir motorlu geliyor," deyişini neredeyse duymayacaktı. Burası onun çöplüğüydü ve aşina yerlerin –State Line Motel'in üç kilometre doğusundaki

Freneau Istakozcusu, karşısındaki Shaky'nin Leziz Dondurmaları, Turnbull'un küçük meydanındaki General Joshua Chamberlain heykeli– önünden geçtikçe çok canlı bir rüyadaymış gibi hissetti. Shaky'nin Leziz Dondurmaları'nın çatısındaki büyük, plastik külahı görene dek eve dönme ihtimalinin gözüne ne denli uzak göründüğünü anlamamıştı; gökyüzüne yükselen kıvrımlı tepesiyle bir delinin kâbusundan fırlamış gibi tatsız ve egzotik görünüyordu.

"Yol bir motorlu için oldukça dolu," dedi Alice.

Farların arkalarındaki tepedeki aydınlığı artarken yolun kenarına doğru yürüdüler. Beyaz şeritlerin üzerinde ters dönmüş bir kamyonet yatmaktaydı. Clay yaklaşan aracın ona çarpma olasılığının bir hayli yüksek olduğunu düşündü, ama farlar, yoldan çekilmelerinin hemen ardından sola çevrildi; motorlu, kamyonete çarpmaktan kolayca kurtulup yol kenarında birkaç saniye ilerledikten sonra tekrar asfalta döndü. Clay daha sonra Gunner ve Harold'ın oradan daha önce birkaç kez geçip yolu dikkatle etüt etmiş olduğunu düşünecekti.

Ayakta durup izlemeye başladılar, Clay yaklaşan farlara en yakın durandı, Alice hemen solundaydı. Onun solunda da Tom ve Jordan vardı. Tom kolunu çocuğun omzuna atmıştı.

"Epey hızlı geliyor," dedi Jordan. Sesinde telaş yoktu; öylesine bir yorumdu. Clay de telaşa kapılmamıştı. Neler olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Gunner ve Harold aklından tamamen çıkmıştı.

Bir tür spor araba, belki bir MG, bulundukları yerin on beş metre kadar batısında yarısı yolda yarısı yol kenarında kalacak şekilde park edilmiş duruyordu. Aracı kullanan Harold spor arabanın etrafından dolaştı. Bu hafif yön değişimi Gunner'ın hedefi şaşırmasına sebep oldu. Belki de olmadı. Belki hedef hiçbir zaman Clay olmamıştı zaten. Belki en baştan beri vurmak istediği, Alice'ti.

O gece sıradan bir Chevrolet içindeydiler. Gunner arka koltukta diz çökmüş, beline kadar camdan dışarı sarkmıştı ve elinde kenarları tırtıklı bir briket tutuyordu. Clay'in serbest çalışırken çizdiği çizgi romanlardan birindeki konuşma balonundan çıkmış

olabilecek anlamsız bir haykırışla –*"Yahhhhhh!"*– briketi fırlattı. Karanlıkta kısa ve ölümcül bir mesafe kat eden briket, Alice'in başının yan tarafına çarptı. Clay çıkan sesi ömrünün sonuna dek unutmayacaktı. Kızın tutmakta olduğu el feneri –hepsinde vardı ve mükemmel birer hedef olmalarını sağlıyorlardı– gevşeyen parmaklarının arasından düştü ve çakıl taşlarıyla sahte yakut gibi parlayan bir cam parçasını aydınlatmaya başladı.

Clay, kızın yanına diz çökerek ismini haykırdı, ama nihayet ateşlenen Bay Hızlı'nın aniden başlayan kükreyişi arasında sesi kayboldu gitti. Namludan çıkan kıvılcımlar karanlığı deldi ve onların aydınlığında Clay, kızın yüzünün –Tanrım, *ne* yüzü?– sol tarafından oluk oluk kan boşaldığını gördü.

Sonra silah sesi kesildi. Tom haykırıyordu. *"Namlu yükseldi, aşağı indiremedim, galiba kahrolası şarjörün tamamını havaya boşalttım!"* Jordan da bağırıyordu. *"İyi mi? Bir şeyi var mı?"* Clay, Alice'in Gunner'ın alnındaki yarayı oksijenli suyla temizleyip sargı beziyle kapatmayı teklif edişini düşünüyordu. *Yanması mikrop kapmasından iyidir, değil mi?* demişti ve Clay kanamayı durdurmalıydı. Kanamayı *derhal* durdurmalıydı. Üzerindeki ceketi ve onun altındaki süveteri çıkardı. Süveteri kızın kafasına kahrolası bir türban gibi saracaktı.

Tom'un el fenerinin hareketli ışığı rasgele briketin üzerine denk geldi ve orada kaldı. Briketin üstünde saç ve et parçaları vardı. Bunu gören Jordan çığlık atmaya başladı. Dondurucu gece havasına rağmen terleyip soluk soluğa kalan Clay süveteri Alice'in başına sarmaya başladı. Süveter anında kanla ıslandı. Ellerinde ılık, ıslak eldivenler var gibiydi. Tom'un fenerinin ışığı bu kez Alice'i buldu. Kızın kafası burnuna dek süveterle sarılmıştı ve internette bir fotoğraftaki radikal İslamcı bir mahkûma benziyordu. Yanağı –yanağından geri kalan– ve boynu kan içinde kalmıştı. Tom da çığlık atmaya başladı.

Yardım edin, demek istedi Clay. *İkiniz de çığlık atmayı kesip bana yardım edin.* Ama sesi bir türlü çıkmıyordu ve tek yapabildiği, ıslak süveteri kızın kafasının süngerimsi yan tarafına bastırmaktı.

Onu ilk tanıdıklarında da kanaması olduğunu, o zaman bir şeyi olmadığını düşündüğünü hatırladı.

Alice'in elleri amaçsızca seğiriyor, parmakları yol kenarındaki topraktan minik parçaları havaya fırlatıyordu. *Biri ona şu küçük ayakkabısını versin,* diye düşündü Clay ama ayakkabı kızın sırt çantasında, çanta da sırtındaydı ve o an üstünde yatmaktaydı. Küçük bir hesabı olan biri tarafından kafası parçalanmış halde orada öylece yatıyordu. Clay, kızın ayaklarının da seğirdiğini gördü. Kanın sırılsıklam süveterin içinden geçip eline aktığını hissedebiliyordu.

İşte dünyanın sonundayız, diye düşündü. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve akşam yıldızını gördü.

13

Alice ne tamamen kendinden geçti ne de bilincini geri kazanabildi. Tom kendini kontrol altına aldıktan sonra kızı yolun kendi taraflarındaki yokuştan yukarı taşımaya yardım etti. Orada ağaçlar vardı... Clay'in hatırladığı kadarıyla elma ağaçlarıydılar. Johnny küçükken Sharon ile oraya elma toplamaya gelişlerini hatırladı. Aralarının iyi olduğu ve para, tutkular ve gelecek konusunda kavgalar etmedikleri günlerde.

"Başlarından ağır yaralanmış insanları kıpırdatmamak gerek," diye söyleniyordu Jordan, Alice'in sırt çantasını taşıyarak yanları sıra yürürken.

"Endişelenmemiz için sebep yok," dedi Clay. "Yaşayamaz, Jordan. Bu yarayla mümkün değil. Bir hastanede bile olsa onun için yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum." Jordan'ın yüzünün buruştuğunu görebileceği kadar ışık vardı. "Çok üzgünüm."

Alice'i otların üzerine yatırdılar. Tom, ona bir Poland Spring şişesiyle su vermeye çalıştı ve kız az da olsa içti. Jordan, ona minik spor ayakkabıyı verdi ve Alice onu da alıp sıktı. Üzerinde kanlı parmak izleri bırakmıştı. Sonra ölmesini beklediler. Bütün gece beklediler.

14

"Babam dinlenebileceğimi söyledi, o yüzden beni suçlamayın," dedi Alice. Saat on bir civarıydı. Başını Tom'un Sweet Valley Inn'den aldığı bir battaniyeyle doldurduğu çantasına dayamış, yatıyordu. Çanta kanla ıslanmıştı bile. Alice'in kalan tek gözü, yıldızlara dikilmişti. Sol eli otların üzerinde açık halde duruyordu. Bir saatten fazla bir süredir kıpırdamamıştı. Sağ eliyse küçük ayakkabıyı durmaksızın sıkıyordu. Sıkıyor... bırakıyordu. Sıkıyor... bırakıyordu.

"Alice," dedi Clay. "Susadın mı? Biraz daha su ister misin?"

Cevap gelmedi.

15

Daha sonra –Clay'in saatine göre bire çeyrek kala– birine yüzmeye gidip gidemeyeceğini sordu. On dakika sonra, "O tamponları istemiyorum, o tamponlar kirli," diyerek güldü. Kahkahası son derece doğal, şok ediciydi, uyuklamakta olan Jordan'ı kaldırdı. Alice'in nasıl olduğunu gören çocuk ağlamaya başladı. Tom yanına oturup onu teselli etmeye çalışınca ona bağırarak gitmesini istedi.

Saat ikiye çeyrek kala büyük bir grup normal, altlarındaki yoldan geçti. Çok sayıda el fenerinin ışığı karanlıkta dans ediyordu. Clay tepenin kenarına gidip onlara seslendi. "Aranızda bir doktor yok, değil mi?" diye sordu umutsuzca.

El fenerleri durdu. Aşağıdaki koyu şekiller baş başa verip fikir alışverişinde bulunarak mırıldandı. Sonra oldukça hoş bir kadın sesi duyuldu. "Bizi rahat bırakın. Siz ulaşım alanı dışındasınız."

Tom, Clay'in yanına geldi. "Levi kabilesinden olanlar da diğer tarafta geçip gitti," diye bağırdı aşağıdakilere. "Bu Kral James tarzı defol git oluyor, bayan."

Arkalarında Alice aniden kuvvetli bir sesle konuştu. "Arabadaki adamların çaresine bakılacak. Size iyilik olsun diye değil, diğerlerini uyarmak için. Anlıyorsunuz."

Tom, soğuk eliyle Clay'in bileğini kavradı. "Ulu Tanrım, sanki uyanık gibi."

Clay, Tom'un elini iki eliyle birden tutup bir süre bırakmadı. "Bu Alice değil. Bu kırmızı kazaklı adam. Onu bir... hoparlör gibi kullanıyor."

Tom'un gözleri karanlıkta irileşti. "Nerden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedi Clay.

Aşağıda el fenerleri uzaklaşıyordu. Kısa süre sonra gitmişlerdi ve Clay buna memnundu. Bu onların meselesiydi. Özeldi.

16

Alice saat üç buçukta, gecenin en derin anında, "Ah, anne, çok yazık!" dedi. "Solmuş güller, bu bahçe sona erdi." Sonra sesi neşelendi. "Kar yağacak mı? Bir kale yaparız, bir yaprak, bir kuş, bir kuş yaparız, bir el yaparız, mavi bir el..." Yıldızlara bakmaya devam ederken sesi alçalıp duyulmaz oldu. Soğuk bir geceydi. Onu olabildiğince sardılar. Verdiği her nefes buharlaşıyordu. Kanama sonunda durmuştu. Jordan, kızın yanına oturmuş, zaten ölmüş olan ve bedeninin geri kalanının ona katılmasını bekleyen sol elini okşuyordu.

"Sevdiğim sinsi olanı çal," dedi Alice. "Hall ve Oates'tan olanı."

17

Saat beşe yirmi kala, "Bu gördüğüm en güzel elbise," dedi. Hepsi etrafında toplanmıştı. Clay kızın her an gidebileceğini söylemişti.

"Ne renk, Alice?" diye sordu Clay bir cevap beklemeden, ama Alice cevap verdi.

"Yeşil."

"Nerede giyeceksin?"

"Hanımlar masaya gelir," dedi Alice. Sağ eli hâlâ ayakkabıyı sıkıyordu ama hareketleri iyice yavaşlamıştı. Yüzünün yan tarafındaki kan kurumuş, parlıyordu. "Hanımlar masaya gelir, hanımlar masaya gelir. Bay Ricardi görev yerinde kalır ve hanımlar masaya gelir."

"Doğru, hayatım," dedi Tom yumuşak sesle. "Bay Ricardi görev yerinde kaldı, değil mi?"

"Hanımlar masaya gelir." Kalan tek gözü Clay'e döndü ve bir an için öteki sesle konuştu. Clay'in kendi ağzından çıktığını duyduğu sesle. Bu kez sadece iki kelime söyledi. "Oğlun yanımızda."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı Clay. Yumrukları sıkılıydı ve ölüm döşeğindeki kıza vurmamak için kendini güçlükle tutuyordu. "Yalan söylüyorsun, piç kurusu."

"Hanımlar masaya gelir ve hepimiz çay içeriz," dedi Alice.

18

Doğuda günün ilk ışıkları belirdi. Tom, Clay'in yanına oturdu ve koluna çekinerek dokundu. "Akılları okuyorlarsa, ölesiye endişelendiğin bir oğlun olduğu gerçeğine Google'da aramış gibi kolayca ulaşmışlardır," dedi. "O adam seni altüst etmek için Alice'i kullanıyor olabilir."

"Biliyorum," dedi Clay. Bildiği bir şey daha vardı: Alice'in, Harvard'ın sesiyle söyledikleri çok akla yatkındı. "Neyi düşünüp duruyorum, biliyor musun?"

Tom başını iki yana salladı.

"Johnny daha küçükken, üç-dört yaşlarındayken –Sharon ile aramızın hâlâ iyi olduğu ve ona Johnny-Gee dediğim günlerde– telefon her çaldığında koşarak gelirdi. 'Mana mı mana mı?' diye

bağırırdı. Bayılırdık. Arayan büyükannesi veya dedesiyse 'Sana, sana,' der, telefonu ona uzatırdık. O kahrolası ahizenin minicik ellerinde ne kadar kocaman göründüğünü hâlâ hatırlayabiliyorum... ve kulağına götürdüğünde..."

"Clay, yapma."

"Ve şimdi... şimdi..." Devam edemedi. Etmesi gerekmiyordu.

"Buraya gelin, millet!" diye seslendi Jordan. Sesi acı doluydu. "Çabuk olun!"

Alice'in yattığı yere gittiler. Vücudu kasılmış, sırtı bükülmüş, yattığı yerden doğrulmuştu. Kalan tek gözü yuvasından fırlamıştı; dudakları gerilip aşağı sarkmıştı. Sonra aniden her yeri gevşedi. Dudaklarından onlar için hiçbir anlam taşımayan bir isim döküldü –Henry– ve minik ayakkabıyı son bir kez sıktı. Sonra parmakları gevşedi ve ayakkabı elinden kaydı. Bir iç geçirdi ve dudaklarının arasından son bir buhar bulutu yükseldi.

Jordan, Clay'den Tom'a, sonra tekrar Clay'e baktı. "O..."

"Evet," dedi Clay.

Jordan gözyaşlarına boğuldu. Clay, Alice'in yıldızlara birkaç saniye daha bakmasına izin verdikten sonra avucunun alt kısmıyla gözünü kapadı.

19

Elma bahçesinin yakınlarında bir çiftlik evi vardı. Barakalardan birinde kürek buldular ve onu elma ağaçlarından birinin altına gömdüler. Küçük ayakkabıyı eline koymuşlardı. Alice'in öyle isteyeceğini düşünmüşlerdi. Tom, Jordan'ın isteği üzerine Kırkıncı İlahi'yi tekrar okudu, ama bu kez sonunu getirmekte bir hayli zorlandı. Her biri Alice hakkında hatırladığı bir şeyi anlattı. Törenin bu doğaçlama bölümü sırasında frekolardan bir sürü –küçük bir sürü– kuzeylerinden geçti. Onları fark ettiler ama aldırmadılar. Clay buna zerre kadar şaşırmadı. Onlar deliydi ve do-

kunulmamaları gerekiyordu... Gunner ve Harold'ın da bunu zor yoldan öğreneceğinden emindi.

Günün büyük kısmını çiftlik evinde uyuyarak geçirdiler, sonra Kent Pond'a doğru ilerlemeye devam ettiler. Clay artık oğlunu orada bulmayı pek beklemiyordu ama ondan... veya Sharon'dan herhangi bir haber alma ümidi hâlâ canlıydı. Sharon'ın hayatta olduğunu bilmek bile o an hissettiği kederi biraz hafifletebilirdi. Bu keder öyle ağırdı ki, kurşun bir pelerin gibi onu aşağı çekiyordu.

KENT POND

1

Eski evi –Sharon ve Johnny'nin Frekans sırasında oturmakta olduğu ev– Kent Pond'un merkezindeki çalışmayan trafik lambasının iki sokak kuzeyindeki Livery Yolu üzerindeydi. Kimi emlak reklamlarında "hayata başlangıç için sıcak bir yuva" diye tanımlanabilecek türde bir evdi. Clay ve Sharon –ayrılmalarından önce– "başlangıç" evlerinin aynı zamanda "emeklilik" evleri olacağını söyleyerek şakalaşırdı. Sharon hamile kaldığında, kız olursa bebeğin ismini Olivia koymayı düşünmüşlerdi. Sharon, Livery'deki tek Livvie olacağını söylemiş, nasıl da gülmüşlerdi.

Clay, Tom ve Jordan –yüzü çok solgun, sadece soru sorulduğunda konuşan, sorulara ancak birkaç saniye sonra cevap veren, düşüncelere dalmış görünen Jordan– Main ve Livery'nin kesiştiği yere ekim ayının ikinci haftasında, rüzgârlı bir gecede, gece yarısını biraz geçe vardı. Clay son dört ayda sadece ziyaretçi olduğu eski sokağının başındaki Dur levhasına gözlerini dikerek baktı. Üzerine sprey boyayla yazılmış NÜKLEER ENERJİYE yazısı Boston'a gitmeden önce olduğu gibi hâlâ duruyordu. NÜKLEER ENERJİYE... DUR. NÜKLEER ENERJİYE... DUR. Manasını anlayamıyordu bir türlü. Tamam, verilmek istenen mesaj açıktı, birinin işaret ettiği akıllıca bir politik demeçti (dikkatli baktığı takdirde aynı mesajı kasabanın her yerinde hatta belki Springvale ve Acton'daki DUR levhalarında da görmesi muhtemeldi) ama bütün dünya değişmişken bunun nasıl aynı olabileceği hissi... bunu kavramakta güçlük çekiyordu. Sanki NÜKLEER ENERJİYE... DUR'a yoğun bir ümitsizlikle yeterince uzun süre baksa bir

solucan deliği, bir tür bilimkurgusal tünel açılacak ve geçmişe dalacak, tüm bunlar da hiç gerçekleşmemiş olacaktı. Tüm bu karanlık.

"Clay?" dedi Tom. "İyi misin?"

"Burası benim sokağımdı," dedi Clay, bu her şeyi açıklıyormuşçasına ve bunu yapacağını kendisi de bilmeden koşmaya başladı.

Livery Yolu, çıkmaz sokaktı; kasabanın o kesimindeki bütün sokaklar aşınmış bir dağ olan Kent Tepesi'nin yamacında son buluyordu. Sokağın iki yanında meşe ağaçları vardı ve kuruyup dökülmüş yaprakları ayaklarının altında çıtırdıyordu. Ayrıca pek çok terk edilmiş araç vardı. İki araba, ateşli bir şekilde öpüşüyormuşçasına tampon tampona çarpışmıştı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Jordan arkasından. Clay, çocuğun sesinde duyduğu korkudan nefret ediyordu ama duramazdı.

"Bir şeyi yok, merak etme," dedi Tom. "Bırak gitsin."

Clay yol üstünde kalmış arabaların arasından dolaştı; el fenerinin ışığı önünde hızla dans ediyordu. Dans ederken bir an Bay Kretsky'nin yüzünü aydınlattı. Bay Kretsky, Johnny'nin hâlâ Johnny–Gee olduğu, telefon çaldığında *mana mı mana mı?* diye bağırarak koştuğu zamanlarda her saç tıraşı için ona mutlaka bir lolipop verirdi. Bay Kretsky, meşe yapraklarının altında yarı gömülmüş halde evinin önündeki kaldırımda yatıyordu ve burnu yoktu.

Onları ölü bulmamalıyım. Bu düşünce beynine balyoz gibi art arda iniyordu. *Alice'ten sonra olmaz. Onları ölü bulmamalıyım.* Ardından nefretle (gerilim anlarında beyin daima gerçekleri söylerdi): *Birini ölü bulmam gerekiyorsa... Sharon olsun.*

Evleri soldan sonuncusuydu (Sharon'a her zaman tüyler ürpertici bir gülüşle hatırlattığı gibi... gerçi o zamanlar esprinin tadı kaçalı çok olmuştu) ve araba yolu içine tek arabanın sığabildiği, bakımı yapılmış küçük kulübeye doğru hafifçe kıvrılarak uzanıyordu. Clay soluk soluğa kalmıştı bile, ama durmadı. Araba yolunu koşarak, yaprak yığınlarını tekmeleyerek geçti. Sağ tarafında

keskin bir batma, ağzında ise bakır tadı hissediyordu, nefesi hırıltıya dönmüştü. El fenerini kaldırıp garajın içine doğru tuttu.

Boştu. Asıl soru, bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuydu.

Arkasına döndü, Tom ve Jordan'ın el fenerlerinin yaklaşan ışığını gördü ve tekrar önüne dönüp el fenerini evinin arka kapısına doğru tuttu. Gördüğü şey kalbinin bir anda hoplamasına neden oldu. Kapının önündeki üç basamağı koşarak çıktı, sendeledi ve düşmeden dengesini tekrar bulup camın üstündeki notu yırtarcasına çekip aldı. Cama sadece küçük bir bant parçasıyla tutturulmuştu ve belki yarım saat geç gitmiş olsalar rüzgâr notu yerinden ayırıp kim bilir nereye uçuracaktı. Bu dikkatsizliği yüzünden onu öldürebilirdi, *tam* Sharon'a özgü bir davranıştı, ama en azından...

Not karısından değildi.

2

Jordan araba yolunu tırmanıp basamakların önünde durdu ve fenerini Clay'e doğrulttu. Tom sık nefesler alıp kuru yaprakları çıtırdatarak çocuğun ardından yavaşça geldi. Jordan'ın yanında durup fenerini Clay'in elindeki kâğıda doğru tuttu, ardından ışığı yavaşça Clay'in şok içindeki yüzüne kaldırdı.

"Annesinin şeker hastası olduğunu unutmuşum," dedi Clay ve cama bantla tutturulmuş notu ona uzattı. Tom ve Jordan notu birlikte okudu.

Babacım,

Belki biliyorsundur, kötü bi şey oldu, umarım iyisin ve bu eline ulaşır. Mitch Steinman ve George Gendron yanımda, insanlar delirdi ve sebebin cep telefonları olduğunu düşünüyoruz. Baba, kötü kısmı şu, buraya geldik, çünkü ben korkuyordum. Yanılıyor olsam benimkini kıracaktım ama yanılmamışım, yerinde yoktu. Annannem hasta, biliyorsun, bu yüzden annem onu kontrol et-

mek için telefonu kullanıyordu. Gitmeliyim, Tanrım, çok korkuyorum, biri Bay Kretsky'yi öldürdü. İnsanlar korku filmlerindeki gibi delirip ölüyor ama insanların (NORMAL olanların) belediye binasında toplandığını duyduk, biz de oraya gidiyoruz. Belki annem de oradadır ama TELEFONUM ondaydı. Baba, iyiysen NE OLUR GELİP BENİ BUL.

Oğlun,
John Gavin Riddell

Tom notu okuduktan sonra Clay'i en uğursuz uyarıdan daha çok dehşete düşüren temkinli bir nezaketle konuştu. "Belediye binasında toplananların büyük ihtimalle başka yerlere gitmiş olabileceğini biliyorsun, değil mi? On gün oldu ve dünya korkunç bir sarsıntı geçirdi."

"Biliyorum," dedi Clay. Gözleri yanıyor, sesi titriyordu. "Annesi de muhtemelen..." Omuz silkti ve titreyen elini evinin araba yolunun ötesindeki karanlık, eğim kazanan dünyaya doğru salladı. "Ama belediye binasına gidip görmem lazım, Tom. Bir haber bırakmış olabilirler. Johnny bir başka not bırakmış olabilir."

"Evet," dedi Tom. "Elbette gidip görmen lazım. Oraya gittiğimizde bir sonraki adımımıza karar veririz." Yine aynı korkunç nezaketle konuşuyordu. Clay neredeyse alaycı bir kahkaha atıp, *Haydi ama zavallım, onu bir daha görebileceğini gerçekten sanmıyorsun, değil mi? Hayal kurmayı bırak*, gibi sözler söylemesini dileyecekti.

Jordan notu ikinci kez, hatta belki üçüncü, dördüncü kez okumuştu. Clay o an hissettiği keder ve strese rağmen Johnny'nin imla hataları ve zayıf kompozisyonu için Jordan'dan özür dileme, Jordan'a oğlunun o notu muhtemelen çok büyük stres altında, arkadaşları başında dışarıdaki dünyada kıyamet koparken basamakların üstüne oturarak yazmış olabileceğini hatırlatma isteği duydu.

Jordan notu indirip sordu. "Oğlunu tarif edebilir misin?"

Clay sebebini soracakken bilmek istemediğine karar verip vazgeçti. En azından o an bilmek istemiyordu. "Senden otuz santim kadar kısa. Tıknaz. Koyu kahve saçlı."

"Sıska değil. Sarışın değil."

"Hayır, bu tarif arkadaşı George'a daha çok uyuyor."

Tom ve Jordan birbirine baktı. Ciddi bir bakışmaydı ama Clay içinde aynı zamanda rahatlama da olduğunu düşündü.

"Ne oldu?" diye sordu. "*Ne?* Söyleyin."

"Yolun karşısında," dedi Tom. "Koştuğun için görmedin. Üç ev kadar aşağıda ölü bir çocuk var. Sıska, sarışın, kırmızı sırt çantalı..."

"George Gendron," dedi Clay. George'un kırmızı çantasını Johnny'nin kenarları fosforlu mavi çantasını olduğu kadar iyi biliyordu. "Johnny ile dördüncü sınıf tarih projeleri olarak bir Püriten köyü yapmışlardı. A–artı almışlardı. George ölmüş olamaz." Ama öldüğünden neredeyse emindi. Ağırlığı altında bildik şekilde gıcırdayan eşiğe oturup yüzünü ellerine gömdü.

3

Belediye binası, Mill ve Pond Caddelerinin kesiştiği yerde, kasaba parkının ve küçük yerleşim bölgesine ismini veren gölcüğün ön tarafında yükseliyordu. Otopark, personele ayrılan bölümler hariç neredeyse boştu, çünkü Victoria tarzı büyük, beyaz binaya giden iki cadde de terk edilmiş araçlarla doluydu. İnsanlar olabildiğince yaklaşmış, sonra yolun kalanını yürümüştü. Clay, Tom ve Jordan gibi geç gelenler için ağır ve zahmetli bir yürüyüş oldu. Belediye binasına iki sokak kaldığında bahçelerin bile arabalarla dolu olduğunu gördüler. Yarım düzine ev yanıp kül olmuştu. Bazılarının hâlâ dumanı tütüyordu.

Clay, Livery Yolu'ndaki çocuğun cesedinin üstünü örtmüştü –gerçekten de Johnny'nin arkadaşı George'tu– ama Kent Pond Belediye Binası'na doğru yürürken karşılarına çıkan şişmiş ve katılaşmış cesetler için yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Yüzlerce ceset vardı, ama Clay karanlıkta aralarında tanıdığı kimseye rastlamadı. Gündüz vakti de olsa tanınmayacak haldeydiler. Muhte-

melen kargalar bir buçuk haftadır epeyce meşguldü ve bedenlerinin büyük bir bölümü yoktu.

Aklı sürekli kanlı yaprakların arasında yüzüstü yatmakta olan George Gendron'a kayıp duruyordu. John bıraktığı notta, George ve yedinci sınıftan bir diğer iyi arkadaşı Mitch ile birlikte olduğunu yazmıştı. Yani Goerge'un başına ne geldiyse Johnny'nin notu yazmasından ve Riddell'ların evinden ayrılmalarından sonra gelmişti. Ve yaprakların arasında sadece George yattığına göre Clay, Johnny ve Mitch'in Livery Yolu'ndan sağ salim ayrıldığını varsayabilirdi.

Varsaymanın sonu boktur, o ayrı, diye düşündü. *Alice Maxwell öyle demişti, huzur içinde yatsın.*

Ve bu doğruydu. George'un katili onları kovalamış ve başka bir yerde öldürmüş olabilirdi. Main Caddesi'nde, Dugway Caddesi'nde ya da belki Laurel Yolu'nda. Onları bir İsveç kasap bıçağıyla veya araba antenleriyle şişleyip öldürmüş olabilirdi...

Belediye binasının otoparkının kenarına varmışlardı. Sol taraflarında, neredeyse tamamen boş olan asfalt otoparka varmasına beş metre kala çamurlu hendeğe çakılmış bir kamyonet vardı. Sağlarında ise kuşlar tarafından boğazı parçalanmış, yüz hatları tanınmaz hale gelerek etleri şeritler halinde sarkmış bir kadın vardı. Portland Sea Dogs beyzbol şapkası hâlâ kafasında, çantası ise kolunda duruyordu.

Para artık katilleri ilgilendirmiyordu.

Tom elini omzuna koyarak Clay'i irkiltti. "Olasılıkları düşünmeyi bırak."

"Nerden bildin..."

"Bilmek için akıl okumaya gerek yok. Oğlunu bulursan, muhtemelen bulamayacaksın, ama bulursan sana bütün olan biteni anlatacağından eminim. Bulamazsan da... bilip bilmemek çok fark etmez, değil mi?"

"Hayır. Elbette etmez. Ama Tom... George Gendron'ı tanıyordum. Çocuklar ona bazen Connecticut derdi, çünkü ailesi buraya oradan taşınmıştı. Arka bahçemizde sosisli sandviç ve hamburger yemişti. Babası bize gelir, birlikte *Patriots*'ı seyrederdik."

"Biliyorum," dedi Tom. "Biliyorum." Sonra Jordan'a dönüp sertçe, "Kadına bakmayı kes, Jordan!" dedi. "Ayağa kalkıp yürüyecek hali yok."

Jordan, ona aldırmadan Sea Dogs şapkalı, kargaların didiklediği kadına bakmaya devam etti. "Frekolar temel programları yüklendikten sonra kendi türleriyle ilgilenmek için çaba göstermeye başladı," dedi. "Cesetleri tribünlerin altından alıp bataklığa atmak gibi basit bir iş bile olsa bir şey yapmaya çalıştılar. Ama bizimkiler için hiçbir şey yapmıyorlar. Bizimkileri oldukları yerde çürümeye bırakıyorlar." Clay ve Tom'a baktı. "Ne derlerse desinler, ne vaat ederlerse etsinler onlara güvenemeyiz," dedi hararetle. "Güvenemeyiz, anladınız mı?"

"Kesinlikle aynı fikirdeyim," dedi Tom.

Clay başını salladı. "Ben de."

Tom başıyla uzun ömürlü pillere sahip tek tük acil durum ışığının yanarak personele ait kuru yaprak yığınları arasında kalmış arabaları hastalıklı bir sarı ışıkla aydınlattığı belediye binasını işaret etti. "Haydi içeri girelim ve bize geride ne bıraktıklarını görelim."

"Evet, görelim bakalım," dedi Clay. Johnny gitmiş olacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu, ama küçük bir parçası, çocuksu, iyimser bir parçası, "Babacığım!" haykırışını duyacağını ve oğlunun bu karabasanın ortasında kanlı canlı, sağlıklı bir şekilde kucağına atlayacağını ümit ediyordu.

4

Çift kanatlı kapının üzerine yazılmış yazıyı görünce belediye binasının terk edilmiş olduğuna dair hiçbir kuşkuları kalmadı. Pille çalışan acil durum lambalarının ölgün, sarı ışıkları kurumuş kana benzeyen kırmızı boyayla yazılmış iri harfleri aydınlatıyordu:

KASHWAK=TELE-YOK

"Şu Kashwak buraya ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Tom.

Clay bir süre düşündü. "Yüz yirmi kilometre kadar kuzeyde. Yolun çoğunda 160. Karayolu takip ediliyor, ama TR'ye girdikten sonrasını bilmiyorum."

"TR tam olarak ne demek?" diye sordu Jordan.

"Belde. İçinde birkaç köy, taşocakları ve kuzeyde Micmac bölgesi var, ama çoğunluğu orman, ayılar ve geyiklerden ibaret." Clay kapıyı açtı. "İçeriye bir bakacağım. İstemiyorsanız gelmek zorunda değilsiniz gerçekten."

"Hayır, biz de geleceğiz," dedi Tom. "Değil mi, Jordan?"

"Tabii." Jordan omuzlarına güç bir iş yüklenmiş gibi içini çekti. Sonra gülümsedi. "Hey, elektrik ışıkları. *Onları* bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilir?"

5

İçeri girdiklerinde onları coşkuyla karşılayan bir Johnny Riddell yoktu elbette, ama büyük binada hâlâ Frekans'ın ardından orada toplanmış insanların gazlı ızgaralar üzerinde pişirdikleri yemeklerin havaya sinmiş kokusu vardı. Ana salonun hemen dışındaki, genellikle kasabadaki ticaret ve yakın gelecekteki faaliyetler hakkında duyuruların asıldığı bülten panosunda belki iki yüz not vardı. Hissettiği gerilim yüzünden nefes nefese kalmış olan Clay panoyu, Mary Magdalene'in kayıp İncil'ini bulduğuna inanan bir âlim gibi yoğun bir dikkatle incelemeye başladı. Bulabilecekleri onu ürkütüyor, bulamayabilecekleri ise dehşete düşürüyordu. Tom ve Jordan incelik göstererek, hiçbir zaman gelmeyecek yardımı bekleyerek orada günlerce kaldığı anlaşılan mültecilerin geride bıraktığı çer çöple dolu büyük salona geçmişti.

Clay notlara göz gezdirdiğinde hayatta kalanların en sonunda kurtuluşun onları Kashwak'ta beklediğine inanmış olduğunu gördü. Tüm TR–90 (özellikle kuzey ve batı bölümü) cep telefonu iletişimine kapalıyken neden özellikle o kasabaydı? Panodaki

notlarda bu sorunun yanıtını göremedi. Çoğu, okuyanların sebebi zaten biliyor olduğunu varsaymış gibiydi; sanki "herkesçe malum" bir gerçekti. En eli yüzü düzgün, anlaşılır mesajda bile korkuyla mutluluk arasında denge kurmak ve hisleri kontrol altında tutabilmek için mücadele edildiği fark edilebiliyordu. Çoğu notta aynı mesaj iletiliyordu: *Kashwak'a giden Sarı Tuğla Yolu takip et ve kurtuluşu bul.*

Clay panodaki notların dörtte üçüne göz gezdirmişti ki çok iyi tanıdığı bir hanım olan Iris Nolan'ın (kasabanın küçük kütüphanesinde gönüllü olarak çalışırdı) notunun ardına yarı gizlenmiş olan, üzerinde oğlunun tanıdık el yazısı bulunan kâğıdı gördü ve *Ah, şükürler olsun, Tanrım, şükürler olsun!* diye geçirdi içinden. Yırtmamak için özen göstererek notu panodan aldı.

3 Ekim tarihinde yazılmıştı. Clay 3 Ekim gecesi nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bulamadı. Kuzey Reading'deki ambarda mıydılar? Yoksa Methuen yakınlarındaki Sweet Valley Inn'de mi? Muhtemelen ambardaydılar ama emin olamıyordu; her şey aynı anda beynine üşüşüyordu ve kendini biraz daha zorlarsa başının iki yanında el fenerleri olan adamın aynı zamanda araba antenlerini sallayarak koşan genç adam olduğunu, Bay Ricardi'nin kendini asarak değil de kırık cam parçalarını yutarak öldürdüğünü ve Tom'un bahçesinde salatalık ve domatesleri yiyenin Alice olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

"Kes şunu," diye fısıldadı ve nota odaklandı. İmla hataları azalmıştı ve daha kontrollü yazılmıştı, ama satır aralarındaki derin kederi hissetmemek imkânsızdı.

3 Ekim

Sevgili Baba,

Umarım hayattasındır ve bu notu alırsın. Mitch ile ben kurtulabildik ama Hughie Darden, George'u yakaladı, galiba onu öldürdü. Mitch'le ben daha hızlı koşabildik. Benim suçummuş gibi hissettim, ama Mitch onun diğerleri gibi telemanyak olduğunu nereden bilecektin dedi, benim suçum olmadığını söyledi.

Daha kötüsü var, babacığım. Annem de onlardan biri, onu bugün "sürü"lerden biriyle gördüm. (Onlara sürü diyorlar.) Bazıları kadar kötü görünmüyor ama karşısına çıksam beni tanımayacağını ve gördüğü yerde öldüreceğini biliyorum. ONU GÖRÜRSEN SAKIN ALDANMA, ÜZGÜNÜM AMA DOĞRU.

Yarın veya ondan sonraki gün Kashwak'a gidiyoruz (kuzeyde), Mitch'in annesi burada, ona öylesine imreniyorum ki öldürebilirim. Baba, cep telefonun olmadığını biliyorum, herkes de Kashwak'ın güvenli bir yer olduğunu söylüyor. Bu notu alırsan LÜTFEN GEL BENİ AL.

Seni tüm Kalbimle seviyorum,
Oğlun,
John Gavin Riddell

Clay, Sharon'la ilgili haberi okuduktan sonra bile kontrolünü kaybetmemişti ama *seni tüm Kalbimle seviyorum* kısmına varınca daha fazla dayanamadı. K harfinin büyük yazılmış olduğunu görmeseydi yine idare edebilirdi. On iki yaşındaki oğlunun imzasını öptü, panoya yaşlar yüzünden giderek görmez olan gözlerle baktı ve acıyla haykırdı. Tom ve Jordan koşarak geldi.

"Ne oldu, Clay?" diye sordu Tom. "Ne oldu?" Clay'in elindeki kâğıt parçasını –sarı bir bloknottan koparılmıştı– gördü ve çekip aldı. Jordan ile nota hızla göz gezdirdiler.

"Kashwak'a gidiyorum," dedi Clay boğuk sesle.

"Clay, bu pek iyi bir fikir değil," dedi Jordan temkinli bir sesle. "Gaiten Akademisi'nde yaptığımız göz önüne alınırsa..."

"Umurumda değil. Kashwak'a gidiyorum. Oğlumu bulacağım."

6

Kent Pond Belediye Binası'nda kalan mülteciler Kashwak'a gitmek üzere muhtemelen topluca oradan ayrıldığı sırada geride bol miktarda erzak bırakmıştı. Clay, Tom ve Jordan bayat ekmek

ve konserve tavuk salatasıyla tatlı olarak yine konserve meyve salatası yediler.

Yemekleri sona ererken Tom, Jordan'a doğru eğilip bir şeyler mırıldandı. Çocuk başını salladı. Ayağa kalktılar. "Bize birkaç dakika müsaade eder misin Clay? Jordan ile konuşmamız gerek."

Clay başını salladı. Onlar gidince bir meyve salatası konservesi daha açıp Johnny'nin notunu dokuzuncu ve onuncu kez okudu. Artık neredeyse ezberlemiş sayılırdı. Alice'in ölümünü de aynı şekilde net olarak hatırlıyordu, ama o olay sanki başka bir hayatta olmuş gibi geliyordu artık, sanki bir başka Clayton Riddell yaşamıştı onu.

Yemeğini bitirdi. Tom ve Jordan avukatların olduğu zamanlarda kendi aralarında yaptıkları görüşmeleri gerçekleştirdiği salondan Clay'in yanına döndüğü sırada Johnny'nin mektubunu katlayıp kaldırdı. Tom kolunu yine Jordan'ın dar omuzlarına atmıştı. İkisi de mutlu görünmüyordu, ama soğukkanlı ve kararlı bir halleri vardı.

"Clay," diye başladı Tom. "Üzerinde biraz konuştuk ve..."

"Benimle gelmek istemiyorsunuz. Anlıyorum, sorun değil."

"Oğlun olduğunu biliyorum ama..." dedi Jordan.

"Ve bana geri kalanın sadece o olduğunu da biliyorsunuz. Annesi..." Clay neşesizce, havlarcasına güldü. "Annesi. Sharon. Ne tuhaf. Ben o küçük kırmızı çıngıraklı yılanın kurbanının Johnny olacağından endişelenirken böyle olması... Ama birini kurban etmem gerekse Sharon'ı seçerdim." İşte, söylemişti. Boğazına takılıp nefes borusunu tıkamakla tehdit eden bir et parçası gibiydi. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Sanki Şeytan'a bir anlaşma yapmayı teklif ettim ve o da kabul etti."

Tom bunu duymazdan geldi. Konuşmaya başladığında sözcükler ağzından Clay patlamamış bir mayınmışçasına büyük bir özenle döküldü. "Bizden nefret ediyorlar. Başlangıçta herkesten nefret ediyorlardı, sonra ilerleme gösterip sadece bizden nefret etmeye başladılar. Kashwak'ta neler oluyor bilmiyorum ama oraya gitmemizi onlar istediğine göre iyi bir şey olmadığından eminim."

"Programları tekrar yüklendiği sırada gelişiyorsa, yaşa-ve-yaşamalarına-izin-ver boyutuna geçmiş olabilirler," dedi Clay. Tüm söylenenler boşunaydı, ikisi de olanların farkındaydı. Gitmek zorundaydı.

"Sanmam," dedi Jordan. "Mezbahaya giden huni şeklindeki ağıl meselesini hatırlıyor musun?"

"Clay, bizler normaliz ve ilk faul bu," dedi Tom. "Sürülerden birini ateşe verdik. Böylece ikinci ve üçüncü faulü de yapıp oyundan atılmış olduk. Yaşa ve yaşamaya izin ver yaklaşımının bizim için geçerli olduğunu sanmıyorum."

"Neden olsun?" dedi Jordan. "Hırpani Adam deli olduğumuzu söylüyor."

"Ve dokunulmayacağımızı," dedi Clay. "Bu durumda güvende sayılırım, değil mi?"

Bunun üzerine söylenecek bir şey kalmamış gibiydi.

7

Tom ve Jordan bir an önce batıya, New Hampshire'dan ayrılıp Vermont'a yönelerek KASHWAK-TELE YOK'u arkalarına –ve ufkun ötesine– almaya karar vermişti. Clay, Kent Pond'da bir kavis çizen 11. Karayolu'nun hepsi için iyi bir başlangıç noktası olacağını söyledi. "Ben kuzeye, 160'a giderim, siz de 11'i Laconia'ya, New Hampshire'ın ortasına dek takip edersiniz. Doğrudan gitmiyor, ama nasıl olsa yetişmeniz gereken bir uçak falan yok, değil mi?"

Jordan gözlerini sertçe ovuşturduktan sonra alnındaki saçları geri itti; bu hareket Clay'e artık çok tanıdık geliyordu, yorgunluk ve sıkıntı belirtisiydi. Özleyecekti. Jordan'ı özleyecekti. Tom'u daha da fazla.

"Keşke Alice hâlâ bizimle olsaydı," dedi Jordan. "Seni vazgeçirebilirdi."

"Yapamazdı," dedi Clay. Yine de Alice'in orada olup birçok konuda şansını deneyebilmesini çok isterdi. On beş, ölünecek bir yaş değildi.

"Şu anki planların bana Jül Sezar'ın dördüncü perdesini hatırlatıyor," dedi Tom. "Beşinci perdede de herkes ölüyor." Pond Caddesi'ndeki terk edilmiş araçların arasındaki boşluklarda (ve bazen de üzerlerinden geçerek) ilerliyorlardı. Arkalarında bıraktıkları belediye binasındaki acil durum ışıkları giderek uzaklaşıyordu. Kasabanın merkezini işaret eden önlerindeki çalışmayan trafik lambası, gece esintisiyle hafifçe sallanıyordu.

"O kadar da karamsar olma," dedi Clay. Sinirlenmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti –yapabilirse, dostlarıyla o şekilde ayrılmayacaktı– ama kararlılığı sınanıyordu.

"Bağışla, coşkulu tezahüratlar için fazla yorgunum," dedi Tom. Üzerinde **11. KARAYOLU 3 KM** yazan levhanın önünde durdu. "Ve –açık konuşabilir miyim?– seni kaybedeceğimiz için içim kan ağlıyor."

"Tom, üzgünüm."

"Mutlu sona ulaşman için beşte bir... hatta ellide bir ihtimal olduğunu bilseydim... neyse, boş ver." Tom el fenerini Jordan'a doğrulttu. "Ya sen? Senin bu çılgınlığı engellemek adına söyleyeceğin bir şey yok mu?"

Jordan bir süre düşündükten sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Müdür bir keresinde bana bir şey demişti," dedi. "Ne olduğunu duymak ister misiniz?"

Tom el feneriyle kinayeli, küçük bir selam verdi. Işığı, dünyanın normal olduğu günlerde Tom Hanks'in son filminin oynadığı sinemanın tentesini ve hemen yanındaki eczaneyi aydınlattı. "Söyle bakalım."

"Zihnin hesap yaptığını, ama ruhun özlem duyduğunu ve kalbin sadece kendinde olanı bildiğini söylemişti."

"Doğru," dedi Clay yumuşak sesle.

Aynı zamanda üç kilometre boyunca 19A Karayolu olan Market Caddesi üzerinden doğuya doğru yürümeye devam ettiler. Bir buçuk kilometre kadar ilerlemişlerdi ki kaldırımlar sona erdi ve çiftlikler başladı. Üç kilometrenin sonunda bir başka çalışmayan trafik lambası ve 11. Karayolu kavşağını gösteren bir levhayla karşılaştılar. Yolların kesiştiği noktada, uyku tulumları içinde

oturan üç kişi vardı. Clay birini, el fenerinin ışığı altında görür görmez tanıdı: Kırlaşan saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, zeki ifadeli, uzun bir yüzü olan yaşlıca bir adamdı. Diğer adamın başındaki Miami Dolphins şapkası da tanıdık geliyordu. Sonra Tom el fenerini atkuyruklu adamın yanındaki kadına çevirdi: "Sen."

Clay, kadının kolları kesilmiş Harley–Davidson tişörtü giyip giymediğini anlayamamıştı, çünkü o da diğerleri gibi boynuna dek uyku tulumunun içindeydi, ama giymiyorsa da tişörtün 11. Karayolu levhasının yanında duran çantalardan birinin içinde olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hamile olduğundan şüphesinin olmaması gibi. Whispering Pines Motel'inde, Alice'in öldürülmesinden iki gün önce onları rüyasında görmüştü. Uzun sahada, ışıklar altında, platformlar üzerindeydiler.

Kır saçlı adam ayağa kalktı ve uyku tulumu ayaklarının dibine düştü. Yanlarında tüfekler vardı, ama ellerini boş olduklarını göstermek için kaldırdı. Aynısını kadın da yaptı ve uyku tulumu yere düşünce hamile olduğu gerçeği inkâr edilemez biçimde ortaya çıktı. Dolphins şapkası takan adam uzun boylu ve kırk yaşlarındaydı. O da ellerini kaldırdı. Üçü, el fenerlerinin ışığı altında birkaç saniye o şekilde kaldı, sonra kır saçlı adam buruşuk gömleğinin göğüs cebinden siyah çerçeveli bir gözlük çıkarıp taktı. Nefesi dondurucu gece havasında buharlaşıp okların doğu ve batıyı gösterdiği yol levhasına doğru yükseldi.

"Vay vay," dedi. "Harvard Başkanı muhtemelen bu tarafa geleceğinizi söylemişti ve işte burdasınız. Bu iş için biraz genç olmasına rağmen şu Harvard Başkanı epey akıllı adam, ama bana sorarsanız potansiyel bağışçılarla buluşmadan önce estetik ameliyat olsa iyi olur."

"Kimsiniz?" diye sordu Clay.

"Işığı suratımdan çek de seve seve söyleyeyim, genç adam."

Tom ve Jordan el fenerlerini indirdi. Clay de öyle yaptı, ama bir eli, Beth Nickerson'ın .45'liğinin kabzası üzerindeydi.

"Ben Haverhill, Mass'ten Daniel Hartwick," dedi kır saçlı adam. "Genç hanım, yine Haverhill'den Denise Link. Onun sağındaki bey, komşu kasaba Groveland'den Ray Huizenga."

"Memnun oldum," dedi Ray Huizenga. Komik, hoş ve tuhaf görünen bir hareketle eğilip onları selamladı. Clay elini tabancasının kabzasından çekti.

"Ama isimlerimizin artık bir önemi yok," dedi Daniel Hartwick. "Önemli olan, *ne* olduğumuz." Onlara ciddi bir ifadeyle baktı. "Biz deliyiz. Sizin gibi."

8

Denise ve Ray, onlar konuşurken –aslında konuşmanın büyük bölümünü Dan yapmıştı– portatif ocak üstünde yemek ısıttı. ("Bu konserve sosisler iyice haşlanınca fena olmuyor," demişti Ray.) Dan konuşmaya onlara saatin iki yirmi olduğunu ve saat üçte "küçük cesur grubunu" tekrar yola çıkarmaya niyetli olduğunu söylemekle başlamıştı. Gün doğmadan ve frekolar ortalıkta dolaşmaya başlamadan önce mümkün olduğunca ilerlemiş olmak istiyordu.

"Çünkü geceleri dışarı *çıkmıyorlar,*" dedi. "Hiç olmazsa böyle bir durum söz konusu. Belki daha sonra, programlanmaları tamamlandığında, veya tamamlanmasına yakın geceleri de çıkarlar ama şu an..."

"Sizce de öyle mi oluyor?" diye sordu Jordan. Alice'in ölümünden beri ilk kez bir konuyla ilgilenmiş görünüyordu. "Yani sabit sürücüleri silinmiş bilgisayarlar gibi yeniden program..."

"...yükleniyorlar, evet, evet," dedi Dan bu dünyadaki en temel bilgiymiş gibi.

"Siz bir tür bilim adamı mısınız... mıydınız?" diye sordu Tom.

Dan, ona gülümsedi. "Haverhill Sanat ve Teknik'in tüm sosyoloji bölümüydüm," dedi. "Harvard Başkanı'nın bir kâbusu varsa, o benim."

Dan Hartwick, Denise Link ve Ray Huizenga bir değil, iki sürü yok etmişti. Haverhill oto mezarlığının arka avlusundaki ilk sürüye, grupları altı kişiyken, şehirden kaçmak için bir yol aradıkları sırada tesadüfen rastlamışlardı. Bu, Frekans'tan iki gün

sonrası, telefon halkının hâlâ telemanyaklar olduğu ve karşılarına çıkan normalleri olduğu kadar kendilerinden olanları da öldürdükleri, kafalarının karışık olduğu zamandaydı. O ilk sürü küçüktü, yaklaşık yetmiş beş kişiden ibaretti ve yok etmek için benzin kullanmışlardı.

"Nashua'daki ikinci seferde ise bir şantiyeden aldığımız dinamitleri kullandık," dedi Denise. "O gün Charlie, Ralph ve Arthur'u kaybettik. Ralph ve Arthur kendi yollarına gittiler. Charlie–zavallı Charlie ise kalp krizi geçirdi. Her neyse, Ray yol inşaatında çalıştığı günler sayesinde dinamitlerin nasıl patlatılacağını biliyordu."

Ray portatif ocağın üstüne eğildi ve sosislerin yanındaki fasulyeleri karıştırdı.

"Ondan sonra," dedi Dan, "Kashwak–Tele–Yok yazılarını görmeye başladık. Kulağa iyi geliyordu değil mi Denni?"

"Evet," dedi Denise. "Sizin gibi kuzeye yöneldik ve o işaretleri görmeye başladıktan sonra hızımızı artırdık. Fikirden tamamen hoşlanmayan sadece ben vardım, çünkü kocamı Frekans'ta kaybetmiştim. Çocuğumun babasını tanımadan büyüyecek olmasının sebebi o pezevenkler." Clay'in yüzünü buruşturduğunu görünce ekledi. "Affet. Oğlunun Kashwak'a gittiğini biliyoruz."

Clay yutkundu.

"Ah, evet," dedi Dan, Ray'in dağıttığı tabaklardan birini alırken. "Harvard Başkanı her şeyi bilir, görür, her konuya dair dosyaları vardır... ya da öyle inanmamızı istiyor." Jordan'a göz kırptı ve inanılmazdı ama çocuk sırıttı.

"Dan, beni ikna etti," dedi Denise. "Tüm bunları bir terörist grup –ya da garajda çalışan birkaç hasta ruhlu kaçık– başlattı ama bu noktaya gelebileceğine dair kimsenin fikri yoktu. Frekolar sadece üstlerine düşen kısmı yerine getiriyor. Delirmeleri onların suçu değildi, şimdi de yaptıklarından onlar sorumlu sayılmaz çünkü..."

"Çünkü bir nevi grup emirlerine uyuyorlar," dedi Tom. "Toplu göç gibi."

"Grup emri ama göç değil," dedi Ray elinde kendi tabağıyla otururken. "Dan tamamen hayatta kalma içgüdüsünden ibaret

olduğunu söylüyor. Bence haklı da. Her ne ise, yağmurdan kaçıp sığınacak bir yer bulmalıyız. Anlarsınız ya?"

"Rüyalar ilk sürüyü yakmamızdan sonra başladı," dedi Dan. "Güçlü rüyalar. *Ecce homo insanus*... tam Harvard'a göre. Nashua sürüsünü havaya uçurduktan sonra Harvard Başkanı en yakın beş yüz arkadaşıyla bizzat ziyaretimize geldi." Yemeğini seri lokmalarla yiyordu.

"Ve kapınıza erimiş müzik setleri bıraktı," dedi Clay.

"Bazıları erimişti," dedi Denise. "Çoğu minik parçalar halindeydi." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sorun değildi. Müzik zevkleri berbat."

"Siz, ona Harvard Başkanı diyorsunuz, biz ise Hırpani Adam," dedi Tom. Tabağını bir kenara koymuş, sırt çantasını açmıştı. İçini karıştırıp Clay'in müdürün kendini öldürmeye zorlandığı gün çizdiği resmi çıkardı. Denise'in gözleri irileşti. Resmi, görünce ıslık çalan Ray Huizenga'ya uzattı.

Dan resmi son gören oldu ve Tom'a yeni bir saygıyla baktı. "Bunu siz mi çizdiniz?"

Tom, Clay'i gösterdi.

"Çok yeteneklisiniz," dedi Dan.

"Bir zamanlar bir ders almıştım," dedi Clay. Çantasında haritaları da taşımakta olan Tom'a döndü. "Gaiten ve Nashua arasındaki uzaklık ne kadar?"

"En fazla elli kilometre."

Clay başını sallayıp Dan Hartwick'e döndü. "Peki sizinle konuştu mu? Kırmızı kazaklı adam yani?"

Dan, Denise'e baktı ve kadın gözlerini kaçırdı. Ray küçük ocağına döndü –muhtemelen söndürüp taşınmaya hazırlamak için– ve Clay anladı. "Hanginiz *aracılığıyla* konuştu?"

"Ben," dedi Dan. "Korkunçtu. Siz de tecrübe ettiniz mi?"

"Evet. Engel olunabiliyor, ama aklından geçenleri öğrenmek istiyorsanız mümkün değil. Bunu bir güç gösterisi olarak yapıyor, sizce de öyle değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Dan. "Ama hepsinin bu kadar olduğunu sanmıyorum. Konuşabildiklerinden şüpheliyim. *Ses* çıkarabi-

liyorlar ve düşünebildiklerinden de eminim –ama eskisi gibi değil elbette, onları hâlâ birer insan olarak düşünmek büyük hata olur– ama kelimeleri seslendirebildiklerini zannetmiyorum."

"Henüz," dedi Jordan.

"Henüz," diye onayladı Dan. Saatine bakınca Clay de kendi saatine baktı. Üçe çeyrek vardı.

"Kuzeye gitmemizi söyledi," dedi Ray. "Kashwak–Tele–Yok, dedi. Sürü yakma günlerimizin sona erdiğini, çünkü nöbetçi diktiklerini söyle..."

"Evet, Rochester'da nöbetçileri gördük," dedi Tom.

"Eminim bir sürü de Kashwak–Tele–Yok yazısı görmüşsünüzdür."

Başlarını salladılar.

"O yazıları sadece bir sosyolog olduğum için sorgulamaya başladım," dedi Dan. "Nasıl başladıklarını değil; ilk Tele–Yok yazılarının Frekans'tan hemen sonra, cep telefonlarının çalışmadığı öyle bir yerin dünya üzerinde gidilebilecek en güvenli bölge olduğunu düşünenler tarafından yazıldığından eminim. Benim asıl sorguladığım bu fikrin –ve duvar yazılarının– tüm normal iletişim yöntemlerinin –kulak gazetesi hariç elbette– ortadan kalktığı, felaket sonucu parçalara bölünmüş bir toplumda nasıl bu kadar çabuk yayılabildiği. Sadece bir grubun kullanabildiği *yeni* bir iletişim yönteminin varlığı kabul edilince cevap açık göründü."

"Telepati." Jordan sözcüğü neredeyse fısıldayarak söylemişti. "*Onlar.* Frekolar. Kuzeye, Kashwak'a gitmemizi *istiyorlar.*" Korku dolu bakışlarını Clay'e çevirdi. "Bu *gerçekten* mezbahaya giden bir ağıl. Oraya gidemezsin, Clay! Tüm bunlar Hırpani Adam'ın fikri!"

Dan Hartwick, Clay'in bir şey demesine kalmadan tekrar konuşmaya başladı. Bir öğretmenin doğal varsayımlarıyla yapmıştı: Öğretmek onun sorumluluğu, araya girmek onun imtiyazıydı.

"Korkarım acele etmek durumundayız, kusura bakmayın. Size göstereceğimiz bir şey var... daha doğrusu Harvard Başkanı'nın size göstermemizi *talep* ettiği bir şey..."

"Rüyalarınızda mı yoksa bizzat mı?" diye sordu Tom.

"Rüyalarımızda," dedi Denise usulca. "Nashua'daki sürüyü yok etmemizden sonra onu sadece bir kez karşımızda gördük, o da uzaktandı."

"Bizi kontrol ediyordu," dedi Ray. "Benim fikrim bu."

Dan bu konuşmaların bitmesini öfkeyle karışık sabırla bekledi. Bittiğinde kaldığı yerden devam etti. "Yolumuzun üstünde olduğu için istediğini yapmaya razı olduk..."

"O halde siz de kuzeye gidiyorsunuz?" Bu kez bölen Clay olmuştu.

Öfkesi artmış görünen Dan tekrar saatine baktı. "Şu yol levhasına dikkatle bakarsanız bir seçenek sunduğunu görürsünüz. Kuzeye değil, batıya gitmeye niyetliyiz."

"Kesinlikle," dedi Ray. "Aptal olabilirim, ama aklımı peynir ekmekle yemedim."

"Size göstereceklerim, onlardan daha çok bizim amaçlarımıza hizmet edecek," dedi Dan. "Ve bu arada, Harvard Başkanı'ndan –ya da sizin deyiminizle Hırpani Adam'dan– bahsetmişken, şahsen kendini göstermesi muhtemelen bir hataydı. Hem de kötü bir hata. Grup aklının, sürü bilincinin sıradan normaller ve bizim gibi özel, deli normallerle muhatap olması için öne çıkardığı bir kukladan fazlası değil. Şu an dünya üzerinde büyük sürüler olduğunu ve her birinin bunun gibi bir kukla kullandığını düşünüyorum. Hatta belki birden fazla. Ama Hırpani Adam'ınızla konuşurken gerçek bir adamla konuşuyor olduğunuz hatasına düşmeyin sakın. Aslında sürüyle konuşuyor oluyorsunuz."

"Neden bize görmemizi istediği şeyi göstermiyorsun?" diye sordu Clay. Sesinin sakin çıkması için çaba göstermek zorunda kalmıştı. Zihni adeta kükrüyordu. Aklındaki tek net düşünce, Kashwak'a –orada her ne olup bitiyorsa– varmadan Johnny'yi yakalayabildiği takdirde onu kurtarma şansının olduğuydu. Mantığı, Johnny'nin çoktan Kashwak'a varmış olması gerektiğini iddia ediyor, ama bir başka ses (ve tamamen mantıksız da sayılmazdı) bir şeyin Johnny'yi ve birlikte yolculuk ettiği grubu bir şekilde geciktirmiş olabileceğini söylüyordu. Belki de sonradan bunun

kötü bir fikir olduğuna karar verip gitmekten vazgeçmişlerdi. Bu mümkündü. TR–90'da toplumsal ayrımdan başka bir şey olmadığı, telefon halkının normaller için bir yaşam alanı hazırladığı da ihtimaller arasındaydı. Sonuç olarak her şey yine Jordan'ın müdürden alıntı yaparak söylediği söze gelip dayanıyordu: Akıl hesap yapabilirdi, ama ruh özlem duyuyordu.

"Bu taraftan," diye yol gösterdi Dan. "Fazla uzakta değil." Bir el feneri alıp ışığını ayaklarına tutarak 11. Karayolu'nun kuzey tarafında yürümeye başladı.

"Gelmeyişimi mazur görün," dedi Denise. "Görmüştüm. Bir kez yeterli."

"Sanırım bunun sizi bir şekilde hoşnut etmesi gerektiğini düşündüler," dedi Dan. "Elbette aynı zamanda artık gücün frekolarda olduğu ve itaat edilmesi gerektiği gerçeğinin –size olduğu kadar benim küçük grubuma da gözdağı olarak– altını çizmek istediler." Durdu. "İşte geldik... Harvard Başkanı rüya gösterisinde köpeği gördüğümüzden ve dolayısıyla evi karıştırmayacağımızdan emin olmak istedi." El fenerinin ışığı, üzerine bir collie resmi çizilmiş posta kutusu üzerinde durdu. "Jordan bunu göreceği için üzgünüm, ama neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz açısından bu gerekli." El fenerini kaldırdı. Ray kendi fenerinin ışığını onunkiyle birleştirdi. Çimler üzerinde tek katlı, mütevazı bir ahşap evin önünü aydınlattılar.

Gunner oturma odası penceresiyle ön kapı arasında çarmıha gerilmişti. Kanlı bir çift Joe Boxers iç çamaşırı haricinde çırılçıplaktı. Demiryolu çivileri kadar büyük çiviler ellerine, ayaklarına, kollarına ve dizlerine saplanmıştı. Belki gerçekten de demiryolu çivileridir, diye düşündü Clay. Harold, Gunner'ın ayaklarının dibinde bacakları açık halde oturuyordu. Alice ile ilk karşılaşmalarında kızın üstünde olduğu gibi onda da kan vardı ama burnunda değildi. Arkadaşını çarmıha gerdikten sonra kendi boğazını kesmekte kullandığı cam parçası hâlâ elindeydi.

Gunner'ın boynunda, üzerine koyu harflerle üç kelime yazılmış bir karton parçası, iplerle asılmıştı: **JUSTITIA EST COMMODATUM.**

9

"Latince bilmiyorsanız..." diye başladı Dan Hartwick.

"Lisede öğrendiklerimi onu okuyabilecek kadar hatırlıyorum," dedi Tom. "'Adalet yerini buldu.' Alice'i öldürdükleri için. Dokunulmazlara dokunmaya cüret ettikleri için."

"Kesinlikle," dedi Dan el fenerini söndürerek. Ray de kendininkini söndürdü. "Aynı zamanda diğerleri için de bir uyarı. Ayrıca kendileri yapabilecekleri halde bu ikisini onlar öldürmedi."

"Biliyoruz," dedi Clay. "Gaïten'da sürülerini yakmamızdan sonra bir misilleme yapmışlardı."

"Nashua'da da yaptılar," dedi Ray kasvetli bir ifadeyle. "O çığlıkları ölene dek unutmayacağım. Korkunçtu. Bu bok da öyle." Karanlıkta belli belirsiz görünen evi gösterdi. "Ufak tefek olana iri olanı çarmıha gerdirmiş, iri olanı da hareketsiz bekletmişler. İşi bitirince ufaklığa kendi gırtlağını kestirmişler."

"Müdüre yaptırdıkları gibi," dedi Jordan ve Clay'in elini tuttu.

"Zihinlerinin gücü bu," dedi Ray. "Ve Dan insanları kuzeye, Kashwak'a gönderenin biraz da bu olduğunu söylüyor; kendi kendimize sadece bunu size göstermek ve sizi bizimle gelmeye ikna etmeye çalışmak için olduğunu söylesek de belki bizi bu kadar kuzeye getiren de odur. Anlarsınız ya?"

"Hırpani Adam, size oğlumdan bahsetti mi?" diye sordu Clay.

"Hayır ama bahsetseydi eminim diğer normallerle birlikte olduğunu ve Kashwak'ta sizi mutlu bir kavuşmanın beklediğini söylerdi," dedi Dan. "Platformlar üstünde durduğunuz ve Başkan'ın deli olduğunuzu söylediği o rüyaları unutun, o sizin sonunuz değil, sizin sonunuz o olamaz. En büyüğünün Kashwak'ın ve diğer cep telefonu işlemeyen alanların Frekans gününde etkilenmeyen normal insanlar için, huzur içinde yaşayabilecekleri yerler olduğu; tüm olası mutlu son senaryolarını şimdiye dek aklınızdan geçirmiş olduğunuzdan eminim. Küçük dostunuzun

mezbahaya giden ağıl hakkında söylediklerinin daha muhtemel olduğunu düşünüyorum, ama normal insanlar orada gerçekten rahat bırakılsa bile sizce frekolar bizim gibileri affeder mi? Sürü öldürenleri?"

Clay'in buna verilecek bir cevabı yoktu.

Dan saatine tekrar baktı. "Üçü geçmiş. Haydi geri dönelim. Denise eşyalarımızı toparlamıştır. Yola birlikte devam etme veya kendi yollarımıza gitme zamanı geldi."

Ama yola birlikte devam etmek derken oğlumla yollarımı ayırmamı kastediyorsun, diye düşündü Clay. Ve Johnny–Gee'nin öldüğünü öğrenmediği takdirde bunu asla yapmayacaktı.

Veya değiştiğini.

10

"Batıya ulaşmayı nasıl umabilirsiniz?" diye sordu Clay kavşaktaki levhaya vardıklarında. "Geceler bir süre bize ait de olsa gündüzler onlara ait ve neler yapabileceklerini gördünüz."

"Uyanık olduğumuz sürece onları kafamızın içine sokmayacağımızdan eminim," dedi Dan. "Biraz çaba istiyor, ama yapılmayacak şey değil. En azından bir süreliğine nöbetleşe uyuyacağız. Pek çok şey sürülerden uzak durmaya bağlı."

"Yani elimizden geldiğince süratli bir şekilde önce Batı New Hampshire'a, ardından Vermont'a gideceğiz," dedi Ray. El fenerini uyku tulumları üzerine uzanmış olan Denise'e çevirdi. "Hazır mıyız hayatım?"

"Her şey hazır," dedi kadın. "Ama keşke benim de bir şeyler taşımama izin verseydiniz."

"Sen bebeğini taşıyorsun zaten," dedi Ray yumuşak sesle. "O kadarı yeterli. Ve uyku tulumlarını bırakabiliriz."

"Araba sürmenin iyi bir fikir olabileceği yerler var," dedi Dan. "Ray arka yollarda yirmi kilometreyi bulan boşluklar olduğunu düşünüyor. Elimizde iyi haritalar var." Tek dizi üstüne çökerek çantasını omzuna astı ve Clay'e acı bir gülümsemeyle baktı.

"Şansımızın fazla yüksek olmadığını biliyorum; merak ettiysen, aptal değilim. Ama iki sürüyü ortadan kaldırdık, yüzlercesini öldürdük ve sonunda kendimi o platformlardan birinin üstünde bulmak istemiyorum."

"Lehimize olan bir nokta daha var," dedi Tom. Clay, Tom'un bu cümlesiyle kendini Hartwick tayfasına dahil ettiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Muhtemelen farkındaydı. O da aptal değildi. "Bizi canlı istiyorlar."

"Doğru," dedi Dan. "Başarabiliriz gerçekten. Onlar için hâlâ erken zamanlar bunlar, Clay; hâlâ ağlarını örmekle meşguller ve ağlarında şu an için pek çok delik olduğundan eminim."

"Hey, daha kahrolası kıyafetlerini bile değiştirmediler," dedi Denise. Clay, kadını takdir etti. Altı aylık, belki de daha fazla hamile görünüyordu ama çetincevizdi. Alice'in onunla tanışmış olabilmesini diledi.

"Aradan *sıyrılabiliriz,"* dedi Dan. "Vermont'tan Kanada'ya, hatta belki New York'a geçebiliriz. Beş, üçten iyidir ama altı da beşten iyi... gündüzleri üç kişi uyurken diğer üçü telepatiye direnerek nöbet tutabilir. Kendi küçük sürümüz olur. Eee, ne diyorsun?"

Clay başını yavaşça iki yana salladı. "Oğlumun peşinden gidiyorum."

"Biraz düşün, Clay," dedi Tom. *"Lütfen."*

"Rahat bırakın onu," dedi Jordan. "Kararını verdi." Clay'e sarıldı. "Umarım onu bulursun," dedi. "Ama onu bulsan da sanırım bizi bir daha asla bulamayacaksın."

"Elbette bulacağım," dedi Clay. Jordan'ı yanağından öptükten sonra doğrulup bir adım geriledi. "Bir telepatik bulup tasma takarak pusula niyetine kullanırım. Hatta belki Hırpani Adam'ı." Tom'a dönüp elini uzattı.

Tom uzatılan eli görmezden gelip ona sarıldı. Clay'i önce bir yanağından, sonra diğerinden öptü. "Hayatımı kurtardın," diye fısıldadı kulağına. Sıcak nefesi gıdıklıyordu. Yanağı, Clay'inkine sürttü. "Bırak ben de seninkini kurtarayım. Bizimle gel."

"Yapamam, Tom. Oğlumun peşinden gitmem gerek."

Tom bir adım gerileyip ona baktı. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, gitmelisin." Gözlerini sildi. "Hay içine ettiğim, veda etmekte çok kötüyüm. Kahrolası *kedime* bile veda edemedim."

11

Clay kavşaktaki levhanın altında durup ışıkların uzaklaşmasını izledi. Gözlerini Jordan'ın ışığına dikti ve son kaybolan o oldu. Batıya giden ilk tepenin üzerinde, Jordan orada durup geriye bakmışçasına karanlıkta bir kıvılcım gibi birkaç saniye tek başına kaldı. Sallanıyor gibiydi. Sonra o da kayboldu ve karanlık mutlak oldu. Clay içini çekti –düzensiz, titrek bir nefes– ve kendi çantasını sırtladıktan sonra 11. Karayolu'nun kıyısından kuzeye doğru yürümeye başladı. Saat dörde çeyrek kala Kuzey Berwick sınırını geçip Kent Pond'u arkasında bıraktı.

TELEFON-BİNGO

1

Normal hayat düzenine dönüş yaparak gündüzleri yolculuk etmemek için hiçbir sebep yoktu; Clay frekoların ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Dokunulmazlardan biriydi ve Kashwak'a gitmesini *istiyorlardı* zaten. Asıl sorun, gece hayatına alışmış olmasıydı. *İhtiyaç duyduğum tek şey bir tabut ve içinde yatarken sarınabileceğim bir pelerin,* diye düşündü.

Tom ve Jordan'dan ayrıldıktan sonraki ilk şafakta güneş, soğuk sabahı ilk ışıklarıyla aydınlattığı sırada Springvale eteklerindeydi. Springvale Müzesi'nin yanında küçük bir ev vardı; muhtemelen bakıcının eviydi. Rahat bir yere benziyordu. Clay yan taraftaki kapının kilidini zorladı ve içeri girdi. Mutfakta hem bir odun sobası hem de tulumba görünce sevindi. Ayrıca yağmacıların dokunmadığı ağzına kadar dolu bir kiler vardı. Bu keşfi, üstüne kuru üzüm serptiği koca bir kâse şekerli mısır gevreğiyle kutladı.

Ayrıca kilerde jambon ve yumurta da buldu. Hepsi de raflara kitap gibi düzenli bir şekilde dizilmişti. Bir paketi pişirdi ve diğerlerini çantasına koydu. Umduğundan daha iyi bir öğündü. Karnı doyunca arka taraftaki yatak odasına geçti ve başını yastığa koyar koymaz uyudu.

2

Otoyolun her iki tarafında uzun çadırlar vardı.

Bu, her iki yanında çiftlikler, kasabalar ve açık alanlar sıralanan, her yirmi kilometrede bir marketlerin bulunduğu 11. Karayolu değil, kırsal kesimde bir yerlerde bir yoldu. Sık ağaçlar, yolun iki yanındaki hendeklere dek uzanıyordu. Yolun ortasındaki beyaz şeritlerin iki yanında insanlar uzun sıralar oluşturmuştu.

Sol ve sağ, diyordu megafondan yükselen ses. *Sol ve sağ, iki sıra oluşturun.*

Ses, Akron Eyalet Fuarı'ndaki bingoyu yönetenin sesini andırıyordu, ama Clay yolun ortasındaki şerit üzerinde ilerledikçe sesin megafondan yayılmadığını, aslında kafasının içinde çınladığını anladı. Hırpani Adam'ın sesiydi. Ama Hırpani Adam sadece –Dan ne demişti?– bir kuklaydı. Ve Clay'in duyduğu aslında sürünün sesiydi.

Sol ve sağ, iki sıra, evet. Bu şekilde oluyor.

Neredeyim? Neden kimse bana bakıp, "Hey ahbap, araya girmek yok, sıranı bekle," demiyor?

İki sıra biraz ileride turnike çıkış rampaları gibi iki yana dönüyor, biri soldaki, diğeri sağdaki çadıra yöneliyordu. Sıcak günlerde yemek servisi yapan firmaların açık büfeler için kurduğu uzun çadırlardandı. Clay insanların her sıra çadırlara ulaşmadan hemen önce on veya bir düzine daha kısa sıralara bölündüğünü gördü. Konsere girebilmek için biletlerinin yırtılmasını bekleyen hayran kalabalığı gibiydiler.

İki sıranın sağa ve sola dönüş yaptığı noktada, tam yolun ortasında, üzerinde hâlâ kapüşonlu kırmızı kazağıyla Hırpani Adam duruyordu.

Sağ ve sol, bayanlar baylar. Dudakları kıpırdamıyordu. Sürünün gücüyle şiddeti yükseltilen telepatik mesajı duymamak mümkün değildi. *İlerleyin. Telefonsuz bölgeye girmeden önce herkesin sevdiği bir kişiyi arama şansı olacak.*

Bunu duyan Clay şok oldu ama bu, malumun yarattığı şoktu; on veya yirmi yıl önce duyulan bir fıkranın vurucu cümlesini tekrar duymak gibi. "Burası neresi?" diye sordu Hırpani Adam'a. "Ne yapıyorsunuz? Ne haltlar dönüyor burda?"

Ama Hırpani Adam, ona bakmadı. Clay sebebini biliyordu elbette. Burası 160. Karayolu'nun Kashwak'a girdiği noktaydı ve rüyasında oraya gelmişti. Neler olup bittiğine gelince...

Telefon–bingo, diye düşündü. *Bu telefon–bingo ve bunlar da oyunun oynandığı çadırlar.*

İlerleyelim, bayanlar baylar, diye mesaj gönderdi Hırpani Adam. *Günbatımına kadar iki saatimiz var ve karanlık çökmeden önce olabildiğince çoğunuzu işlemden geçirmek istiyoruz.*

İşlemden geçirmek.

Gerçekten bu bir *rüya* mıydı?

Clay ne göreceğini bilerek yolun solundaki sırayı çadıra doğru takip etti. Her kısa sıranın başında frekolardan Lawrence Welk, Dean Martin ve Debby Boone uzmanlarından biri duruyordu. Sıradaki insanlar en öne ulaştığında, bekleyen yer göstericiler –hepsi leş gibi giysiler içindeydi ve son on bir günün hayatta kalma mücadelesiyle, görüntüleri Hırpani Adam'dan da beter bozulmuştu– onlara birer cep telefonu uzatıyordu.

Clay izlerken ona en yakın duran adam uzatılan telefonu aldı, üç tuşa bastı ve hevesle kulağına götürdü. "Alo?" dedi. "Alo? Anne? *Anne?* Orda mı..." Ve sesi kesildi. Bakışları donuklaştı ve yüzü ifadesizleşti. Cep telefonu kulağından yavaşça uzaklaştı. İşlemci –Clay'in aklına gelen en iyi tanım buydu– telefonu geri aldı, adamın ilerlemesi için arkasından hafifçe itti ve yaklaşması için sıradakine işaret etti.

Sol ve sağ, diye yayın yapıyordu Hırpani Adam. *Devam edin.*

Annesini aramaya çalışan adam çadırın arkasına doğru yürüdü. Clay arkada yüzlerce insanın birikmiş olduğunu gördü. Bazen biri, diğerinin önüne geçiyor, ama ufak bir itişmeden ötesi olmuyordu. Öncekiler gibi değildi. Çünkü...

Çünkü sinyal değiştirildi.

Sol ve sağ, bayanlar baylar, ilerleyin, karanlığın çökmesine kısa bir süre kaldı.

Clay, Johnny'yi gördü. Üzerinde kot pantolonu, Küçükler Ligi şapkası ve üstünde Tim Wakefield'ın ismiyle numarası olan en sevdiği Red Sox tişörtü vardı. Clay'in bulunduğu yerin iki sıra ötesindeki, sıranın en önündeydi.

Clay, ona doğru koştu ama yolu tıkandı. "Çekilin!" diye haykırdı ama elbette ağırlığını tuvalete gitmesi gerekiyormuşçasına huzursuzca bir ayağından diğerine aktarmakta olan adam, onu duymadı. Bu bir rüyaydı ve ayrıca Clay bir normaldi; telepati yeteneğine sahip değildi.

Yerinde duramayan adamla arkasındaki kadının arasından hızla atıldı. Johnny'ye ulaşmaya ittiği insanların cismi olup olmadığına dikkat edemeyecek kadar odaklanarak bir sonraki sıranın arasından da geçti. Tam bir kadın –kadının Bay Scottoni'nin hamile gelini olduğunu ve artık tek gözünün kaldığını giderek artan bir dehşetle fark etti– Johnny'ye bir Motorola cep telefonu uzatırken oğlunun yanına vardı.

911'i tuşla yeter, dedi kadın ağzını kıpırdatmadan. *Tüm aramalar 911'den yapılıyor.*

"Hayır Johnny, yapma!" diye bağırdı Clay ve telefonu çocuk bir zamanlar başı derde girdiği takdirde mutlaka araması telkin edilen numarayı tuşlarken elinden kapmak için atıldı. *"Sakın yapma!"*

Johnny telefonu işlemcinin donukça bakan tek gözünden sakınırcasına soluna döndü ve Clay ıskaladı. Muhtemelen Johnny'ye hiçbir şekilde engel olamayacaktı. Ne de olsa bu bir rüyaydı.

Johnny numarayı tuşladı (üç rakamı tuşlamak fazla uzun sürmüyordu), arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Alo? Baba? Baba, orda mısın? Beni duyabiliyor musun? Duyabiliyorsan *lütfen gelip beni...*" Yarı dönük olduğu için Clay, oğlunun sadece tek gözünü görebiliyordu ama içlerindeki ışığın söndüğünü bilmek için tekini görmesi yeterliydi. Johnny'nin omuzları çöktü. Telefon kulağından gevşekçe ayrıldı. Bay Scottoni'nin gelini telefonu kirli eliyle yakaladı ve Johnny–Gee'yi ensesinden ka-

baca Kashwak'a, güvende olabilme hayaliyle oraya gelmiş diğer insanların yanına doğru itti. Sonra sıradakine yaklaşıp telefonu kullanmasını işaret etti.

Sağ ve sol, iki sıra oluşturun, diye kükredi Hırpani Adam'ın Clay'in kafasının içindeki sesi ve Clay, akşamüstü güneşi bakıcının evindeki yatak odasının penceresinden içeri süzülürken oğlunun adını haykırarak uyandı.

3

Clay gece yarısı, Kuzey Shapleigh adındaki küçük kasabaya ulaştı. İliklere işleyen, sulusepken –Sharon'ın "buzlu su yağışı" dediği– yağmur bir süredir yağmaktaydı. Yaklaşan aracın motor sesini duyup yoldan (hâlâ sevgili 11. Karayolu üzerindeydi, burada rüya otoyolları yoktu) ayrılarak bir 7–Eleven'ın asfalt girişine çekildi. Farların ışıkları belirip yağmur damlalarını gümüş sicimlere çevirdiğinde gelenin birbiriyle yarışan iki motorlu olduğunu gördü. Yaptıkları çılgınlıktı. Clay bir benzin pompasının arkasında durdu. Saklanmıyor, ama görülmek için bir çaba da göstermiyordu. Yok olmuş dünyanın bir hayali gibi, sular sıçratarak, hızla geçip gitmelerini seyretti. Tek ışık kaynağı dükkânın köşesinde duran, artık iyice cılızlaşmış acil durum ışığıydı ve emin olmak mümkün değildi ama yarışçılardan birinin arabası eski model bir Corvette'e benziyordu. Kuzey Shapleigh'in tek trafik kontrol sisteminin (çalışmayan bir trafik lambası) altından süratle geçen yarışçıların kırmızı arka lambaları kısa süre sonra görünmez oldu.

Clay tekrar, *çılgınlık,* diye geçirdi içinden. Yola geri dönerken ekledi: *Çılgınlıktan bahsedene bak.*

Yaptığı gerçekten de akıl kârı değildi. Çünkü telefon-bingo rüyası aslında bir rüya *değildi,* en azından tamamı değildi. Bundan emindi. Telefon halkı sürüleri yok edenlerden mümkün olduğunca çoğunun izini sürebilmek için giderek kuvvetlenen telepati yeteneğini kullanıyordu. Bu mantıklıydı. Dan Hartwick'in

grubu gibi onlara direnmeye çalışanlarla sorun yaşıyor olabilirlerdi ama Clay ile ilgili bir sıkıntıları olmasa gerekti. İşin önemli noktası, telepatinin bir anlamda telefon gibi olmasıydı – her iki yöne doğru işliyordu. Bu da onu... ne yapıyordu? Makinedeki hayalet mi? Onun gibi bir şey. Onlar Clay'i gözaltında tutarken Clay de *onları* takip etme fırsatı buluyordu. En azından uyurken. Rüyalarında.

Kashwak'ın girişinde, önlerinde beyinlerinin sıfırlanması için sıraya girmiş normallerin olduğu çadırlar var mıydı gerçekten? Clay, olduğuna inanıyordu. Hem Kashwak'ta hem de ülkede ve dünyada Kashwak gibi olan diğer bölgelerde. İşler artık duruluyor olmalıydı, ama kontrol noktaları –değişim noktaları– muhtemelen hâlâ oradaydı.

Frekolar normalleri oralara çekmek için grup konuşması telepatisini kullanıyordu. Onlara çağrı *rüyaları* yolluyorlardı. Bu onları zeki, hesapçı yapar mıydı? Ağ örebildiği için bir örümceğe, bir kütük gibi hareketsizce yatabildiği için bir timsaha zeki denebilirse onlar için de söylenebilirdi. Clay daha sonra 160'a bağlanacak ve onu Kashwak'a götürecek olan 11. Karayolu üzerinde kuzeye doğru yürümeye devam ederken frekoların alçak bir siren (veya titreşim) gibi gönderdiği telepatik sinyalin en az üç ayrı mesaj içermekte olduğunu düşündü.

Gelin ve güvenliğe kavuşun – hayatta kalma mücadeleniz sona erebilir.

Gelin ve kendi türünüzle, size ait bir yerde olun.

Gelin ve sevdiklerinizle konuşma fırsatı yakalayın.

Gelin. Evet. Temel mesaj buydu. Ve yeterince yaklaşıldığında başka seçenekler ortadan kalkıyordu. Telepati ve güvenlik rüyası benliği ele geçiriyordu. Böylece sıraya giriliyordu. Hırpani Adam'ın ilerlemelerini, herkesin sevdiği bir kişiyi arayabileceğini ve karanlık çöküp Bette Midler'ın söylediği "Wind Beneath My Wings" eşliğinde transa geçmeden önce işlemden geçirmeleri gereken çok kişi olduğunu söylemesini dinliyorlardı.

Peki ışıklar sönmüş, şehirler yanıp kül olmuş ve medeniyet bir kan çukuruna düşmüşken bunu yapmaya nasıl devam edebiliyorlardı? İlk sarsıntıda yok olan milyonlarca frekonun ve sonradan sürüler halinde yok edilenlerin yerine yenilerini nasıl koyabiliyorlardı? Koyabiliyorlardı, çünkü Frekans devam ediyordu. Bir yerlerde –kaçığın tekinin gizli işler karıştırdığı garajında veya laboratuvarında– pilli bir alet hâlâ çalışıyor, bir modem o kulak tırmalayan, gürültülü delilik sinyalini gönderiyordu. Yerkürenin çevresinde uçan uydulara veya çelik kemerler gibi saran mikrodalga kulelerine göndermeye devam ediyordu. Peki karşı taraftaki sadece pilli bir telesekreter bile olsa bir açanın olacağı bilinen telefon numarası neydi?

911 elbette.

Ve Johnny–Gee'ye olan da büyük ihtimalle buydu.

Olduğunu *biliyordu*. Çok geç kalmıştı.

Peki o halde neden yağmur altında kuzeye doğru yürümeye devam ediyordu? İleride, fazla uzak olmayan bir mesafede Newfield vardı, orada 11. Karayolu'ndan 160'a geçecekti ve 160. Karayolu'nda bir süre ilerledikten sonra yol levhası (veya herhangi bir şey) okuma günleri sona erecekti, öyleyse neden?

Ama sebebini biliyordu, tıpkı yağmurlu karanlıkta uzaklardan gelen çarpışma sesinin ardından kısaca öten kornanın yarışan motorlulardan birinin sonunun geldiğine işaret ettiğini bildiği gibi. Yola devam etmesinin sebebi, onu kurtarmadan önce minik bir bant parçasıyla evinin kapısına yapışık halde duran kâğıt parçasıydı. Kuzeye yürümesinin nedeni, belediye binasında, Iris Nolan'ın kız kardeşinin bulması ümidiyle panoya astığı notun arkasında yarı gizlenmiş halde duran mektuptu. Oğlu her iki notta da büyük harflerle aynı cümleyi yazmıştı: *LÜTFEN GELİP BENİ AL.*

Johnny'yi almak için çok geç kalmış olabilirdi ama oğlunu görüp hiç olmazsa denediğini söylemesi için belki o kadar geç değildi. Onu cep telefonlarından birini kullanmaya zorlasalar da belki bu kadarı için yeterli süresi olurdu.

Platformlara ve izleyen binlerce insana gelince...

"Kashwak'ta stadyum yok," dedi.

Jordan kafasının içinde fısıldadı: *Bu sanal bir stadyum.*

Clay bu sesi bir kenara itti. Uzaklaştırdı. Kararını vermişti. Çılgınlıktı elbette, ama artık çılgınca bir dünyada yaşıyorlardı ve yaptığı da bu gerçeğe uyuyordu.

4

O sabah üçe çeyrek kala, Springvale'deki bakıcının evinden aldığı kapüşonlu parkaya rağmen biraz ıslanmış ve ayakları sızlar halde 11. ve 160. karayollarının kesiştiği noktaya vardı. Kavşak, çok sayıda araç yüzünden tamamen tıkanmıştı ve Kuzey Shapleigh'de yanından süratle geçen Corvette artık o araçlar arasında yerini almıştı. Şoförü sol taraftaki kötü halde ezilmiş pencereden baş aşağı sarkıyor, kolları neredeyse yola değiyordu. Clay hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için adamı kaldırmaya çalışınca bedeninin üst yarısı, kanlı bağırsakları peşinden çekerek yola düştü. Clay bir telefon direğine doğru geriledi, aniden alev alev olan alnını ahşaba dayadı ve midesinde hiçbir şey kalmayana dek kustu.

Kavşağın, 160'ın kuzeye uzandığı diğer tarafında Newfield Ticarethanesi vardı. Vitrindeki bir levhada, içeride ŞEKERLEMELER YERLİ ŞURUPLARI EL İŞİ ÜRÜNLER "SÜS EŞYALARI" olduğu belirtiliyordu. Hem yağmalanmış hem zarar verilmiş görünüyordu, ama hiç olmazsa yağmurdan ve az önce karşılaştığı beklenmedik dehşetten kaçıp sığınabileceği kapalı bir mekândı. Clay içeri girip oturdu ve başını dizlerinin arasına eğerek bayılma hissinin geçmesini bekledi. İçeride cesetler vardı, kokularını alabiliyordu. Biri, iki ceset hariç tümünün üstüne bir branda sermişti. Neyse ki açıkta olanlar parçalar halinde değildi. Dükkânın bira dolabı parçalanmıştı ve boştu, ama kola dolabı boşaltılmamıştı. Bir zencefilli gazoz alıp arada geğirmek için durarak büyük yudumlarla içti. Bir süre sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Arkadaşlarını çok özlüyordu. Dışarıdaki talihsiz ve yarıştığı rakibi o gece gördüğü tek motorlulardı ve yaya mülteci gruplarına da rastlamamıştı. Bütün gece boyunca ona tek eşlik eden, kendi düşünceleriydi. Yayalar belki yağmur yüzünden kapalı alanlara sığınmıştı veya belki artık gündüzleri yolculuk ediyorlardı. Frekolar cinayetten işlemden geçirme aşamasına gelmişse yolcuların da gündüze geçiş yapmamaları için bir sebep yoktu.

Alice'in sürü müziği dediği şarkıları o gece duymadığını fark etti. Belki bütün sürüler, Kashwak İşlem Merkezi'ni idare eden büyük sürü hariç (büyük olduğunu varsayıyordu) güneyde kalmıştı. Clay'in pek umurunda değildi; yalnız olsa bile "I Hope You Dance" ve onun gibi şarkılardan kurtuluşunu ufak bir lütuf olarak görüyordu.

En fazla bir saat daha yürüyüp kendine uyuyacak kuytu bir yer bulmaya karar verdi. Soğuk yağmur onu öldürüyordu. Ezilmiş Corvette'e ve yanındaki vücut kalıntılarına bakmamak için özen göstererek Newfield Ticarethanesi'nden ayrıldı.

5

Bir saat değil, neredeyse gün doğana dek yürüdü. Bunun bir sebebi yağmurun dinmiş olması, bir diğer sebepse her iki yanı ağaçlarla kaplı 160. Karayolu üzerinde sığınak namına hiçbir yer olmamasıydı. Sonra, saat dört buçuk civarında, üzerinde kurşun delikleri bulunan bir tabelanın önünden geçti: GURLEYVILLE BELDESİ SINIRI. Gurleyville'in varoluş sebebini –birkaç baraka, oyulmuş granit duvarları önünde bir garaj, birkaç boşaltma kamyonuyla dev bir kaya çukuru olan Gurleyville Taşocağı– geçtikten on dakika sonra geceyi malzeme barakalarından birinde geçirmeyi kısa bir an için düşündü, ardından daha iyisini bulabileceğini düşünerek yürümeye devam etti. Hâlâ başka yolculara rastlamamış, uzaktan bile olsa sürü müziği duymamıştı. Dünya üzerinde kalmış son insan olabilirdi.

Ama değildi. Taşocağını ardında bırakmasından on dakika kadar sonra bir tepeyi aştı ve gerisindeki küçük köyü gördü. Karşısına çıkan ilk bina Gurleyville Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'ydı ve otoparkında telefon halkından iki kişi vardı. Kore Savaşı sırasında yepyeni olabilecek zavallı görünüşlü eski bir itfaiye kamyonunun önünde karşılıklı duruyorlardı.

El fenerini onlara doğrulttuğunda yavaşça Clay'e döndüler, ama sonra dikkatleri tekrar birbirlerine yöneldi. Biri yirmi beş yaşlarında, diğeri onun iki katı görünen iki erkekti. Freko olduklarına hiç şüphe yoktu. Giysileri leş gibiydi ve neredeyse üzerlerinden düşecekti. Yüzlerinde kesikler ve sıyrıklar vardı. Genç olanın tek kolu ciddi şekilde yanmış görünüyordu. Yaşlı adamın sol gözü, şişmiş ve muhtemelen mikrop kapmış etinin arasından parlıyordu. Ama asıl önemli olan nasıl göründükleri değildi. Önemli olan, Clay'in *kendisinde* hissettiğiydi: Tankerlerin anahtarlarını almaya gittikleri Gaiten Citgo'nun ofisinde Tom ile hissettikleri acayip nefes daralması tekrarlanmıştı. Büyük bir gücün toplanıyor olması hissi.

Gece olmuştu. Bulutların yoğunluğu da hesaba katılırsa günün aydınlanmasına daha epey vardı. Bu herifler *gecenin* bir vakti orada ne yapıyordu?

El fenerini söndürüp Nickerson'ın .45'liğini çekti ve herhangi bir şey olup olmayacağını görmek için bekledi. Birkaç saniye hiçbir şey olmayacağını, o tuhaf nefes darlığının, bir şeyin gerçekleşmek *üzere* olduğu hissinin bir anlamı olmadığını sandı. Sonra biri bir testereyi ellerinde dalgalandırıyormuşçasına yüksek bir uğultu duydu. Başını kaldırıp baktığında itfaiye binasının önünden geçen elektrik tellerinin neredeyse gözle takip edilemeyecek hızla öne arkaya sallanmakta olduğunu gördü.

"Git–*dan!*" Konuşan genç olandı ve sözcükleri olağanüstü bir çabayla söylemiş gibiydi. Clay irkildi. Parmağı o sırada tetikte olsaydı hiç kuşkusuz tabancayı ateşlerdi. Bunlar *Aw* veya *Eeen* değil, gerçek kelimelerdi. Aynı zamanda kafasının içinde de duymuş gibiydi ama çok cılızdı. Kaybolmakta olan bir yankı gibi.

"Sen!... Git!" diye karşılık verdi yaşlı olan. Tam ağ kısmında kocaman, kahverengi bir leke bulunan bol bir Bermuda şort giymişti. Çamur veya bok lekesi olabilirdi. O da aynı şekilde büyük çaba göstererek konuşmuştu ama Clay bu kez kafasının içinde yankı duymadı. Mantıklı değildi ama bu, ilkinde duymuş olduğu kanısını daha da güçlendirdi.

Clay'i tamamen unutmuşlardı. Bu kadarından emindi.

"Benim!" dedi genç adam, sözcüğü ağzından fırlatıyormuş gibi yine zorlukla sarf ederek. Vücudu, tam kelimeyi söylerken sarsılıyordu sanki. Arkasında, itfaiye merkezinin geniş garajının küçük pencerelerinin birkaçının camları parçalanıp dışa doğru savruldu.

Uzun bir duraksama oldu. Clay büyülenmiş gibi izliyordu. Johnny, Kent Pond'dan ayrılmasından beri ilk kez aklından çıkmıştı. Yaşlı adam öfkeyle düşünüyor, öfkeyle *mücadele ediyor* gibiydi ve Clay, adamın kendini Frekans'tan önceki gibi kelimelerle ifade edebilmek için gayret gösterdiğini düşündü.

Abartılı bir garajdan fazlası olmayan gönüllü itfaiyeciler merkezinin tepesindeki siren, elektrik hayalet gibi bir anlığına içinden geçip gitmiş gibi kısaca öttü. Antika sayılacak itfaiye kamyonunun ışıkları –farları ve kırmızı arka lambaları– göz kırpar gibi bir anlığına yandı ve iki adamı aydınlatarak gölgeler oluşturdu.

"Yok! Yaa!" diyebildi yaşlı adam. Sözcükleri boğazını tıkayan et parçalarını tükürür gibi söylemişti.

"Benimyonum!" dedi genç olan çığlık atarcasına ve aynı ses Clay'in kafasının içinde fısıldadı, *Benim kamyonum.* Aslında çok basitti. Twinkie kekler yerine eski itfaiye aracı için kavga ediyorlardı. Ama bu kavga *gece* oluyordu –tamam gecenin sonuydu ama ortalık hâlâ zifiri karanlıktı– ve konuşma yetilerini neredeyse yine kazanmışlardı. Kahretsin, düpedüz *konuşuyorlardı* işte.

Ama görünüşe bakılırsa konuşma faslı sona ermişti. Genç olan başını indirdi, yaşlı adama doğru koştu ve göğsüne tosladı. Yaşlı adam sendeleyerek düştü. Genç olan da onun bacaklarına takılarak dizleri üstüne düştü. *"Kahrol!"* diye bağırdı.

"Defol!" diye haykırdı diğeri. Kesinlikle öyle demişti, *defol* yanlış anlaşılacak bir kelime değildi.

Ayağa kalkıp yine karşılıklı durdular. Aralarında beş metre kadar bir mesafe vardı. Clay nefretlerini hissedebiliyordu. Kafasının içindeydi, göz yuvarlarını zorluyor, dışarı çıkmaya uğraşıyordu.

"O... *benimyonum!*" dedi genç olan. Ve uzaklardan gelen sesi Clay'in kafasının içinde fısıldadı, *o benim kamyonum.*

Yaşlı adam nefesini içine çekti. Yara kabuklarıyla kaplı bir kolunu sarsak hareketlerle kaldırdı. Ve genç olana orta parmağını gösterdi. "Bunun. Üstüne otur!" dedi son derece anlaşılır bir şekilde.

Başlarını eğip birbirlerinin üstüne atıldılar. Kafaları, Clay'in yüzünü buruşturmasına yol açan tok bir çatırtıyla çarpıştı. Bu kez garajın bütün pencerelerinin camları patladı. Tepedeki siren tekrar susmadan önce uzunca öttü. İtfaiye merkezindeki floresan lambalar yaklaşık üç saniye boyunca sırf çılgınlığın gücüyle yandı. Kısacık bir süre için müzik sesi duyuldu: Britney Spears'ın "Oops!... I Did It Again" şarkısıydı. İki elektrik teli gürültüyle aniden koparak Clay'in önüne düştü ve Clay hızla geriledi. Muhtemelen zararsızlardı, akım *olmamalıydı;* ama yine de...

Yaşlı olan başının iki yanından kanlar akarak dizlerinin üstüne düştü. *"Benim kamyonum!"* dedi son derece net bir şekilde ve yüzüstü düştü.

Genç olan, onu kazandığı zaferin şahidi olarak kullanmaya niyetliymişçesine Clay'e baktı. Artık yapağı gibi olmuş, leş gibi saçlarının arasından gözlerinin arasına, orada ikiye ayrılarak burnunun iki yanından çenesine doğru kanlar süzülüyordu. Clay, adamın gözlerindeki bakışın hiç de boş olmadığını gördü. Bir delinin gözleriydi. Clay dönüşümün vardığı noktanın bu olması halinde oğlunun kurtarılma şansının hiç kalmadığını o an, inkâr edilemez bir kesinlikle anladı.

"Benimyonum!" diye haykırdı genç adam. *"Benimyonum, benimyonum!"* İtfaiye kamyonunun sireni onu onaylıyormuşçasına kısa süreliğine homurdanır gibi bir sesle öttü. *"BENİMYO..."*

Clay, adamı vurup tabancasını tekrar kılıfına koydu. *Ne fark eder,* diye düşündü. *Nasılsa beni platforma çıkaracaklar.* Yine de fena halde titriyordu ve Gurleyville'in kasabanın diğer ucundaki yegâne moteline girip yattıktan sonra uyuyabilmek için epeyce beklemesi gerekti. Bu kez rüyasında ziyaretine gelen Hırpani Adam değil, boş bakışlı, kirli giysiler içindeki kendi oğluydu ve Clay ona seslendiğinde cevabı, *"Defol, benimyonum,"* oldu.

6

Uyandığında karanlığın çökmesine daha çok vardı, ama daha fazla uyuyamayacağını biliyordu, böylece tekrar yürümeye başladı. Gurleyville'den ayrıldığında –zaten küçük kasabanın neredeyse tamamını ardında bırakmış sayılırdı– bir araba bulup yola onunla devam etmeyi düşünüyordu. Arabayla gitmemesi için hiçbir sebep yoktu; 160. Karayolu neredeyse tamamen boştu ve muhtemelen 11. Karayolu'yla birleştiği kavşaktaki korkunç yığılmadan beri öyleydi. Karanlık ve yağmur, bunu daha önce fark etmesine engel olmuştu.

Yolu Hırpani Adam ve dostları temizlemiş, diye düşündü. *Elbette temizlediler, bu yol mezbahaya giden kahrolası ağıl ne de olsa. En azından benim için öyle olduğu muhakkak. Ne de olsa benimle eski bir hesapları var. En kısa sürede üzerime ÖDENDİ damgası vurup dosya dolabına kaldırmak istiyorlar. Tom, Jordan ve diğer üçü için çok yazık. Acaba onları Orta New Hampshire'a götürecek arka yolları bulabil...*

Bir tepenin zirvesine ulaşınca düşünce zinciri kesiliverdi. Hemen aşağıda, yolun ortasına küçük, sarı bir okul otobüsü park etmişti. Yan tarafında **MAINE OKUL BÖLGESİ 38 NEWFIELD** yazıyordu. Bir adamla bir çocuk otobüse yaslanmıştı. Adam kolunu çocuğun omzuna Clay'in nerede görse tanıyacağı dostça bir tarzda atmıştı. Orada şaşkın bir halde dururken okul otobüsünün önünden bir başka adam dolaşıp geldi. Uzun, kır saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Onun arkasından tişört giymiş hamile

bir kadın geldi. Siyah Harley–Davidson tişörtü yerine uçuk mavi bir tişört giymişti ama kadın Denise'ti.

Jordan, onu görüp seslendi. Tom'un kolunun altından sıyrılıp ona doğru koşmaya başladı. Clay de onu karşılamak için koştu. Okul otobüsünün otuz metre kadar ötesinde buluştular.

"Clay!" diye bağırdı Jordan. Neşeyle kendinden geçmiş gibiydi. "Gerçekten sensin!"

"Benim," diye onayladı Clay. Jordan'ı havada çevirip öptü. Jordan, Johnny değildi ama en azından o an için Jordan da olurdu. Çocuğa sıkıca sarılıp yere bıraktı ve yıpranmış yüzüne dikkatle baktı. Jordan'ın gözlerinin altındaki koyu yorgunluk halkalarını fark etmemek mümkün değildi. "Tanrı aşkına, buraya nasıl geldiniz?"

Jordan'ın yüzü bir anda hüzünlendi. "Yapamadık... yani sadece rüyamızda..."

Tom yanlarına geldi. Clay'in uzattığı eli bir kez daha görmezden gelip arkadaşına sıkıca sarıldı. "Ne haber, van Gogh?"

"İyidir. Sizi gördüğüme deli gibi sevindim ama anlamıyorum..."

Tom ona gülümsedi. İçinde teslimiyet barındıran hem yorgun hem de tatlı bir gülümsemeydi. "Bilgisayar dehası çocuğun söylemeye çalıştığı şey, başka seçeneğimizin olmadığıydı. Otobüse gel. Ray diyor ki yol açıksa –ki açık olduğundan eminim– saatte elli kilometre hızla bile gitsek günbatımında Kashwak'ta olabileceğiz. *Tepedeki Hayaletli Ev*'i okumuş muydun?"

Clay şaşırarak başını iki yana salladı. "Filmini görmüştüm."

"Kitapta şu anki durumu anlatan bir cümle var... 'Yolculuklar sevenlerin kavuşmasıyla biter.' Bakarsın oğlunla tanışma fırsatım olur."

Otobüse doğru yürüdüler. Dan Hartwick, Clay'e hafifçe titreyen bir elle Altoids ikram etti. Jordan ve Tom gibi o da tükenmiş görünüyordu. Kendini bir rüyadaymış gibi hisseden Clay bir tane aldı. Dünyanın sonu olsun olmasın, merak uyandıracak kadar kuvvetliydi.

"Selam ahbap," dedi Ray. Dolphins şapkasını ters takmış, bir elinde dumanı tüten bir sigarayla otobüsün direksiyonunun başında oturuyordu. Solgun ve bitkin görünüyordu. Clay'e değil, ön camdan dışarı bakıyordu.

"Selam Ray, bu ne biçim şey?"

Ray'in yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "O dediğini kim bilir kaç kez duymuşumdur."

"İnanırım. Sizi gördüğüme sevindim derdim, ama şartlar düşünülürse muhtemelen bu duymak isteyeceğiniz son şeylerden biri."

Hâlâ ön camdan dışarı bakmakta olan Ray cevap verdi. "Orda gördüğüne *kesinlikle* sevinmeyeceğin biri var."

Clay baktı. Hepsi o tarafa döndü. 160. Karayolu beş yüz metre kadar ileride, kuzeyde bir başka tepeyi aşıyordu. Tepenin tam üzerinde, her zamankinden de kirli olan ama gri gökyüzü önünde yine de parlak görünen HARVARD kazağı içinde Hırpani Adam durmuş, onlara bakıyordu. Etrafında elli kadar freko vardı. Baktıklarını gördü. Elini kaldırıp cam siliyormuş gibi yavaşça iki yana salladı. Sonra arkasına dönüp yürümeye başladı ve yanındakiler (*sürüsü*, diye düşündü Clay) V şekli alarak peşinden gitti. Kısa süre sonra gözden kayboldular.

VİRÜS

1

Yolun biraz ilerisinde bir piknik alanında durdular. Kimse pek aç değildi, ama Clay bu fırsatı değerlendirerek aklındaki soruları onlara yöneltti. Ray hiçbir şey yemedi, sadece taş bir mangal çukurunun kenarına oturup dinleyerek sigara içti. Konuşmaya hiçbir katkıda bulunmadı. Clay, adamın cesaretinin kırılmış gibi göründüğünü düşündü.

"Burda durmakta olduğumuzu *sanıyoruz,*" dedi Dan, etrafı köknarlar ve sonbahar renklerine bürünmüş yaprak döken ağaçlarla çevrili, içinden şırıl şırıl akan bir dere geçen ve başında GİTMEYE NİYETLİYSENİZ **HARİTA ALIN!** tabelası bulunan bir yürüyüş yolunun ormana uzandığı piknik alanını göstererek. "Muhtemelen burda *duruyoruz,* çünkü..." Jordan'a baktı. "Sence burda duruyor muyuz Jordan? En net algı sende var gibi görünüyor."

"Evet," dedi Jordan hemen. "Bu gerçek."

"Hı–hı," dedi Ray başını kaldırmadan. "Sahiden burdayız." Taş çukurun kenarına vurunca alyansı alçak bir metalik ses çıkardı: *tink*. "Bu gerçek. Tekrar bir aradayız. Tıpkı istedikleri gibi."

"Anlamadım," dedi Clay.

"Biz de tamamen anlıyor sayılmayız," dedi Dan.

"Tahmin edebileceğimden çok daha güçlüler," dedi Tom. "O kadarını anlıyorum." Gözlüklerini çıkarıp tişörtüyle camlarını sildi. Yorgun, dalgın bir hareketti. Clay'in Boston'da tanıştığı adamdan on yaş büyük görünüyordu. "Ve kafalarımızın içine girip kurcaladılar. *Amansızca*. Hiç şansımız yoktu."

"Hepiniz çok bitkin görünüyorsunuz," dedi Clay.

Denise güldü. "Sahi mi? Eh, şaşırtıcı olmasa gerek. Senden ayrıldıktan sonra 11. Karayolu üzerinden batıya yöneldik. Doğuda ufkun ışıdığını görene dek yürüdük. Bir araç bulmak pek mantıklı görünmüyordu, çünkü yol tıkalıydı. En fazla beş yüz metrelik boşluklar oluyor, ondan sonra yine..."

"Yol barajları, biliyorum," dedi Clay.

"Ray, Spaulding Otoyolu'nun batısına geçince düzeleceğini söyledi, ama o günü Twilight Motel adındaki yerde geçirmeye karar verdik."

"Orayı duymuştum," dedi Clay. "Vaughan Ormanı'nın kıyısında. Benim dünyamda oldukça tekinsiz bir yerdir."

"Sahi mi? Tamam." Denise omuz silkti. "İçeri girdik ve çocuk –Jordan– 'Size yediğiniz en harika kahvaltıyı hazırlayacağım,' dedi. Biz de anca rüyasında göreceğini söyledik –tabii çok komik oldu, çünkü sonradan gerçekten de bir rüya olduğunu anladık– ama motelde elektrik vardı ve çocuk kahvaltıyı hazırladı. O kahrolası harika kahvaltısını hazırladı. Hepimiz yumulduk. Kahvaltıların Şükran Günü haliydi. Doğru anlatıyorum, değil mi?"

Dan, Tom ve Jordan başını salladı. Mangal çukurunun kenarında oturan Ray bir sigara daha yaktı.

Denise'e göre yemek salonunda yemişlerdi ve Clay buna şaşırmıştı, çünkü bildiği kadarıyla Twilight Motel'de yemek salonu yoktu; Maine–New Hampshire eyalet sınırında uyunacak bir yer sunan basit bir işletmeydi. Söylentilere göre tek lüksü suyu soğuk akan duşları ve kutu gibi minicik odalarındaki televizyonlarda oynayan ucuz porno filmlerdi.

Hikâye daha da tuhaflaşıyordu. Motelde bir müzik kutusu vardı. İçindeki parçalar da Lawrence Welk veya Debby Boone'un söyledikleri gibi mıymıntı değil, daha hareketli şarkılardı (mesela Donna Summer'dan "Hot Stuff") ve doğruca odalarına gidip uyumak yerine iki veya üç saat boyunca –güçlükle– dans etmişlerdi. Sonra uyumadan önce bu kez Denise'in hazırladığı bir başka ağır öğün yemişlerdi. Yemeğin ardından nihayet uyuyabilmişlerdi.

"Ve rüyamızda yürüdüğümüzü gördük," dedi Dan. İnsanı sarsan bir ümitsizlikle konuşuyordu. Clay'in iki gece önce tanıştığı, *Uyanık olduğumuz sürece onları kafamızın içine sokmayacağımızdan oldukça eminim. Biraz çaba istiyor ama yapılmayacak şey değil,* diyen adam bu değildi. Dan neşesizce güldü. "Rüya olması gerek ama yürüdük. O günün tamamında yürüdük."

"Tamamında değil," dedi Tom. "Araba kullandığımız bir rüya gördüm..."

"Evet, araba kullandın," dedi Jordan yavaşça. "Ama sadece bir saat kadar kullandın. O motelde uyuduğumuzun rüyasını gördüğümüz zamandı. Twilight denen yerde. Araba kullanma rüyasını ben de gördüm. Rüya içinde rüya gibiydi. Ama o gerçekti."

"Görüyorsun ya," dedi Tom, Clay'e gülümseyerek. Jordan'ın gür saçlarını karıştırdı. "Jordan bir seviyede en başından beri farkındaydı."

"Sanal gerçeklik," dedi Jordan. "Hepsi buydu. Sanki bir bilgisayar oyununun içinde olmak gibi. Ama o kadar iyi değildi." Kuzeye, Hırpani Adam'ın kaybolduğu tarafa baktı. Kashwak yönüne. "Onlar daha iyi oldukça bunun kalitesi de artacak."

"Orospu çocukları karanlıkta aynı işi yapamıyor," dedi Ray. "Defolup yatmaya gidiyorlar."

"Günün sonunda biz de öyle yaptık," dedi Dan. "Amaçları buydu. Karanlık çöküp kontrolleri zayıfladığında olan biteni anlamamamız için bizi tamamen tüketmek. Harvard Başkanı gün içinde hep büyük bir sürüyle yakınlardaydı ve zihinsel güç alanlarını gönderip Jordan'ın sanal gerçekliğini yarattılar."

"Öyle olmalı," dedi Denise. "Evet."

Clay'in hesaplarına göre tüm bunlar o bakıcının evinde uyuduğu sırada olmuştu.

"Tek istedikleri enerjimizi tüketmek değildi," dedi Tom. "Bizi tekrar kuzeye yöneltmek de değildi. Aynı zamanda bizi tekrar bir araya getirmek istediler."

Kendilerini Great Works'ün güneyinde, 47. Karayolu üzerinde –*Maine,* 47. Karayolu– yıkık dökük bir motelde bulmuşlardı.

Tom'un dediğine göre, yer değiştirme hissi inanılmazdı. Yakınlarda bir yerlerden gelen sürü müziğinin de pek faydası olmamıştı. Hepsinin içinde neler olup bittiğine dair bir his vardı, ama dile getiren Jordan olmuş, açıkça ortada olan gerçeği belirtmişti: Kaçma girişimleri başarısız olmuştu. Evet, muhtemelen kendilerini buldukları motelden çıkmayı başarıp tekrar batıya yönelebilirlerdi, ama bu kez nereye kadar gidebileceklerdi? Yorgunluktan ölüyorlardı. Daha kötüsü, cesaretleri kırılmıştı. Frekoların gece hareketlerini takip etmek için peşlerine normal casuslar takmış olabileceğini de Jordan söylemişti.

"Yemek yedik," dedi Denise. "Yorgunduk ama midemiz de kazınıyordu. Sonra gerçekten yataklara girdik ve ertesi sabaha kadar uyuduk."

"İlk uyanan bendim," dedi Tom. "Hırpani Adam avluda duruyordu. Hafifçe eğilerek bana selam verdi ve yolu gösterdi." Clay hareketi çok iyi hatırlıyordu. *Yol size ait. Buyurun.* "Onu vurabilirdim aslında –Bay Hızlı yanımdaydı– ama ne yararı olurdu?"

Clay başını iki yana salladı. Hiçbir yararı olmazdı.

Önce 47. Karayolu'na çıkarak tekrar yürümeye başlamışlardı. Sonra zihinsel bir dürtüklemeyle, kıvrılarak güneye gidiyormuş gibi görünen isimsiz bir ormanlık yola sapmışlardı.

"O sabah hiç hayal yok muydu?" diye sordu Clay. "Rüyalar?"

"Hayır," dedi Tom. "Anladığımızı biliyorlardı. Ne de olsa akıl okuyabiliyorlar."

"Pes ettiğimizi anladılar," dedi Dan aynı ümitsiz, kasvetli sesle. "Fazla sigaran var mı Ray? Bırakmıştım ama belki yine başlarım."

Ray tek kelime etmeden paketi ona attı.

"Bir el tarafından itilmek gibi, ama müdahale kafanın içinde oluyor," dedi Tom. "Hiç hoş değil. İfade edilmesi çok zor bir tür tecavüz gibi. Ve tüm o süre boyunca Hırpani Adam ve sürüsünün bizimle birlikte hareket ettiğini hissediyorduk. Bazen ağaçlar arasında birkaçını görüyorduk ama çoğunlukla görüş alanımızın dışındaydılar."

"Demek artık sadece erken ve geç vakitlerde sürü halinde hareket etme kalıbının dışına çıktılar," dedi Clay.

"Her şey değişiyor," dedi Dan. "Jordan'ın bir teorisi var; ilginç ve temelsiz de sayılmaz. Ayrıca biz özel bir vakayız." Sigarasını yaktı. Bir nefes çekti. Öksürdü. "Off, kahretsin! Bu mereti bırakmamın bir sebebi olduğunu biliyordum." Kısacık bir duraksamanın ardından devam etti. "Havada süzülebiliyorlar, biliyorsun. Yerden yükselebiliyorlar. Yollar böyle tıkalıyken çok işlerine yarıyor olmalı. Sihirli bir halıya sahip olmak gibi."

Orman içinden geçen yolda iki kilometre kadar ilerledikten sonra önüne bir kamyonet park etmiş bir kulübe görmüşlerdi. Anahtarlar kamyonetin üstündeydi. Ray sürmüş, Jordan ve Tom kasada yolculuk etmişti. Orman yolu sonunda yine kuzeye dönünce hiçbiri şaşırmamıştı. Tam sonuna yaklaşmışken kafalarının içindeki yol gösterici onları bir başka yola, ardından ortasında yabani otların bittiği bir üçüncüsüne yöneltmişti. Bu yol onları kamyonetin saplanıp kaldığı bataklık bir alana götürmüş, bir saatlik zahmetli yürüyüşün ardından tekrar 11. Karayolu'na, 160 ile kesiştiği noktanın hemen güneyine varmışlardı.

"Orda birkaç ölü freko gördük," dedi Tom. "Öleli çok olmamıştı. Elektrik telleri kopmuş, elektrik direkleri devrilmiş. Kargalar ziyafet çekiyordu."

Clay onlara Gurleyville Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'nda gördüklerini anlatmayı düşündü, sonra vazgeçti. O anki durumla bir ilgisi varsa da o göremiyordu. Ayrıca birbiriyle savaşmayan büyük bir çoğunluk vardı ve onlar da Tom ve diğerlerini ilerlemeleri için zorluyordu.

Onları küçük, sarı okul otobüsüne yönelten bu zorlamalar değildi; otobüsü, Newfield Ticarethanesi'nde diğerleri Clay'in zencefilli gazoz aldığı dolaptan çıkardıkları kolaları içerken etrafı keşfe çıkan Ray bulmuştu. Arka pencereden baktığında görmüştü.

O zamandan sonra sadece bir kez, Gurleyville Taşocağı'nın granit zemininde ateş yakıp sıcak bir yemek yemek için dur-

muşlardı. Ayrıca Newfield Ticarethanesi'nden aldıkları botları giymişler –bataklıktan yürürken dizlerine kadar çamura bulanmışlardı– ve bir saat kadar dinlenmişlerdi. Gurleyville Moteli'nde olan Clay'i tam uyandığı sıralarda geçmiş olmalıydılar, çünkü ondan kısa bir süre sonra beyinleri dürtülmüş ve durdurulmuşlardı.

"Ve işte burdayız," dedi Tom. "Dava nerdeyse sonuçlandı." Koluyla geniş bir yay çizip gökyüzünü, ağaçları, toprağı gösterdi. "Bunların hepsi bir gün senin olacak, evlat."

"O dürtülme hissi beynimden hiç olmazsa şu an için uzaklaştı," dedi Denise. "Bu yüzden şükrediyorum. İlk gün en kötüsüydü. Jordan bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu, ama bence hepimiz... gerçekten doğru olmadığını biliyorduk."

"Evet," dedi Ray. Ensesini ovuşturdu. "Kuşlarla yılanların konuşabildiği bir çocuk masalının içinde olmak gibiydi. 'İyisin, her şey yolunda, bacaklarının yorgun olmasına aldırma, acayip iyisin,' türünden şeyler söylüyorlardı. Çocukluğumun geçtiği Lynn'de biz de *acayip iyi* derdik."

"'Lynn, Lynn, günah şehrisin, cennetin kapısına geldiğinde, içeri giremeyeceksin,'" diye bir tekerleme söyledi Tom.

"Dinciler arasında büyümüşsün gerçekten," dedi Ray. "Her neyse, çocuk farkındaydı, ben farkındaydım, galiba *hepimiz* biliyorduk. Aklın yarım olsa ve yine de kaçabildiğini düşünsen..."

"Olabildiğince uzun süre inandım, çünkü inanmak istiyordum," dedi Dan. "Ama gerçekte? Hiçbir zaman kaçma şansımız olmadı. Diğer normaller belki kaçabilir ama biz yapamayız. Bizim gibi sürü katilleri kaçamaz. Onlara ne olursa olsun bizi ellerine geçirmek istiyorlar."

"Sizce bize ne yapmayı planlıyorlar?" diye sordu Clay.

"Öldürmeyi," dedi Tom nerdeyse kayıtsızca. "Hiç olmazsa doğru düzgün uyuyabileceğim."

Clay'in zihni sonunda birkaç noktayı yakaladı ve onlara kilitlendi. Konuşmanın daha önceki bir safhasında Dan normal davranışlarının değiştiğini ve Jordan'ın bu konuda bir teorisi olduğunu söylemişti. Az önce de, *Onlara ne olursa olsun,* demişti.

"Buraya yakın bir yerde iki frekonun kavga ettiğini gördüm," dedi Clay sonunda.

"Sahi mi," dedi Dan fazla ilgilenmeden.

"*Gece,*" diye ekledi ve herkesin dikkati bir anda üzerinde toplandı. "Bir itfaiye kamyonu için kavga ediyorlardı. Oyuncağı paylaşamayan çocuklar gibi. Birinden telepatik mesaj aldım, ama ikisi de konuşuyordu."

"Konuşuyor muydu?" diye şüpheli bir ifadeyle sordu Denise. "Bildiğimiz kelimelerle mi?"

"Evet. Sözcükler bazen çok net olmasa da gerçekten konuşuyorlardı. Kaç yeni ceset gördünüz? Sadece o ikisi mi?"

"Aslında bulunduğumuz yerde uyandığımızdan beri yaklaşık bir düzine gördük," dedi Dan. Diğerlerine baktı. Tom, Jordan ve Denise başını salladı. Ray bir sigara daha yaktı. "Ama ölüm sebebi hakkında yorum yapabilmek zor. *Geri* dönüyor olabilirler; konuşma kısmı pek uymasa da bu, Jordan'ın teorisini destekliyor. Sürülerin daha önce kurtulma fırsatı bulamadığı cesetler de olabilirler. Önceliklerinin arasında şu anda cesetleri yok etmenin olduğu söylenemez."

"Öncelikleri *biziz* ve yakın zamanda harekete geçmemizi isteyeceklerdir," dedi Tom. "Stadyumdaki sahnenin yarından önce gerçekleşeceğini sanmıyorum, ama bugün karanlık çökmeden önce Kashwak'ta olmamızı istediklerinden eminim."

"Jordan, teorin nedir?" diye sordu Clay.

"Bence orijinal programda bir virüs vardı," dedi Jordan.

2

"Anlamadım," dedi Clay. "Ama bu şaşırtıcı değil elbette. Konu bilgisayarlar olunca tek bildiğim Word, Adobe Illustrator ve MacMail. Bunlar haricinde kör cahil olduğum söylenebilir. Mac'imdeki oyun programını bana Johnny'nin açıklaması gerek-

mişti." Bundan bahsetmek içini acıtıyordu. Fareyi tutuşunu hatırlamak ise daha da canını acıtıyordu.

"Ama bilgisayar virüsünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilgisayara girip bütün programları mahveden bir şey, değil mi?"

Jordan gözlerini devirdi. "Eh, sayılır. Sisteme girip dosyalara ve sabit sürücüye zarar verebilir. Programlara ve gönderdiklerinize –e–posta ekleri de dahil– bulaşırsa hızla yayılabilir. Bazen bebekleri olur. Virüsün kendisi bir değişkendir ve bebeklerindeki değişim daha da ileri boyutta olabilir. Anlaşıldı mı?"

"Tamam."

"Frekans, modem aracılığıyla gönderilen bir bilgisayar programıydı... işe yaramasının tek yolu bu. Ve *hâlâ* modemle gönderiliyor. Ama içinde bir virüs vardı ve programı giderek çürütüyor. Her gün daha da bozuyor. ÇİÇD. ÇİÇD'yi biliyor musun?"

"San Jose'ye giden yolu bile bilmiyorum," dedi Clay.

"Açılımı 'Çöp içeri, çöp dışarı.' Frekoların normalleri değiştirdiği işlem noktaları olduğunu düşünüyo..."

Clay rüyasını hatırladı. "Bu konuda sizden öndeyim."

"Ama şimdi bozuk program yükleniyorlar. Anlıyor musun? Ve çok da mantıklı, çünkü ilk ölenler en son freko olanlar. Kavga ediyor, kontrolden çıkıyor ya da öylece düşüp ölüyorlar."

"Bunu söyleyebilmek için elinde yeterli veri yok," dedi Clay hemen. Johnny'yi düşünüyordu.

Jordan'ın parlayan gözlerindeki ışıltı azaldı. "Haklısın." Sonra çenesini havaya kaldırdı. "Ama mantıklı. Eğer orijinal programı giderek daha da bozan bir virüsse kullandıkları Latince gibi mantıklı. Yeni frekolara yeniden yüklenen program bozuk, dengesiz. Telepati yeteneğine sahip oluyorlar, ama hâlâ konuşabiliyorlar. Onlar..."

"Jordan, gördüğüm iki frekoya dayanarak tüm bu sonuçlara *varamazsın*..."

Jordan, onu dinlemiyordu. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Diğerleri gibi sürü davranışı göstermiyorlar, *tamamen* değil, çünkü sürüleşme talimatı eksik verilmiş. O yüzden... geç saate kadar ayakta kalıp erken kalkıyorlar. Kendi türlerine karşı saldırganlık sergiliyorlar. Ve bu durum gittikçe daha da kötüleşiyorsa... anlamıyor musun? En *yeni* frekolar ilk bozulacaklar demektir!"

"*Dünyalar Savaşı* gibi," dedi Tom dalgınca.

"Ha?" dedi Denise. "O filmi görmedim. Fazla korkunç görünüyordu."

"İstilacılar *bizim* bedenlerimizin kolayca mücadele edebildiği mikroplarca öldürülüyordu," dedi Tom. "Telemanyakların hepsi bilgisayar virüsü yüzünden ölse ne şairane bir adalet olur, değil mi?"

"Saldırganlık bana uyar," dedi Dan. "Birbirlerini kanlı bir savaşta katletsinler."

Clay hâlâ Johnny'yi düşünüyordu. Sharon'ı da... ama daha çok Johnny'yi. Kocaman harflerle *LÜTFEN GELİP BENİ AL* diyen ve yakarışını bir şekilde daha etkili hale getirecekmiş gibi notu üç ismiyle birden imzalayan Johnny'yi.

"Bu gece gerçekleşmezse bir işimize yaramaz," dedi Ray Huizenga. Ayağa kalkıp gerindi. "Her an yola devam etmemizi isteyebilirler. Vaktimiz varken ufak bir ihtiyaç molası vereyim. Bensiz gitmeyin, ha."

"Otobüsle gidemeyiz," dedi Tom, Ray ağaçlara doğru yürürken. "Anahtarlar cebinde."

"Umarım her şey kolayca çıkar, Ray," dedi Denise şirin bir ifadeyle.

"Kimse ukalaları sevmez, güzelim," dedi Ray ve gözden kayboldu.

"Bize *ne* yapacaklar?" diye sordu Clay. "Bir fikri olan var mı?"

Jordan omuz silkti. "Kapalı devre bir televizyon bağlantısı gibi olabilir, ama bu kez ülkenin pek çok bölgesi katılım gösterir. Hatta belki dünyanın. Stadyumun büyüklüğü akla..."

"Ve bir de Latince var, elbette," dedi Dan. "Bir tür *lingua franca*."(*)

"Neden bir lisana ihtiyaçları olsun?" diye sordu Clay. "Telepati yetenekleri var."

"Yine de çoğunlukla kelimelerle düşünüyorlar," dedi Tom. "En azından şimdiye kadar öyle oldu. Her neyse, niyetleri bizi idam etmek... Jordan öyle düşünüyor, Dan ve ben de öyle."

"Ben de," dedi Denise alçak, üzgün bir sesle ve şişkin karnını okşayarak...

"Latince onlar için *lingua franca*'dan fazlası. Daha önce de gördüğümüz gibi, onlar için adaletin dili."

Gunner ve Harold. Evet. Clay başını salladı.

"Jordan'ın bir başka fikri daha var," dedi Tom. "Bence duysan iyi olur, Clay. Hani yeri gelirse diye. Jordan?"

Jordan başını iki yana salladı. "Yapamam."

Tom ve Dan Hartwick göz göze geldi.

"Eh, *biriniz* söylesin," dedi Clay. "Haydi ama!"

Bunun üzerine konuşan yine Jordan oldu. "Telepati yetileri olduğu için sevdiklerimizin kimler olduğunu biliyorlar."

Clay bu cümlede korkunç bir taraf aradı ama bulamadı. "Eee?"

"Providence'ta bir erkek kardeşim var," dedi Tom. "*Onlardan* biriyse, celladım o olacak. Yani Jordan haklıysa."

"Kız kardeşim," dedi Dan.

"Yatakhane öğretmenim," dedi Jordan. Yüzü çok solgundu. "Video görüntülerinin indirilip seyredilebildiği Nokia telefonlarından birini kullanıyordu."

"Kocam," dedi Denise ve gözyaşlarına boğuldu. "Eğer ölmediyse. Ölmüş olması için dua ediyorum."

Clay bir an için yine de anlayamadı. Sonra, *John?* diye düşündü. *Benim Johnny'm?* Zihninde Hırpani Adam'ın elini başının üstünde tuttuğu görüntü belirdi, kafasının içinde '*Ecce homo–insanus*,' dediğini duydu. Ve Küçükler Ligi şapkasını ters takmış, üstünde Tim Wakefield'ın ismiyle numarası olan en sevdiği Red

(*) En yaygın olarak konuşulan dil. –ç.n.

Sox tişörtünü giymiş oğlunun ona doğru yürüdüğünü gördü. Sürü telepatisinin gücüyle yapılan kapalı devre yayını seyreden milyonlar önünde minicik görünen Johnny.

Gülümseyen küçük Johnny–Gee. Elleri boştu.

Tek silahı, dişleriydi.

3

Sessizliği bozan, orada olmayan Ray oldu.

"Ah, Tanrım." Ormanın derinliklerine uzanan yürüyüş yolunun başladığı noktanın biraz ötesinden gelmişti. "Defol git." Ardından, "Hey, Clay!"

"Ne oldu?" diye seslendi Clay.

"Senin hayatın bu civarda geçmişti, değil mi?" Ray'in sesi hiç mutlu değildi. Clay, ona sorarcasına bakan diğerlerine döndü. Jordan ellerini iki yana açarak omuz silkti ve yürek burkan bir an için Telefon Savaşı'nda bir başka mülteci değil de, ergenlik çağına yaklaşan sıradan bir çocuk gibi göründü.

"Şey... şehir merkezinde, ama evet." Clay ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

"Yani zehirli sarmaşık ve zehirli meşe neye benzer bilirsin, değil mi?"

Denise kıkırdamaya başladı ve ağzını her iki eliyle birden kapadı.

"Evet," dedi Clay. Gülümsemesini engelleyemiyordu, ama elbette neye benzediklerini biliyordu. Johnny ve arkadaşlarını geçmişte bu konuda az uyarmamıştı.

"Eh, buraya gel de bir bak," dedi Ray. "Ve tek başına gel." Hemen ardından ekledi. "Denise, güldüğünü bilmek için telepati yeteneğine sahip olmam gerekmiyor. Kes şunu, kızım."

Clay piknik alanından ayrılıp GİTMEYE NİYETLİYSENİZ **HARİTA ALIN!** tabelasının önünden ve küçük, güzel derenin kenarından geçti. Ormanda her şey bu vakitte güzeldi, sonbaharın sarı tonları, köknarların hiç değişmeyen yeşiliyle birleşiyor-

du ve Clay, insanların Tanrı'ya bir ölüm borcu varsa, bu borcu ödemek için yıl içinde daha kötü mevsimler olduğunu kim bilir kaçıncı kez düşündü.

Ray'i pantolonunun fermuarı açık halde veya ayakları dibinde birikmiş durumda bulmayı beklemişti ama Ray, çam iğnelerinden oluşan bir halı üstünde ayakta duruyordu ve kemeri de bağlıydı. Zehirli sarmaşık bir yana, bulunduğu yerde hiç çalı yoktu. Kusmak için kendini Nickerson'ların oturma odasına atan Alice kadar solgun görünüyordu, beti benzi o kadar atmıştı ki rengi ölü gibiydi. Sadece gözlerinde hâlâ canlılık vardı. Yüzünde alev alev yanıyorlardı.

"Buraya gel," dedi fısıldayarak. Clay derenin şırıltısı yüzünden onu güçlükle duyabilmişti. "Çabuk. Fazla zamanımız yok."

"Ray, neler..."

"Sadece dinle. Dan ve dostun Tom, fazla zekiler. Jordy de öyle. Bazen düşünmek engel olabiliyor. Denise daha iyi ama o da hamile. Hamile bir kadına güvenilmez. O yüzden sen seçildin, Bay Ressam. Hâlâ çocuğun için umut beslediğin için bu seçim fazla hoşuma gitmiyor ama oğlunun işi bitti. Bunu içten içe sen de biliyorsun. Oğlunu kaybettin."

"Her şey yolunda mı, çocuklar?" diye seslendi Denise ama Clay o an ne kadar hissizleşmiş olsa da kadının sesindeki alayı duydu.

"Ray, neden bahsettiğini anlamı..."

"Dinle, yeter. İzin vermezsen o kahrolası kırmızı kazaklı herifin istediği olmaz. Tek bilmen gereken bu."

Ray pantolonunun cebinden bir cep telefonu ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Telefon, uzun süre iş ortamında kalmış gibi kirlenip grileşmişti.

"Cebine koy. Vakti geldiğinde kâğıdın üstündeki numarayı ara. Doğru zaman geldiğinde bileceksin. Bileceğini umut etmek zorundayım."

Clay telefonu aldı. Ya alacak ya bırakacaktı. Küçük kâğıt parmaklarının arasından kaydı.

"Al onu!" diye fısıldadı Ray sertçe.

Clay eğilip kâğıdı yerden aldı. Üzerine on haneli bir rakam yazılmıştı. İlk üç rakam, Maine'in alan koduydu. "Ray, akılları okuyorlar. Bunu alırsam..."

Ray'in suratında korkunç bir sırıtış belirdi. "Evet!" diye fısıldadı. "Beynine bir göz atıp kahrolası bir cep telefonunu düşündüğünü keşfedecekler. Bir ekimden beri başka bir şeyin düşünüldüğü mü var? Tabii hâlâ düşünebilenlerimiz için konuşuyorum."

Clay kirli, yıpranmış cep telefonuna baktı. Kılıfının üstüne iki etiket yapıştırılmıştı. Üsttekinde **BAY FOGARTY,** alttakinde ise **GURLEYVILLE TAŞOCAĞI MALIDIR, ÇIKARMAYINIZ** yazıyordu.

"Lanet olası telefonu cebine koy!"

İtaat etmesini sağlayan sesteki telaş değil, ümitsizce bakan gözlerdeki yakarıştı. Clay cep telefonunu ve kâğıt parçasını cebine koymak için davrandı. Kot pantolon giydiği için cepleri Ray'in pantolonundan dardı. Ray uzanıp Clay'in .45'liğini kılıfından çektiği sırada cebine bakmaktaydı. Başını kaldırdığında Ray tabancanın namlusunu çenesinin altına dayamıştı bile.

"Oğluna bir iyilik yapıyor olacaksın, Clay. İnan buna. Öyle yaşanmaz."

"Ray! Yapma!"

Ray tetiği çekti. Yumuşak uçlu American Defender kafasının üst yarısının tamamını havaya uçurdu. Kargalar ağaçlardan sürüler halinde havalandı. Orada olduklarından Clay'in haberi bile yoktu ama o an çığlıklar atarak gökyüzüne yükseliyorlardı.

Kısa bir süre için kendi çığlığını onlarınki arasında boğdu.

4

Frekolar zihinlerine girdiği sırada köknarların altındaki yumuşak, kara toprakta bir mezar kazmaya daha yeni başlamışlardı. Clay bu birleşik gücü ilk defa hissediyordu. Tıpkı Tom'un dediği gibi çok güçlü bir el tarafından arkadan dürtülmek gibiydi. Ama müdahale beyne yapılıyordu. Kelimeler yoktu. Sadece itiliş.

"Haydi bitirelim!" diye bağırdı ve hemen ardından tanıdığı, biraz daha yüksek bir sesle ekledi. "Hayır. Gidin. Şimdi."

"Beş dakika!" dedi.

Bu kez sürü sesi Denise'i kullandı. "Gidin. Şimdi."

Tom, Ray'in bedenini –kafasından geri kalanlar, otobüsten alınmış bir baş desteği kılıfına sokulmuştu– çukura itti ve ayağıyla üstüne biraz toprak attı. Sonra başını iki yandan kavrayarak yüzünü buruşturdu. "Tamam, tamam," dedi ve hemen ekledi. "Gidin. Şimdi."

En önde Jordan olmak üzere yürüyüş yolundan tekrar piknik alanına döndüler. Çocuğun yüzü çok solgundu, ama Clay, hayatının son anlarında Ray'in suratının aldığı renkle kıyaslanamayacağını düşündü. *Öyle yaşanmaz.* Son sözleri bu olmuştu.

Frekolar yolun karşısında, her iki yönde ufka doğru uzanan, yaklaşık sekiz yüz metre uzunluğunda tek bir sıra halinde duruyordu. Sayıları dört yüz civarında olmalıydı, ama Clay, Hırpani Adam'ı göremiyordu. Herhalde Hırpani Adam yolu onlar için hazırlamakla meşguldü, çünkü evinde pek çok oda vardı.

Hepsi de telefon hatlı, diye düşündü Clay.

Otobüse doğru yürürlerken iki frekonun sıradan ayrıldığını gördü. Kelimelere benzer, hırıltıyla karışık sesler çıkararak birbirlerini ısırmaya, kavga etmeye, üstlerindeki giysileri yırtmaya başladılar... Clay, birinin *korkak* dediğini duyar gibi oldu, ama bu, hecelerin tesadüfen yan yana gelmesi olabilirdi. Üçüncü bir freko sıradan ayrılıp beyaz şeritler üzerinde öylece Newfield yönünde yürümeye başladı.

"Aferin, ayrıl öyle!" diye bağırdı Denise. "Hepiniz dağılın!"

Ama dağılmadılar ve sıradan ayrılan freko 160. Karayolu'nun güneye kıvrılarak gözden kaybolduğu noktaya varamadan yaşlı, ama güçlü kuvvetli bir başka freko kollarını uzatıverdi ve önünden geçen adamın kafasını kavrayıp sertçe çevirdi. Sıradan ayrılan freko olduğu yere yığılıverdi.

"Anahtarlar Ray'deydi," dedi Dan bitkin bir sesle. Saçlarının çoğu atkuyruğundan kurtulmuş, dağınık şekilde omuzlarına düşüyordu. "Birinin geri dönüp..."

"Anahtarlar bende," dedi Clay. "Ben kullanacağım." Kafasının içinde kesintisiz güp–güp–güp dürtülmesini hissederek yan kapıyı açtı. Elleri kan ve toz toprağa bulanmıştı. Cep telefonunun ağırlığını cebinde hissedebiliyordu. Aklına komik bir fikir geldi: Belki Adem ve Havva cennetten kovulmadan önce birkaç elma toplamıştı. Yedi yüz televizyon kanalına ve Londra metrosunda sırt çantası içindeki bombalara giden uzun ve tozlu yolda atıştırmak için küçük bir şeyler. "Herkes binsin."

Tom ona tersçe baktı. "Bu kadar neşeli olmak zorunda değilsin, van Gogh."

"Neden olmasın?" diye sordu Clay gülümseyerek. Acaba gülümseyişi Ray'in ölmeden önce yüzünde beliren korkunç sırıtışa benziyor muydu? "En azından senin saçmalıklarını bir süre dinlemek zorunda kalmayacağım. Binin bakalım. Bir sonraki durak, Kashwak–Tele–Yok."

Ama otobüse binmeden önce hepsi silahlarını bırakmak zorunda kaldı.

Bu zihinsel bir emirle olmadı, bir güç bedenlerini ele geçirerek zorla da yaptırmadı... Clay dışarıdan bir etkiyle kendi elinin .45'liği kılıfından çektiğine tanık olmadı. Frekoların bunu yapabildiğini sanmıyordu, en azından henüz değil; vantrilokluk numarasını bile izin verilmediği takdirde yapamıyorlardı. Tek hissettiği kafasının içinde korkunç, neredeyse tahammül edilemez bir kaşıntı oldu.

"Ah, Tanrım!" dedi Denise alçak sesle ve belinde taşımakta olduğu küçük .22'liği olabildiğince uzağa fırlattı. Dan kendi tabancasını onun ardından attı, sonra avcı bıçağından da kurtulmak zorunda bırakıldı. Bıçak neredeyse 160'ın karşısına kadar uçtu, ama sıradaki frekolar gözünü bile kırpmadı.

Jordan taşımakta olduğu tabancayı otobüsün dibine bıraktı. Sonra inleyip kıvranarak cebinden Alice'in taşıdığı silahı da çıkardı ve fırlattı. Tom da Bay Hızlı'yı bırakmak zorunda kaldı.

Clay .45'liği otobüsün yanında birikmiş diğer silahlara ekledi. Frekans'tan beri iki kişiye ölüm getirmişti ve aslında gittiğini görmek onu pek de üzmemişti.

"İşte," dedi. Yolun karşısından izleyen gözlere ve kirli suratlara –pek çoğu yaralıydı– doğru konuşmuştu ama gözlerinin önündeki görüntü Hırpani Adam'a aitti. "Hepsi bu. Şimdi tatmin oldun mu?" Ve anında kendine karşılık verdi. "Neden. Yaptı?"

Clay yutkundu. Bilmek isteyen sadece frekolar değildi; Dan ve diğerleri de onu izliyordu. Clay'in vereceği cevaptan korkan Jordan, trafiği yoğun bir caddeden korkan bir bebeğin yapacağı gibi Tom'un kemerine tutunmuştu. Hızla giden kamyonlarla dolu bir caddeden.

"Sizin gibi yaşanmayacağını söyledi," dedi Clay. "Tabancamı aldı ve onu durdurmama fırsat kalmadan beynini uçurdu."

Sadece kargaların ötüşünün duyulduğu bir sessizlik oldu. Sonra Jordan düz, ifadesiz bir sesle konuştu. "Bizim yaşamımız. Tek seçenek."

Sonra konuşan Dan oldu. Aynı ifadesiz tonla, "Otobüse. Binin," dedi. Öfke dışında hiçbir şey hissetmiyorlar, diye düşündü Clay.

Otobüse bindiler. Clay direksiyon başına geçti ve motoru çalıştırdı. 160. Karayolu üzerinden kuzeye yöneldi. Sol tarafındaki hareketi fark ettiğinde yola çıkalı bir dakika bile olmamıştı. Frekolardı. Düz bir çizgi halinde yol kenarında –üstünde– ilerliyorlardı. Sanki toprağın yirmi santim yukarısında görünmez bir yürüme bandının üzerindeydiler. Yol tepenin zirvesine varınca daha da yükseldiler, belki kırk beş metre yükseklikte, donuk, bulutlu gökyüzünde insanlardan oluşan bir kemer meydana getirdiler. Tepenin zirvesi ötesinde kaybolan frekoları izlemek, görünmez bir lunapark trenine binmiş insanları izlemek gibiydi.

Sonra zarif simetri bozuldu. Havadaki figürlerden biri, vurulmuş bir ördek gibi yolun en az yirmi metre uzağına düştü. Üzerinde lime lime olmuş eşofman takım olan bir adamdı. Bir bacağıyla tekme atıp diğerini sürükleyerek toprağın üstünde hiddetle döndü. Otobüs saatte yirmi beş kilometre hızla ilerlerken Clay yanından geçtikleri adamın yüzünün öfkeyle çarpılmış olduğunu ve dudaklarının ölmeden önceki son açıklamasını yaparcasına hızla kıpırdadığını gördü.

"Artık biliyoruz," dedi Tom. Jordan ile otobüsün en arkasında, sırt çantalarını koydukları bagaj bölümünün önünde oturuyorlardı. "İlkel insanlar modern insanlara, modern insanlar frekolara, frekolar da Tourette sendromu(*) olan ve havada süzülebilen frekolara dönüşüyor. Evrim tamamlandı."

"Tourette sendromu nedir?" diye sordu Jordan.

"Biliyorsam beni becersinler, evlat," dedi Tom ve inanılmazdı, ama hepsi gülmeye başladı. Küçük sarı otobüs, frekolar onu geçip hiç sona ermeyecekmiş gibi yükselirken kuzeye doğru yavaş ilerleyişini sürdürdü ve içindekilerin kahkahaları kükreyişlere dönüştü; neye güldüğünü bilmeyen Jordan bile katılırcasına gülüyordu.

(*) İstemdışı hareketlerden oluşan nörolojik bozukluk. Genellikle homurdanma, havlama ya da müstehcen kelimeler gibi sesle ilgili tik durumları. –ç.n.

KASHWAK

1

Ray'in kendini Clay'in tabancasıyla vurduğu piknik alanından ayrılmalarından bir saat sonra bir tabelanın yanından geçtiler. Üzerinde şöyle yazıyordu:

KUZEY İLÇELERİ SERGİSİ
5–15 EKİM
İSTER TEK İSTER HEP BERABER GELİN!!!

KASHWAKAMAK SALONU'NU ZİYARET EDİN
VE EŞSİZ "KUZEY UCU"NU UNUTMAYIN
SLOTLAR
***"KIZILDERİLİ BİNGOSU"**

BAYILACAKSINIZ!!!

"Aman Tanrım!" dedi Clay. "Sergi. Kashwakamak Salonu. Tanrım. Bir sürü için en uygun yer orası olmalı."

"Bu sergi nasıl bir şey?" diye sordu Denise.

"Bildiğin fuar," dedi Clay. "Ama çoğundan büyük ve epeyce de vahşi, çünkü TR'de. Ayrıca bir de Kuzey Ucu meselesi var. Maine'de herkes Kuzey Ucu'nu ve Kuzey İlçeleri Sergisi'ni bilir. Kendi çapında Twilight Moteli kadar kötü şöhrete sahip bir yerdir."

Tom, Kuzey Ucu'nun ne olduğunu sordu, ama Clay açıklayamadan Denise araya girdi. "İki tane daha. Meryem ve İsa. Freko olduklarını biliyorum ama midemi bulandırıyorlar."

Bir adam ve bir kadın yolun karşı kıyısında toz toprak içinde yatıyordu. Ya sarılırken ya da şiddetli bir kavga sırasında ölmüşlerdi ama sarılmak pek freko yaşam tarzına uymuyordu. Kuzeye olan yolculukları sırasında yarım düzine ceset görmüşlerdi. Onları almaya gelen sürüden oldukları kesindi. Onların dışında bir de ya tek başına ya da çiftler halinde amaçsızca güneye yönelmiş bir düzine kadar başka frekoya rastladılar. Gördükleri çiftlerden birinin nereye gideceğini iyice şaşırmış olduğu belliydi, otobüse otostop çekmeye kalkmışlardı.

"Yarın bizim için planladıkları her neyse onu gerçekleştirmeden önce hepsi düşüp geberiverse hoş olmaz mıydı?" dedi Tom.

"Fazla umutlanma," dedi Dan. "Her sürüden ayrılan ve ölen frekoya karşılık programa itaat eden en az yirmi-otuz tane olduğunu gördük. Ve şu Kashwak denen yerde bizi daha kaç tanesinin beklemekte olduğunu ise Tanrı bilir."

"Belli olmaz," dedi Tom'un yanında oturmakta olan Jordan. Sesi biraz sert çıkmıştı. "Programda bir virüs hafife alınacak şey değildir. Küçük bir sorun olarak başlayıp bir anda büyüyerek her şeyi yok edebilir. Star–Mag diye bir oyun oynuyorum – şey, oynuyordum yani... California'dan biri, sürekli kaybedip kafayı yiyince sisteme bir virüs soktu ve bir hafta içinde bütün sunucular çöktü. O geri zekâlı yüzünden neredeyse yarım milyon kişinin oyunu mahvoldu."

"Bizim bir haftamız yok, Jordan," dedi Denise.

"Biliyorum. Bir gecede hepsinin iptal olamayacağını da biliyorum... ama mümkün. Ve ümidimi kesmeyeceğim. Sonumun Ray gibi olmasını istemiyorum. O bıraktı... umut etmeyi bıraktı." Jordan'ın yanağından aşağı tek bir damla yuvarlandı.

Tom ona sarıldı. "Sonun Ray gibi olmayacak," dedi. "Büyüyüp Bill Gates gibi olacaksın."

"Büyüyüp Bill Gates gibi olmak istemiyorum," dedi Jordan kasvetli bir ifadeyle. "Bahse girerim, Bill Gates'in cep telefonu

vardı. Hatta eminim bir düzine cep telefonu vardır." Oturduğu yerde dikleşti. "Bir şeyi çok merak ediyorum; kahrolası elektrikler kesikken cep telefonu sinyallerini ileten istasyonlar nasıl hâlâ çalışıyor?"

"FEMA,"(*) dedi Dan.

Tom ve Jordan ona döndü, Tom'un yüzünde kararsız bir gülümseme vardı. Clay bile dikiz aynasından bakmıştı.

"Şaka yaptığımı sanıyorsunuz," dedi Dan. "Keşke öyle olsaydı. Doktorun muayenehanesindeki bekleme odasında okuduğum bir dergide görmüştüm. Hani doktorun lastik eldivenini takıp keşfe çıktığı o iğrenç muayene..."

"Lütfen," dedi Denise. "Zaten durum yeterince kötü. O bölümü atlayabilirsin. Dergide gördüğün neydi?"

"FEMA 11 Eylül'den sonra bir talepte bulunup Kongre'den ödenek almış –miktarı tam hatırlamıyorum ama onlarca milyon dolar olduğunu söyleyebilirim– ve bu parayla koordine bir terörist saldırı durumunda ülke çapında haberleşmenin sağlanabilmesi için cep telefonu istasyonlarına uzun ömürlü acil durum jeneratörleri yerleştirilmiş." Dan bir an duraksadı. "Sanırım işe yaramış."

"FEMA," dedi Tom. "Gülsem mi ağlasam mı bilemedim."

"Senin bölgeni temsil eden kongre üyesine yaz derdim ama muhtemelen o da delirmiştir," dedi Denise.

"O Frekans'tan önce de deliydi zaten," dedi Tom dalgınca. Ensesini ovuşturarak camdan dışarı bakıyordu. "FEMA," dedi yine. "Aslında çok da mantıksız değil."

"Bizi neden böyle tasma takmış gibi götürdüklerini bilmek için neler vermezdim," dedi Dan.

"Geri kalanımızın Ray gibi yapmaması için de gereken önlemi aldılar," dedi Denise. "Bunu unutmayın." Duraksadı. "Yapacağımdan değil ya. İntihar günahtır. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, bebeğimle cennete gideceğiz. Buna inanıyorum."

(*) Afet Yönetim Merkezi –ç.n.

"Latince meselesi tüylerimi diken diken ediyor," dedi Dan. "Jordan, frekoların eski bilgileri –Frekans'tan öncekileri yani– yeni programlarına dahil etmesi mümkün mü? Eğer... eğer uzun vadeli hedeflerine uygunsa mesela?"

"Sanırım," dedi Jordan. "Emin olmak mümkün değil, çünkü Frekans'a ne tür komutların kodlanmış olduğunu bilemiyoruz. Zaten bu bildiğimiz, sıradan bilgisayar programlarına benzemiyor.

Kendi kendine gelişiyor. Organik. Öğrenme gibi. Hatta sanırım tam olarak *bu*. 'Tanımı tatmin ediyor,' derdi müdür olsa. Ama hepsi birlikte öğreniyor çünkü..."

"Telepati yüzünden," dedi Tom.

"Evet," diye onayladı Jordan. Sıkıntılı görünüyordu.

"Latince neden tüylerini diken diken ediyor?" diye sordu Clay dikiz aynasından Dan'e bakarak.

"Tom Latincenin adaletin dili olduğunu söylemişti ve herhalde doğrudur ama bu bana daha çok intikam gibi geliyor." Öne eğildi. Gözlüklerinin gerisindeki gözleri yorgun ve tedirgindi. "Çünkü Latince olsun olmasın, *düşünemiyorlar*. Bundan eminim. En azından henüz düşünemiyorlar. Mantıklı düşünce yerine saf hiddetten doğan bir tür kovan aklıyla hareket ediyorlar."

"İtiraz ediyorum, sayın yargıç, Freudyen kuram!" dedi Tom neşeli sayılabilecek bir tavırla.

"Belki Freud, belki Lorenz," dedi Dan. "Ama dediğimi tamamen silip atamazsınız. Böyle bir varlığın –hiddet yüklü bir varlığın– adaleti intikamla karıştırması mümkün değil mi?"

"Fark eder mi?" diye sordu Tom.

"Bizim için edebilir," dedi Dan. "Bir zamanlar Amerika'da yasadışı asayiş sağlama örgütleri üzerine ders vermiş biri olarak intikamın sonuçta çok daha fazla kişiye zarar verdiğini söyleyebilirim."

2

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra Clay'in tanıdığı bir yere vardılar; ki bu sarsıcıydı, oysa eyaletin o bölümüne daha önce hiç gelmemişti. Orayı sadece toplu işlemden geçirme rüyasında görmüştü.

Yolun karşısında parlak yeşil boyayla KASHWAK=TELE-YOK yazılmıştı. Otobüs yazının önünden saatte kırk beş kilometre sabit hızla geçerken frekolar sol taraftaki haşmetli, etkileyici ilerlemesini sürdürdü.

O bir rüya değildi, diye düşündü yol kenarlarındaki çalılara takılmış çer çöple ve hendekteki bira ve meşrubat kutularına bakarken. Patates cipsi, Doritos ve Cheez Doodles poşetleri küçük otobüsün tekerlekleri altında çıtırdıyordu. Normaller burada çift sıra halinde dikiliyor, çerez yiyip içeceklerini içerken kafalarının içinde o tuhaf kaşıntıyı, arkalarından iten o görünmez eli hissediyor ve Frekans'ta kaybettikleri sevdiklerinden birini arayabilmek için bekliyorlardı. Burada durup Hırpani Adam'ın "Sol ve sağ, iki sıra, evet öyle, ilerleyin, karanlık çökmeden önce işlemden geçirilecek çok kişi var," deyişini dinliyorlardı.

İleride ağaçlar yolun iki yanından uzaklaşıyordu. Bir zamanlar bir çiftçinin hayvanlarını otlattığı mera, üzerinden geçen pek çok ayak yüzünden dümdüz olmuş, toprak çırılçıplak kalmıştı. Açık alanda bir rock konseri verilmiş gibiydi. Çadırlardan biri yoktu –uçup gitmişti– ama diğeri ağaçların dallarına takılmış, akşamüstünün donuk aydınlığında kahverengi bir dil gibi rüzgârla sallanıyordu.

"Burayı rüyamda görmüştüm," dedi Jordan. Sesi gergindi.

"Sahi mi?" dedi Clay. "Ben de."

"Normaller Kashwak=Tele–Yok yazılarını takip edip buraya geliyordu," dedi Jordan. "Gişeler gibiydi, değil mi Clay?"

"Gibi," dedi Clay. "Evet, öyle denebilir."

"Cep telefonlarıyla dolu büyük karton kutular vardı," dedi Jordan. Clay bu ayrıntıyı rüyasında gördüğünü hatırlamıyordu,

ama gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Yığınlarca cep telefonu vardı. Ve her bir normalin bir görüşme yapma hakkı vardı. Bir grup şanslı ördek."

"Bu rüyayı ne zaman gördün, Jordy?" diye sordu Denise.

"Dün gece." Jordan'ın bakışları dikiz aynasında Clay'inkilerle buluştu. "Görüşmek istedikleri kişilerle konuşamayacaklarını biliyorlardı. İçten içe bu gerçeğin farkındaydılar. Ama yine de yapıyorlardı. Yine de telefonları alıyorlardı. Alıyor ve dinliyorlardı. Çoğu direnç bile göstermiyordu. Neden, Clay?"

"Galiba mücadele etmekten bitap düşmüşlerdi," dedi Clay. "Farklı olmaktan bıkmışlardı. *Baby Elephant Walk*'u yeni kulaklarla dinlemek istiyorlar."

Çadırların bulunduğu ezilmiş alanı geride bıraktılar. Biraz ileride kaldırım döşeli bir yol, otoyoldan ayrılıyordu. Eyalet yolundan daha geniş ve düzgündü. Frekolar bu yol üzerinde birikip ağaçlıklar arasında bir boşlukta gözden kayboluyordu. Yaklaşık sekiz yüz metre ötede Clay'in rüyalarından hemen hatırladığı çelik bir yapı ağaçların üzerinden yükseliyordu. Bir tür eğlence aracı, belki bir Paraşüt Kulesi olduğunu düşündü. Otoyolla tali yolun birleştiği noktada bir reklam panosu vardı. Üzerinde anne, baba, oğul ve kızdan oluşan bir aile gülerek eğlenceden, oyunlardan ve tarımsal sergilerden oluşan bir harikalar diyarına yürüyorlardı.

KUZEY İLÇELERİ SERGİSİ
EKİM HAVAİ FİŞEK GÖSTERİLERİYLE GALA
KASHWAKAMAK SALONU'NU ZİYARET EDİN
"KUZEY UCU" 5–15 EKİM ARASI 24 SAAT AÇIK

BAYILACAKSINIZ!!!

Panonun hemen altında Hırpani Adam duruyordu. Bir elini kaldırarak durmalarını işaret etti.

Ah Tanrım, diye düşündü Clay ve küçük otobüsü Hırpani Adam'ın yanına çekti. Hırpani Adam'ın, Clay'in Gaiten'da çiz-

meyi beceremediği gözleri hem ifadesiz bir donukluk hem de kötücül bir ilgiyle dolu görünüyordu. Clay kendi kendine bunun mümkün olamayacağını söyledi, ama öyleydi işte. Bazen boş, donuk bakışlar baskın çıkıyor, bir an sonra o tuhaf, nahoş hırs gözlerine yansıyordu.

Bizimle gelmek istiyor olamaz.

Ama görünüşe bakılırsa Hırpani Adam'ın istediği tam olarak buydu. Avuçlarını birbirine bastırarak ellerini kapıya doğru kaldırdı ve sonra ellerini ayırdı. Hoş bir hareketti –*kuş uçtu* der gibiydi– ama elleri kirden kapkara olmuştu ve sol elinin serçeparmağı iki ayrı noktadan kötü bir şekilde kırılmış görünüyordu.

Bunlar yeni halk, diye düşündü Clay. *Banyo yapmayan telepatikler.*

"Binmesine izin verme," dedi Denise. Sesi titriyordu.

Otobüsün solundaki frekoların havadaki kesintisiz ilerleyişinin durduğunu fark eden Clay başını iki yana salladı. "Başka şansımız yok."

Beynine bir göz atıp kahrolası bir cep telefonunu düşündüğünü keşfedecekler, demişti Ray homurdanarak. *Bir ekimden beri başka bir şeyin düşünüldüğü mü var?*

Umarım haklısındır, Ray, diye düşündü. *Çünkü karanlığın çökmesine hâlâ bir buçuk saat var. En az bir buçuk saat.*

Kapıyı açan kolu çekti ve yırtık alt dudağı yüzünden suratında sabit bir dudak büküş olan Hırpani Adam otobüse bindi. Bir deri bir kemikti, leş gibi olmuş kırmızı kazağı üstünden çuval gibi dökülüyordu. Otobüsteki normaller de tertemiz değildi –1 Ekim'den sonra temizlik önceliklerinden biri olmamıştı– ama Hırpani Adam'dan öyle berbat bir koku yayılıyordu ki Clay'in neredeyse gözleri sulanacaktı. Sıcak bir odada bırakılmış bozuk peynir kokusu gibiydi.

Hırpani Adam kapının yanındaki, şoföre dönük koltuğa oturdu ve Clay'e baktı. Gözlerinin donuk ağırlığı ve o garip sırıtan merak bir an için başka her şeyi geri plana itti.

Sonra Tom, Clay'in daha önce sadece bir kez, Alice'e dünyanın sonunun geldiğine dair vaaz vermeye kalkan İncil'li kadınla

konuştuğu sırada duyduğu ince, öfke dolu sesle konuştu. "Bizden ne istiyorsunuz? Dünyayı ele geçirmiş durumdasınız zaten... Bizden ne istiyorsunuz?"

Hırpani Adam'ın şekli bozulmuş dudakları Jordan'ın söylediği kelimenin şekline büründü. Tek bir sözcüktü, duygusuz ve ifadesiz. "Adalet."

"Bence adalet hakkında en ufak fikriniz bile yok," dedi Dan.

Hırpani Adam tek elini kaldırıp işaretparmağıyla yolu göstererek karşılık verdi: *Devam edin.*

Otobüs ilerlemeye başlayınca dışarıdaki frekolar da hareketlendi. Birkaçı daha aralarında kavgaya tutuşmuştu ve Clay yan aynadan otoyola doğru yürüyen başka frekolar da görebiliyordu.

"Fire veriyorsunuz," dedi Clay.

Hırpani Adam sürü adına bir cevap vermedi. Donukça bakan, bir an sonra merak dolan, sonra her ikisinin birden görülebildiği gözleri, bakışları adeta birer dokunuşmuş gibi hisseden Clay'in üzerinden ayrılmamıştı. Hırpani Adam'ın kirlenmiş çarpık parmaklı elleri, pislikle katılaşmış kot pantolon içindeki zayıf dizleri üzerinde duruyordu. Sonra sırıttı. Belki bu yeterli bir cevaptı. Dan haklıydı. Sürüden ayrılan –Jordan'ın deyişiyle iptal olan– her frekoya karşılık sürüde pek çok başka freko vardı. Ama yarım saat sonra her iki taraftaki ağaçların kaybolmasının ardından **KUZEY İLÇELERİ SERGİSİNE HOŞ GELDİNİZ** yazan tahta bir kemerin altından geçene dek Clay'in sürünün ne kadar büyük olabileceği hakkında bir fikri yoktu.

3

"Yüce Tanrım," dedi Dan.

Denise, Clay'in hislerine daha iyi tercüman olarak dehşetle inledi.

Küçük otobüsün ortasındaki dar koridorun başındaki ilk yolcu koltuğunda oturmakta olan Hırpani Adam, oturduğu yer-

de kımıldamadan durup Clay'e, bir sineğin kanatlarını koparmaya hazırlanan aptal bir çocuğun yarı ifadesiz, yarı hain gözleriyle bakmaya devam ediyordu. *Hoşunuza gitti mi?* diye sorar gibiydi sırıtışı. *Çok etkileyici, değil mi? Bütün çete burada!* Elbette böyle bir sırıtış o anlama veya başka herhangi bir anlama gelebilirdi. *Cebinde ne olduğunu biliyorum,* diyor bile olabilirdi.

Tahta kemerin ötesinde, görünüşe bakılırsa Frekans sırasında kurulmaları ve inşaatı yarıda kalmış bölümler ve bir yol vardı. Clay kaç karnaval çadırı kurulmuş olduğunu bilmiyordu, ama bazıları on kilometre kadar gerideki işlem noktalarındakiler gibi uçmuş ve geriye, etekleri esintiyle dalgalanan altı tanesi kalmıştı. Krazy Kups yarı yarıya kurulmuştu, karşısındaki eğlence evi de öyle. (Dikilen tek cephe üzerine **SİZE MEYDAN OKUYORUZ** yazılmıştı ve yazının üzerinde dans eden iskelet resimleri vardı.) Sadece dönmedolap ve yolun sonundaki Paraşüt Kulesi tamamlanmış görünüyordu ve görünümlerine canlılık katacak elektrik olmadığı için Clay'e korkunç görünüyorlardı. Lunaparktaki eğlence araçlarından daha çok devasa işkence aletleri gibiydiler. Ama bir ışığın göz kırptığını gördü; Paraşüt Kulesi'nin tepesinde, şehir akımı dışında bir kaynaktan beslenen küçük, kırmızı bir işaret ışığıydı.

Kule'nin bir hayli ötesinde bir düzine ambarın toplam uzunluğunda, kırmızı süslemeli beyaz boyalı bir bina vardı. İki tarafı boyunca saman yığınları uzanıyordu. Akşam rüzgârıyla dalgalanan Amerika bayrakları bu ucuz kırsal tarz yalıtım malzemesinin üstüne her üç metrede bir dikilmişti. Binanın üzerine yurtsever mesajlar içeren çiçekli pankartlar asılmıştı ve üzerinde parlak mavi boyayla

KUZEY İLÇELERİ SERGİSİ
KASHWAKAMAK SALONU

yazıyordu.

Ama dikkatlerini üstünde toplayan bunların hiçbiri değildi. Paraşüt Kulesi ve Kashwakamak Salonu arasında birkaç dönümlük açık arazi vardı. Clay bu alanın canlı hayvanlar sergisini, traktör gösterilerini, fuarın son günü konserlerini ve –elbette– serginin ilk ve son günü yapılan havai fişek gösterilerini izlemek üzere ziyaretçilerin toplandığı yer olduğunu tahmin etti. Açık arazinin etrafında hoparlör ve lamba direkleri vardı. Bu çimlerle kaplı geniş alan frekolarla kaynıyordu. Küçük sarı otobüsün gelişini izleyerek omuz omuza, dip dibe duruyorlardı.

Clay'in Johnny'yi –veya Sharon'ı– görme ümidi bir anda yok oldu. Çalışmayan lambaların altında beş bin civarı freko toplanmış olmalıydı. Sonra ana sergi alanının yanındaki otlarla kaplı otoparklara da taşmış olduklarını fark etti ve tahmininin gerçeği yansıtmadığını anladı. Sekiz. En az sekiz bin kişi olmalıydı.

Newfield İlkokulu'ndan bir üçüncü sınıf öğrencisinin yerinde oturmakta olan Hırpani Adam, dişleri ayrık dudakları arasından görünerek Clay'e sırıtıyordu. *Hoşuna gitti mi?* diye sorar gibiydi sırıtışı. Clay, kendi kendine böyle bir sırıtışa herhangi bir anlam yüklemenin mümkün olduğunu hatırlattı.

"Eee, bu akşam kim çalıyor? Vince Gill mi? Yoksa bankayı soyup Alan Jackson'ı mı getirdiniz?" Konuşan Tom'du. Komik olmaya çalışıyordu. Clay, onu çabası için takdir etti, ama Tom'un korkusunu sesinden anlamak mümkündü.

Hırpani Adam hâlâ Clay'e bakıyordu. Birden, kafasına bir şey takılmış gibi kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

Clay küçük otobüsü yolun ortasından Paraşüt Kulesi ve ötesindeki kalabalığa doğru yavaşça ilerletiyordu. Etrafta daha çok ceset vardı; Clay'e ani bastıran soğuğun ardından pencere pervazlarında ölü bulunan böcekleri hatırlatmışlardı. Ellerini gevşek tutmak için dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Hırpani Adam'ın, direksiyonu tutan ellerinin eklemlerinin bembeyaz olduğunu görmesini istemiyordu.

Ve yavaş sür. Yavaş ve sakin. Sadece bakıyor. Cep telefonlarına gelince, 1 Ekim'den beri başka bir şeyin düşünüldüğü mü var?

Hırpani Adam elini kaldırdı ve fena halde çarpılmış parmağını Clay'e çevirdi. "Sana. Tele–yok," dedi Clay diğer sesle. "*Insanus.*"

"Evet, bana yok, hiçbirimize yok, bu otobüste hepimiz kaçığız," dedi Clay. "Ama bu durumu değiştireceksiniz, değil mi?"

Hırpani Adam, ona haklı olduğunu söylemek istercesine sırıttı... ama küçük dikey çizgi hâlâ kaşlarının arasındaydı. Sanki bir şey hâlâ aklını kurcalıyordu. Belki Clay Riddell'in kafasının içinde yuvarlanan ve taklalar atan bir şey.

Clay yolun sonuna yaklaşırlarken dikiz aynasına baktı. "Tom, bana Kuzey Ucu'nun ne olduğunu sormuştun."

"Bağışla ama artık merak etmiyorum, Clay," dedi Tom. "Belki hoş geldin komitesinin büyüklüğü yüzündendir."

"Olabilir, ama bu çok ilginç," dedi Clay biraz hararetli bir edayla.

"Pekâlâ, neymiş?" diye sordu Jordan. Tanrı, onu korusun. Merakı her şeye üstündü.

"Kuzey İlçeleri Sergisi yirminci yüzyılda hiç önemsenmezdi," dedi Clay. "El işi ürünlerin satıldığı, Kashwakamak Salonu'nda hayvanların sergilendiği küçük bir tarım fuarıydı; görünüşe bakılırsa bizi de oraya koymaya niyetliler."

Hırpani Adam'a göz ucuyla baktı, ama o ne onayladı ne yalanladı. Hırpani Adam sadece sırıtıyordu. Kaşlarının arasındaki ince çizgi yok olmuştu.

"Clay, dikkat et," dedi Denise alçak, gergin bir sesle.

Clay ön camdan dışarı baktı ve frene asıldı. Bacaklarında iltihaplanmış kesikler olan yaşlı bir kadın sessiz kalabalıktan ayrılmış, sallanarak onlara doğru geliyordu. Paraşüt Kulesi'nin kenarından dolaştı, Frekans'tan önce kurulmakta olan ama tamamlanamayan eğlence evinin prefabrik parçalarının üzerinden geçti ve doğruca otobüsü hedef alarak koşmaya başladı. Otobüse varınca kireçlenme yüzünden parmakları çarpılmış, leş gibi elleriyle ön cama yumruklar indirdi. Clay'in kadının yüzünde gördüğü, başka frekolarda daha önce pek çok kez rastladığı o boş

ifade değil, dehşet dolu bir kaybolmuşluktu. Ve tanıdık geliyordu. *Kimsiniz?* diye sormuştu Esmer Kız. Frekans'ta tam doz almamış olan Esmer Kız. *Ben kimim?*

Dehşet dolu suratı Clay'inkinden bir buçuk metre uzakta olan yaşlı kadının ardından dokuz freko düzgün bir dörtgen oluşturarak geldi. Kadının dudakları kıpırdadı ve Clay hem kulaklarıyla hem zihninde üç kelime duydu: *"Beni de götürün."*

Gitmek isteyeceğiniz bir yere gitmiyoruz, bayan, diye düşündü.

Frekolar yaşlı kadını yakaladı ve çimler üzerindeki kalabalığa geri götürdü. Kadın kurtulmaya çalıştı, ama hiç aman vermediler. Clay, kadının bakışlarını yakaladı ve Araf'ta kısılıp kalmış olduğunu düşündü. Belki de cehennem demek daha doğru olurdu.

Hırpani Adam elini bir kez daha kaldırıp yolu işaret etti: *İlerle.*

Yaşlı kadın ön camda belirsiz ama yine de görülebilen bir el izi bırakmıştı. Clay izden öteye baktı ve otobüsü sürdü.

4

"Her neyse," diye devam etti. "Sergi, 1999'a kadar hiç önemsenmiyordu. Bu civarda yaşayanlar panayır gibi bir yere gitmek istediğinde Fryeburg Fuarı'nı tercih ediyordu." Bir teyp kaydını dinler gibi kendi sesini dinliyordu. Konuşmuş olmak için konuşuyordu. Aklına Boston'daki, ilerlerken görülmeye değer yerleri işaret eden amfibik araç sürücüleri geldi. "Tam yeni asra girilirken Eyalet Kızılderili İşleri Bürosu bir bölge incelemesi yaptı. Sergi alanının tam Sockabasin bölgesine yakın, hatta dibinde olduğunu herkes biliyordu. İnceleme sonucu, Kashwakamak Salonu'nun kuzey ucunun Kızılderili bölgesi dahilinde olduğu ortaya çıktı. Teknik olarak Micmac, Kızılderili bölgesi içindeydi. Ne sergiyi düzenleyen insanlar ne de Micmac kabile konseyindekiler aptaldı. Salonun kuzey ucundaki küçük dükkânlarını kal-

dırıp oraya kumar makineleri koymayı kararlaştırdılar. Bunun üzerine Kuzey İlçeleri Sergisi, Maine'in en büyük sonbahar fuarı haline geldi."

Paraşüt Kulesi'ne varmışlardı. Clay küçük otobüsü sola çekip inşası yarım kalmış eğlence evinin yan tarafına yöneltecek oldu ama Hırpani Adam her iki elini birden kaldırdı. Clay otobüsü durdurdu. Hırpani Adam ayağa kalkıp kapıya döndü. Clay kolu çevirip kapıyı açınca aşağı indi. Sonra Clay'e dönerek bir kolunu kaldırdı ve hafifçe eğildi.

"Ne yapıyor?" diye sordu Denise. Oturduğu yerden göremiyordu. Hiçbiri göremiyordu.

"İnmemizi istiyor," dedi Clay. Ayağa kalktı. Ray'in verdiği cep telefonunun bacağının üst kısmına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu. Başını indirip baksa kot kumaş üzerinden belli olan hatlarını göreceğini biliyordu. Örtmeye çalışarak tişörtünün eteğini çekiştirdi. Bir cep telefonu, ne olmuş, herkes onları düşünüyor.

"İnecek miyiz?" diye sordu Jordan. Sesi korku doluydu.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Clay. "Haydi millet, fuara gidelim."

5

Hırpani Adam önlerine geçip onları sessiz kalabalığa götürdü. Kalabalık onlar yaklaşınca ikiye ayrılıp Paraşüt Kulesi'nden Kashwakamak Salonu'nun çift kanatlı kapısına uzanan dar bir koridor oluşturdu. Clay ve yanındakiler kamyonlarla dolu (kasalarının yan tarafında bir lunapark treni resmiyle NEW ENGLAND EĞLENCE ŞİRKETİ yazıyordu) bir otoparkın önünden geçtiler. Sonra kalabalık onları yuttu.

Yürüyüş Clay'e hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Esinti havayı bir nebze tazelese de koku tahammül edilemeyecek boyuttaydı. Bacaklarının hareket ettiğinin, önündeki Hırpani Adam'ın kırmızı kazağının farkındaydı, ama salonun üzeri kırmızı, mavi, be-

yaz kurdelelerle süslenmiş çift kanatlı kapısı hiç yakınlaşıyor gibi değildi. Burnuna toprak, kan, idrar ve dışkı kokuları geliyordu. Yanık et, mayalanan iltihaplar ve irinin çürük yumurtaya benzer kokusu diğerlerine karışıyordu. Sardıkları bedenlerin üstünde çürüyen giysilerin kokusunu alabiliyordu. Bir koku daha vardı; yeni bir koku. Adına çılgınlık demek çok kolay olurdu.

Galiba bu telepatinin kokusu. Ve eğer öyleyse buna hazır değiliz. Bizim için fazla keskin. Beyni bir şekilde yakıyor, yüksek akımın bir arabanın elektrik sistemini yakması gibi veya...

"Yardım edin!" diye bağırdı Jordan arkasından. "Yardım edin, bayılacak!"

Clay arkasına dönünce Denise'in elleri ve dizleri üzerinde yerde olduğunu gördü. Jordan da aynı şekilde yanına çökmüş, kadının bir kolunun altına girerek onu yerden kaldırmaya çalışıyordu; ama Denise, onun için fazla ağırdı. Tom ve Dan yaklaşıp yardım edememişti. İkiye ayrılan kalabalığın ortasındaki koridor çok dardı. Denise başını kaldırdı ve bir an için Clay'le göz göze geldiler. Bakışlarında olup bitenleri idrak edememiş, şaşkın bir ifade vardı; vurulmuş bir geyiğin bakışlarıydı. Denise otların üstüne kustu ve başı yine öne düştü. Saçları bir perde gibi yüzünü örttü.

"Yardım edin!" diye bağırdı Jordan tekrar ve ağlamaya başladı.

Clay geri döndü ve Denise'in diğer tarafına geçebilmek için frekoları dirsekledi. "Çekilin!" diye bağırdı. "Yol verin! Kadın hamile, görmüyor musunuz sersemler!"

Önce bluzu tanıdı. Sharon'ın doktor önlüğü dediği yüksek yakalı, beyaz, ipek bluz. Bazı açılardan bu bluzun karısının sahip olduğu en seksi giysi olduğunu düşünürdü; muhtemelen o yüksek, fazla ciddi yakası yüzünden. Çıplak halini severdi, ama göğüslerine o yüksek yakalı, beyaz, ipek bluzun üzerinden dokunup sıkmayı daha da çok severdi. Göğüs uçlarını beyaz kumaşın ardından belirginleşecek şekilde sertleştirmek hoşuna giderdi.

Sharon'ın beyaz doktor bluzunun bazı yerleri simsiyah lekelenmiş, bazı yerleriyse kurumuş kanla kaplanmıştı. Koltukaltı

yırtılmıştı. *Bazıları kadar kötü görünmüyor,* diye yazmıştı Johnny, ama iyi de görünmüyordu; ayrıldığı kocası maddi endişelerine bir son verecek ve "pahalı hobisi" hakkındaki tüm yakınmalarının temelinin korku ve inançsızlık olduğunu anlamasına yardımcı olacak (en azından yarı gücenmişlikle hayalini kurduğu buydu) bir anlaşma imzalamak için Boston'da olduğu sırada, doktor bluzu ve koyu kırmızı eteğiyle okula gitmiş olan Sharon Riddell olmadığı muhakkaktı. Koyu sarı saçları yağlı tutamlar halinde sarkıyordu. Yüzünün birçok yerinde kesikler vardı ve kulaklarından biri yarı yarıya kopmuştu; başının yan tarafında kurumuş kanla kaplı bir delik vardı. Yediği bir şeyin, koyu renk bir yiyeceğin kırıntıları neredeyse on beş yıl boyunca her gün öptüğü dudakların kenarlarında kalmıştı. Clay'e, ötesine, bazen suratlarında gördüğü o aptalca sırıtışla bakıyordu.

"Clay, yardım et!" dedi Jordan hıçkırarak.

Clay bir anda kendine geldi. Sharon orada değildi, bunu unutmamalıydı. Sharon neredeyse iki haftadır yoktu. Frekans gününde Johnny'nin küçük, kırmızı cep telefonuyla bir görüşme yapmaya çalışmasından beri yoktu.

"Çekil kenara, kaltak!" dedi ve bir zamanlar karısı olan kadını itti. Kadın tekrar yerine dönemeden Clay, onun bulunduğu yere geçti. "Bu kadın hamile, çekilin." Sonra eğilip Denise'in diğer kolunun altına geçti ve kalkmasına yardım etti.

"Sen devam et," dedi Tom, Jordan'a. "Bana bırak, ben destek olurum."

Jordan, Denise'in kolunu Tom altına girip yükü alana dek havada tuttu. Clay ile Tom, Denise'i Hırpani Adam'ın beklemekte olduğu Kashwakamak Salonu'nun kapısına kadar olan son doksan metrelik mesafe boyunca bu şekilde taşıdı. O sırada Denise yürüyebileceğini, bırakabileceklerini, iyi olduğunu söylemeye başlamıştı, ama Tom yine de destek olmayı sürdürdü. Clay de bırakmadı. Bıraksaydı geri dönüp Sharon'a bakabilirdi. Bunu istemiyordu.

Hırpani Adam, Clay'e sırıttı ve bu kez daha odaklanmış göründü. Sanki ikisi arasında ortak bir espri vardı. *Sharon mı,* diye düşündü Clay. *Espri Sharon mı?*

Değil gibiydi, çünkü Hırpani Adam, Clay'e eski dünyada çok tanıdık gelecek, ancak içinde bulundukları anda ürpertici şekilde yabancı görünen bir hareket yaptı: sağ elini, başparmağı kulağına, serçeparmağı ağzına gelecek şekilde yüzünün sağına doğru kaldırdı. Telefon hareketi.

"Sana tele–yok," dedi Denise, sonra kendi sesiyle ekledi, "Yapma şunu, bundan nefret ediyorum."

Hırpani Adam ona aldırmadı. Gözlerini Clay'den ayırmadan başparmağı kulağında, serçeparmağı ağzında, telefon hareketini yapmaya devam etti. Clay bir an için o acayip gözlerin cebindeki telefona döndüğünü görür gibi oldu. Ardından Denise yine o korkunç kelimeleri söyledi. "Sana tele–yok." Hırpani Adam sessiz bir kahkaha atar gibi yaptı ve ağzı korkunç bir şekil aldı. Clay gerisindeki kalabalığın bakışlarını fiziksel bir ağırlık gibi hissediyordu.

Kashwakamak Salonu'nun çift kanatlı kapısı kendiliğinden açıldı ve dışarı yayılan karışık kokular (başka senelerin hayalet kokuları) çok keskin olmamalarına rağmen sürünün kokusu yanında ilaç gibi geldi: Baharatlar, reçeller, saman ve çiftlik hayvanlarının karışık kokusuydu. İçerisi tamamen karanlık değildi; pilli acil durum ışıkları loş bir ışık yayıyordu, henüz tamamen pes etmiş değillerdi. Clay bunun oldukça şaşırtıcı olduğunu düşündü. Onların gelişi için özellikle korundularsa başkaydı, ama sanmıyordu. Hırpani Adam da söylemiyordu. Sadece gülümsüyor ve elleriyle içeri girmelerini işaret ediyordu.

"Bizim için zevk olur, ucube," dedi Tom. "Denise, kendi başına yürüyebileceğinden emin misin?"

"Evet. Ama önce ufak bir işim var." Nefesini çekip Hırpani Adam'ın suratına tükürdü. "İşte. Bunu da yanında Harvard'a götür, bok suratlı!"

Hırpani Adam hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı Clay'e sırıtmaktı. Gizli bir espriyi paylaşan iki ahbap gibi.

6

Kimse onlara yiyecek getirmedi ama salonda çok sayıda otomatik yiyecek dolabı vardı ve Dan de koca binanın güney ucundaki alet dolabında bir levye bulmuştu. Etrafına toplanmış, bir şekerleme dolabını açmasını izlerlerken *–Elbette deliyiz,* diye düşündü Clay, *akşam yemeği için gofret yiyoruz, yarın sabah kahvaltıda ise jelibon yiyeceğiz–* müzik başladı. Ve dışarıdaki büyük hoparlörlerden yayılan *You Light Up My Life* veya *Baby Elephant Walk* değildi, bu kez değil. Clay'in uzun yıllar önce duyduğu ağır bir parçaydı. İçini hüzünle doldurup kollarındaki tüylerin ürpermesine sebep oldu.

"Aman Tanrım," dedi Dan alçak sesle. "Sanırım bu Albinoni."

"Hayır," dedi Tom. "Bu Pachelbel. Re majör kanon."

"Tabii ya," dedi Dan mahcup bir sesle.

"Sanki..." diye başladı Denise, sonra sustu. Başını eğip ayakkabılarına baktı.

"Ne?" diye sordu Clay. "Devam et, söyle. Dostlar arasındasın."

"Sanki anıların sesi gibi," dedi Denise. "Sanki tek sahip oldukları bu."

"Evet," dedi Dan. "Sanırım..."

"Millet!" diye seslendi Jordan. Küçük pencerelerden birinden dışarı bakıyordu. Pencereler bir hayli yüksekti, ama parmak uçlarında yükselince ucu ucuna dışarıyı görebiliyordu. "Gelin de şuna bakın!"

Pencerenin önüne geçip dışarıdaki geniş alana baktılar. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Hoparlörler ve lamba direkleri kara göğün önünde heyula gibi yükseliyordu. Onların gerisinde, tepesinde tek başına yanıp sönen kırmızı ışığıyla Paraşüt Kulesi vardı. Ve karşıda, tam karşılarında, Johann Pachelbel havayı bir anının yedeği olabilecek bir melodiyle doldururken binlerce freko, dua etmeye hazırlanan Müslümanlar gibi dizlerinin üstüne çökmüştü. Hepsi birden aynı anda uzandığında ani bir esinti

oluştu; boş poşetler ve ezilmiş meşrubat kutuları uçuşup yuvarlandı.

"Beyin hasarlı ordunun yatma vakti," dedi Clay. "Bir şey yapacaksak bu gece yapmalıyız."

"Yapmak mı? Ne yapacağız Tanrı aşkına?" diye sordu Tom. "Yokladığım iki kapı da kilitli. Eminim denemediklerim de öyledir."

Dan elindeki levyeyi kaldırdı.

"İşe yarayacağını sanmam," dedi Clay. "Elindekiyle yiyecek makinelerini açabiliriz ama unutmayın ki burası bir kumarhaneydi." Salonun kırmızı halıyla kaplı kuzey ucunu ve loş ışıklar altında siluetleri belli olan yan yana dizilmiş, metalik aksamları hafifçe parlayan tek kollu haydutları gösterdi. "Bence kapılar levyeyle açılamayacak kadar sağlamdır."

"Ya pencereler?" diye sordu Dan. Sonra dikkatle baktı ve kendi sorusunu yanıtladı. "Belki sadece Jordan geçebilir."

"Haydi bir şeyler yiyelim," dedi Clay. "Sonra da bir süre sessizce oturalım. Bunun için pek fırsatımız olmadı."

"Oturup ne yapacağız?" diye sordu Denise.

"Eh, siz dilediğinizi yapabilirsiniz," dedi Clay. "Ben nerdeyse iki haftadır hiçbir şey çizmiyorum ve çizmeyi özledim. Sanırım resim yapacağım."

"Ama kâğıdın yok," diye itiraz etti Jordan.

Clay gülümsedi. "Kâğıdım kalemim olmadığı zamanlarda resmi beynimde yaparım."

Dalga geçip geçmediğinden emin olamayan Jordan, ona şüpheyle baktı. Geçmediğine kanaat getirince, "Ama kâğıt üstüne çizmek kadar iyi olmaz, değil mi?" diye sordu.

"Bazı yönlerden daha iyi. Silmek yerine sadece tekrar düşünüyorum."

Metalik bir gürültü oldu ve şekerleme makinesinin kapağı savrularak açıldı. "İşte oldu!" diye bağırdı Dan ve levyeyi başının üstüne kaldırdı. "Üniversite profesörlerinin gerçek hayatta hiçbir işe yaramayacağını kim söylemiş?"

"Bakın," dedi Dan'i duymazdan gelen Denise açgözlülükle. "Koca bir raf Junior Mint!" Naneli çikolatalara yumuldu.

"Clay?" dedi Dan.

"Hmm?"

"Oğlunu görmedin, değil mi? Ya da karını? Sandra'yı?"

"Sharon," dedi Clay. "Hayır, ikisini de görmedim." Denise'in şişkin karnının ötesine baktı. "Onlar fındıklı çikolata mı?"

7

Yarım saat sonra yiyebildikleri kadar şekerleme yemiş ve meşrubat dolabından aldıkları gazozları içmişlerdi. Sonra diğer kapıları denemişler ve hepsinin kilitli olduğunu görmüşlerdi. Dan kapıları levyeyle açmayı denemiş ama hiçbir sonuç elde edememişti. Tom'un dediğine göre kapılar ahşap gibi görünmesine rağmen çelik desteklerle kuvvetlendirilmişti.

"Muhtemelen alarm sistemi de vardır," dedi Clay. "Fazla kurcalandığı takdirde yerel polis gelip duruma müdahale ediyordur."

Diğer dördü, kumar makinelerinin ortasındaki boşlukta, yumuşak kırmızı halının üstünde küçük bir çember oluşturmuş, oturuyordu. Clay sırtını Hırpani Adam'ın onlara girmelerini işaret ettiği *–buyurun, sabah görüşmek üzere–* çift kanatlı kapıya dayayarak beton zemine oturdu.

Düşünceleri, Hırpani Adam'ın yaptığı diğer alaycı harekete –başparmak ve serçeparmağıyla telefon– dönmeye yeltendi, ama Clay buna izin vermedi, en azından doğrudan vermedi. Böyle durumlara arka kapıdan yaklaşmanın en iyi yöntem olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Böylece başını çelik destekli ahşap kapıya yasladı, gözlerini kapadı ve zihninde bir çizgi roman sayfası belirdi. *Kara Gezgin*'den bir sahne değildi. *Kara Gezgin*'in işi bitmişti ve bunu ondan iyi kimse bilemezdi; bu yeni bir çizgi ro-

mandı. İsmi *Frekans* olabilirdi mesela; freko sürülerine karşı geriye kalan tek tük normalin yaşam mücadelesi verdiği heyecan dolu bir kıyamet destanı...

Ama bu doğru olamazdı. Kashwakamak Salonu'ndaki kapıların ahşap görünmesi gibi ilk bakışta doğru gibi *görünüyordu*, ama değildi. Frekoların safları ciddi bir şekilde azalmış olmalıydı... *olmalıydı.* Frekans'ın hemen ardından ortalığı kasıp kavuran şiddet dalgasında kaçı ölmüştü? Yarısı? Saldırganlığın derecesini hatırlayınca, *Belki daha da çok*, diye düşündü. *Belki yüzde altmışı, hatta yetmişi.* Sonra bir de ciddi yaralanmalara, enfeksiyonlara, korunmasızlığa, kavgalara ve saf aptallığa bağlı kayıplar vardı. Bir de sürü katilleri elbette; *onlar* kaç frekoyu öldürmüştü? Bunun gibi büyük sürülerden geriye kaç tane kalmıştı?

Clay bu sorunun cevabını ertesi gün, geri kalanlar delilerin idam edilmesi gösterisine katılmaya karar verdiği takdirde öğreneceklerini düşündü. Bu bilgi ne işlerine yarayacaktı, orası ayrı meseleydi.

Neyse. Kısa kesmeliydi. Başlangıç sayfasında hikâyenin gelişimi özet olarak geçilecekse tek bir anlatım kutusuna sığacak uzunlukta olmalıydı. Bu, yazıya dökülmemiş bir kuraldı. Frekoların durumları iki kelimeyle özetlenebilirdi: kötü kayıplar. Sayıca çok görünüyorlardı –kahretsin, göz korkutacak kadar çok görünüyorlardı– ama sonlarının gelmesinden önce yolcu güvercinler de muhtemelen öyle görünüyordu. Sonları yaklaşırken gökyüzünü karartan sürüler halinde uçtukları için. Bu sürülerin sayısının giderek azaldığını kimse fark etmemişti. Hepsi bitene dek. Soyları tükenene dek. Son. Finito. Güle güle.

Ayrıca, diye düşündü, *şimdi bir de şu kötü programlanma sorunları var. Virüs. Ona ne demeli? Telepati, havada yükselme falan bir yana, bu heriflerin ömrü dinozorlardan kısa olabilir.*

Tamam, bu kadar özet yeter. Çizeceğin nedir? Onları yakalayıp içine çekecek olan kahrolası resmindeki nedir? Tabii ki Clay Riddell ve Ray Huizenga. Ağaçların arasında ayaktalar. Ray, Beth Nickerson'ın .45'liğinin namlusunu çenesine dayamış ve Clay'in elinde de...

Bir cep telefonu var elbette. Ray'in Gurleyville Taşocağı'ndan yürüttüğü.

CLAY (dehşet içinde): **Ray, YAPMA! Bunun bir anlamı yok! Unuttun mu? Kashwak'ta cep telefonları...**

Çalışmıyor! Sayfanın ön planına tırtıklı, kalın, sarı harflerle: **BAM!** Düşünceli Arnie Nickerson'ın karısı için internetteki Amerikalı Paranoya sitelerinden birinden temin ettiği yumuşak burunlu kurşunlar sayesinde Ray'in başının üst yarısı kıpkırmızı bir gayzere dönüşüyor. Arka planda –Frekans'ın hiç gerçekleşmediği bir dünyada Clay Riddell'e şöhretin kapılarını aralayabilecek ayrıntılı dokunuşlardan birinde– dehşete kapılmış tek bir karga, tünediği çam dalından telaşla havalanmakta.

Çok iyi bir başlangıç sayfası, diye düşündü Clay. Kanlıydı, evet –eski, muhafazakâr günlerde asla onay alamazdı– ama okuyucuyu anında avucuna alacak cinstendi. Ve Clay cep telefonlarının işlem noktalarının ötesinde çalışmadığına dair hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen zamanla üzerinde düşündüğünde söylerdi. Asıl sorun, zamanın tükenmiş olmasıydı. Ray, Hırpani Adam ve freko dostları beyninin içindeki telefonu göremesin diye kendini öldürmüştü ve bu çok acıydı. Çünkü Hırpani Adam, Ray'in korumak için canını verdiği cep telefonunu en başından beri biliyordu. Telefonun Clay'in cebinde olduğunu biliyor... ve aldırmıyordu.

Kashwakamak Salonu'nun çift kanatlı kapısında duruyordu. Hırpani Adam o hareketi yapıyordu; başparmağını kulağına, serçeparmağını dudakları yırtılmış ağzına götürdüğü hareket. Denise'i kullanarak mesajını veriyordu: *Sana tele–yok.*

Doğru. Çünkü Kashwak = Tele–Yok.

Ray bir hiç uğruna ölmüştü. Peki bu Clay'i niye kızdırmıyordu?

Kafasında çizim yaparken çoğunlukla olduğu gibi uyuklamakta olduğunu biliyordu. Çözülüyordu. Sorun değildi. Çünkü resim ve hikâyenin birleşip tek vücut haline geldiği noktaya yaklaştığını hissediyordu; yaklaşan eve dönüş öncesi insanların olduğu gibi mutluydu. Uzun bir yolculuğun ardından kavuşan

âşıkların hissettiğine benzer bir mutluluktu. Bu şekilde hissetmesi için hiçbir sebep yoktu, ama öyleydi işte.

Ray Huizenga işe yaramaz bir cep telefonu uğruna ölmüştü.

Yoksa birden fazla mıydı? Clay şimdi zihninde bir başka kare görüyordu. Bu geçmişten bir sahneyi gösteren bir kareydi, dalgalı çerçevesinden anlaşılıyordu.

Karede RAY'in kirli cep telefonunu ve üzerine bir numaranın yazıldığı küçük kâğıt parçasını tutan eli var. RAY'in başparmağı, Maine'in alan kodu dışında kalan kısmı kapatmış.

RAY (Görüntü dışından): **Vakti geldiğinde kâğıdın üstündeki numarayı ara. Doğru zaman geldiğinde bileceksin. Bileceğini umut etmek zorundayım.**

Kashwakamak'ta cep telefonuyla kimseyi arayamazsın, Ray, çünkü Kashwak = Tele–Yok. İstersen Harvard Başkanı'na sor.

Ve konuya daha fazla açıklık getirebilmek için işte geçmişe dair bir kare daha: 160. Karayolu. Ön planda, yan tarafında **MAINE OKUL BÖLGESİ 38 NEWFIELD** yazan küçük, sarı otobüs var. Orta mesafede, yolun karşısındaki yazı görülüyor: **KASHWAK=TELE–YOK.** Ayrıntılar yine muhteşem: hendekte boş meşrubat kutuları, çalılara takılmış bir tişört ve uzakta, bir ağaca takılmış, kahverengi dil gibi dalgalanan çadır. Otobüsün üstünde dört konuşma balonu var. Aslında söyledikleri bunlar değildi (uyuklamakta olan aklı bile bunun farkındaydı) ama önemli olan bu değildi. *Hikâye uydurmak* o an önemli değildi.

Zamanı geldiğinde neyin önemli olduğunu bileceğini düşündü.

DENISE (Sahne dışından): **Burası onların?**

TOM (Sahne dışından): **Evet, değiştirme işlemlerini burada yapıyorlardı. Normal olarak sıraya gir, telefonla görüşmeni yap, sonra ONLARDAN biri olarak sergi sürüsüne katıl. Ne iş amal**

DAN (Sahne dışından): **Neden burada? Neden fuar alanında değil?**

CLAY (Sahne dışından): **Unuttun mu? Kashwak=Tele–Yok. Normalleri kapsama alanının bittiği noktada sıraya sokmuşlar. Bu noktadan sonra cep telefonu yok. Sıfır.**

Bir başka kare. Tüm iğrenç ayrıntılarıyla Hırpani Adam yakın planda. Dudağı yırtık ağzıyla sırıtmakta ve tek bir hareketle her şeyi özetlemekte. *Ray'in bir cep telefonu görüşmesine dayanan parlak bir fikri vardı. O kadar parlak bir fikirdi ki buranın kapsama alanı dışında olduğunu unuttu. Bana verdiği telefonda tek çizgi görmek için muhtemelen Quebec'e gitmem gerekir. Ne komik. Ama daha da komik olan bir şey var. Telefonu aldım! Ne salaklık!*

Yani Ray bir hiç uğruna ölmüştü, öyle mi? Belki, ama bir başka resim oluşmaktaydı. Dışarıda Pachelbel'in ardından Fauré başlamış, onun ardından Vivaldi gelmişti. Küçük müzik setleri yerine hoparlörlerden yayılıyordu. Arkada yarı kurulmuş lunapark oyuncakları ve ölü gökyüzü önünde kara hoparlörler; önde mavi, kırmızı, beyaz pankartları ve ucuz, samandan izolasyonuyla Kashwakamak Salonu. Ve son olarak, Clay Riddell'in ona özgü dokunuşuyla eklediği ayrıntı...

Gözlerini açıp dikleşti. Diğerleri hâlâ kuzey ucundaki kırmızı halı üstünde oturuyordu. Sırtını dayamış halde betonun üzerinde ne kadardır oturmakta olduğunu bilmiyordu, ama kıçını uyuşturacak kadar uzundu.

Hey, millet, demek istedi ama önce sesi çıkmadı. Ağzı kupkuruydu. Kalbi davul gibi atıyordu. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "Hey, millet!" Dönüp ona baktılar. Sesinde bir şey, Jordan'ın ayağa fırlamasına sebep olmuştu. Tom da peşinden geliyordu.

Clay yürürken bacaklarını kendisine ait değilmiş gibi hissetti. Bacakları sanki yarı uykudaydı. Yürürken cep telefonunu cebinden çıkardı. Ray'in o anın karmaşasıyla Kashwakamak hakkındaki en çarpıcı gerçeği, yani Kuzey İlçeleri Sergisi'nde bu aletlerin çalışmadığını unutarak uğruna canını verdiği cep telefonunu.

8

"Çalışmıyorsa ne işe yarar?" diye sordu Jordan. Clay'in heyecanı ona da bulaşmış ama elindekinin Hapishaneden Bedava Çıkış Kartı değil de bir başka kahrolası cep telefonu olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Kabı çatlak, leş gibi, eski bir Motorola'ydı. Diğerleri telefona korkuyla karışık merakla bakıyordu.

"Biraz sabredin," dedi Clay. "Yapabilir misiniz?"

"Önümüzde koca gece var," dedi Dan. Gözlüklerini çıkarıp camlarını silmeye koyuldu. "Öyle ya da böyle geçecek."

"Yiyecek ve içecek için Newfield Ticarethanesi'nde durdunuz," dedi Clay. "Ve sarı okul otobüsünü buldunuz."

"Sanki milyonlarca yıl önceymiş gibi," dedi Denise. Alt dudağını sarkıtıp alnındaki saçlara üfledi.

"Küçük otobüsü *Ray* buldu," dedi Clay. "Koltukları on iki kişi..."

"On altı kişilik," dedi Dan. "Konsolda yazıyordu. Buralarda okullar çok küçük olmalı."

"On altı kişilik, koltuklar arkasında çantalar veya gezilerde konulabilecek hafif yükler için bagaj bölümü olan bir otobüs. Sonra yola devam ettiniz. Gurleyville Taşocağı'nda mola verme fikrinin Ray'den çıktığına eminim."

"Öyleydi gerçekten," dedi Tom. "Sıcak bir yemek yiyip dinlenmemizin iyi olacağını söylemişti. Ama sen bunu nereden biliyorsun, Clay?"

"Biliyorum, çünkü çizdim," dedi ve bu gerçeğe çok yakındı, konuşurken aynı anda görebiliyordu. "Dan, Denise, sen ve Ray iki sürü yok ettiniz. İlki benzinle, ikincisindeyse dinamit kullandınız. Ray dinamit kullanmasını biliyordu, çünkü daha önce yol inşaatlarında çalışmıştı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Tom. "Taşocağından dinamit aldı, değil mi? Biz uyurken. Alamaması için hiçbir sebep *yoktu*, kütük gibi uyuyorduk."

"Bizi uyandıran Ray'di," dedi Denise.

"Dinamit mi yoksa başka tür bir patlayıcı mı bilmiyorum ama siz uyurken küçük otobüsü tekerlekli bir bombaya dönüştürdüğünden nerdeyse eminim," dedi Clay.

"Arkada," dedi Jordan. "Bagaj bölümünde."

Clay başını salladı.

Jordan'ın elleri küçük yumruklara dönüşmüştü. "Sence ne kadardır?"

"Patlayana kadar bilmenin imkânı yok," dedi Clay.

"Bakalım anlamış mıyım," dedi Tom. Dışarıda Vivaldi'nin yerini Mozart aldı... *Küçük Bir Gece Müziği*. Frekolar evrim geçirip Debby Boone dönemini aşmıştı kesinlikle. "Otobüsün arkasına bir bomba yerleştirmiş... sonra tetikleyici olarak bir cep telefonunu ayarlamış, öyle mi?"

Clay başını salladı. "Benim inandığım bu. Taşocağındaki ofiste iki cep telefonu bulduğunu sanıyorum. Ekibin kullanması için ofiste bir düzine cep telefonu bile olabilir... Tanrı biliyor ya, bugünlerde çok ucuzladılar. Her neyse, birini patlayıcıların üstündeki ateşleyiciye bağlamış. Irak'ta asilerin yol kenarındaki bombaları ateşleme yöntemi bu."

"Tüm bunları biz uyurken mi yapmış?" diye sordu Denise. "Ve bize söylememiş, öyle mi?"

"Aklınızdan okunmaması için size söylememiş," dedi Clay.

"Ve kendi aklından okunmaması için de intihar etti," dedi Dan. Sonra acı bir kahkaha attı. "Ne kahraman ama! Unuttuğu tek şey, o kahrolası değişim çadırlarını kurdukları noktanın ötesinde cep telefonlarının çalışmadığı! Orda bile doğru düzgün çalışmadıklarına bahse girerim!"

"Doğru," dedi Clay. Gülümsüyordu. "Hırpani Adam telefonun bende kalmasına bu yüzden göz yumdu. Ne için kullanacağımı bilmiyordu; zaten o kadar düşünebildiklerini sanmıyorum..."

"Bizim gibi düşünemiyorlar," dedi Jordan. "Ve hiçbir zaman da yapamayacaklar."

"Ama önemsemedi, çünkü çalışmayacağını biliyordu. Kendimi Frekanslayamayacaktım bile, çünkü Kashwak eşittir tele–yok. Bana tele–yok."

"O halde niçin gülümsüyorsun?" diye sordu Denise.

"Çünkü onun bilmediği bir şey biliyorum," dedi Clay. "Bilmedikleri bir şey." Jordan'a döndü. "Araba kullanabilir misin?"

Jordan şaşırmıştı. "Hey, ben daha on iki yaşındayım. Farkında mısın acaba?"

"Hiç go–kart kullanmadın mı? Ya da bir kar arabası?"

"Şey, elbette... Nashua dışında toprak bir go–kart pisti var ve birkaç kez..."

"Tamam, o kadarı işe yarar. Kısa bir mesafe zaten. Otobüsü Paraşüt Kulesi'nin önünde bıraktıklarını varsayarsak elbette. Bahse girerim bırakmışlardır. Düşünmeyi nasıl bilmiyorlarsa araba kullanmayı da bilmiyorlardır."

"Clay, aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Tom.

"Hayır," dedi Clay. "Yarın sanal stadyumlarında sürü katillerinin idamını istedikleri gibi gerçekleştirebilirler ama biz orda olmayacağız. Burdan gidiyoruz."

9

Küçük pencereler kalındı, ama Dan'in levyesi açmak için yeterli oldu. O, Tom ve Clay bütün kırık parçalar temizlenene dek nöbetleşe çalıştı. Sonra Denise üstündeki süveteri çıkararak çerçevenin alt kısmına serdi.

"Emin misin Jordan?" diye sordu Tom.

Jordan başını salladı. Çok korkuyordu –dudaklarında renk kalmamıştı– ama soğukkanlı görünüyordu. Dışarıda frekoların ninni müziği dönüp dolaşıp yine Pachelbel'e –Denise'in "anıların sesi" dediği parçaya– gelmişti.

"İyiyim," dedi Jordan. "Yani olacağım. Sanırım. Bir kez başladım mı..."

"Tom da bir ihtimal sığabilir..." dedi Clay.

Jordan'ın arkasındaki Tom kırk beş santim genişliğindeki küçük pencereye baktı ve başını iki yana salladı.

"Yapacağım," dedi Jordan.

"Pekâlâ. O halde tekrar anlat bakalım."

"Arka tarafa dolaşıp otobüsün bagajına bakacağım. Patlayıcı olduğundan emin olacağım ama dokunmayacağım. Diğer cep telefonunun orada olup olmadığına bakacağım."

"Tamam. Açık olup olmadığına bak. Değilse..."

"Biliyorum, *açacağım.*" Jordan, Clay'e, *aptal değilim* dercesine baktı. "Sonra motoru çalıştıracağım..."

"Hayır, acele etme..."

"Pedallara ulaşabilmek için sürücü koltuğunu öne çekeceğim, *sonra* motoru çalıştıracağım."

"Tamam."

"Paraşüt Kulesi'yle eğlence evi arasında ilerleyeceğim. Acayip yavaş gideceğim. Eğlence evinin bazı parçalarının üzerinden geçmem gerekebilir ve lastikler altında kırılabilirler ama bunlar beni durdurmayacak."

"Aferin."

"Onlara olabildiğince yaklaşacağım."

"Evet. Sonra arkadan dolaşıp yine bu pencereye geleceksin. Böylelikle patlamayla aranda salon olacak."

"Patlama olmasını *umuyoruz,*" dedi Dan.

Clay bunun dile getirilmesini gereksiz bulsa da bir şey demedi. Eğilip Jordan'ı yanağından öptü. "Seni seviyorum, biliyorsun," dedi.

Jordan, ona kısaca, sıkıca sarıldı. Sonra Tom'a. Ardından Denise'e.

Dan önce elini uzattı. Sonra vazgeçerek, "Gel bakayım," deyip çocuğa sıkıca sarıldı. Dan Hartwick'e hiçbir zaman tam anlamıyla ısınamamış olan Clay bu hareketinden sonra ona daha fazla sempati duymaya başladı.

10

Clay ellerini birleştirip bir basamak yaptıktan sonra Jordan'ı kaldırdı. "Unutma," dedi. "Tıpkı dalmak gibi olacak. Ama suya değil, samana. Ellerini kaldırmayı unutma."

Jordan kollarını başının üzerine kaldırıp pencereden dışarı, gecenin içine uzattı. Gür saçlarının altındaki yüzü her zamankinden de solgundu; ergenliğin ilk sivilceleri minik yanıklar gibi görünüyordu. Korkuyordu ve Clay, çocuğu suçlayamazdı. Jordan'ın önünde üç metrelik bir atlayış vardı ve samanlara rağmen düşüşü çok yumuşak olmayacaktı. Çocuğun ellerini kaldırıp başını içeri çekmeyi unutmamasını umdu; Kashwakamak Salonu'nun yanında boynu kırık halde yatarken kimseye hayrı dokunmazdı.

"Üçe kadar saymamı ister misin, Jordan?" diye sordu.

"Kahretsin, hayır! Altıma işemeden yap şunu!"

"Ellerini başının üstünde tutmayı unutma, *haydi!*" dedi Clay ve çocuğu hızla kaldırdı. Jordan pencereden fırladı ve gözden kayboldu. Clay, çocuğun inişini duymadı, müzik sesi çok yüksekti.

Diğerleri başlarının tam üstünde olan pencerenin önünde toplandı. "Jordan?" diye seslendi Tom. "Orda mısın?"

Bir an için karşılık gelmedi ve Clay, çocuğun boynunu kırdığına gerçekten inandı. Ardından Jordan'ın titrek sesi duyuldu. "Burdayım. Off, acıttı. Dirseğimi burktum. Sol dirseğim. Kolumda tuhaf bir his var. Bir dakika..."

Beklediler. Denise, Clay'in elini tutarak sıktı.

"Hareket ettirebiliyorum," dedi Jordan. "Galiba sorun yok ama okul hemşiresini görsem fena olmayacak."

Hepsi de kahkahalarla güldü.

Tom otobüsün kontak anahtarını gömleğinden çıkardığı çift kat iplikle kemerinin tokasına bağlamıştı. Clay parmaklarını tekrar birleştirdi ve ellerinden oluşan basamağı kullanıp yükselen bu kez Tom oldu. "Anahtarı aşağı sarkıtacağım, Jordan. Hazır mısın?"

"Evet."

Tom pencerenin kenarına tutundu, aşağı baktı ve kemerini aşağı sarkıttı. "Tamam, sende," dedi. "Şimdi beni dinle. Tek istediğimiz elinden geleni yapman. Yapamazsan da üzülme. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Haydi o halde git artık." Bir süre seyretti. "Gidiyor. Tanrı yardımcısı olsun, çok cesur bir çocuk. İndir beni."

11

Jordan binanın geceleyen sürünün aksi yönündeki tarafından çıkmıştı. Clay, Tom, Denise ve Dan binanın yola bakan cephesine geçti. Üç adam hasar görmüş şekerleme dolabını devirip iterek duvara yasladılar. Clay ve Dan dolabın üstüne çıkınca yüksek pencereden dışarıyı rahatlıkla görebiliyor, Tom'un parmak uçlarına yükselmesi gerekiyordu. Clay, Denise için dolabın üstüne bir kasa yerleştirdi ve kadının düşüp erken doğum yapmaması için dua etti.

Jordan'ın uyuyan kalabalığın kenarından geçmesini izlediler. Çocuk kendi kendine bir şeyi tartışır gibi orada bir dakika kadar durduktan sonra sol tarafa doğru yürüdü. Clay, mantığı Jordan'ın kocaman kalabalığın çevresinden dolaşarak çoktan gözden kaybolduğunu söylemesine rağmen, uzun bir süre hareket gördüğünü düşündü.

"Sizce dönmesi ne kadar sürer?" diye sordu Tom.

Clay başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Sorunun cevabı çok sayıda değişkene bağlıydı, sürünün büyüklüğü bunlardan sadece biriydi.

"Ya otobüsün bagajına bakmışlarsa?" dedi Denise.

"Ya Jordy baktığında hiçbir şey olmadığını görürse?" diye sordu Dan ve Clay, adama olumsuz düşüncelerini kendine saklamasını söylememek için kendini tutmak zorunda kaldı.

Zaman ağır ağır ilerliyordu. Paraşüt Kulesi'nin tepesindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Pachelbel bir kez daha yerini Fauré ve ardından Vivaldi'ye bıraktı. Clay uyumakta olduğu alışveriş arabası devrilince düşen çocuğu, yanındaki adamla –muhtemelen babası değildi– kaldırıma oturuşlarını ve adamın *Gregory öperse hemen geçer,* deyişini hatırladı. "Baby Elephant Walk"u dinleyen sırt çantalı adamı ve *Dodge da iyiydi* deyişini düşündü. Çocukluğundaki bingo çadırlarında mikrofon başındaki adamın her B–12 topunu çekişinde istisnasız bir şekilde *gün ışığı vitamini,* diye bağırışını hatırladı. Gün ışığı vitamini D olmasına rağmen.

Zamanın ilerleyişi artık durmuş gibiydi ve Clay ümidini kaybetmeye başlamıştı. Otobüsün motor sesini o ana dek duymuş olmaları gerekirdi.

"Bir aksilik oldu galiba," dedi Tom alçak sesle.

"Belki olmamıştır," dedi Clay. Yüreğindeki ağırlığın sesine yansımamasına çalışıyordu.

"Hayır, Tommy haklı," dedi Denise. Dokunsalar ağlayacakmış gibiydi. "Onu ölümüne seviyorum ve cehennemdeki ilk gecesindeki Şeytan kadar cesurdu, ama şimdiye kadar çoktan gelmesi gerekirdi."

Dan'in yaklaşımı şaşırtıcı derecede olumluydu. "Karşısına nelerin çıktığını bilmiyoruz. Derin bir nefes alın ve hayal gücünüzü dizginleyin."

Clay denedi ama başaramadı. Saniyeler artık *sürünerek* ilerliyordu. Büyük konser hoparlörlerinden Schubert'in *Ave Maria*'sı yayılıyordu. *Biraz rock'n roll için ruhumu bile verirdim,* diye düşündü. *Chuck Berry'den "Oh Carol" veya U2'dan "When Love Comes To Town"...*

Dışarıda karanlık, yıldızlar ve yanıp sönen kırmızı uyarı ışığından başka bir şey yoktu.

"Beni kaldırın," dedi Tom şekerleme dolabından aşağı atlayarak. "Pencereden bir şekilde çıkıp onu getireceğim."

"Tom, otobüste patlayıcı olduğu konusunda yanılmışsam..." diye başladı Clay.

"Otobüsü de patlayıcıları da boş ver!" dedi Tom çılgına dönmüş halde. "Tek istediğim gidip Jordan'ı bul..."

"Hey!" diye bağırdı Dan. *"Hey, tamam! HAYDİ EVLAT!"* Yumruğunu pencerenin yanına, duvara indirdi.

Clay dönüp baktığında karanlığın yaklaşan farlarla delindiğini gördü. Dönümlerce arazi üzerinde balık istifi gibi koma halinde yatmakta olan bedenlerden bir sis yükselmeye başlamıştı, otobüsün farları dumanlar arasında uzanıyor gibiydi. Parladılar, sönükleştiler, tekrar parladılar. Clay, otobüsün şoför koltuğuna oturmuş, neyin neyi kontrol ettiğini keşfetmeye çalışan Jordan'ı çok net bir şekilde görebiliyordu.

Farlar –uzun farlar– yavaşça ilerlemeye başladı.

"Evet, tatlım," diye mırıldandı Denise. "*Yap* şunu bir tanem." Kasanın üstünde duruyor, bir eliyle Clay'in, diğeriyle Dan'in elini sıkıyordu. "Çok güzelsin. Öyle ilerlemeye devam et."

Farlar onlardan uzaklaşıp frekoların üzerini halı gibi örttüğü açık alanın sol tarafındaki ağaçları aydınlattı.

"Ne yapıyor?" dedi Tom inlercesine.

"Eğlence evinin önünden geçen yol orda keskin bir dönüş yapıyor," dedi Clay. "Sorun yok." Tereddüt etti. "Yani yok sanırım." *Ayağı kaymazsa olmaz. Frenle gazı karıştırıp kahrolası eğlence evinin duvarına toslayıp orada kalakalmazsa sorun olmaz.*

Beklediler ve farlar, Kashwakamak Salonu'nun yan tarafını yalayıp geçti. Clay uzun farların parlak ışığında Jordan'ın geç kalma sebebini gördü. Bütün frekolar uykuya yatmış değildi. Düzinelercesi –muhtemelen programlanmaları kötü olanlar– ayakta ve hareket halindeydi. Pusuladaki her yöne, herhangi bir yöne doğru amaçsızca hareket ediyorlar, bazen yerdeki bedenlere takılıp düşüyor, kalkıyor, tekrar yürüyorlar, Schubert'in *Ave Maria*'sı eşliğinde karanlık arazide siyah siluetler halinde ilerliyorlardı. İçlerinden biri, alnının ortasında bir endişe çizgisi gibi uzanan derin, uzun bir yarık olan genç bir adam salona vardı ve kör bir adam gibi eliyle duvarı yoklayarak yürümeye devam etti.

"Bu kadar ilerlemen yeter, Jordan," diye mırıldandı Clay farlar açık alanın kıyısındaki hoparlör direklerine yaklaştığında. "Otobüsü park et ve kıçını kaldırıp çabucak buraya dön."

Jordan, onu duymuş gibiydi. Farların ilerleyişi durdu. Bir an için bozuk programlı frekoların huzursuz kıpırtıları ve diğerlerinin sıcak bedenlerinden yükselen sisten başka bir şey görülmedi. Sonra otobüsün motorunun kükrediğini duydular –müziğe rağmen duydular– ve farlar ileri hopladı.

"Hayır, Jordan, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Tom.

Denise korkuyla büzüldü. Clay atılıp belinden tutmasa kasanın üstünden düşmesi işten değildi.

Otobüs, uyumakta olan sürünün arasına sarsılarak daldı. Sürünün üstüne. Farlar bir aşağı bir yukarı oynamaya başladı. Bir an yerde yatan frekoları, hemen ardından karşıyı aydınlatıyorlardı. Otobüs sola kaydı, tekrar burnunu düzeltti, sonra sağa kaydı. Ayaktaki frekolardan biri bir an için dörtlü farların keskin aydınlığında siyah kâğıttan oyulmuşçasına net bir şekilde görüldü. Clay, frekonun kollarını gol sevinci yaşıyormuş gibi havaya kaldırdığını gördü, sonra otobüsün çarpmasıyla yere yıkılıverdi.

Jordan otobüsü sürünün ortasına kadar ilerletti ve orada durdu. Farlar ileriyi aydınlatıyor, otobüsün burnundan kan damlıyordu. Clay elini kuvvetli ışığa siper yaptı ve küçük, karanlık bir şeklin –hareketlerindeki çeviklik ve kararlılıkla diğerlerinden ayırt edilebiliyordu– otobüsten çıkıp Kashwakamak Salonu'na doğru ilerlemeye başladığını gördü. Sonra Jordan düştü ve Clay bir an için onu sonsuza dek kaybettiklerini sandı. Biraz sonra Dan bağırdı, "İşte orda, *işte!*" ve Clay, çocuğu tekrar görebildi. On metre daha yaklaşmıştı ve onu gözden kaybettiği noktanın bir hayli solundaydı. Jordan tekrar ayağa kalkmadan önce yerdeki frekolar arasında biraz sürünmüş olmalıydı.

Farların aydınlattığı alana girdiğinde on iki metrelik gölgesiyle çocuğu ilk kez net bir şekilde görebildiler. Işık arkadan vurduğu için yüzünü seçemiyorlar, ama frekoların bedenleri üzerinden hem zarif hem çılgınca koşuşunu görebiliyorlardı. Hâlâ yatmakta olanlar ölü gibi kıpırtısız ve tepkisizdi. Uyanık olup Jordan'ın uzağında olanlar ona aldırmadı. Ama yakınında olanlardan birkaçı uzanıp onu yakalamaya çalıştı. Jordan iki ta-

nesinden kaçabildi, ama üçüncüsü, bir kadın, onu saçlarından yakaladı.

"Bırak onu!" diye kükredi Clay. Onu göremiyordu ama bir zamanlar karısı olan kadın olduğundan delicesine emindi. "Bırak!"

Bırakmadı ama Jordan, kadının bileğini kavradı, çevirdi, tek dizi üstüne çöktü ve kurtulup tekrar koşmaya başladı. Kadın tekrar atıldı, tişörtünün arkasını yakalayacak gibi oldu, sonra başka bir yöne doğru sendeleyerek yürüdü.

Clay virüslü frekoların çoğunun otobüsün etrafında toplandığını gördü. Farların ışığı onları çekiyor gibiydi.

Şekerleme dolabından atlayıp (bu kez Denise'i tutup destekleyen Dan Hartwick olmuştu) leyveyi aldı. Sonra tekrar dolaba çıkıp bakmakta oldukları pencerenin camını kırdı.

"Jordan!" diye haykırdı. "Arka taraftan gel! Arkadan!"

Clay'in sesini duyan Jordan başını kaldırdı ve bir şeye takıldı... bir kola, bacağa, belki boyna. Tam düştüğü yerden kalkacakken soluk alan karanlığın içinden bir el uzanıp çocuğun boğazını kavradı.

"Lütfen Tanrım, olamaz," diye fısıldadı Tom.

Jordan bacaklarından destek alarak hızla öne atıldı ve boğazını tutan elden kurtuldu. Sendeleyerek koşmaya başladı. Clay, çocuğun gözlerini ve inip kalkan göğsünü görebiliyordu. Binaya yaklaştığında hıçkırırcasına içine çektiği solukları da duymaya başladı.

Başaramayacak, diye düşündü. *Asla. Ve çok da yakın, çok yakın.*

Ama Jordan başardı. Binanın civarındaki iki freko yanlarından geçen çocuğa hiç aldırmadı. Salondaki dört kişi şekerleme dolabından aşağı atladı ve bir bayrak takımının üyeleri gibi diğer tarafa koştu. Şiş karnıyla Denise en öndeydi.

"Jordan!" diye bağırdı parmak uçlarında yükselerek. "Jordan, Jordy, orda mısın? Tanrı aşkına, çocuk, ses ver!"

"Bura..." Kupkuru boğazı ve sıkışan göğsü tamamlamasına izin vermedi. "...dayım." Derin bir nefes aldı. Clay gülen ve sırtı-

na vuran Tom'u hayal meyal duyuyordu. "İnsanların... üstünden koşmanın bu kadar zor olduğunu... bilmezdim."

"Ne yaptığını sanıyordun?" diye bağırdı Clay. Çocuğu yakalayıp sımsıkı sarılma, sonra delice sarsma ve ardından o aptal, cesur suratını öpücüklere boğma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. O an Jordan'ı görememek en büyük işkenceydi. "Yaklaş dedim, sürünün ortasına dal demedim!"

"Müdür için..." Bir başka soluk. "...yaptım." Jordan'ın sesinde kendini savunma tınısı vardı. "Müdürü öldürdüler. Onlar ve Hırpani Adam. Onlar ve aptal Harvard Başkanı. Bedelini ödetmek istedim. Bedelini ödemesini istedim."

"Gelişin neden o kadar uzun sürdü?" diye sordu Denise. "Beklerken öldük!"

"Ayakta olup etrafta dolaşan düzinelerce freko var," dedi Jordan. "Belki yüzlerce. Onları bozan... ya da düzelten... veya sadece değiştiren her neyse artık çok hızlı yayılıyor olmalı. Tamamen kaybolmuş gibi her yöne yürüyorlar. Sürekli yol değiştirmek zorunda kaldım. Sonunda otobüse vardım ama..." Soluksuzca güldü. "Çalışmadı! İnanabiliyor musunuz? Anahtarı çevirdim durdum, ama her seferinde sadece bir klik sesi çıktı. Kafayı yiyecektim ama kendimi zorla sakinleştirdim. Çünkü kontrolümü kaybetsem müdürün hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum."

"Ah Jordy..." diye mırıldandı Tom.

"Sorun neymiş, biliyor musunuz? Kahrolası emniyet kemerini takmamışım. Yolcu koltuklarında gerekmiyor ama şoför kemeri takmazsa motor çalışmıyor. Her neyse, bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama geldim işte."

"Peki bagajın boş olmadığını varsayabilir miyiz?" diye sordu Dan.

"Varsaymakla kalmayıp emin de olabilirsiniz. Kırmızı tuğlaya benzer şeylerle ağzına kadar dolu. Yığınlarca var." Jordan'ın soluğu düzene girmeye başlamıştı. "Bir battaniyenin altındalar. Üstlerinde bir cep telefonu duruyor. Ray telefonu birkaçının üstüne elastik bir bantla sabitlemiş. Telefon açık ve bilgisayarlara bağlanabilen türden. Kablo patlayıcılara doğru uzanıyor. Görmedim,

ama eminim ateşleyici tam ortadadır." Bir başka derin soluk aldı. "Ve telefonun ekranında üç çizgi vardı."

Clay başını salladı. Haklı çıkmıştı. Kuzey İlçeleri Sergisi'ne giden tali yola girdikten sonra Kashwakamak'ta cep telefonlarının çalışmaması gerekiyordu. Frekolar bu bilgiyi bazı normallerin beyninden alıp kullanmıştı. Kashwak=Tele–Yok duvar yazısı suçiçeği gibi hızla yayılmıştı. Peki frekolar fuar alanında cep telefonuyla görüşme yapmayı denemiş miydi? Elbette hayır. Neden deneyeceklerdi? Telepati yeteneği varken telefonlar çok gereksizdi. Bir sürünün parçası haline gelindiğindeyse –bütünün bir parçası– tamamen gereksiz oluyorlardı.

Ama cep telefonları bu küçük bölgede çalışıyordu. Neden? Çünkü orada karnavallar kuruluyordu – New England Eğlence Şirketi'nin kurduğu karnavallar. Ve yirmi birinci yüzyılda karnavallar, rock konseri yol planlayıcıları, tur ve sahne düzenleyicileri ve film ekipleri gibi, özellikle sabit hatların az sayıda ve zor ulaşılır olduğu böyle alanlarda tamamen cep telefonu iletişimine bağımlıydı. Sinyalleri iletecek baz istasyonları yok muydu? Hiç sorun değildi, kendi imkânlarıyla korsan bir istasyon kuruverirlerdi. Yasadışı mıydı? Elbette, ama Jordan'ın haberini verdiği üç çizgiye bakılırsa işe yarıyordu ve elektrikle çalışmadığı için hâlâ yaramaktaydı. İstasyonu serginin en yüksek noktasına kurmuşlardı.

Paraşüt Kulesi'nin tepesine kurmuşlardı.

12

Dan tekrar salonun diğer tarafına geçti, şekerleme dolabının üstüne çıktı ve dışarı baktı. "Üçü otobüsün yanında," dedi. "Dördü farların önünde. İçinde çok ünlü bir pop yıldızının olduğunu düşünür gibiler. Üzerine bastıkları aşağıda eziliyor olmalı." Clay'e dönüp o an elinde tuttuğu kirli Motorola telefona doğru

başını salladı. "Deneyeceksen şimdi denemeni tavsiye ederim. İçlerinden biri kahrolası otobüse binip sürmeye kalkabilir."

"Motoru kapamalıydım ama kapatırsam farların söneceğini düşündüm," dedi Jordan. "Ve görmelerini istedim."

"Sorun değil, Jordan," dedi Clay. "Herhangi bir zarar verilmiş değil. Ben..."

Ama cep telefonunu aldığı cepte başka hiçbir şey yoktu. Üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kâğıt parçası gitmişti.

13

Clay ve Tom kâğıdı yerde arıyor –telaşla arıyor– Dan ise şekerleme dolabının üzerinden sıkıntıyla durum raporu veriyordu. İlk frekonun sendeleyerek otobüse bindiğini söylemişti ki Denise haykırdı: "Sus! KES SESİNİ!"

Herkes durup ona baktı. Clay'in kalbi boğazında pırpır ediyordu. Dikkatsizliğine inanmakta güçlük çekiyordu. *Ray, onun uğruna öldü seni salak herif!* diye bağırıyordu bir parçası. *O kâğıt parçası için canını verdi ve sen onu kaybettin!*

Denise gözlerini kapadı ve ellerini öne eğdiği başının üstüne koydu. Sonra hızlı hızlı bir tekerleme söyledi. "Tony Tony duy beni, göster yitip gideni."

"Bu da nedir?" diye şaşkınca sordu Dan.

"Aziz Anthony'ye bir dua," dedi Denise sakince. "Kilise okulunda öğrenmiştim. Daima işe yarar."

"Daha neler," dedi Tom homurdanarak.

Denise, ona aldırmadan tüm dikkatini Clay'e yöneltti. "Yerde değil, değil mi?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Otobüse iki kişi daha bindi," diye bildirdi Dan. "Sinyal lambaları yanmaya başladı. Galiba biri şoför koltuğuna..."

"Lütfen çeneni kapar mısın Dan?" dedi Denise. Hâlâ Clay'e bakıyordu. Hâlâ sakindi. "Otobüste veya dışarda bir yerde düşürdüysen bulma ümidimiz yok, değil mi?"

"Yok," dedi Clay kasvetle.

"Demek ki otobüste veya dışarda değil."

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü buna Tanrı razı gelmez."

"Galiba... başım patlayacak," dedi Tom aşırı sakin bir sesle.

Denise ona yine aldırmadı. "Hangi cebini kontrol etmedin?"

Clay, "Her cebimi..." diyecekken sustu. Gözlerini Denise'ten ayırmadan kot pantolonun sağ ön cebinin içine dikilmiş olan küçük saat cebine uzandı. Küçük kâğıt parçası oradaydı. Oraya koyduğunu hatırlamıyordu, ama oradaydı. Çekip çıkardı. Ölmüş adamın el yazısıyla üstüne 207–919–9811 yazılmıştı.

"Aziz Anthony'ye benim için teşekkür et," dedi.

"Bu işe yararsa Aziz Anthony'den Tanrı'ya şükretmesini isteyeceğim."

"Deni?" dedi Tom.

Kadın ona döndü.

"Benim için de teşekkür et."

14

Çelik desteklerin kendilerini koruyacağına güvenerek çift kanatlı kapının önüne yan yana oturdular. Jordan binanın arka tarafında, kaçması için camını kırdıkları pencerenin altında iki büklüm olmuş bekliyordu.

"Patlamada binada dışarı çıkabileceğimiz boşluklar oluşmazsa ne yapacağız?" diye sordu Tom.

"Bir çaresini düşüneceğiz," dedi Clay.

"Peki ya Ray'in bombası patlamazsa?" diye sordu Dan.

"Haydi, Clay," dedi Denise. "Bitir şu işi."

Clay telefonu açtı ve ekranına baktığı an Jordan'ı göndermeden önce bu telefonu kontrol etmesi gerektiğini anladı. Akıl edememişti. Hiçbiri akıl edememişti. Aptalca. En az numaranın yazılı olduğu kâğıdı saat cebine koyduğunu unutması kadar ap-

talcaydı. Açma düğmesine bastı. Telefon bipledi. Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra üç parlak sinyal çubuğu belirdi. Numarayı tuşladı, sonra başparmağını ARA tuşu üzerine koydu.

"Hazır mısın Jordan?" diye seslendi.

"Evet!"

"Ya siz, millet?"

"Yap şunu, yoksa kalp krizi geçireceğim," dedi Tom.

Clay'in zihninde karabasanlara yakışacak netlikte bir görüntü belirdi: Johnny–Gee, tam patlayıcıların olduğu bölümün altında yatıyordu. Beyni kendini anlaşılmaz biçimde tekrar programlarken gözleri açık, elleri göğsünde, Red Sox tişörtünün üstünde kavuşmuş halde müziği dinleyerek sırtüstü yatıyordu.

Görüntüyü kafasından uzaklaştırdı.

"Tony Tony duy beni," dedi sebepsizce ve otobüsün arkasındaki telefonu arayan düğmeye bastı.

İki saniye geçmişti ki Kashwakamak Salonu'nun dışındaki bütün dünya havaya uçmuş gibi oldu. Sonra Tomaso Albinoni'nin "Adagio"su muazzam bir gümbürtüyle boğuldu. Binanın sürüye bakan cephesindeki bütün pencerelerin camları patladı. Boşluklardan parlak kırmızı ışık yayıldı ve hemen ardından binanın güney ucu tahta parçaları, camlar ve samanlar saçılarak yıkıldı. Dayandıkları kapı içe doğru eğilir gibi oldu. Denise koruma amacıyla kollarını karnına doladı. Dışarıda acı dolu, korkunç feryatlar yükselmeye başladı. Bu ses bir an için Clay'in kafasının içini bir testereyle parçalıyormuş gibi oldu. Ardından başının içindeki feryat kesildi. Ama çığlıklar kulaklarında çınlamaya devam etti. Cehennemde kızaran insanların sesleriydi.

Çatıya bir şey düştü. Tüm binayı sarsacak kadar ağırdı. Clay, Denise'i ayağa kaldırdı. Kadın, ona kim olduğunu bilmiyormuş gibi irileşmiş gözlerle baktı. *"Haydi!"* Bağırıyor ama sesini kendi bile duyamıyordu. Yığınla pamuğun ardından yayılıyor gibiydi. *"Haydi, çıkalım burdan!"*

Tom ayaktaydı. Dan doğrulmaya çalıştı, geri düştü, ikinci denemede kalkmayı başardı. Tom'un elini yakaladı. Tom da

Denise'inkini. El ele, salonun ucundaki boşluğa doğru koştular. Jordan'ı orada, yanan bir saman balyasının yanında, tek bir telefon görüşmesinin yarattığı sonuca gözünü kırpmaksızın bakarken buldular.

15

Kashwakamak Salonu'nun çatısına bir devin inen ayağı gibi düşen, otobüsün büyük bir parçasıydı. Çatıdaki tahtalar yanıyordu. Tam önlerinde, yanmakta olan saman balyasının ötesinde alevler içinde, tepetaklak olmuş iki koltuk duruyordu. Çelik iskeletleri parçalanıp spagetti gibi kıvrılmıştı. Gökyüzünden kar gibi giysi parçaları yağıyordu: gömlekler, şapkalar, pantolonlar, şortlar, yanan bir sutyen. Clay, binanın alt kısmındaki saman yalıtımının kısa süre içinde alevler içinde kalacağını gördü; tam vaktinde çıkmışlardı.

Konserlerin, dansların ve çeşitli yarışmaların düzenlendiği geniş alanda yer yer küçük yangınlar vardı, ama infilak eden otobüsün parçaları daha uzak mesafelere düşmüştü. Clay en az üç yüz metre uzaklıktaki ağaçların tepelerindeki alevleri görebiliyordu. Tam güneylerindeki eğlence evi yanmaya başlamıştı ve bir şeyin –muhtemelen bir insan gövdesiydi– Paraşüt Kulesi'nin desteklerinden birinde alevler içinde durduğunu gördü.

Sürü yanık bir et yığınına dönmüştü. Frekolar arasındaki telepatik bağ kopmuştu (gerçi ara sıra havada tüylerini ürperten o tuhaf gerilimi hissedebiliyordu) ama geride kalanlar hâlâ çığlık atabiliyor ve feryatları geceyi dolduruyordu. Clay sonucun ne kadar kötü olacağını hayal edebilmiş bile olsa niyetinden vazgeçmezdi, ama karşısındaki manzara hayal gücünün üretebileceklerinin çok ötesindeydi.

Alevlerin aydınlığı onlara görmek istediklerinden de fazlasını gösteriyordu. Kopan uzuvlar ve kesik kafalar çok kötüydü –kan gölleri, dağılmış organlar– ama içlerinde kimsenin olma-

dığı etrafa dağılmış giysiler ve ayakkabılar her nasılsa daha da kötüydü: Sanki patlamanın şiddetiyle bütün sürü buharlaşıp yok olmuştu. Bağırsakları bacaklarının arasından sarkan bir adam akan kanları –salonun çatısında büyüyen alevlerin ışığında turuncu görünüyorlardı– elleriyle engellemek istercesine kendi boğazına sarılarak onlara doğru yürüyordu. İrileşmiş, görmeyen gözleriyle bakarak yanlarından geçtiği sırada daha çok bağırsağı dışarı kaydı.

Jordan bir şey diyordu. Clay, çocuğun söylediklerini çığlıklar ve yangının çıtırtısı yüzünden duyamadı, bu yüzden eğilip kulağını ona yaklaştırdı.

"Mecburduk, tek yapabileceğimiz buydu," dedi Jordan. Başsız bir kadına, bacaksız bir adama, yırtılıp açılarak içi kan dolu etten bir kanoya dönüşmüş şeye baktı. Onun ötesinde bir çift otobüs koltuğu, birbirine sarılarak ölmüş iki kadının üzerine düşmüş, yanıyordu. "Mecburduk, tek yapabileceğimiz buydu. Mecburduk, tek yapabileceğimiz buydu."

"Haklısın canım. Başını bana yasla ve öyle yürü," dedi Clay ve Jordan yüzünü anında beline gömdü. O şekilde yürümek pek rahat olmuyordu ama yapılabilirdi.

Sürünün yattığı alanın etrafından dolaşarak Frekans gerçekleşmeseydi o sırada tamamlanmış olacak oyun salonuyla ara yolun arkasına geçtiler. Onlar ilerlerken Kashwakamak Salonu'ndaki yangın büyüdü ve alevlerin etrafa yaydığı aydınlık arttı. Koyu şekiller –çoğu çıplak veya neredeyse çıplaktı, giysileri üzerlerinden uçmuştu– sendeleyerek, paytak adımlarla yürüyordu. Sayılarının ne kadar olduğuna dair Clay'in hiçbir fikri yoktu. Küçük gruplarının yakınından geçen birkaçı onlara hiç ilgi göstermedi; ya panayır alanına doğru ilerlemeye devam ettiler ya da Clay'in tekrar bir çeşit sürü bilinciyle hareket etmeye başlamadıkları takdirde korunmasızlık yüzünden öleceklerinden emin olduğu fuar alanının batısındaki ağaçlıkların arasına daldılar. Tekrar sürü halinde hareket edeceklerini sanmıyordu. Bir sebebi virüstü, ama en önemli etken, Jordan'ın –daha önce tankerlerle yaptıkları gibi– otobüsü ortalarına kadar sürüp ölüm alanını olabilecek en geniş boyuta taşımasıydı.

Yaşlı bir adamı öldürmenin böyle bir sonucu olacağını bilselerdi, diye düşündü Clay. Ama nereden bileceklerdi?

Karnavalcıların karavanlarıyla kamyonlarını park ettikleri toprak otoparka vardılar. Yerler yılan gibi kıvrılan elektrik kablolarıyla doluydu. Karavanların arasındaki boşluklarda yaşamları yollarda geçen ailelere özgü eşyalar vardı: mangallar, gazlı ocaklar, şezlonglar, bir hamak, muhtemelen iki haftadır üzerinde bulunan çamaşırlarla bir çamaşır askısı...

"Haydi, anahtarı üzerinde olan bir araç bulalım ve burdan defolup gidelim," dedi Dan. "Tali yolu temizlemişler ve bence dikkatli olursak 160 üzerinden kuzeye istediğimiz kadar ilerleyebiliriz." İşaret etti. "Oranın nerdeyse tamamı tele–yok."

Clay arkasında LEM'İN BOYA VE TESİSAT İŞLERİ yazan bir kamyonet gördü. Kapıyı yoklayınca hemen açıldı. Kamyonetin içi, çoğunda tesisat malzemeleri bulunan kasalarla doluydu. Birinde aradığını buldu: sprey boyalar. Dolu olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra dört tanesini aldı.

"Onlar ne için?" diye sordu Tom.

"Sonra söylerim," dedi Clay.

"Haydi gidelim burdan, lütfen," dedi Denise. "Dayanamıyorum. Paçalarım kanla sırılsıklam oldu." Ağlamaya başladı.

Krazy Kups ve yarı inşa edilmiş, çocuklar için hazırlanmış Çuf–Çuf Charlie adındaki lunapark treninin arasına geldiler. "Bakın," dedi Tom eliyle işaret ederek.

"Aman... Tanrım!" dedi Dan alçak sesle.

Trenin bilet kulübesinin tepesinde kırmızı bir kazağın dumanı tüten kalıntıları duruyordu. Tam ortasında muhtemelen otobüsün iri bir parçasının açtığı büyük, kanlı bir delik vardı. Kanlar geri kalanını kaplamadan önce Clay, Hırpani Adam'ın son gülüşünü görebildi: HAR.

16

"Kahrolası şeyin içinde kimse yok ve deliğin büyüklüğüne bakılırsa anestezisiz açık kalp ameliyatı olduğunu söylemek mümkün," dedi Denise. "Aramaktan sıkıldığında..."

"Panayır alanının güney ucunda küçük bir otopark daha var," dedi Tom. "Güzel görünen arabalar var. Patron arabaları. Şansımız yaver gidebilir."

Gitti ama güzel arabalar konusunda değil. Üzerinde TYCO SU ARITMA UZMANLARI yazan küçük bir minibüs, güzel arabalar sırasının önüne, çıkmalarını engelleyecek şekilde park etmişti. Tyco'nun şoförü, belki de bu yüzden anahtarları minibüsün üstünde bırakmıştı. Clay direksiyona geçerek onları yangından, katliamdan ve feryatlardan uzaklaştırdı. Tali yolda yavaşça ilerleyerek üzerine mutlu aile tablosunun çizildiği reklam panosunun önünden geçti; artık öyle bir aile yoktu (eskiden de olduğu şüpheliydi). Clay panoyu geçtikten hemen sonra minibüsü sağa çekti ve vitesi park konumuna getirdi.

"Burda direksiyona birinizin geçmesi gerek," dedi.

"Neden Clay?" diye sordu Jordan, ama Clay, çocuğun sesinden cevabı zaten bildiğini anladı.

"Çünkü ben burda iniyorum," dedi.

"Hayır!"

"Evet. Oğlumu arayacağım."

"Çok büyük bir ihtimalle orda ölenler arasındadır," dedi Tom. "Acımasızlık etmek istemiyorum, sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, Tom. Ama orda olmaması ihtimali de mevcut, sen de bunu biliyorsun. Jordan, tamamen kaybolmuş gibi dört bir yana yürüdüklerini söyledi."

"Clay... hayatım... Yaşıyor bile olsa beyninin yarısı uçmuş bir şekilde ağaçların arasında dolaşıyor olabilir," dedi Denise. "Bunu söylüyor olmak beni üzüyor, ama doğru olduğunu biliyorsun."

Clay başını salladı. "Biz kilitliyken ayrılıp Gurleyville'e doğru yürümeye başlamış olabileceğini de biliyorum. Oraya kadar varanlar olmuş, kendim gördüm. Yolda başkalarını da görmüştüm. Siz de öyle."

"Sanatçı aklıyla tartışmaya girilmiyor, değil mi?" dedi Tom üzgünce.

"Hayır," dedi Clay. "Ama Jordan ile bir dakikalığına aşağı inebilir misiniz acaba?"

Tom içini çekti. "Neden olmasın?"

17

Kaybolmuş ve şaşkın görünen birkaç freko, su arıtma minibüsünün yanında dururlarken yakınlarından geçti. Clay, Tom ve Jordan onlara aldırmadı; frekolar da aynı şekilde davrandı. Kuzeybatıda ufuk, Kashwakamak Salonu ve arkasındaki ağaçlardan yükselen alevlerle turuncu kırmızı bir renge bürünmüştü.

"Bu kez duygusal vedalar yok," dedi Clay, Jordan'ın gözlerindeki yaşları görerek. "Sizi tekrar görmeyi umuyorum. Al, Tom. Bu yanında dursun." Patlamayı tetikleyen cep telefonunu ona uzattı. Tom telefonu aldı. "Burdan kuzeye gidin. Sinyal çizgilerini sürekli kontrol edin. Yol barajlarıyla karşılaştığınızda aracınızı terk edin, yol açılana dek yürüyün, sonra bulduğunuz ilk uygun araçla devam edin. Rangeley civarında sinyal alırsınız muhtemelen –orada yazın balıkçılık, kışın kayak, sonbaharda avcılık yapılır– ama oranın ötesi temiz olmalı. İlerleyen günler daha güvenli olacaktır."

"Bahse girerim şimdi de güvenlidir," dedi Jordan gözlerini silerek.

Clay başını salladı. "Haklı olabilirsin. Her neyse, sağduyunuza güvenin. Rangeley'nin yüz altmış kilometre kadar kuzeyine vardığınızda bir kulübe bulun, içini erzakla doldurun ve kış için

hazırlayın. Kış mevsiminin bunlara ne yapacağını biliyorsunuz, değil mi?"

"Sürü bilincine tekrar kavuşmazlar ve göç etmezlerse nerdeyse tümü ölecek," dedi Tom. "En azından Mason–Dixon hattının kuzeyindekiler."

"Bence de, evet. Sprey boyaları torpido gözüne koydum. Her otuz kilometrede bir yola kocaman harflerle T–J–D yazın. Anlaşıldı mı?"

"T–J–D," dedi Jordan. "Tom, Jordan, Denise ve Dan'in başharfleri."

"Evet. Yol değiştirirseniz bir ok eşliğinde daha da büyük yazmayı unutmayın. Toprak bir yola girerseniz ağaç gövdelerine yazın. Daima sağdakilere. Hep sağa bakıyor olacağım. Anladınız mı?"

"Daima sağa," dedi Tom. "Bizimle gel, Clay. Lütfen."

"Hayır. Durumu olduğundan daha zor hale getirmeyin. Ne zaman bir aracı terk etmek zorunda kalsanız yolun tam ortasına bırakın ve üzerine başharflerinizi yazmayı unutmayın. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Jordan. "Bizi bulsan iyi edersin."

"Bulacağım. Dünya bir süre daha tehlikeli bir yer olacak, ama dünden önce olduğu kadar değil. Jordan, sana bir şey soracağım."

"Sor."

"Johnny'yi bulursam ve başına gelenin en kötüsü işlem noktasından geçmiş olmaksa ne yapmam gerek?"

Jordan, ona ağzı açık bakakaldı. "*Ben* nerden bileyim? Tanrım, Clay! Yani... Tanrım!"

"Sistemlerinin yeniden yüklendiğini bilmiştin," dedi Clay.

"Sadece *tahmin* ettim!"

Clay basit bir tahminden çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Çok daha *iyisi* olduğunu. Jordan'ın dehşet içinde ve ölesiye yorgun olduğunu da biliyordu. Çocuğun önünde tek dizi üstüne çöktü ve elini tuttu. "Korkma. Onun için şu an olduğu durumdan daha beteri olamaz. Tanrı biliyor ya, bundan kötüsü olamaz."

"Clay, ben..." Tom'a baktı. "İnsanlar bilgisayar değildir. Söyle ona, Tom!"

"Ama bilgisayarlar insanlara benzer, değil mi?" diye sordu Tom. "Çünkü biz ne biliyorsak onu yaparız. Sistemin yeniden yüklenmesi ve virüs konusunda haklıydın. Bu yüzden aklından ne geçiyorsa söyle. Zaten büyük ihtimalle çocuğu bulamayacak. Bulursa da..." Tom omuz silkti. "Dediği gibi. Daha kötü ne olabilir ki?"

Jordan dudağını ısırarak bir süre düşündü. Son derece yorgun görünüyordu ve gömleğinde kan vardı.

"Geliyor musunuz?" diye seslendi Dan.

"Bir dakika daha," dedi Tom. Sonra daha müşfik bir tonla: "Jordan?"

Jordan bir süre daha sessiz kaldı. Sonra Clay'e baktı. "Bir cep telefonuna daha ihtiyacın olacak. Ve onu kapsama alanı dahilinde bir yere götürmelisin..."

SİSTEME KAYDET

1

Clay 160. Karayolu'nun ortasında, güneşli bir gün olsa reklam panosunun gölgesinin düşeceği bir yerde durup, minibüsün arka lambalarının gözden kaybolana dek uzaklaşmasını seyretti. Tom ve Jordan'ı bir daha asla göremeyeceği fikrini kafasından bir türlü silip atamıyordu (*solan güller,* diye fısıldadı beyni) ama gelişip bir önsezi haline gelmesine izin vermedi. Ne de olsa birbirlerini daha önce iki kez bulmuşlardı, hem üçte keramet olduğu söylenmez miydi?

Oradan geçmekte olan bir freko ona çarptı. Yüzünün bir tarafı kanla kaplı bir adamdı – Kuzey İlçeleri Sergisi'nden gördüğü ilk yaralı mülteci. Önlerinde kalmadığı sürece daha da fazlasını görecekti, bu yüzden 160 üzerinde güneye doğru ilerlemeye başladı. Oğlunun güneye gittiğini düşünmek için hiçbir sebebi yoktu ama Johnny'nin zihninden –eski zihninden– geri kalanların ona evinin o yönde olduğunu söyleyeceğini umuyordu. Ve hiç olmazsa Clay'in bildiği bir yöndü.

Tali yolun çıkışından yaklaşık sekiz yüz metre sonra bir başka frekoyla, bu kez bir kadınla karşılaştı. Gemisinin ön güvertesindeki bir kaptan gibi yolun üstünde hızla bir ileri bir geri yürüyordu. Clay'e çevirdiği gözlerinde öyle keskin bir bakış vardı ki Clay saldırdığı takdirde onunla boğuşmaya hazırlanarak ellerini havaya kaldırdı.

Kadın saldırmadı. "Kim düş–ba?" diye sordu ve Clay zihninde kadının ne dediğini son derece net bir şekilde duydu: *Kim düştü? Kim düştü, baba?*

"Bilmiyorum," dedi Clay, kadının yanından geçerken. "Görmedim."

"Şim nere?" diye sordu kadın, yolu daha da öfkeli bir şekilde adımlamaya başlayarak ve Clay kafasının içinde onu yine duydu: *Şimdi neredeyim?* Buna cevap vermedi ama Esmer Kız'ın *Kimsiniz? Ben kimim?* diye soruşunu hatırlamadan edemedi.

Adımlarını hızlandırdı ama yeterince hızlanamamıştı. Kadın arkasından seslenerek kanını donduran soruyu sordu. "Es kı kim?"

Soru Clay'in zihninde net bir şekilde yankılandı: *Esmer kız kim?*

2

Girdiği ilk evde silah yoktu ama uzun saplı bir el feneri buldu ve feneri karşılaştığı her frekoya tutarak zihninden bir ekrandan kayan slayt gösterisi gibi aynı soruyu sordu: *Bir erkek çocuğu gördünüz mü?* Hiç cevap alamadı ve zihninde sadece düşüncelerin solmakta olan kırıntılarını duydu.

İkinci evin önünde güzel bir Dodge Ram vardı ama Clay aracı almaya cesaret edemedi. Johnny o yol üzerindeyse yürüyor olacaktı. Clay çok yavaş bile kullansa onu gözünden kaçırabilirdi. Evin kilerinde Daisy konserve domuz eti buldu ve açıp yiyerek tekrar yola devam etti. Doyduktan sonra geri kalanı çalıların arasına atacaktı ki yaşlı bir frekonun bir posta kutusunun yanında durarak aç ve mutsuz gözlerle onu seyretmekte olduğunu fark etti. Eti ona uzattı ve yaşlı adam aldı. Clay sonra Johnny'yi zihninde çizmeye çalışarak yavaşça ve dikkatle sordu. "Bir erkek çocuğu gördün mü?"

Yaşlı adam eti çiğniyordu. Yuttu. Düşünüyor göründü. "Gitti."

"Gitti," dedi Clay. "Tamam. Sağ ol." Yürümeye devam etti.

İki kilometre kadar güneydeki üçüncü evin bodrumunda üç kutu mermiyle birlikte bir tüfek buldu. Mutfakta, tezgâhın üstün-

deki şarj cihazına oturtulmuş bir cep telefonu vardı. Şarj cihazı çalışmıyordu –elbette– ama telefonun düğmesine bastığında bipleyip anında çalıştı. Sadece tek çizgi vardı, ama bu onu şaşırtmadı. Frekoların işlem noktası kapsama alanının sınırındaydı.

Bir elinde dolu tüfek, diğerinde el feneri, kemerinde cep telefonu ile kapıya yönelmişti ki yorgunluk bedeninde etkisini gösterdi. Başına süngerden bir balyozla vurulmuş gibi yan tarafına doğru sendeledi. Yola devam etmek istiyor, ama yorgun aklının toparlayabildiği mantıklı düşünceler, yatması gerektiğini söylüyordu. Belki uyumak daha mantıklı bile olabilirdi. Johnny dışarıda bir yerdeyse muhtemelen o da uyuyordu.

"Gündüz vardiyasına geç, Clayton," diye mırıldandı. "Gece yarısı elinde fenerle hiçbir bok bulacağın yok."

Küçük bir evdi. Yaşlı bir çiftin evi, diye düşündü oturma odasındaki fotoğraflara, tek yatak odasına ve tek banyodaki klozetin yanındaki tutamaklara bakarak. Yatak düzgünce yapılmıştı. Örtüleri açmadan, sadece ayakkabılarını çıkararak üzerine uzandı. Tükenmişlik yatar yatmaz üzerine bir ağırlık gibi çöktü. O an hiçbir şey için yataktan kalkamayacağını düşündü. Odada bir koku vardı, herhalde yaşlı kadının lavanta kesesiydi. Büyükannelere özgü bir kokuydu. Koku da hissettiği kadar yorgun gibiydi. Orada o sessizlikte yatarken Sergi'deki katliam çok uzak ve gerçekdışı görünüyordu; hiçbir zaman yazmayacağı bir çizgi roman fikri gibiydi. Fazla iğrençti. *Kara Gezgin'e devam et*, derdi belki Sharon... eski aşkı, sevgili Sharon. *Kıyamet kovboylarınla kal.*

Zihni yükselip bedeninin üstünde havada yüzer gibiydi. Tyco su arıtma minibüsünün yanında durdukları sahneye, Tom ve Jordan'ın araca binmesinden hemen öncesine –yavaşça, tembelce– döndü. Jordan, Gaiten'da söylediklerini tekrarlamış, insan beyinlerinin büyük sabit sürücüler gibi olduğunu ve Frekans'ın hepsini sildiğini söylemişti. Jordan'a göre Frekans insan beyinleri üzerinde EMP(*) etkisi yaratmıştı.

(*) Elektromanyetik titreşim. –ç.n.

Özden başka hiçbir şey kalmadı, demişti Jordan. *Ve öz, cinayetti. Ama beyinler organik sabit sürücüler olduğundan kendilerini tekrar yaratmaya başladılar. Sistemi yeniden yüklemeye. Ama sinyal kodunda bir hata vardı. Elimde kanıt yok ama sürü davranışının, telepatinin, havada yükselmenin... tüm bunların o hatadan kaynaklandığına inanıyorum. Hata en baştan beri oradaydı, bu yüzden sistemin yeniden yüklenmesinin de bir parçası oldu. Söylediklerimi takip edebiliyor musunuz?*

Clay başını sallamıştı. Tom da öyle. Çocuk kanla lekelenmiş yüzünde yorgun ve ciddi bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Ama bu arada Frekans devam ediyor, değil mi? Çünkü bir yerlerde bataryayla çalışmakta olan ve programın hâlâ çalışıyor olduğu bir bilgisayar var. Program bozuk, bu yüzden hata değişime uğramaya devam ediyor. Sinyal eninde sonunda kesilebilir veya programdaki bozulma öyle bir noktaya varır ki program kapanır. Ama o zamana kadar... kullanma ihtimalin var. İhtimal diyorum, anlıyor musun? Her şey, beyinlerin EMP'ye maruz kalan ve ciddi şekilde korunan bilgisayarlar gibi davranıp davranmayacağına bağlı.

Tom bu davranışın ne olduğunu sormuş, Jordan ona yorgun bir gülümsemeyle bakmıştı.

Sisteme kaydetmek. Bütün verileri. İnsanlarda da böyle oluyorsa ve freko programı silinebilirse eski sistem kendini tekrar yükleyebilir.

"İnsan sistemini kastediyordu," diye mırıldandı Clay karanlık yatak odasında, burnunda hafif lavanta kokusuyla. "İnsan sistemi derinlerde bir yere kaydedilmiş olabilir. Tümü." Artık uykuya dalıyordu. Rüya görecekse Kuzey İlçeleri Sergisi'ndeki katliamı görmemeyi umdu.

Uykudan önceki son düşüncesi, frekoların uzun vadede daha iyi olma ihtimalinin bulunduğuydu. Evet, şiddet ve dehşetle doğmuşlardı, ama doğumun kendisi zaten şiddet içeren, zor, bazen de korkunç bir olaydı. Sürü halinde ve ortak bilinçle hareket etmeye başladıklarında şiddet azalmıştı. Bildiği kadarıyla zorla işlemden geçirmek o tarz bir hareket sayılmazsa normallere *savaş* ilan etmiş değillerdi; sürülerin yok edilişinden sonraki misillemeleri korkunç, ama anlaşılabilirdi. Kendi hallerinde bırakılsalar

dünyaya sözde normallerden daha iyi bir bakıcı olabilirlerdi. Benzini su gibi içen dört çekerli araçları almak için deli olmayacakları muhakkaktı, ne de olsa havada süzülme yetenekleri vardı (bir de ilkel sayılabilecek tüketici iştahları elbette). Müzik zevkleri bile sonlara doğru gelişme göstermişti.

Ama başka ne seçeneğimiz vardı, diye düşündü Clay. *Hayatta kalma mücadelesi aşk gibi. İkisi de kör.*

Bu düşüncenin ardından uykuya teslim oldu ve rüyasında Sergi'deki katliamı görmedi. Rüyasında yine bingo çadırındaydı ve adam B–12'yi –*Gün ışığı vitamini!*– anons ederken birinin paçasını çekiştirdiğini hissetti. Masanın altına baktı. Johnny oradaydı, ona gülümsüyordu. Ve bir yerlerde bir telefon çalıyordu.

3

Freko mültecilerin hepsi hiddetten arınmış değildi, vahşi yetenekleri de onları tamamen terk etmemişti. Ertesi gün öğle civarı Clay durup iki tanesinin yol kenarında kavga edişini izledi. Kasım ayının habercisi hava bir hayli serindi. İki freko yumruklaşıyor, tırmalıyor, boğuşuyordu. Kafaları tokuştu, birbirlerinin boğazını ve yanaklarını ısırmaya başladılar. Bu sırada yoldan yavaşça yükselmeye başladılar. Clay boğuşan çiftin yaklaşık üç metreye yükselmesini ağzı açık halde izledi. Ayakları açıktı, görünmez bir zemin üzerinde duruyor gibiydiler. Sonra biri, dişlerini üzerinde AĞIR YAKIT yazan kanlı, yırtık bir tişört giymiş olan rakibinin burnuna geçirdi. Burun–ısıran daha sonra AĞIR YAKIT'ı itti. AĞIR YAKIT dengesini kaybetti, sonra kuyuya düşen bir taş gibi yere çakıldı. Düşerken ısırılmış burnundan akan kan havada kızıl bir iz bıraktı. Burun–ısıran, ikinci kat hizasında durmakta olduğunu yeni fark ediyormuş gibi aşağı baktı ve sonra o da düştü. *Sihirli tüyünü kaybeden Dumbo gibi,* diye düşündü Clay. Burun–ısıran dizini burktu, dudakları kanlı dişlerini ortaya serecek şekilde gerilerek toprağın üzerinde yattı ve yanından geçen Clay'e hırladı.

Ama bu ikisi istisnaydı. Clay'in gördüğü frekoların çoğu (o gün ve sonraki hafta boyunca hiçbir normale rastlamadı) onları destekleyen sürü bilinci olmadığı için şaşkın ve kaybolmuş görünüyordu. Clay, Jordan'ın minibüse binip cep telefonlarının çalışmadığı kuzeydeki ormanlık alana yönelmeden önce söylediklerini defalarca düşündü. *Virüs değişim geçirmeye devam ediyorsa son işlemden geçenler ne tam freko ne tam normal olacak.*

Clay bunun Esmer Kız'ın durumunu anımsattığını ama biraz daha ileri safhası olduğunu düşündü. *Kimsiniz? Ben kimim?* Frekoların gözlerinde bu soruları görebiliyor, anlamsız sesler çıkardıklarında bunları sormaya çalıştıklarını sanıyordu; hayır, bundan emindi.

Bir erkek çocuk gördünüz mü? diye sormaya ve Johnny'nin zihinsel bir resmini göndermeye çalışmaya devam ediyordu, ama artık anlaşılır bir cevap alma ümidi yoktu. Çoğunlukla hiç cevap alamıyordu. Ertesi gece Gurleyville'in yedi kilometre kadar kuzeyinde bir karavanda kaldı ve sonraki sabah saat dokuzu biraz geçe Gurleyville Café'nin önündeki kaldırımda oturmakta olan ufak tefek birini gördü.

O olamaz, diye düşündü ama daha hızlı yürümeye başladı ve biraz yaklaştıktan sonra –gördüğünün bir yetişkin değil, çocuk olduğundan emin olduktan sonra– koşmaya başladı. Yeni çantası sırtında aşağı yukarı hopluyordu. Ayakları Gurleyville'in kısa kaldırımına çıktı ve beton üstünde koşmaya başladı.

Bir erkek çocuktu.

Uzun saçları neredeyse Red Sox tişört içindeki omuzlarına değen çok zayıf bir çocuktu.

"Johnny!" diye bağırdı Clay. *"Johnny, Johnny–Gee!"*

Çocuk irkilerek sesin geldiği yöne döndü. Çenesi düşüp ağzı açıldı. Gözlerinde belli belirsiz bir telaştan başka ifade yoktu. Kaçmaya niyetliymiş gibi görünüyordu, ama daha ayağa kalkamadan Clay, onu kucaklayıp kaldırdı ve leş gibi yüzünün her noktasıyla karşılık vermeyen dudaklarını öpücüklere boğdu.

"Johnny," dedi Clay. "Johnny, senin için geldim. Geldim. Senin için geldim. Senin için geldim."

Ve bir noktada –belki de sadece onu kucaklayan adam sürekli kendi etrafında çevirdiği için– çocuk kollarını kaldırıp Clay'in boynuna doladı. Bir şey de söyledi. Clay bunun rüzgârın şişe ağzında oluşturduğu ses gibi anlamsız bir ses öbeği olduğuna inanmayı reddetti. Bu bir kelimeydi. Çocuk *bana* demek istiyorken *bağa* demiş olabilirdi.

Belki de *baba* demek istemişti.

Clay buna inanmayı seçti. Solgun, kirli, kötü beslenmiş, boynuna sarılan çocuğun ona *baba* dediğine inanmak istedi.

4

Bir hafta sonra bunun tutunmak için çok ince bir dal olduğuna inanmaya başladı. Bir kelime olabilecek bir ses, *baba* olabilecek bir kelime.

Çocuk yatak odasındaki giysi dolabının içinde, bir kamp yatağı üzerinde uyuyordu. Bunun sebebi çocuğun sadece orada sakinleşmesi ve Clay'in onu yatağın altından çıkarmaya çalışmaktan yorgun düşmesiydi. Görünüşe bakılırsa orada kendini rahimdeki bir bebek gibi güvende hissediyordu. Belki bu da geçirildikleri işlemin bir etkisiydi. Ne işlemdi ama. Kashwak'taki frekolar oğlunu rahatlatacak bir sürüsü bile olmayan hayalet gibi bir geri zekâlıya çevirmişti.

Dışarıda, gri akşam göğünden kar taneleri düşüyordu. Soğuk rüzgâr, kar tanelerini Springvale'in ışıksız ana caddesinde kıvrılan yılanlar gibi savuruyordu. Kar için çok erken gibi geliyordu, ama değildi elbette, özellikle bu kadar kuzeydeyken. Şükran Günü'nden önce yağarsa şikâyet ederdiniz, Cadılar Bayramı'ndan önce yağarsa daha fazla sızlanırdınız, ondan sonra biri size Capri adasında değil, Maine'de yaşadığınızı hatırlatırdı.

Tom, Jordan, Denise ve Dan'in o gece nerede olduğunu merak etti. Acaba Denise doğum vakti geldiğinde ne yapacaktı? Denise'in çetinceviz olduğunu, her sorunla başa çıkabileceğini

düşündü. Acaba Tom ve Jordan onu, onun onları düşündüğü kadar sık düşünüyor; onu, onları özlediği kadar özlüyor muydu? Jordan'ın ciddi bakışlı gözlerini, Tom'un alaycı gülümsemesini çok özlemişti. O gülümsemeden nasibini yeterince alamamıştı, yaşadıkları pek de eğlenceli sayılmazdı.

Acaba oğluyla geçirdiği şu son bir hafta hayatının en yalnız haftası mıydı? Galiba bunun cevabı evetti.

Başını eğip elindeki cep telefonuna baktı. Her şeyden çok onu düşünüyordu. Bir arama daha yapıp yapmamayı. Üç sinyal çizgisi vardı, üç kesin çizgi ama şarjın eninde sonunda biteceğini biliyordu. Frekans'ın sonsuza dek süreceğinden de emin olamazdı. Sinyali uydulara gönderen bataryalar (eğer olan buysa ve *hâlâ* devam ediyorsa) her an tükenebilirdi. Ya da Frekans değişim geçirip basit bir dalgaya, aptalca bir mırıltıya veya yanlışlıkla birinin faks cihazını aradığınızda duyduğunuz o tiz sese dönüşebilirdi.

Kar. Ekimin yirmi birinde kar. Ayın *yirmi biri* miydi? Günlerin ucunu kaçırmıştı. Emin olduğu bir şey varsa o da her gece dışarıda daha çok frekonun öldüğüydü. Clay, onu arayıp bulmasaydı Johnny de onlardan biri olacaktı.

Asıl soru, ne bulduğuydu.

Kurtardığı neydi?

Bağa.

Baba?

Belki.

Çocuk o zamandan beri bir kelimeye benzer hiçbir şey söylememişti. Clay ile birlikte yürümeye itiraz etmiyordu; ama alıp başını başka yönlere gittiği de oluyordu. Böyle yaptığı zaman Clay, onu bir süpermarketin otoparkında uzaklaşmaya kalkan bir bebek gibi yakalayıp çeviriyordu. Bunu her tekrarlayışında elinde olmadan çocukken sahip olduğu kurmalı oyuncak robotu hatırlıyordu. Bir köşeye sıkışır, biri tekrar odanın ortasına doğru çevirene dek duvara karşı olduğu yerde adım atar dururdu.

Clay üzerinde anahtarı olan bir araba bulduğunda Johnny ilk anda panikle debelenmiş, koltuğa oturtulup kemeri bağlanıp

yola çıkmalarının ardından ise hipnotize olmuş gibi sakinleşmişti. Hatta camı indirme düğmesini bulmuş, başını hafifçe kaldırıp gözlerini kapatarak rüzgârın yüzüne çarpmasına izin vermişti. Clay rüzgârın oğlunun uzun, kirli saçlarını savuruşunu izlemiş ve, *Tanrım bana yardım et, bir köpekle yolculuk etmeye benziyor,* diye düşünmüştü.

Etrafından dolaşamayacakları bir yol barajına vardıklarında Clay, oğlunu arabadan indirdi ve altını ıslatmış olduğunu gördü. *Konuşma yeteneğinin yanı sıra tuvalet eğitimini de kaybetmiş,* diye düşündü korkuyla. Ve düşüncesi doğru çıktı ama sonuçları Clay'in korktuğu kadar karmaşık veya kötü olmadı. Johnny'nin artık tuvalet eğitimi yoktu, ama durup bir tarlaya götürüldüğünde ihtiyacı varsa işiyordu. Büyüğünü yapması gerektiğinde de olduğu yere çömeliyor ve dalgınca gökyüzüne bakarak bağırsaklarını boşaltıyordu. Belki gökyüzünde uçan kuşların yönlerini takip ediyordu. Belki etmiyordu.

Tuvalet eğitimli değildi ama ihtiyacını kendi görebiliyordu. Clay'in aklına yine daha önce beslediği köpekler geldi.

Ama bir fark vardı, köpekler gece yarısı uyanıp on beş dakika boyunca çığlık atmıyordu.

5

O ilk gece Newfield Ticarethanesi'nin yakınlarında bir evde kalmışlar ve gece çığlıklar başladığında Clay, Johnny'nin ölmekte olduğunu sanmıştı. Çocuk, Clay'in kucağında uyumuş olmasına rağmen irkilerek uyandığında kollarının arasında değildi. Johnny yatağın üstünde değil, altındaydı. Clay nefes almayı güçleştiren toz topaklarıyla dolu dar yere sürünerek girmiş, demir bir çubuk gibi kaskatı olmuş zayıf çocuğu tutmuştu. Johnny'nin çığlıkları, o küçük ciğerlerin üretebileceğinden şiddetliydi ve Clay çığlıkları yükseltilmiş halde beyninin içinde duymakta olduğunu anlamıştı. Clay'in vücudundaki bütün tüyler, kasıklarındakiler bile dimdik olmuş gibiydi.

Johnny yatağın altında neredeyse on beş dakika boyunca çığlık atmış, sonra çığlıkları başladığı gibi aniden kesilmişti. Bedeni gevşeyivermişti. Clay nefes aldığından emin olabilmek için başını Johnny'nin bedeninin yan tarafına yaslamak zorunda kalmıştı. (Çocuğun kollarından biri her nasılsa o daracık yerde Clay'in ensesiyle yatağın altı arasına sıkışmıştı.)

Bedeni çuval gibi gevşek olan Johnny'yi yatağın altından çekerek çıkarmış ve tozlu, kirli çocuğu tekrar yatağa yatırmıştı. Uykuya dalmadan önce neredeyse bir saat boyunca yanında uyanık yatmıştı. Sabah yatakta yine yalnızdı. Johnny yine yatağın altına girmişti. Kendine sığınak arayan, dayak yemiş bir köpek gibiydi. Görünüşe bakılırsa, daha önceki freko davranışının tam tersiydi. Ama elbette Johnny onlardan biri değildi. Johnny yeni bir şeydi. Tanrı yardımcısı olsun.

6

Springvale Müzesi'nin küçük ve hoş bakıcı evindeydiler. Bol miktarda yiyecek, fırınlı odun sobası ve tulumbayla çekilen içme suyu vardı. Bir kimyasal tuvalet bile vardı (Johnny onu kullanmıyordu; ihtiyacını arka bahçede görüyordu.).

Zaman, Johnny'nin her geceki çığlık krizleri haricinde çok sessiz geçiyordu. Düşünecek çok vakit olmuştu ve Clay, oğlunun giysi dolabında uyumakta olduğu o anda oturma odasının penceresinin önünde durup dışarıda yağmakta olan karı seyrederken düşünme faslının artık bittiğine karar verdi. O bir müdahalede bulunmadığı sürece hiçbir şey değişmeyecekti.

Bir cep telefonuna daha ihtiyacın olacak, demişti Jordan. *Ve onu kapsama alanı dahilinde bir yere götürmelisin.*

Burası kapsama alanı dahilindeydi. Hâlâ sinyal vardı. Telefonun ekranındaki çizgiler bunun kanıtıydı.

Daha kötü ne olabilir ki? diye sormuştu Tom. Ve omuz silkmişti. Ama o omuz silkebilirdi elbette, değil mi? Johnny, Tom'un çocuğu değildi, Tom'un artık kendi çocuğu vardı.

Her şey beyinlerin EMP'ye maruz kalan ciddi şekilde korunan bilgisayarlar gibi davranıp davranmayacağına bağlı, demişti Jordan. *Sisteme kaydetmek.*

Sisteme kaydetmek. Bir tür gücü olan bir cümle.

Ama böyle büyük oranda teorik bir ikinci sistem yüklemesi için freko programının silinmesi gerekiyordu ve Jordan'ın fikri –ilkini söndürmek için ters yönde çıkarılan bir yangın gibi Johnny'yi *tekrar* Frekans'a maruz bırakmak– Clay'in Frekans'ın değişimden geçerek o an ne tür bir programa dönüştüğünü bilememe gerçeği düşünüldüğünde o kadar ürkütücü, o kadar delicesine tehlikeli geliyordu ki... hâlâ aktif olduğu varsayılırsa elbette (varsaymanın sonu boktur, tamam tamam)...

"Sisteme kaydet," diye fısıldadı Clay. Dışarıda hava neredeyse kararmıştı, kar taneleri belli belirsiz seçiliyordu.

Frekans artık *farklıydı,* bundan emindi. Gece ayakta gördüğü ilk frekoları hatırladı, Gurleyville Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'nda gördüklerini. Eski itfaiye kamyonu için kavga ediyorlardı ama bundan daha fazlasını yapıyorlardı; konuşuyorlardı. Kelime olabilecek anlamsız sesler çıkarmıyorlar, *konuşuyorlardı.* Mükemmel değildi, kokteyl partilerde edilen sohbetlere benzemiyordu ama bilinen anlamda konuşuyorlardı işte. *Git. Sen git.* Ve çok popüler olan, *Benimyonum.* O ikisi ilk frekolardan farklıydı –Hırpani Adam döneminin frekolarından– ve Johnny de o ikisinden farklıydı. Neden? Virüs tahrip etmeye devam ettiği ve Frekans programı hâlâ değişim geçirmekte olduğu için mi? Muhtemelen.

Jordan'ın onu öpüp kuzeye gitmeden önce son söylediği, *Johnny ve diğerlerine işlem noktalarında yüklenen programın üstüne yeni versiyonunu yüklersen birbirlerini yiyip yok edebilirler,* olmuştu. Çünkü virüslerin yaptığı budur. Yerler.

Ve sonra, eğer eski program hâlâ oradaysa... sisteme kayıtlı duruyorsa...

Clay'in sıkıntılı düşünceleri Alice'e yöneldi... annesini yitiren, korkularını bir çocuk ayakkabısına naklederek cesur olmanın yolunu bulan Alice'e. Gaiten'dan ayrılmalarından saatler sonra, 156.

Karayolu üzerinde Tom başka bir normal grubuna yol kenarındaki piknik masasını paylaşmayı teklif etmişti. *Bunlar onlar,* demişti içlerinden biri. *Bunlar Gaiten tayfası.* Bir başkası Tom'a cehenneme gitmesini söylemişti. Ve bunun üzerine Alice ayağa fırlamıştı. Ayağa fırlamış ve...

"'En azından biz bir şey yaptık,' demişti," dedi Clay kararan caddeye bakarak. "Sonra onlara, 'Siz *ne bok yaptınız?'* diye sormuştu."

İşte ölü bir kız sayesinde cevap karşısındaydı. Johnny-Gee'nin durumu iyiye gitmiyordu. Clay'in seçenekleri ikiye inmişti: elindekini tutmak veya hâlâ vakit varken bir fark yaratmaya çalışmak. Varsa tabii.

Pilli bir lamba yakarak yatak odasına gitti. Giysi dolabının kapağı aralıktı ve uyumakta olan Johnny'nin yüzünü görebiliyordu. Yanağı avucunda, dağınık saçları alnına düşmüş halde uyurken, Clay'in elinde *Kara Gezgin*'in bulunduğu evrak çantasıyla bin yıl önce Boston'a giderken veda öpücüğü verdiği çocuğa ne kadar da benziyordu. Ondan biraz daha zayıftı, ama onun dışında tıpatıp aynıydı. Aralarındaki farklar sadece uyanıkken görülebiliyordu. Sarkık çene ve boş gözler. Çökük omuzlar ve sarkan eller.

Clay kapağı ardına dek açtı ve kamp yatağının önünde diz çöktü. Johnny lambanın ışığı yüzüne vurduğunda hafifçe kıpırdandı, sonra yine hareketsiz kaldı. Clay dua eden biri değildi ve son birkaç hafta yaşadıklarının Tanrı'ya duyduğu inancı kuvvetlendirdiği söylenemezdi, ama oğlunu *bulmuştu,* bu gerçek inkâr edilemezdi, bu yüzden içinden dua etti*: Tony, Tony, duy beni, göster yitip gideni.*

Cep telefonunun kapağını açtı ve çalıştırdı. Telefon bipledi. Ekranı aydınlandı. Üç çizgi belirdi. Bir an için tereddüt etti, ama aranacak numara konusunda fazla düşünmeye gerek yoktu; Hırpani Adam ve dostlarının kullandığı üç rakamı tuşladı.

Uzanıp Johnny'nin omzunu sarstı. Çocuk uyanmak istemedi. İnleyip gerilemeye çalıştı. Sonra diğer tarafa dönmek istedi. Clay buna izin vermedi.

"Johnny! Johnny–Gee! Uyan!" Daha şiddetli sarstı ve çocuk boş gözlerini tamamen açıp insana özgü o merak yerine ihtiyatla bakmaya başlayana dek durmadı. Kötü muamele edilmiş bir köpeğin bakışıydı ve her görüşünde Clay'in kalbini sızlatıyordu.

Son şans, diye düşündü. *Bunu yapmak istediğinden emin misin? Şansın yüzde ondan fazla olamaz.*

Ama Johnny'yi bulma ihtimali ne kadardı? Ya da Johnny'nin patlamadan önce Kashwakamak'tan ayrılma olasılığı? Binde bir mi? On binde bir mi? Johnny on üçüne, on beşine, yirmi birine vardığında Johnny'nin gözlerinde hâlâ o ihtiyatlı bakışı görmeye dayanabilecek miydi? Oğlunun giysi dolabında uyuyup arka bahçeye sıçmasına ne kadar dayanabilecekti?

Biz hiç olmazsa bir şey yaptık, demişti Alice Maxwell.

Tuşların üstündeki ekrana baktı. 911 rakamı ilan edilmiş bir kader gibi simsiyah, belirgindi.

Johnny'nin gözleri kapanıyordu. Clay uyumasına engel olmak için çocuğu sertçe sarstı. Bunu sol eliyle yapmıştı. Sağ elinin başparmağıyla arama tuşuna bastı. İki saniye geçtikten sonra ekranda BAĞLANDI yazısı belirdi. Bunu gören Clayton Riddell kendine düşünme fırsatı tanımadı.

"Hey, Johnny–Gee," dedi. "Telefon sana." Ve cep telefonunu oğlunun kulağına dayadı.

S O N

30 Aralık 2004 – 17 Ekim 2005
Center Lovell, Maine

Teşekkür

Kitabı yayına Chuck Verrill hazırladı ve harika bir iş çıkardı. Teşekkürler, Chuck.

Robin Furth cep telefonları hakkında araştırmalar yaptı ve insan ruhunun özünde ne olabileceğine dair çeşitli teoriler buldu. Doğru bilgiler ona aittir, anlayıştaki hatalar ise bana. Teşekkürler, Robin.

Karım ilk taslağı okudu ve cesaret verici sözler söyledi. Teşekkürler, Tabby.

Bostonlular ve Kuzey New Englandlılar coğrafi anlamda özgürce davrandığımı fark etmiştir. Ne diyebilirim? Arazi bana uydu. (Küçük bir kelime oyunu yapmak istedim.)

Bildiğim kadarıyla FEMA cep telefonu iletişim kulelerine yedek jeneratörler yerleştirmek için ödenek almış değil, ama pek çok yayın kulesinin enerji kesintilerine karşı önlem olarak yedek jeneratörler *bulundurduğunu* belirteyim.

S.K.